ปราบมาร ภาค ๑

โดย.. นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายชั้นสูง

โดย.. นายการุณย์ บุญมานุช

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เหตุการณ์ปราบมารในยุคของหลวงพ่อแล้ว
หลวงพ่อและศิษย์ของท่านทำวิชาปราบมารมาด้วยความอดทน
แต่เรื่องราวและผลงานมีอย่างไร?
หลวงพ่อท่านไม่ได้ทำตำราไว้เลย
คงมีแต่เรื่องราวที่ศิษย์ผู้ทำวิชานำมาเล่ากันบ้างในหมู่ผู้ทำวิชา
เล่าแล้วเรื่องก็หายไปกับสายลม
ไม่ได้จดบันทึกไว้ จึงน่าเสียดายมาก
บัณฑิตยุคใหม่จะศึกษาเล่าเรียนบ้าง ก็ทำไม่ได้!
ไม่รู้จะเอาตำราที่ใดใช้ศึกษาค้นคว้า?
นี่คือความเสียหาย!
ไม่ใช่หลวงพ่อท่านไม่คิดจะทำตำรา
หลวงพ่อท่านคิดและจะทำ! แต่ว่าทำไม่ได้!
พอคิดขึ้นมาก็เกิดปัญหานานา
ในที่สุดก็ทำตำราไม่ได้
อุปสรรคทั้งปวงที่เกิดขึ้นนั้น
เป็นเพราะมารบันดาลให้เป็นไป

คำนำ

ตำราสำคัญที่อยู่ในมือของท่านเล่มนี้ชื่อว่า **"ปราบมาร ภาค ๕"** เป็นตำราสำคัญ ไม่มีใครอีกแล้วที่จะนำความรู้ลึกซึ้งเช่นนี้มาบอกแก่ท่านได้ ไม่มีใครอีกแล้วที่จะนำความรู้ของนิพพานมาเล่าให้ท่านฟังได้ เป็นความรู้ชั้นสูง เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง เป็นความรู้พิชัยสงครามประเภท อาสวักขยญาณ ยากที่ใครจะรู้! ยากที่ใครจะเข้าถึง! ยากที่ใครจะทำได้! ***การที่ข้าพเจ้านำเรื่องราวมาเปิดเผย ต้องนับว่าเรื่องอย่างนี้เพิ่งปรากฏแก่โลกเป็นครั้งแรก***

ธาตุธรรมทรงมอบหมายให้ข้าพเจ้าทำหน้าที่ปราบมาร ข้าพเจ้าทำงานนี้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ตราบเท่าทุกวันนี้ เรื่องราวของงานปราบมารนั้น มีความลึกซึ้งและพิสดารเกินกว่าที่เราจะคาดการณ์ได้ แต่ข้าพเจ้าก็นำเรื่องราวอันเป็นเนื้อหาสาระของงานปราบมารเท่าที่ข้าพเจ้าพบเห็น มาเล่าได้เพียงบางส่วนเท่านั้น บางเรื่องยังเปิดเผยไม่ได้ ด้วยเห็นว่ายังไม่ถึงเวลา นั่นเอง การจะเปิดเผยเรื่องใดนั้น ข้าพเจ้าใคร่ครวญและพิจารณาเอาแต่ที่ควรทราบเท่านั้น งานปราบมารที่ข้าพเจ้าทำมานั้น นำเรื่องราวมาเสนอแล้วเป็นตำราปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔ เล่มนี้ คือ ปราบมาร ภาค ๕ ขอให้ท่านอ่านให้ครบทุกภาค จึงจะได้ความรู้ติดต่อกัน

แต่เล่มปราบมารภาค ๕ นี้มีพิเศษกว่าเล่มอื่น คือมีคำถามท้ายเล่มด้วย ให้ท่านตอบคำถามให้ครบทุกข้อ เพื่อตรวจสอบว่าท่านมีความรู้จากการอ่านเพียงไร? ข้าพเจ้าทำแนวเฉลยไว้ท้ายข้อแล้ว มีเรื่องใดสงสัยหรือข้องใจ? ก็ถามข้าพเจ้าได้ ท่านที่เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงควรพิสูจน์ความจริงให้กระจ่าง ข้าพเจ้ายินดีชี้แจงข้อคำถามทั้งปวง เพราะการบันทึกวิชามีอยู่เพียงแต่เปิดดูหัวข้อ ก็สามารถชี้แจงได้ ไม่ยากอะไร?

เมื่อพูดว่า **"ปราบมาร"** ก็ต้องมีข้อมูลนำเสนอ ดังที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ เป็นหลักฐานให้พิสูจน์และพิจารณา ขอเชิญท่านผู้เป็นบัณฑิตทั้งปวงจงอ่านและตีความ นั่นคือประโยชน์ที่เราจะได้รับ ข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีมายังทุกท่านที่เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง อย่าให้ความรู้ผิดเพี้ยน! อย่าให้วิชาเพี้ยนเป็นอันขาด! หากความรู้เพี้ยนไปแล้ว หมายถึงว่ามารเขาได้เปรียบเขาพารู้พาญาณไปได้ เราอยู่ในวังวนแห่งการถูกหลอกถูกลวงเสียแล้ว น่าเสียดายเวลาที่เราค้นคว้าทุ่มเท ***ต้องหมั่นอ่านตำราเข้าไว้ ทดสอบความถูกต้องเข้าไว้*** ขอให้ทุกท่านจงแตกฉานเชี่ยวชาญเถิด

ด้วยความปรารถนาดีจากข้าพเจ้า

(นายการุณย์ บุญมานุช)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๖

๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง ต.วัดใหม่

อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

เพิ่มเติม: ๑. อ่านหนังสือของผู้แต่งคนเดียวกันนี้ได้ฟรีที่ http://www.kayadham.org

๒. Website ศูนย์ประสานงานการเผยแพร่วิชาธรรมกายที่ http://www.wisdominside.org

๓. พูดคุยสนทนา ตอบข้อสงสัยวิชาธรรมกายที่ http://forum.wisdominside.org

๔. ห้องเรียนวิชาธรรมกาย Online ในระบบ E-Learning ที่ http://elearning.wisdominside.org

พระมงคลเทพมุนี

(หลวงพ่อวัดปากน้ำ)

ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

ผู้นำร่องวิชาปราบมาร (ทำวิชาปราบมารมาไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี)

ผู้รวบรวมความรู้วิชาธรรมกายไว้เป็นหนังสือทุกหลักสูตร

คติของหลวงพ่อ " เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำจะเกิดมาทำอะไร?"

คำว่า **"แก้ว"** ในความหมายของหลวงพ่อ

หมายถึง **วิชาธรรมกาย** นั่นเอง

แม่ชีถนอม อาสไวย์

ผู้ขัดเกลาวิชาธรรมกายของผู้เขียนให้เกิดความถูกต้อง
หากไม่มีแม่ชีผู้นี้ วันนี้ไม่มีงานปราบมาร
และการเขียนขยายความวิชาธรรมกายของผู้เขียนก็มีขึ้นไม่ได้
นี่คือ พระคุณของแม่ชีถนอม อาสไวย์ ผู้เขียนนับถือมาก

ดวงกายสิทธิ์
(ต้นปราบ)

ดวงแก้วกายสิทธิ์ดวงนี้ เป็นที่อยู่ของ “ต้นปราบ”
แม่ทัพปราบมาร พร้อมด้วยจักรพรรดิสำคัญ คือ
“ตรีภพ” และ “หยกชมพู” และจักรพรรดิทั้งปวง
นับอสงไขยไม่ถ้วน
เมื่อท่านมีปัญหาใดเกิดขึ้น โปรดตั้งใจ “บน” ต่อ “ต้นปราบ”
แล้วท่านจะพ้นภัย

นายการุณย์ บุญมานุช
(อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี)

ผู้ทำวิชาปราบมาร เสนอผลงานปราบมารไปแล้ว ๕ ภาค
ผู้เขียน วิชาธรรมกายทุกหลักสูตร
ตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้นจนถึงยากที่สุด
คติพจน์ " ศิษย์ต้องเก่งกว่าครูอาจารย์ โลกก็เจริญ ธรรมก็เจริญ
ถ้าศิษย์เก่งน้อยกว่าครูอาจารย์ จะทำให้ โลกไม่เจริญ
และธรรมก็เจริญไม่ได้"

สารบัญ

	หน้า
ปราบมารภาค ๕.....	๑
องค์ที่ ๑-๒ รายงานแล้วในปราบมาร ภาค ๔ ส่วนองค์ที่ ๓-๔-๕ จะรายงานให้ทราบดังนี้	๓
ข้อสังเกตที่ทรงรับสั่งว่า ทรงเป็นองค์แรกนั้น คืออย่างไร?	๔
การพบต้นนิพพานเป็นองค์ที่ ๔ และพบองค์ที่ ๕ ถือว่าเป็นโชค ๒ ชั้น	๔
งานปราบมารดำเนินมาจนถึงเหตุการณ์ที่มารเอาต้นนิพพานเป็นของภาคขาวไปได้ ท่านเกิดข้อคิดอะไร?	๕
ข้อมูลที่สนับสนุนว่า มรรคผลนิพพานล่มสลายคืออะไร?เหตุใดพระพุทธเจ้าในปัจจุบันจึงยังทรงยืนยันว่า นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ อยู่อีก? มีเงื่อนงำอะไรหรือ?	๗
เมื่อพระพุทธองค์นิพพานเป็นสู้มารไม่ได้ ส่งผลกระทบต่อมนุษย์อย่างไร?	๙
ผลงานสำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือพบภูเขาบุญใหญ่มหาศาลเหมือนภูเขาอัญมณีขาวยังไม่เคยเห็นทะเลบุญใดใหญ่โตเท่ารายการนี้ เป็นของใครตั้งแต่สมัยใดไม่ราบ!	๑๐
ต้นนิพพานเป็นทรงกล่าวถึงงานปราบมาร ที่มีมาแล้วในอดีต ว่ามีความเป็นมาอย่างไร?	๑๒
หลวงพ่อพูดถึงงานปราบมารที่แล้วมาในอดีต ไม่ประสบความสำเร็จ แต่การปราบมารในยุคของต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู ได้ผลมากเกินความคาดหมาย	๑๓
ผลงานปราบมารในยุคของต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู มีอะไรบ้าง?	๑๔
คำถามสำคัญที่ต้องตอบให้ได้ จะค้นคว้าได้ในตำราเล่มใด?	๑๗
วิชาธรรมกายเรียนยาก แต่ข้าพเจ้ามีคำแนะนำวิธีเรียนที่ประสบความสำเร็จ ..	๑๘
ในสากลโลกและสากลธรรม ใครเป็นใหญ่สุดยอด?	๒๐

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

วิชาปราบมารที่นายการุณย์ บุญมานุช ทำอยู่ในทุกวันนี้ ทำเพื่ออะไร? นี่คือประเด็น ๒๒

๑. การรบมาถึงจุดหนึ่ง ปรากฏว่าอายตนะนิพพานของเรา ไม่มีดวงธรรม ๖ ดวงให้เดินวิชา จึงเป็นทางตัน หมดหนทางที่จะแก้ ๒๓

๒. เมื่อแก้ไขให้นิพพานเกิดดวงธรรม ๖ ดวงได้แล้ว ทำให้งานปราบมารก้าวหน้าเป็นลำดับมาส่งผลให้นิพพานตรัสรู้ได้อีก จนถึงกับต้นนิพพานเป็นทรงประกาศให้วันพุธที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ (ตรงกับขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗) เป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน ๓๔

๓. งานปราบมารได้ผลเกินคาด ต้นธาตุของนิพพานกายธรรมประกาศต่อไปนี้มรรคผลนิพพานให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ไม่ให้เข้าด้วยกายธรรมอีกต่อไป ๓๗

งานปราบมารบรรลุเป้าหมายไปส่วนหนึ่งแล้ว ส่วนงานภายในปกครองย่อยยังไม่บรรลุเป้าหมาย ๓๘

เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในธาตุในธรรม คือ ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพูได้รับมอบอำนาจให้เป็นผู้ปกครองใหญ่ในนิพพาน และให้เป็นผู้ปกครองในภพ ๓ ด้วย ตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ..... ๔๐

สรุปเหตุการณ์วันสำคัญที่บ่งบอกว่างานปราบมารได้ผลเกินคาด ซึ่งเราต้องจดจำ คือวันอะไรบ้าง? ๔๒

กรณีที่ภาคขาวประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพาน ให้กลับไปใช้แบบสอุปาทิเสสนิพพานนั้นต้องถือว่าเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญมาก เพราะเหตุใด? ๔๓

พระพุทธองค์ทรงกล่าวว่าไม่กลัวมารแล้ว เป็นมงคลหูที่ข้าพเจ้าได้ยินอย่างยิ่ง ๔๔

ข้าพเจ้ายังได้เขียนตำราวิชาธรรมกาย และสร้างทีมวิทยากรรณรงค์สอนวิชาธรรมกายไปทั่วประเทศด้วย ขอเชิญผู้มีบารมีธรรมมาร่วมงานกับข้าพเจ้าเถิด ๔๖

เหตุใดการสอนเบื้องต้นของข้าพเจ้าจึงเฉียบคม จนเกิดผลเป็นอัศจรรย์? ๔๘

เหตุใดสำนักต่าง ๆ จึงสอนวิชาธรรมกายเบื้องต้นไม่ได้ผล? ๕๔

งานปราบมารมาถึงจุดนี้ เป็นเวลากี่ปีแล้ว? เกิดความคิดอะไรบ้าง? ๕๕

การเรียนวิชาธรรมกายนั้นขึ้นอยู่กับโชควาสนาของแต่ละบุคคล ๕๘

ข้อควรคิดคำนึงในการสอนและในการเดินวิชา ๕๙

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

สรุปเนื้องานและแสดงความคิดเห็น ในเล่มปราบมาร ภาค ๕ ..... ๕๙

มีอะไรเป็นลางบอกเหตุให้เรารู้ว่า ดวงธรรม ๖ ดวงจะไม่มี ? ๖๓

ดวงธรรม ๖ ดวงของนิพพานที่เกิดใหม่ตามวิธีนี้ เราเชื่อถือได้หรือยัง ? ๖๔

การปราบมารในขั้นตอนนี้ไม่พบเหตุการณ์ที่เคยพบ ๖๕

ขณะนี้งานปราบมารในนิพพานยังทำอยู่ต่อไป และเริ่มรบในภพ ๓ แล้ว ๖๖

งานปราบมารตั้งแต่อดีต ไม่ประสบความสำเร็จเลย ธาตุธรรมทรงบอกให้ข้าพเจ้าทราบ ๖๘

เหตุใดงานปราบมารในอดีตจึงไม่ได้ผล ? ๗๐

คนโบราณกล่าวไว้ว่า “คนขึ้นสวรรค์เท่ากับเขาโค แต่คนตกนรกเท่ากับขนโค” นั้น เป็นความจริง ๗๑

ได้ทูลถาม “ต้นใหญ่” ว่าเรื่องอบายภูมิ มีความเป็นมาอย่างไร ? ๗๓

การช่วยนักรบและช่วยผู้มีคุณต่อบ้านเมือง เหตุใดจึงไม่มีใครต่อต้าน? ส่งผลให้ดับทุคติภูมิได้ในที่สุด ๗๓

เหตุการณ์วันที่ดับทุคติภูมินั้นความวุ่นวายเกิดขึ้น เนื่องจากยังไม่ได้จัดระบบปกครอง ๗๔

สรุปว่า ๒ เรื่องแล้วที่ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็นว่า เหตุใดงานปราบมารในอดีตจึงไม่ได้ผล ? ๗๕

เรื่องสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ เรื่องวันวิสาขบูชาของนิพพานมาเกิดในยุคของข้าพเจ้าได้อย่างไร ? ข้าพเจ้าตกใจมาก ๗๖

ตำราปราบมารเกิดขึ้นแล้วในโลกของเรา เป็นเหตุการณ์ครั้งแรกของโลก ! ... ๘๒

ท่านที่ตั้งใจสืบสานวิชาธรรมกาย ต้องคิดให้มาก! เพราะมารเขาซ้อนแผนได้ .. ๘๖

เหตุใดมารจึงต้องหนุนเราโดยแฝงตนอยู่ที่ลับ? ให้เราได้เงิน ได้อำนาจ ได้คนมาสนับสนุน ๘๘

วันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๓ เป็นวันที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชชนะศึก พระพุทธเจ้าทรงรับสั่งเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งให้ข้าพเจ้าได้ทราบ ๘๗

แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นอย่างทันใด! มันเป็นเหตุการณ์กะทันหัน ๙๒

เราเรียนวิชาธรรมกาย เหมือนหนึ่งเราขี่เสือ ลงจากหลังมันเมื่อไร?เสือกัดเรา เมื่อนั้น! ๙๕

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

คำว่า “สอดละเอียด” เป็นคำเฉพาะของวิชาธรรมกาย ๙๖

เหตุใดมารต้องสอดละเอียดเข้ามา ในธรรมของภาคขาวเนืองๆ ? ๙๖

การปราบมารก็เหมือนการทำสงครามในโลก ๙๘

งานปราบมารเป็นเรื่องใหญ่ ในสากลโลก ในสากลธรรมนี้ มีสำคัญเรื่องเดียวคือ ปราบมาร ๑๐๐

ประวัติของข้าพเจ้าตอนนี้เป็นประเด็นสำคัญของชีวิตว่า เหตุใดข้าพเจ้าจึง ลดทิฏฐิมานะลงได้? ๑๐๒

จดจำไว้เป็นตำราว่า มารเขาจะไม่ยอมให้เราได้พบของจริง จะไม่ให้เราพบวิชา ตัวจริง ๑๐๓

ท่านถามว่า จะแก้อย่างไรเพื่อให้ได้พบ ตัววิชาที่เป็นของจริง? ๑๐๓

คำถามท้ายบทภาคความรู้ทั่วไป ๑๐๖

ภาควิชาการ

ความรู้วิชาการ ๑๓๓

วิชชาและจรณะเกี่ยวข้องกันอย่างไร? มีความหมายอย่างไร ? ๑๓๓

คำว่าวิชชามีความหมายอย่างไร? วิชชา ๓ กับวิชชา ๘ คืออย่างไร ? ๑๓๗

คุณของพระพุทธเจ้า ๙ ประการ คุณของพระธรรม ๖ ประการ คุณของพระอริย สงฆ์ ๙ ประการนับอย่างไร ? ๑๔๑

ที่ว่าพระพุทธองค์ทรงรู้แจ้งโลก ๓ คือ โลกวิทูนั้น คืออย่างไร ? ๑๔๓

การจะอ่านให้รู้เรื่องจะต้องมีความรู้เดิมด้วย เช่น เรื่องธาตุ ๖ และขันธ์ ๕ ..... ๑๔๗

เรื่องของ “รอยใจ” มีความพิสดารมาก มีความละเอียดมาก รอยใจของภาคขาว ของภาคกลาง และของภาคมารนั้น ต่างกัน ๑๔๙

เมื่อมารยึดอำนาจปกครองได้แล้ว ส่งผลให้รอยใจของภาคขาวเสียหายทั้งหมด เพราะมารเขาเอาวิชาของมารมาหุ้มใจของภาคขาวทั้งหมด ส่งผลให้เราเห็น ธรรมยากเย็นทีเดียว ๑๕๐

เวลานี้วิชาปราบมารทำอย่างไร? จงบอกวิธีเดินวิชาแบบย่อ ๆ ให้ทราบ ๑๕๑

มาถึงวันนี้ ถามว่างานปราบมารทำได้แค่ไหน? และจะทำอะไรต่อไป ? ๑๕๒

วิชาที่ทำขณะนี้คืออะไร? คือทำกำเนิดเดิมให้ใสทั้งหมด นี่คืองานขณะนี้ ๑๕๒

คำถามท้ายบทเรื่อง “รอยใจ” ๑๕๕

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ภาคปกิณกะ

เป็นเพราะเหตุใดหลวงพ่อไม่ทำตำราปราบมารเป็นหนังสือไว้เลย ? ๑๕๘

เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นแก่หลวงพ่อ หลังจากที่ตัดสินใจทำวิชาปราบมารแล้ว ๑๕๙

ทำไมหลวงพ่อจึงไม่ทำตำราวิชาปราบมารไว้? นี่คือคำถามที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้าตอบ ๑๖๑

เหตุใดหลวงพ่อจึงใช้เวลาใคร่ครวญถึง ๘ ปี ว่าจะทำวิชาปราบมารหรือไม่? ๑๖๔

เมื่อหลวงพ่อตัดสินใจปราบมารแล้ว หลวงพ่อขอร้องอะไรแก่พวกเราบ้าง? เหตุใดหลวงพ่อจึงกล่าวเช่นนั้น? ๑๖๖

บัดนี้ ท่านรู้คำตอบสำคัญหลายอย่างแล้ว ความรู้สำคัญนั้นคืออะไรบ้าง? ๑๖๘

ทำอย่างไรวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรที่หลวงพ่อทำไว้จึงจะไม่ดับสูญ? ๑๖๘

พระพุทธเจ้ามีกี่ประเภท? อะไรบ้าง? มีการสร้างบารมีต่างกันอย่างไร? จงอธิบายพอเข้าใจ ๑๖๙

ทั้งพระพุทธเจ้าภาคโปรดและภาคปราบ ยังจำแนกแจกแจงเป็นพระพุทธเจ้าต่าง ๆ อีกหลายอย่าง ๑๗๑

การเลื่อนชั้นจากพระพุทธเจ้าประเภทต่าง ๆ เข้าสู่การเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าจะทำอย่างไร? ๑๗๒

ความรู้สำคัญของหลวงพ่อคืออะไร? ท่านจำได้ไหม? เพราะเราต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ๑๗๓

เฉลยแนวคำตอบ ให้ท่านนำไปตรวจสอบกับความรู้ที่ท่านตอบว่าตรงกับเฉลยหรือไม่? ๑๗๓

เวลานี้ความอัศจรรย์เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าแล้ว ๓ งาน งานนั้นคืองานอะไร? จงอธิบาย ๑๗๙

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ข้อควรคิดเกี่ยวกับหอไตร มีอย่างไร? จงอธิบาย ๑๘๖
วิธีบนต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู มีสมาชิกถามไปมากว่า จะมีวิธีบนอย่างไร?.. ๑๘๗
วิชาธรรมกายแปลเป็นภาษาต่างประเทศ แล้ว ๒ ภาษา คือภาษาอังกฤษกับภาษาพม่า ๑๘๙
การระลึกถึง “ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู” จะทำอย่างไร? ๑๙๐
หลายท่านมีวาสนาในการสร้างบารมี ส่งเงินไปถวาย “ต้นปราบ” ในโอกาสต่าง ๆ เป็นการสร้างบารมีร่วมกับพระองค์ ๑๙๑
ชาตินี้โชคดีที่ได้เกิดมาพบ “ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู” เราควรทำอะไรกับพระองค์ให้จงได้..... ๑๙๒

ภาคความรู้ทั่วไป

. . . “วิชาปราบมาร” เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง ที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านค้นพบ แต่เดิมนั้น หลวงพ่อถ่ายทอดความรู้นี้แก่ศิษย์ผู้คงแก่เรียน และทำวิชาปราบมารมาตั้งแต่ครั้งนั้น ตั้งเวรทำวิชา ๖ เวร ๆ ละ ๔ ชั่วโมง ตลอด ๒๔ ชั่วโมง หลวงพ่อทำวิชาปราบมารมาตลอดเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี ครั้นหลวงพ่อมรณภาพลงในปี ๒๕๐๒ งานปราบมารจึงหยุดลงแค่นั้น นี่คือการเรียนรู้ที่ข้าพเจ้าศึกษาได้จากประวัติของหลวงพ่อ ...

“ก. บุญมานุช”

ปราบมาร ภาค ๕

ในเล่ม *"ปราบมาร ภาค ๔"* ได้รายงานไปแล้วถึงผลงานสำคัญ ขอให้ท่านกลับไปอ่านทบทวนดูใหม่ ว่าผลงานปราบมาร ภาค ๔ มีอะไรบ้าง? ขอให้ท่านเปิดไปอ่านหน้า ๑๙๙ ในหัวข้อ *"พบต้นธาตุนิพพานเป็น และพบผู้ปกครองใหญ่นิพพานเป็น มารเขาจับตัวไปทรมาน"* นั้น

เป็นการรายงานผลงานเพียง ๒ พระองค์เท่านั้น งานปราบมารทำติดต่อกันมา ไม่เว้นแม้แต่วันเดียว ยังพบต้นนิพพานเป็นที่ถูกมารจับตัวไปทรมานเพิ่มขึ้นอีก ขอรายงานให้ทราบ (สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๔) ดังนี้

๑.) พบต้นธาตุนิพพานเป็น (เล่ม ๒๔ หน้า ๑๐๔) เมื่อวันที่ ๓๐ ก.ย. ๒๕๔๒

๒.) พบผู้ปกครองใหญ่นิพพานเป็น (เล่มที่ ๒๔ หน้า ๑๑๗) เมื่อวันที่ ๕ ต.ค. ๒๕๔๒

๓.)พบต้นธาตุนิพานเป็น (เล่มที่ ๒๔ หน้า ๑๓๒) เมื่อวันที่ ๑๔ พ.ย. ๒๕๔๒

๔.)พบต้นนิพพานเป็น (เล่มที่ ๒๔ หน้า ๑๓๒) เมื่อวันที่ ๒๒ พ.ย. ๒๕๔๒

๕.)พบต้นนิพพานเป็น (เล่มที่ ๒๔ หน้า ๑๔๐) เมื่อวันที่ ๒๖ พ.ย. ๒๕๔๒

สรุปว่า เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๒ ดวงดีจริง ๆ ที่เราได้ดั้นด้นไปพบ **"ต้นนิพพานเป็น"** ที่มารเอาไปทรมานหลายพระองค์ โดยที่เราคาดคิดไม่ถึงว่าเราจะมาพบเหตุการณ์เช่นนี้ เมื่อเรามาพบเข้าแล้ว เราถึงกับมือเท้าอ่อน คิดไม่ถึงว่ามารมันเก่งกันถึงขนาดมาอุ้มเอากายของพระองค์ไปได้ เขาเอาไปทำโทษ เขาเอาไปกักกัน พระองค์หมดอิสรภาพ กระดุกระดิกตัวไม่ได้ เคลื่อนไหวพระวรกายไม่ได้ มารเขาทำวิชาบังคับกายบังคับใจ ตรึงติดอยู่กับที่ ไม่ให้เคลื่อนไหวได้เลย

ในเวลาเพียงไม่กี่วัน พบต้นนิพพานเป็นที่มารเอาตัวไปถึง ๕ พระองค์ นับว่าเป็นโชคของเรา ที่เราไปถอนถอยเอาพระองค์กลับคืนมาได้ ***พระองค์ทุกข์ร้อนมาแล้วเป็นเวลานานแค่ไหน? ไม่มีใครทราบ*** และถ้าเราไม่พบ พระองค์จะทุกข์ร้อนไปอีกยาวนานแค่ไหน? เราก็ทราบไม่ได้ เกินปัญญาที่คนอย่างเราจะคาดเดา ถ้าตัวเราเองไปถูกมารเอาไปทรมานอย่างนั้นบ้าง เราจะว่าอย่างไร? เราจะคิดอย่างไร? เราเกิดความสลดใจ ***พระองค์ทรงทุกข์ร้อนถึงที่สุดแล้ว ทุกข์เหลือที่จะทุกข์แล้ว ลำบากยากเข็ญเหลือที่จะกล่าวแล้ว พระองค์ทรงรับสั่งว่าพระองค์ไม่มีอนาคตแล้ว*** การที่ข้าพเจ้าเดินวิชาไปช่วยเอาพระองค์กลับคืนมาสู่นิพพานได้นั้น ทรงกล่าวว่า *"เหมือนได้เกิดใหม่"* พระองค์ทรงขอบคุณ

ความดีเช่นนี้ ลุงการุณย์ บุญมานุช ทำมาแล้วมากมาย!!!

จะได้บุญปานไหน? จะได้ดวงบารมีปานไหน? ท่านอยากได้บารมีอย่างข้าพเจ้าบ้าง เคยมีหลายท่านถามข้าพเจ้า ท่านไม่เป็นวิชาอย่างข้าพเจ้า เป็นธรรมกายเหมือนกัน แต่ฝีมือไม่ถึงขั้นจะทำวิชาชั้นสูงได้ ถามว่า ทำอย่างไรจึงจะได้บารมีอย่างข้าพเจ้าบ้าง? นี่คือประเด็นที่ท่านถาม ข้าพเจ้าขอตอบว่า ท่านมีสิทธิ์ช่วยประการอื่น ท่านมีอะไรก็เอาสิ่งนั้นไปช่วย ท่านมีเงินก็ส่งเงินไป ก็น่าจะทำได้ ข้าพเจ้าก็ตอบคำถามท่านชัดเจนแล้ว

ผลงานตามที่กล่าวมานี้ ***ไม่ใช่มาสร้างวัด ไม่ใช่สร้างศาลา ไม่ใช่หล่อพระพุทธรูป ไม่ใช่สร้างเจดีย์ งานก่อสร้างวัตถุทั้งปวงไม่ใช่งานยาก เป็นงานที่ใคร ๆ ก็ทำได้*** มีเงินแล้วทำได้ทั้งนั้น ไม่ต้องไปรู้อะไรมาก แม้เราอ่านหนังสือไทยไม่ได้ เรียนไม่จบชั้นประถม ๔ เพียงแต่มีแต่เงิน เราก็ทำงานสร้างวัตถุได้ทุกคน และเราก็ได้เห็นกันทั่วเมืองแล้ว งานอย่างนั้นใคร ๆ ก็ทำได้ มีเงินแล้วก็ทำได้ทั้งนั้น แต่งานที่ยากลึกซึ้งที่ข้าพเจ้ากล่าวบรรยายมานี้ ถามว่าจะเอาใครในโลกไปทำ? ให้ท่านตอบคำถามนี้ให้ได้ก่อน *เอาความร่ำรวยไปทำได้ไหม? ให้ท่านตอบคำถามนี้ให้ได้ก่อน เอาความร่ำรวยไปทำได้ไหม? เอายศศักดิ์ไปทำได้ไหม? เอาความมีอำนาจไปทำได้ไหม? จะเอานักปราชญ์คนใดไปทำ? จะเอาคนเก่งท่านใดไปทำ?* ขอให้ตอบคำถามนี้ให้ได้ หมดโลกนี้จะเอาใครไปทำ? ท่านที่เป็นธรรมกายก็เข้ากายธรรมไปถามให้ทั่วแสนโกฏิจักรวาล

ทำได้อย่างเดียวคือวิชาธรรมกายชั้นสูงเท่านั้น อย่างอื่นทำไม่ได้เลย ท่านที่เป็นธรรมกาย แต่ทำไม่ได้ หมายความว่าอะไร? หมายความว่าความรู้เพี้ยนไปหมดแล้ว เรียนมาร้อยปีก็จริง ข้าพเจ้าไม่เถียง เรียนมาตั้งแต่ครั้งหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ แต่พอถามว่า เคยเปิดตำราอ่านความรู้แล้วตรวจสอบความรู้ของเราบ้างหรือเปล่า? เปล่าทั้งนั้น! แล้วยังมายึดความเพี้ยนเป็นความถูกต้อง อย่างนี้มารกลืนความรู้ของเราหมดแล้ว ความรู้ของเราใช้การไม่ได้แล้ว จึงทำอะไรไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง แล้วจะมาค้นวิชาชั้นสูงได้อย่างไร? เรื่องนี้ขอให้ผู้คงแก่เรียนหูตาสว่างกันเสียทีเถิด ถูกมารบังคับขนเงินไปให้เขา สุดท้ายก็ไม่ได้อะไร? มาเสียใจหนหลังแต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้ว เพราะเอาเงินไปให้เขาสร้างวัตถุเล่นโก้ ๆ จะฟ้องร้องเขาก็ไม่ได้ ดังที่เราเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์และตามสื่อต่าง ๆ แล้ว

องค์ที่ ๑-๒ รายงานแล้วในปราบมารภาค ๔

ส่วนองค์ที่ ๓-๔-๕ จะรายงานให้ทราบดังนี้

องค์ที่ ๓ พอเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ เปิดดูสมุดบันทึก เขียนไว้ดังนี้ ไปพบพระองค์เข้า ทรงอยู่องค์เดียว จึงทำวิชาแก้ไขเอาพระองค์กลับคืนมา ถามพระองค์ว่า พระองค์มีตำแหน่งปกครองอะไรของนิพพานเป็น? ทรงตอบว่าเป็น *"ต้นธาตุ"* ของนิพพานเป็น ทรงอธิบายว่า เมื่อมารเอาตัวของพระองค์ไปแล้ว องค์อื่นก็ทำหน้าที่ปกครองแทนพระองค์ เราได้ข้อคิดในวันนั้นว่า นิพพานเป็นมีกายมนุษย์ มารมันยังเอาตัวไปได้ แล้วนิพพานกายธรรม จะมีอะไรเหลือ!?!

องค์ที่ ๔ พอเมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ในบันทึกเขียนไว้ดังนี้ ได้พบต้นนิพพานเป็นองค์ใหม่ ท่านอยู่กับที่เคลื่อนตัวไม่ได้เลย ถูกตรึงตัวไว้อย่างหนาแน่น จึงเดินวิชาแก้ไขเอาพระองค์กลับมาได้ แล้วก็คุยกับท่าน ท่านขอบคุณ ท่านบอกว่า *"ท่านเป็นนิพพานเป็นก่อนใคร ๆ"* ความรู้ที่ได้ในวันนี้คืออะไร? ก็คือมารเขาทำวิชาบังคับใจ จนในที่สุดใจของเรากระดุกกระดิกไม่ได้ สุดท้ายมารเขาก็เอากายไปได้ เอาไปไว้ในเหตุลึกลับ ที่ธรรมภาคขาวนิโรธไปไม่ถึง มารเขาคำนวณวิชาของเขาอย่างนั้นเสมอ การที่เราไปพบพระองค์ได้ เป็นโชคของเราอย่างบังเอิญ เราไม่ได้เก่งอะไร? พอได้เวลาก็ทำวิชาตามหน้าที่ เราไปพบพระองค์ จึงว่าเป็นโชค!

จงจำไว้เป็นตำราได้เลยว่า ***"ถ้ารู้ญาณของเราฝืด เดินวิชาไม่คล่องตัว จงอย่าท้อถอย! ให้แข็งใจเดินวิชาต่อไป อย่าหมดกำลังใจ แล้วจะต้องพบอะไรดี ๆ ในเบื้องหน้าเสมอ"*** ความรู้นี้เกิดจากประสบการณ์ในการทำวิชา สังเกตมานานแล้ว

องค์ที่ ๕ พบเมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ท่านบอกว่า ตัวท่านเป็นต้นนิพพานเป็นองค์แรก ต้นนิพพานเป็นองค์อื่นเป็นรุ่นหลังท่านทั้งนั้น ท่านยังรับคำว่า จะพาข้าพเจ้าไปพบมารตัวจริง เราก็นึกในใจว่า หากพระองค์ไปได้จริง เราก็จะรบกับมาร ให้เด็ดขาดกันไปเลย จะได้จบฉากการรบเสียที เพราะรบมายาวนานเกิดความเบื่อหน่ายเหลือเกินแล้ว

ข้อสังเกตที่ทรงรับสั่งว่า

ทรงเป็นองค์แรกนั้นคืออย่างไร?

ขณะนี้ในนิพพานเป็น องค์ใดเป็นองค์แรก? แต่องค์แรกถูกมารเอาตัวไป องค์ต่อไปขึ้นมาทำหน้าที่แทน จึงไม่ทราบว่าองค์แรกที่แท้ไปไหน? ท่านจึงว่าท่านเป็นองค์แรก ความหมายคืออย่างนั้น คำถามจึงมีว่า พระองค์สืบรู้สืบญาณไปไม่ได้หรือ? ตอบว่าทำแล้ว ก็รู้ได้เท่าที่รู้ เห็นได้เท่าที่เห็น จะพบเหตุการณ์อย่างนี้อีกหรือไม่? ยังตอบไม่ได้

การพบต้นนิพพานเป็นองค์ที่ ๔ และพบองค์ที่ ๕ ถือว่าเป็นโชค ๒ ชั้น

ที่ว่าเป็นโชค ๒ ชั้น คืออย่างไร? จะเล่าให้ทราบดังนี้

วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ นอกจากเราจะโชคดีได้พบ ***"ต้นนิพพานเป็นองค์ที่ ๔"*** แล้ว ยังพบโชคอีกชั้นหนึ่งคือพบ ***"บ่อน้ำใส ใสเป็นตาตั๊กแตน"*** นี่คือบ่อบุญ เป็นดวงบุญที่มารระเบิดมาจากธรรมภาคขาวตั้งแต่ครั้งใด? มารเขาเอาเก็บไว้ตรงนี้ เราก็เอากลับคืนมา ไม่ทราบว่าทำวิชาเผลอไปอย่างไร? ในเหตุการณ์ตรงนี้ ข้าพเจ้าเผลอหลับไปหน่อยหนึ่ง ฝันว่าเอาขันตักน้ำนี้มากิน ปรากฏว่ามันชื่นใจจริง ๆ พอเราตื่นขึ้นจากหลับ ก็รีบเดินวิชาเอาดวงบุญของภาคขาวกลับทันที

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ นอกจากจะพบ ***"ต้นนิพพานเป็นองค์ที่ ๕"*** แล้ว ยังพบโชคอีกชั้นหนึ่ง คือ ได้พบ ***"ดวงแก้วกายสิทธิ์ดวงโต เป็นกองใหญ่มาก"*** นี่คือดวงแก้วกายสิทธิ์ที่สำเร็จทั้งปวง หมายความว่า มารเขากวาดต้อนเอามาเก็บไว้ตรงนี้ กายภายในดวงแก้วหมดฤทธิ์ เพราะมารเขาทำวิชาบังคับ เรารีบเข้าแก้ไขทางวิชา ให้กายของพระองค์พ้นจากการผูกมัด เมื่อกายของพระองค์มีกำลังแล้ว เราก็อาราธนากลับมาทั้งหมด

ที่ว่าเป็นดวงแก้วกายสิทธิ์ที่สำเร็จทั้งดวง หมายความว่าไปไหนได้ทั้งดวง เหาะไปได้ทั้งดวงไม่ว่าจะไปไหน! กายไปได้พร้อมกับเรือน คือดวงแก้วไปกับกายได้ด้วย อย่างนี้เรียกว่าสำเร็จอย่างแท้จริง แต่ก็แพ้มาร ซึ่งเราก็ได้เห็นข้อมูลแล้วในวันนี้ ว่ามารเขาสามารถมากวาดต้อนเอาไปได้ทั้งหมด เขาเอาไปแล้ว เอาไปบังคับให้อยู่ในปกครองของเขา เขาทำวิชาบังคับจนกายของพระองค์ไปไหนมาไหนไม่ได้ ดีแต่ว่าข้าพเจ้าไปพบเข้า หากข้าพเจ้าไม่พบ ถามว่าอะไรจะเกิดแก่พระองค์? แน่นอนที่สุด คือพระองค์จะถูกทรมานอยู่เช่นนั้น ถูกเขาทรมานมาแล้วนานแค่ไหน? ไม่มีใครทราบทั้งนั้น

ข้าพเจ้าทำวิชามาถึงเหตุการณ์ตรงนี้ ***ข้าพเจ้าได้แต่ถอนหายใจ หมดความหวังในทุกอย่าง จะไม่หมดหวังได้อย่างไร? แม้พระพุทธเจ้านิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) ระดับต้นธาตุต้นธรรม มีกายมนุษย์เหมือนอย่างเรานี้ มารเขายังมาอุ้มเอาไปได้*** แล้ว นิพพานกายธรรมคือ อนุปาทิเสสนิพพาน จะมีอะไรเหลือ? เพราะมีแต่กายธรรม ไม่มีกายมนุษย์รองรับ จึงเป็นอาหารอันโอชะของมารอย่างสะดวกโยธิน มารเขาจะเขมือบตอนใด? เขาก็ทำได้ทุกเวลา

นี่คือเรื่องราวของอายตนะนิพพานฉากหนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าได้รู้เห็นเข้า ข้าพเจ้าก็ถอนหายใจ

งานปราบมารดำเนินมาจนถึงเหตุการณ์ที่มาร เอาต้นของนิพพานเป็นของภาคขาวไปได้ ท่านเกิดข้อคิดอะไร?

การจะวินิจฉัย? และการจะเกิดข้อคิดอะไร? จะต้องมีข้อมูลสนับสนุน บัดนี้ เราได้ข้อมูลชัดเจนแล้วว่าต้นนิพพานเป็นของเรา มารเขามาอุ้มเอาตัวไปได้ ต้นนิพพานเป็นองค์ปัจจุบันทุกวันนี้ เป็นองค์ที่ทำหน้าที่ปกครองแทน องค์ต้นจริง ๆ ของเรามารเขาอุ้มตัวไปหมดแล้ว

ก่อนจะวินิจฉัย ก่อนจะตีความ ต้องทบทวนความรู้ก่อนเสมอไป ความรู้นั้นคืออะไร? ความรู้นั้นมีดังนี้

๑. มารปกครองอะไรบ้าง? ตอบว่า มารปกครอง ๒ อย่างคือ ปกครองอายตนะนิพพาน เรียกว่าปกครองใหญ่และปกครองภพ ๓ คือ ปกครองอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษย์โลก รวมทั้งจักรพรรดิและกายสิทธิ์ด้วย สรุปแล้ว มารเขาปกครองทั้งหมด มารมีฐานะเป็นผู้ปกครองใหญ่

๒. พระพุทธเจ้าตรัสรู้กี่ระดับ? อะไรบ้าง? ตอบว่า ตรัสรู้ ๒ ระดับ คือระดับปกครองย่อย ได้แก่การมาตรัสรู้ในโลก และเมื่อได้มรรคผลนิพพานแล้ว จะต้องไปตรัสรู้ในปกครองใหญ่อีกครั้งหนึ่ง นั่นคือ ไปตรัสรู้ในอายตนะนิพพาน ตรัสรู้นั้นจะต้องตรัสรู้ทั้งหลักสูตรภาคโปรดและภาคปราบด้วย ความรู้ภาคโปรดคือความรู้สอนศาสนา และความรู้ภาคปราบ คือความรู้ปราบมาร นั่นคือความรู้พิชัยสงคราม นั่นเอง

๓. พระพุทธเจ้าตรัสว่า ***นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ*** แปลว่า นิพพานเป็นสุขยิ่ง พระพุทธเจ้าหรือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งของเรา

คราวนี้ เราก็มาดูว่า งานปราบมารที่เราทำนี้ ได้ผลงานอะไรบ้าง? ได้ข้อมูลอะไรบ้าง? ข้อมูลนั้นคือตัวชี้วัด เมื่อเราได้หลักเช่นนี้แล้ว เราก็วินิจฉัยและตีความต่อไปได้

จากนี้ไป เราก็วินิจฉัยและตีความได้ เรามีความจำเป็นต้องเรียนรู้ เพราะพระพุทธเจ้าหรือที่เราเรียกว่าพระรัตนตรัยนั้น เป็นสรณะเป็นที่พึ่ง เป็นที่ระลึกของมนุษย์ เป็นที่พึ่งของทิพย์ พรหม และอรูปพรหมด้วย นี่คือความรู้ที่เราท่านรู้ตรงกัน

เราจึงตีความได้ว่า มรรคผลนิพพานล่มสลาย พระพุทธองค์ไม่ได้ตรัสรู้ในระดับ *"ปกครองใหญ่"* คงได้ตรัสรู้เฉพาะในระดับ *"ปกครองย่อย"* คือการตรัสรู้ในโลกเท่านั้น หลังจากที่พระองค์ได้มรรคผลนิพพานแล้ว คือได้เข้าอายตนะนิพพานไปแล้ว ไม่ได้ตรัสรู้อะไรอีกเลย เพราะมารเขาเข้ามาขัดขวางในทุกรูปแบบ เนื่องจากมารเขาเป็นผู้ปกครอง เขากดขี่ เขาข่มเหงรังแก เขาบดขยี้ เขาถล่มทลายในทุกรูปแบบ เขาห้ามไปหมด พระพุทธองค์ทำอะไรไม่ได้เลย

หากท่านติดตามผลงานมาตั้งแต่ *"ปราบมารภาค ๑"* ข้าพเจ้าเคยบรรยายว่า มารไม่ให้พระพุทธองค์ไปมาหาสู่กัน นิพพานใครก็ของใคร บ้านใคร ๆ อยู่ พระพุทธเจ้ารุ่นน้องจะไปหาพระพุทธเจ้ารุ่นพี่ไม่ได้ ***พระพุทธเจ้าในปัจจุบันจะนิโรธไปหาพระพุทธเจ้าในอดีตไม่ได้ หากใครขัดคำสั่ง เขาก็ทำโทษนานาประการ*** เอาตัวไปใส่ไว้ในเหตุกักกัน เอาไปไว้ในเหตุกักขัง เอาไปไว้ในเหตุทรมาน เอาไปไว้ในแดนโทษแดนภัย เหตุทั้งปวงนั้น มารเขาใช้วิชาทำขึ้น สุดแต่เราจะเรียก อย่างในโลกเราก็เรียก แดนกักบริเวณ แดนเชลย เรือนจำ แดนกักขัง สุดแต่ใครจะเรียกอย่างไร? สุดแต่ถ้อยคำที่ใช้ รวมความว่าเป็นแดนทรมานทั้งนั้น

มารเขาทำโทษ ก็เหมือนเชือดไก่ให้ลิงดู ข่าวนี้ก็รู้กันไปทั่ว แต่เขาห้ามพูด! จึงไม่มีใครกล้าละเมิด กลัวกันหมด กลัวว่ามารเขาจะทำโทษ ข้าพเจ้าทำวิชามานานปี ขณะที่บรรยายวันนี้เป็นเวลาทำวิชาปราบมารปีที่ ๑๘ ตั้งข้อสังเกตเรื่อยมา ทำไมพระพุทธองค์ไม่บอกความรู้แก่เรา? ทำไมพระองค์ไม่พูดกับเรา? ใช้เวลาสังเกตมานานปี จึงได้รู้อะไรมาทีละเล็กทีละน้อย รู้แบบระแคะระคายมาเรื่อย ๆ

เหตุการณ์เช่นนี้ เป็นมาแล้วตั้งแต่เมื่อไร? ยาวนานแค่ไหน? ไม่มีใครรู้ทั้งนั้น นี่คือความรู้ที่ข้าพเจ้าได้รับ ยากลึกซึ้งอย่างนี้

ข้อมูลที่สนับสนุนว่ามรรคผลนิพพานล่มสลายคืออะไร?

เหตุใดพระพุทธเจ้าในปัจจุบัน จึงทรงยืนยันว่า นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ อยู่อีก? มีเงื่อนงำอะไรอยู่หรือ?

เรากำลังตีความกัน ในประเด็นที่งานปราบมารมาถึงเหตุการณ์ที่พบว่า มารเอาพระพุทธเจ้านิพพานเป็นระดับ ***"ต้นธาตุและระดับต้นนิพพานเป็น"*** ไปกักกันและเอาไปทรมานถึง ๕ พระองค์ในเวลาติดต่อกันนั้น ทำให้เราตีความอย่างไร? เราตีความว่า นิพพานล่มสลายและข้อมูลใน *"ปราบมารภาค ๔"* ได้รายงานไปแล้วว่า พระพุทธเจ้านิพพานเป็นที่ถูกมารเอาตัวไปกักกันมีจำนวนถึง ๔ อสงไขย โดยต้นนิพพานเป็นทรงบอกจำนวน นี่คือข้อมูลหนึ่ง ส่วนนิพพานกายธรรมหรือที่เรียกว่านิพพานถอดกายหรือเรียกอีกชื่อว่า นิพพานตาย มีพระพุทธเจ้าที่ถูกมารเอาตัวไปจำนวนมากมาย คำว่ามากมายนั้น ไม่ได้ทำตัวเลขเพราะมากมายเหลือเกิน และจักรพรรดิของภาคขาวที่มารเขาเอาไปทำโทษเอาไปกักกัน มีจำนวนมากมายเช่นเดียวกัน รายงานไปแล้วในเล่มปราบมารภาค ๔ ความมากมายนั้น ข้าพเจ้าเบื่อที่จะทำตัวเลขเพราะว่ามากมายเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะทำตัวเลข

นี่คือ ข้อมูลที่บ่งชี้ว่ามรรคผลนิพพานล่มสลาย

ในประการต่อมา เหตุใดพระพุทธเจ้าในปัจจุบัน คือพระพุทธเจ้าที่ลงมาเกิดทำหน้าที่ตรัสรู้ในโลกเป็นลำดับมา ทรงยืนยันว่า **นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ** อยู่อีก? ไม่ทราบหรือว่านิพพานของเราขณะนี้มีปัญหาถูกมารคุกคามอย่างหนัก ไม่เห็นกล่าวอะไรไว้ในพระไตรปิฎกเลย?

นี่คือ ประเด็นที่ท่านทั้งปวงข้องใจ อยากให้ข้าพเจ้าพูดชี้แจงให้ชัดเจน

ความจริงก็ชี้แจงไปชัดเจนแล้วว่า นิพพานเป็นสุขจริงถ้ามารไม่มายึดอำนาจปกครอง เป็นเพราะมารเขามายึดอำนาจ นิพพานจึงล่มสลาย กรณีที่พระพุทธเจ้าในปัจจุบันที่กำลังตรัสรู้อยู่ในโลกเข้านิโรธไปหาพระพุทธเจ้าในนิพพานนั้น เหตุใดไม่ทรงทราบเรื่องราวเหตุการณ์ในนิพพานเลยหรือ? ไม่เห็นมีกล่าวอะไรไว้ในพระไตรปิฎกเลย อ่านความรู้ที่ใดก็พบแต่ **นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ** ทั้งนั้น

ข้าพเจ้าก็ได้บรรยายไว้ในเล่มปราบมารภาค ๔ แล้วว่า ***การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าและการกำหนดอายุขัยของพระพุทธเจ้า ย่อมเป็นไปตามที่มารเขาบัญญัติ*** การตรัสรู้นั้นกระทำได้แต่ต้องเป็นหลักสูตรที่มารเขาบัญญัติและอายุของพระพุทธเจ้าจะอยู่ในโลกได้กี่ปี? มารเขาเป็นผู้กำหนด มารเขาไม่ให้อยู่นาน ยิ่งสิ้นพระชนม์ได้เร็วยิ่งเป็นการดี พระพุทธองค์ก็อยากอยู่ในโลกนาน ๆ เพื่อทำงานเผยแพร่ศาสนาของพระองค์ แต่อยู่ไม่ได้ต้องเจ็บไข้แล้วก็สิ้นพระชนม์ไปในที่สุด การที่เราต้องเจ็บไข้นั้นเกิดจากการบังคับของดวงทุกข์และดวงสมุทัย

เป็นวิชาปกครองของมารที่เขาใช้บังคับเรา ไม่ว่าใครก็ต้องตายทั้งนั้น วิชาของมารเขามีอานุภาพปานนั้น ความรู้ของพระพุทธองค์สู้ความรู้ของมารเขาไม่ได้ นั่นเอง

กรณีที่พระพุทธเจ้าในปัจจุบัน คือองค์ที่กำลังทำหน้าที่ตรัสรู้อยู่ในโลก เข้านิโรธไปหาพระพุทธเจ้าในอดีต คือไปหาพระพุทธเจ้าในนิพพาน ไปศึกษาหาความรู้ เพื่อให้แจ้งแห่งการตรัสรู้นั้น กระทำได้เท่าที่มารเขาอนุญาตเท่านั้น ***อะไรที่มารเขาห้าม? พระพุทธเจ้าในอดีตก็พูดไม่ได้ บอกไม่ได้! ตรงนี้เองทำให้เกิดการเข้าใจไขว้เขวกันหมด เพราะพระพุทธเจ้าในอดีตกลัวถูกมารเขาทำโทษด้วยกันทั้งนั้น ทำให้พระพุทธเจ้ารุ่นน้องไม่รู้ความจริงที่แท้***

พวกเราเป็นมนุษย์อยู่ในโลก ไม่รู้เรื่องของนิพพานเลย ต่างก็ว่านิพพานเป็นสุขแล้ว แต่แรกข้าพเจ้าก็เข้าใจเช่นนั้น แต่พอข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารไปนานปีจึงรู้เห็นเข้า จึงได้รู้ว่าที่เราได้ยินได้ฟังมานั้นไม่ถูกต้องเสียแล้ว ***มาเห็นพระพุทธองค์ถูกทำโทษ มาเห็นจักรพรรดิถูกมารทำโทษ ข้าพเจ้าเสียใจมาก!*** แต่ก็พูดกับใครไม่ได้ เพราะเขาไม่รู้เห็นด้วย ได้แค่เก็บความรู้สึกไว้คนเดียว แม้บุตรและภรรยาของเรา ก็พูดให้เขาฟังไม่ได้ เพราะเขาไม่รู้เห็นเหมือนอย่างเรา แม้แต่ท่านที่เป็นธรรมกายด้วยกัน เขาก็ไม่รู้อะไร? ข้าพเจ้าจะเอาเรื่องราวไปพูดกับเขาก็ทำไม่ได้ คืนวันล่วงไป ข้าพเจ้าจ้องแต่จะทำวิชาปราบมาร เพื่อให้จักรพรรดิจะได้เป็นสุข ไม่ได้ทำมาหากินอะไร? จ้องแต่จะทำวิชาปราบมารสถานเดียว นี่คือหน้าที่ของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าพูดได้คำเดียวว่า ข้าพเจ้าเสียใจมาก! เมื่อทราบว่า พระพุทธองค์สู้มารไม่ได้ บัดนี้ ข้าพเจ้าได้รู้เห็นแล้วตามเรื่องราวที่นำเสนอมาแล้ว เป็นหนังสือปราบมารออกสู่ตลาดแล้ว ๔ ภาค คือ *"ปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔"* เล่มที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้เป็น *"ปราบมารภาค ๕"* ทุกเล่มล้วนแต่มีสาระสำคัญทั้งนั้น หนังสืออย่างนี้เกิดขึ้นในโลกเป็นครั้งแรก เป็นบุญวาสนาของชาวโลกที่ได้อ่านเรื่องราวลึกซึ้งอย่างนี้ ความรู้ลึกลับ ความรู้ลี้ลับ ความรู้เร้นลับเช่นนี้ ถูกเปิดเผยเป็นครั้งแรกในโลกแล้ว ขอเชิญท่านติดตามอ่านให้ครบทุกเล่มเถิด แล้วท่านจะขอบคุณตัวเอง ว่าเรามีวาสนาบารมีที่ได้รู้เรื่องเช่นนี้ ใครมีวาสนาบารมี? ก็จะได้อ่าน!

เมื่อพระพุทธองค์นิพพานเป็นสู้มารไม่ได้ ส่งผลกระทบต่อมนุษย์อย่างไร?

พระพุทธองค์นิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) สู้มารไม่ได้ เรามีข้อมูลนำเสนอแล้ว แม้พระพุทธเจ้าระดับผู้ปกครองและต้นของนิพพานเป็น มารเขายังมาอุ้มตัวเอาไปได้ ตามข้อมูลที่กล่าวมาแล้ว กล่าวถึงพระพุทธเจ้าของนิพพานเป็น ที่มารเอาตัวไปกักกันและเอาไปทำโทษ ต้นนิพพานเป็นองค์ปัจจุบัน เคยสรุปตัวเลขให้ทราบว่า มีถึง ๔ อสงไขยตามที่ได้กล่าวไว้ในเล่มปราบมารภาค ๔ นั้น เป็นข้อมูลบ่งชี้ว่า พระพุทธองค์นิพพานเป็นสู้มารไม่ได้ แล้วนิพพานกายธรรมจะไปมีอะไรเหลือ เพราะนิพพานเป็นเป็นกายมนุษย์เหมือนกายมนุษย์อย่างเรานี้ มีความแข็งแรงทนทาน เป็นรากฐานรองรับให้กายธรรมที่ซ้อนอยู่ในกายมนุษย์นั้นเป็นอย่างดีทีเดียว เป็นเพราะเหตุใดหรือจึงสู้มารไม่ได้?

นี่คือประเด็นสำคัญ ที่ข้าพเจ้ายังตอบไม่ได้ ขอเวลาให้ข้าพเจ้าทำวิชาไปอีกระยะหนึ่งก่อน วันนี้ยังตอบคำถามนี้ไม่ได้

ก็เมื่อนิพพานเป็นสู้มารไม่ได้ แล้วนิพพานกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน) ซึ่งมีแต่กายธรรมไม่มีกายมนุษย์ ด้วยกายมนุษย์ตายไปแล้ว เหลือแต่กายธรรมเท่านั้น ย่อมมีความเปราะบาง จึงสู้มารไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง ประเด็นนี้เราไม่ข้องใจ ไม่ต้องบรรยายกันอีกแล้ว

ดังนั้น จึงขอสรุปตรงนี้ว่า มรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาวล่มสลายอย่างสิ้นเชิง ***ถามว่าการล่มสลายของมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อมนุษย์อย่างไร? ตอบว่า ผลกระทบมีมาก เพราะพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของสัตว์โลก เป็นสรณะเป็นที่พึ่งที่ระลึกถึงของมนุษย์*** ดังที่เราได้ยินพระสงฆ์ท่านกล่าวว่า พระรัตนตรัยหมายถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะของเรา ทั้งยังได้ยินพระสงฆ์ท่านสวดมนต์เป็นภาษาบาลี ดังนี้

- นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ พุทฺโธ เม สรณํ วรํ

(แปลว่า สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่ง ไม่ใช่ที่ระลึกถึง พุทธรัตนะเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา)

- นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ ธมฺโม เม สรณํ วรํ

(แปลว่า สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่ง ไม่ใช่ที่ระลึกถึง ธรรมรัตนะเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา)

- นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ สงฺโฆ เม สรณํ วรํ

(แปลว่า สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่ง ไม่ใช่ที่ระลึกถึง สังฆรัตนะเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเรา)

บัดนี้ จากการปราบมารที่ข้าพเจ้าทำวิชามาพบว่า พระพุทธองค์ของเราแพ้มารอย่างสิ้นเชิง ***แปลว่า ที่พึ่งของเรามีอันตราย ทำให้พระองค์มาช่วยเราได้ยาก*** ส่งผลให้มนุษย์คือพวกเราเดือดร้อนกันทั่วไป เดือดร้อนกันทั้งโลก

ขอให้เราทราบความจริงกันตั้งแต่วันนี้ หน้าที่ของข้าพเจ้าคือ ทำวิชาปราบมารต่อไป ให้พระพุทธองค์ของภาคขาวทั้งปวงชนะมารให้จงได้ เมื่อพระพุทธองค์เป็นอิสระมีเสรีภาพแล้ว พระองค์ก็จะมาช่วยกำจัดทุกข์ กำจัดภัย กำจัดโรค ให้แก่มนุษย์ต่อไป

งานปราบมารมาถึงวันนี้ ได้ผลงานมากแล้ว สถานภาพของนิพพานเข้าสู่ภาวะเกือบปกติแล้ว ใกล้เข้าถึงเป้าหมาย **นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ** แล้ว ขอจบเรื่องราวของการพบธาตุธรรมผู้ใหญ่ของนิพพานเป็นจำนวน ๕ พระองค์ ที่มารมาอุ้มตัวไปไว้เพียงนี้ เพราะได้บรรยายความเป็นไปมาพอสมควรแล้ว จากนี้ไป จะได้นำผลงานอื่นมาเสนอต่อไป

ผลงานสำคัญอีกอย่างหนึ่ง
คือพบภูเขาบุญใหญ่มหาศาล เหมือนภูเขาอัญมณีขาว
ยังไม่เคยเห็นทะเลบุญใดใหญ่โตเท่ารายการนี้
เป็นของใครตั้งแต่สมัยใดไม่ทราบ!

(บันทึกเล่ม ๒๔ หน้า ๑๒๖) เป็นผลงานที่น่าปลื้มใจ ดูบันทึกแล้วปรากฏว่าการเดินวิชาไม่ราบรื่น กว่าวิชาจะไปได้แต่ละจุด ยากเย็นไปหมด ขลุกขลักไปหมด นั่นคือเรามาพบเหตุ *"คุ้มกันของมาร"* ที่มารเขาทำขัดขวางไว้ เหมือนกับเราจะเข้าเอาเงินในกำปั่นหลวง ไม่ใช่จะถึงกำปั่นในทันที เราจะต้องผ่านห้องมั่นคงหลายด่านนั่นเอง เรื่องนี้ถือเป็นตำราได้ ถ้าเดินวิชาขลุกขลักแล้ว ข้างหน้าเราจะต้องพบอะไรดี ๆ เสมอ นี่คือประสบการณ์ที่เดินวิชาปราบมารมานานปี เป็นข้อสังเกตที่เราทำข้อมูลไว้ เป็นความรู้ที่มีคุณค่าสูงสุด

ในที่สุดก็มาถึงเหตุการณ์ที่เราไม่คาดคิด เราคิดไม่ถึงว่าเราจะได้มาพบของวิเศษ ของวิเศษนั้นคืออะไร? ก็คือภูเขาบารมีเป็นรัตนชาติสีขาว ใหญ่โตมหาศาล กว่าเราจะเอากลับมาได้ ทำวิชากันเหนื่อย ***"ต้นปราบกับตรีภพ"*** ท่านเก็บรักษาไว้ ไม่ทราบว่าเป็นบารมีของใคร? เพราะธาตุธรรมท่านไม่ได้บอกเราจึงไม่รู้ แต่ต้องเป็นบารมีสำคัญของโพธิสัตว์ตั้งแต่ครั้งใดเป็นแน่แท้ เมื่อท่านเหล่านั้นสร้างบารมี พระพุทธองค์ก็ให้บารมี แต่ท่านเหล่านั้นเก็บรักษาไม่ได้ เพราะมารมาปล้นเอาไป

ก่อนที่จะมาพบภูเขาบารมีรัตนชาติ ได้พบแผนผัง ๒ แผนผัง คือแผนผังที่ ๑ เป็นแผนผังที่มารเขาสร้างแผนผังจะให้ข้าพเจ้าตายเห็นเป็นโลงศพดำ เราก็รู้ว่ามารเขาสร้างแผนผังจะให้ข้าพเจ้าตายอีกแผนผังหนึ่ง เห็นลูกกับแม่จะแตกแยกกัน ระลึกรู้ขึ้นว่า เราเคยได้ยินหลวงพ่อท่านเคยพูดคำนี้ คือคำว่า *"แผนผัง"* เราก็เอารู้ญาณของเราจรดนิ่งลงไปที่นิมิตนั้น บังคับอย่าให้ส่าย แล้วหมุนขวา บังคับให้เข้าสิบเข้าศูนย์เจ้าของแผนผัง ลำดับกายของเขาไปให้ถึงกายสุดละเอียด แล้วดับกายของเขาให้หมดทุกกาย แล้วก็ดับแผนผัง คือนิมิตที่เราเห็นนั้นด้วย ให้ละลายไปถึงเหตุสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษต่อไป

เคยพูดไว้ว่า ***"ทำบุญให้มารกิน ทำเงินเดือนให้โจรใช้"*** ก็คือ อย่างที่บรรยายมานี้ เราสร้างบารมี แต่มารเขามาโกงบารมีของเราไป เอาไปเก็บไว้ในเหตุละเอียด เอาไปซ่อนไว้ เอาไปเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ดังที่เราได้มาพบในวันนี้ โดยที่เราไม่รู้ไม่เห็นว่า มารเขามาระเบิดเอาไปได้อย่างไร? เขามาเอาไปเป็นของเขาแต่เมื่อใด? เราไม่รู้เรื่องเลย เป็นเรื่องน่าหนักใจมาก เป็นเรื่องยากอย่างนี้ เรื่องลึกซึ้งปานนี้ เกินปัญญาที่เราจะได้รู้ได้เห็น จึงเป็นโชคดีที่เราได้มารู้เห็น

มีหลายท่านถามข้าพเจ้าเสมอ ว่าจะมีความรู้อะไรที่จะสามารถรักษาดวงบารมีของตนได้?

ข้าพเจ้ายังตอบไม่ได้จนวันนี้ เพียงแต่ปรารภความรู้คุยสู่กันฟังเท่าที่ได้เท่านั้น เพราะข้าพเจ้าก็ยังไม่แจ้งชัด

เพราะเราทราบตรงกันว่า มารเขาปกครองทั้งหมด เขาปกครองทั้งนิพพานและภพ ๓ นั่นคือ มารเขาปกครองพระพุทธองค์ในนิพพานทั้งหมด และยังปกครองมนุษยโลก คือ พวกเรานี้ด้วย แปลว่า มารเขามีอำนาจอะไรทั้งปวง เขาจึงมาระเบิดเอาบารมีไปจากพวกเราได้

วิธีแก้แบบรวบยอด ก็คือปราบมารสถานเดียว เมื่อหมดมารแล้ว พวกเราก็ปลอดภัยด้วยประการทั้งปวง อย่างผลงานที่นำมาเสนอนี้ เป็นภูเขาบุญรัตนชาติของใคร? แต่สมัยใด? ไม่มีใครรู้! แม้ธาตุธรรมก็ไม่อาจบอกเราได้ ดังที่ได้บรรยายมาแล้วนั้น แปลว่า มารหมดลงอย่างมากแล้ว และเราก็ตามเอาบารมีเหล่านั้นกลับคืนมาได้ นี่คืออานิสงส์ของงานปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่ในขณะนี้ เป็นวิธีแก้แบบรวบยอด ถ้าเราไม่ทำวิชาปราบมาร เราก็แก้อะไรไม่ได้เลย มีแต่แพ้สถานเดียว

แต่การปราบมารนั้น ต้องใช้วิชาธรรมกายชั้นสูงเท่านั้น ถ้าวิชายังอ่อนอยู่ ก็สู้เขาไม่ได้ ข้าพเจ้าพูดเสมอว่า ***"ในโลกเรานี้มีประชากรหกพันล้านคน ถ้ามีเพียงหนึ่งคนที่ปราบมาร***

ได้ โลกนี้ก็น่าอยู่น่าอาศัย" มีหลายท่านถามข้าพเจ้าว่า ทำไมข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น? ที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้นก็เพราะว่า คนมีความรู้ปราบมารได้ หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว! เมื่อโลกนี้หาคนปราบมารได้เพียงหนึ่งคน ข้าพเจ้าจึงว่าโลกนี้น่าอยู่น่าอาศัยแล้ว

ต้องจำไว้ว่า เงินทองนั้นเราหาได้ อำนาจราชศักดิ์เราหาได้ สาวงามเราหาได้ และหาได้ทุก ๆ อย่างบรรดามีที่มีในโลก ***สิ่งเดียวที่เราหาไม่ได้คือ คนมีความรู้ที่จะปราบมารได้***

ดังนั้น ความรู้ปราบมารจึงเป็นความรู้ที่สูงค่า

ความรู้อย่างนี้ ไม่เคยปรากฏในโลกมาก่อน ข้าพเจ้าจึงเพียรพยายามรายงานความรู้ปราบมารไว้ให้ปรากฏแก่โลก เพื่อรอรับโพธิสัตว์ระดับนั้นลงมาเกิด ท่านจะรู้คุณค่า จะได้เป็นแนวทางให้ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนต่อไป เพื่อให้งานปราบมารมีการสืบเนื่องไม่สูญไปจากโลก เพราะพระพุทธองค์ก็จะต้องส่งคนของท่านลงมาเกิด เพื่อให้มาสืบสานงาน หากไม่ปราบมาร ไม่ว่าที่ใดเดือดร้อนกันหมด นิพพานก็เดือดร้อนและมนุษย์ก็เดือดร้อน

หากไม่ทำตำราไว้เพียงอย่างเดียว ทุกอย่างล้มเหลวทั้งหมด ตำราจึงสำคัญกว่าอะไรทั้งสิ้น

ขอจบผลงานภูเขาบุญรัตนชาติเพียงนี้ ต่อไปเป็นผลงานอะไร? โปรดติดตาม (จบบันทึกท้ายเล่ม ๒๔ ต่อไปนี้เป็นผลงานบันทึกเล่มที่ ๒๕)

ต้นนิพพานเป็นทรงกล่าวถึงงานปราบมาร ที่มีมาแล้วในอดีต ว่ามีความเป็นมาอย่างไร?

เป็นโชคของเราอย่างยิ่งที่เราได้ยินได้ฟัง เพราะเราไม่ทราบเรื่องลึกซึ้งเช่นนี้ หมดหนทางที่เราจะได้รู้ได้ทราบ เป็นโชคมหาศาลที่เราได้ทราบ เรื่องราวมีดังนี้

ทรงรับสั่งเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ (สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๔ หน้า ๒๗) หากท่านติดตามหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ มาโดยตลอด ท่านจะทราบว่า ***"ต้นนิพพานเป็น"*** ทรงเป็นผู้ปกครองใหญ่ของนิพพานเป็น คือ นิพพานกายมนุษย์ (ไม่มีเกตุบัวตูม) คือ สอุปาทิเสส-นิพพาน เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์เหมือนกายพระสงฆ์ ทรงมีปกติที่จะกล่าวอะไรอย่างตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อม ไม่กลัวใครโกรธ จะพาดพิงถึงใครบ้าง? จะกระทบถึงใครบ้าง? ไม่ต้องเกรงใจกัน ทรงรับสั่งอย่างตรงเป้า ถูกเป้าหมายใจความไปเลย นี่คือปกติของพระองค์

ที่ข้าพเจ้าตั้งข้อสังเกตได้ ถ้าข้าพเจ้าอยากทราบอะไร? ก็ต้องถามพระองค์ พระองค์จะทรงบอกอย่างตรงไปตรงมา หากอยู่ในขอบข่ายที่จะทรงบอกได้ เว้นแต่เป็นเรื่องที่ไม่สมควรเท่านั้น

เนื้อหาสาระที่ทรงรับสั่งคืออะไร? ทรงกล่าวว่า ***การปราบมารมีมาแล้วนับยุคนับสมัยไม่ถ้วน พระองค์ไม่ทรงยอมรับ แต่ทรงยอมรับคือ การรบในยุคของศึกษาฯ คนนี้*** ทั้งนี้เป็นเพราะ *"ต้นปราบ"* ท่านมาเป็นแม่ทัพให้ มี *"ตรีภพ"* และ *"หยกชมพู"* เป็นกระบี่ซ้ายขวาให้ นั่นเอง ฝีมือของข้าพเจ้าเองจะมีน้ำยาอะไร? ทรงให้กำลังใจข้าพเจ้า จักรพรรดิท่านมารวมตัวกันสู้ ทำให้ปราบมารได้ผลมาก

จากรับสั่งของพระองค์ ทำให้เราทราบอะไรบ้าง? ทำให้เราทราบว่า งานปราบมารในอดีตมีมาแล้วมากมาย แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ ถามว่า มียุคใดบ้างสมัยใดบ้าง? บอกให้ทราบบ้าง บรรยายให้ทราบบ้าง? บอกให้ทราบบ้าง บรรยายให้ทราบบ้าง ในรายละเอียดทั้งปวงของเรื่องราว ตอบว่า เรื่องรายละเอียดนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบเลย ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังมาแค่นี้ก็บอกได้แค่นี้

หลวงพ่อพูดถึงงานปราบมารที่แล้วมาในอดีต ไม่ประสบความสำเร็จ แต่การปราบในยุคของต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู ได้ผลมากเกินคาดหมาย

กายธรรมของหลวงพ่อรับสั่งเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๓ (สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๑๓๘) ข้าพเจ้าได้ยินก็เกิดการตกใจ เพราะหลวงพ่อไม่เคยปรารภถึงเรื่องประวัติการปราบมารเลยว่าตั้งแต่อดีตมีความเป็นมาอย่างไร? มีมาแล้วกี่ยุคกี่สมัย? ใครปราบมารบ้าง? เราไม่ทราบเลย เราทราบแต่ในยุคของหลวงพ่อเท่านั้น ดังที่เคยเสนอเรื่องราวไปแล้วในเล่มปราบมารภาคอื่น ๆ ครั้นมาถึงวันนี้ หลวงพ่อท่านกล่าวถึงประวัติการปราบมารว่า ***ในอดีตมีมาแล้วหลายยุค แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพิ่งเข้าตากรรมการก็คือ ปราบมารในยุคของต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู*** กายธรรมของท่านกล่าวอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็เลยมีผลพลอยได้ไปด้วย ได้รับคำยกย่องไปว่า นี่คือ กำลังใจที่ธาตุธรรมท่านให้แก่ผู้ทำงานสุดยากเย็นแสนเข็ญ

แต่เนื้อหาสาระของเรื่องอยู่ที่ว่า ในอดีตมีการปราบมารกันมาแล้วอย่างไร? นี่คือประเด็นของเรื่อง เราก็ทราบว่าตั้งแต่อดีตมางานปราบมารมีมาแล้ว แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ เพิ่งจะมาได้เรื่องได้งานก็คือ ยุคของต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู นี่เอง

สรุปว่า เนื้อหาของความรู้ตรงกัน เราเคยได้ยินต้นนิพพานเป็นทรงรับสั่งมาแล้ว ต่อมาก็ได้ยินกายธรรมหลวงพ่ออีกครั้งหนึ่ง ดังที่ได้นำมารายงานให้ทราบนี้ เป็นเรื่องสำคัญ ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครทราบทั้งนั้น จึงขอให้ช่วยกันจดจำไว้

ผลงานปราบมารในยุคของต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู มีอะไรบ้าง?

ผลงานปราบมารในยุคของต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู มีปรากฏชัดในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ พิมพ์ออกจำหน่ายแล้วรวม ๔ ภาค คือ หนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔ เล่มที่ถืออยู่ในมือขณะนี้คือเล่ม *"ปราบมารภาค ๕"*

เรามีหน้าที่ทำวิชา ผู้ประเมินผลงาน คือ ธาตุธรรม (คำว่าธาตุธรรมก็คือ ผู้ปกครองใหญ่ในอายตนะนิพพาน ซึ่งทำหน้าที่ปกครองพระพุทธองค์ในอายตนะนิพพาน พูดให้เข้าใจง่าย ธาตุธรรมก็คือ พระพุทธเจ้าที่เป็นผู้ปกครองระดับสูงสุด

เป็นภาระของเรา เป็นหน้าที่ของเรา เป็นงานประจำวันของเรา เป็นข้อบังคับตัวเรา ที่ต้องทำวิชาปราบมารทุกวัน ต้องวางภารกิจอื่นใดทั้งหมดในชีวิตของเราออกไปให้หมด ปล่อยวางงานอื่นใดทั้งหมดในชีวิตเรา ให้มีสภาพใจที่ว่างเปล่า เพื่อเอาความว่างเปล่าทางใจมาทำงานเดินวิชาปราบมาร ถ้าสภาพใจไม่ว่างเปล่า เราทำวิชาไม่ได้ ถ้ามีเรื่องขุ่นข้องใจ เราทำวิชาไม่ได้ ถ้ามีเรื่องกระทบกระทั่งใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร? เราทำวิชาไม่ได้ทั้งนั้น สภาพใจของเราจะต้องโล่งโปร่งใสตลอดวัน จึงจะทำวิชาได้ ***สรุปแล้ว ตลอดชีวิตของเรา ต้องมีสภาพใจที่โล่งโปร่งตลอด*** เราจึงจะทำวิชาได้ หากวันใดมีปากเสียงกับลูกเมีย วันนั้นเราทำวิชาไม่ได้ การทำวิชาไม่ได้เพียงแค่วันเดียว จะเป็นผลร้ายสูงสุดทีเดียวกว่าวิชาจะเข้าที่ กว่าสภาพใจจะคืนสู่สภาพเดิม ใช้เวลาแก้ไขจิตใจหลายวัน และกว่าที่เราจะเดินวิชาได้เป็นปกติ ต้องใช้เวลาทบทวนวิชานานวันกว่าที่วิชาจะลงตัว ไม่ใช่งานที่ทำง่ายเลย

ชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนมีกรรมตลอดชีวิต ที่ต้องกำกับตัวเองให้อยู่ในข้อบังคับตลอดชีวิต ไปเที่ยวก็ไม่ได้ ไปงานสังคมก็ทำไม่ได้ ไปทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ไปทำมาหากินอะไรก็ไม่ได้ด้วย เพราะใจจะฟุ้งไปอีก ทำวิชาไม่ได้อีก เพราะเอาใจไปคิดเรื่องกำไรขาดทุน ส่งผลให้ทำวิชาไม่ได้ เป็นอันตรายต่อการทำวิชาทั้งนั้น

ตลอดชีวิตราชการของข้าพเจ้า เราหวังอะไรจากทางราชการไม่ได้เลย เงินเดือนก็ดี ตำแหน่งหน้าที่ราชการก็ดี ความดีความชอบก็ดี ต้องปล่อยให้เป็นไปตามเรื่องของธรรมชาติ ได้ก็เอา ไม่ได้ก็แล้วไป หากไปหวังอะไรเข้า จะเกิดการกระทบทางจิตใจทันที ส่งผลให้ทำวิชาไม่ได้ งานปราบมารชะงักลงทันที ต้องตั้งต้นกันใหม่ ต้องมาฝึกวิชาเบื้องต้นกันใหม่ กว่าที่วิชาจะเลื่อนระดับสูงได้ ต้องใช้เวลายาวนาน

ทั้งยังต้องเตรียมสภาพใจ รอรับการตอบโต้ของมารด้วยเรื่องราวต่าง ๆ ในสารพัดรูปแบบ เพราะมารเขาก็หาเรื่องกระทบจิตใจให้แก่เรา เพื่อจะให้เราแพ้เขาให้จงได้ ***อะไรที่เราจะทุกข์ร้อนได้ มารเขาจะทำสิ่งนั้นแก่เรา อะไรที่ทำให้เราตายได้ มารเขาจะเลือกทางนั้นเขาจะทำเช่นนั้นแก่เรา*** ชีวิตของข้าพเจ้าได้รับความชอกช้ำมาแล้วสารพัดรูปแบบ อดทนทำวิชาปราบมารมาได้ถึงวันนี้ นับว่ามีความอดทนมาอย่างโชกเลือดทีเดียว ที่ต้องขอบคุณอย่างมากคือลูกเมีย ที่เขาไม่ได้ไล่ข้าพเจ้าออกไปจากบ้าน วันหนึ่งเอาแต่นั่งหลับตา ไม่ได้ทำมาหากินอะไรให้เกิดความร่ำรวยขึ้นมาเหมือนชาวบ้านอื่นเขา คนอื่นเขามีแต่คิดก้าวหน้า เขาคิดแต่จะให้มีเงินมีทอง แต่ข้าพเจ้าเอาแต่นั่งหลับตาสถานเดียว ต้องขอบคุณลูกเมียที่เขาไม่รังเกียจเรา มีกินมีใช้แค่นี้ ก็อยู่กันไปได้

งานทำวิชาปราบมารไม่ใช่มีความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูงแล้วจะทำได้ ต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายอย่าง ***ถ้าบวชเป็นพระแล้ว ก็ยิ่งทำไม่ได้เลยทีเดียว เพราะอะไรหรือ? เพราะวินัยสงฆ์จะเป็นเครื่องมือสำคัญของมาร ที่มารเขาจะสอดละเอียดมาให้เราผิดวินัยด้วยวิธีง่าย ๆ แล้วงานปราบมารก็จะล้มเหลวอย่างไม่เป็นท่า*** มารเขาชนะมาแล้ว แล้วเขาก็จะชนะต่อไป ***การเป็นฆราวาสดีอยู่อย่างหนึ่ง ที่มารจะเอาศีลหรือวินัยมาอ้างกับเรา เอาอะไรมาอ้างกับเราไม่ได้ทั้งนั้น*** เมื่อเขาเอาวิธีนี้ไม่ได้ เขาก็ต้องดูอย่างอื่น ว่าอะไรบ้างที่เขาจะเอามาถล่มเราได้ อะไรที่เขาจะเอามาเล่นงานเราได้ มารเขาเอาทั้งนั้น เราจะตั้งรับไม่ทันทีเดียว ***หมดปัญหานี้ขึ้นปัญหาใหม่ จบเรื่องนี้ขึ้นเรื่องใหม่*** จะให้เราถอดใจไม่สู้ไปเอง ***อะไรก็ได้ที่จะให้เราวินาศ มารมันจะใช้วิธีนั้น*** หน้าที่ของเราคือระวังไว้ ระวังได้ไหม? ***ถ้าระวังได้ก็รอดตัว หาพลาดไปก็เป็นเหยื่อของมารไป*** อดทนได้ไหม? ถ้าอดทนได้ก็อดทนกันไป

ฉะนั้นจะเห็นว่า ***คนที่จะปราบมารได้ หาตัวไม่ได้ ใครเล่าจะอาสา? คนที่มีใจสู้แต่ความรู้จะขาด คนที่มีความรู้ แต่จะขาดคุณสมบัติข้ออื่นเสมอ*** ข้าพเจ้าจำใจสู้เพราะถูกธาตุธรรมท่านบังคับ ดังที่ท่านได้เรียนรู้มาแล้วในหนังสือปราบมารเล่มต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้าก็พูดเปิดใจแล้ว ว่าปราบมารไม่ใช่งานทำง่าย

ข้าพเจ้าก็พูดเปิดใจแล้ว ***การที่ข้าพเจ้าถูกจับให้ปราบมารนั้น เหมือนหนึ่งมีกรรมไปตลอดชีวิต*** หมายความว่า ชีวิตนี้ไปทำอะไรไม่ได้เลย ต้องนั่งหลับตาเดินวิชารบอย่างเดียว จะเอาใจไปจับอยู่กับอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ต้องเอาใจจับอยู่ผูกอยู่กับวิชาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ต้องฟิตซ้อมร่างกายเหมือนนักมวยซ้อมก่อนขึ้นชก ถ้าร่างกายไม่ดี จิตใจก็ไม่ดีไปด้วย ส่งผลให้การทำวิชาขาดกำลังไปด้วย ***ต้องรักษาอารมณ์ให้แจ่มใสไว้เสมอ หากอารมณ์ขุ่นไม่ว่าจะโดยเหตุใด มีผลกระทบต่องานเดินวิชาทั้งนั้น*** สรุปแล้ว ชีวิตนี้ทำอะไรไม่ได้ จ้องแต่จะนั่งหลับตาสถานเดียว นี่คือกฎเกณฑ์ของการทำวิชาปราบมาร ***ถามว่า ตามกฎเกณฑ์ที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้ จะมีใครทำได้หรือไม่?***

ตอบทันทีว่า ไม่มีใครทำได้ หากพูดว่าทำได้เป็นเพียงชั่วครั้งชั่วคราว อย่างนั้นพอทำได้ คือทำเล่นโก้ ๆ แต่จะเอาเหตุเอาผลอะไรไม่ได้ จะเอาเนื้องานมาบอกเล่าอย่างที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ไม่ได้ เรียกว่า ทำแบบสมัครเล่น

เหตุผลที่ตอบว่า ไม่มีใครทำได้ ก็เพราะว่าทุกคนต้องทำมาหากิน ต้องเอาใจไปสัมผัสกับงานที่เราทำ ต้องเอาใจไปกระทบและสัมผัสกับเรื่องราวของชีวิต หากเราปล่อยวางได้ การเดินวิชาปราบมารก็ดำเนินไป หากเราปล่อยวางไม่ได้ จะส่งผลกระทบต่อการเดินวิชาทันที

นี่คือความยากในการทำวิชาปราบมาร!

หากเราได้ศึกษาถึงงานทำวิชาปราบมารในยุคของหลวงพ่อดูบ้าง เราจะได้ข้อคิดหลายอย่าง ควรที่ผู้เป็นบัณฑิตจะต้องศึกษาเล่าเรียนไว้ ***หากท่านไม่เรียนรู้ไว้ ท่านจะไม่ได้ข้อคิดอะไรเลย*** สุดท้าย เราลองประเมินผลงานออกมาว่างานปราบมารยุคนั้นได้ผลอย่างไรหรือไม่? มีอุปสรรคอะไร? ควรแก้ไขอย่างไรหรือไม่? สมมุติว่าท่านเองมีหน้าที่ต้องทำวิชาปราบมารบ้าง ท่านจะวางแผนอย่างไร? เพราะการทำงานจะต้องมีการวางแผนเสมอ

ข้าพเจ้าบรรยายมาถึงตรงนี้แล้ว ขอกล่าวถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพื่อเป็นการศึกษาวิเคราะห์เจาะลึก ถึงอย่างไรเราก็เรียนกันแล้ว ขอให้ท่านศึกษาค้นคว้าความรู้ให้จงได้ ***ตำราอยู่ที่ใด? ขอให้ท่านรวบรวมความรู้ไว้ให้หมด เพราะเป็นความรู้ประเสริฐเลิศล้น*** ไปเรียนที่ใดในโลก ไม่มีที่ไหนให้เรียนอีกแล้ว มีเรียนรู้ได้ในประเทศไทยของเราเท่านั้น

ขอให้ท่านตอบคำถามเหล่านี้ให้ได้ จะตอบคำถามได้ ก็ต้องค้นคว้าจากตำรา ตำราเรียนนั้น ข้าพเจ้าทำไว้ครบทุกหลักสูตรแล้ว

คำถามสำคัญที่ต้องตอบให้ได้
จะค้นคว้าได้ในตำราเล่มใด?

๑. หลวงพ่อวัดปากน้ำ มีคติธรรมสำคัญอะไรบ้าง? ท่านเป็นพระสงฆ์สำคัญ ที่เห็นวิชาสำคัญ คติธรรมของหลวงพ่อมีมากมาย เราควรเรียนแบบอย่างไว้ *(ค้นเล่ม คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ)*

๒. หลวงพ่อวัดปากน้ำ ค้นพบวิชาสำคัญ ถึงกับยอมเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ต่อมาหลวงพ่อฟื้นฟูการศึกษาของสงฆ์ได้สำเร็จรับพระและสามเณรมาให้การศึกษาเป็นจำนวน ๑,๐๐๐ รูป และตั้งโรงครัวเลี้ยงพระและสามเณร ทำได้เป็นอัศจรรย์ หลวงพ่อทำไปได้อย่างไร? *(ค้นเล่ม อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ)*

๓. หลวงพ่อค้นคว้าวิชาสำคัญได้นั้น คือวิชาอะไร? *(ค้นเล่ม ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย)*

๔. วิชาธรรมกายมีหลายหลักสูตร ทั้งหลักสูตรเบื้องต้น หลักสูตรระดับกลางและหลักสูตรยาก จะค้นคว้าได้จากตำราเล่มใดบ้าง?

(ก) วิชาธรรมกายระดับกลาง *(ค้นเล่ม แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภาร ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ)*

(ข) วิชาธรรมกายระดับยาก *(ค้นเล่ม แนวเดินวิชาหลักสูตร วิชชามรรคผลพิสดาร ๑ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ)*

(ค) วิชาธรรมกายระดับยากมาก *(ค้นเล่ม แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผลพิสดาร ๒ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ)*

๕. วิชาธรรมกายระดับยากมาก คือหลักสูตรปราบมาร เป็นหลักสูตรพิเศษ ยากที่จะเรียนรู้ได้ ถามว่า จะค้นคว้าได้จากตำราเล่มใดบ้าง? *(ค้นได้จากตำราปราบมารทั้ง ๕ ภาค คือ ปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔ และปราบมารภาค ๕)*

๖. จะสร้างบารมีธรรม สอนนักเรียน นักศึกษา ให้เป็นธรรมกายอย่างน่าอัศจรรย์ จะทำอย่างไร? และจะค้นได้จากตำราเล่มใด?

ตอบ ต้องสอบเป็นอุปัชฌาย์ตามขบวนการ *(ค้นจากเล่ม "ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น" ต้องท่องจำวิชาได้ แล้วไปสอบปากเปล่า ตามที่หัวหน้าสายวิทยากรเขาจัด คือไปสอบกับข้าพเจ้า นั่นเอง)*

(ตอบ การจะเป็นวิทยากรที่สอนได้ผลเป็นอัศจรรย์ ค้นคว้าจากเล่ม "วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย" หรือเรียกสั้น ๆ ว่า คู่มือวิปัสสนาจารย์)

๗. ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ทั้งหลักสูตรวิชาการ ทั้งหลักสูตรเบื้องต้น หลักสูตรระดับกลาง และวิชาธรรมกายชั้นสูง รวมทั้งหลักสูตรประเภทบันเทิงใจ สนใจอ่านเนื้อในเล่มต่าง ๆ ได้ที่

วิชาธรรมกายเรียนยาก แต่ข้าพเจ้ามีคำแนะนำ วิธีเรียนที่ประสบความสำเร็จ

ข้าพเจ้าค้นคว้าศึกษาเล่าเรียนมาตั้งแต่ต้นจวบจนวันนี้ ต้องถือว่าตลอดชีวิตแล้ว ได้สังเกตการเรียนของผู้มีบารมีธรรมในอดีต สังเกตการเรียนในสมัยของคนรุ่นข้าพเจ้าเอง และสังเกตการเรียนของคนในยุคหลัง ๆ จึงสรุปได้ว่า

การเรียนวิชาธรรมกายไม่ง่ายเลย! เรียนไป ๆ ความรู้จะเพี้ยนเอา! ในที่สุดความรู้เหล่านั้นจะใช้การไม่ได้ เพราะผู้เรียนไม่เคยตรวจสอบความรู้กับตำราเลย ตั้งแต่อดีตมาแล้ว ผลสุดท้ายความรู้จะเพี้ยนทั้งนั้น น่าเสียใจมาก! แต่ผู้เรียนก็อ้างว่าเรียนมาจากหลวงพ่ออย่างนั้น คำนี้ได้ยินรุ่นพี่พูดอย่างนี้ ข้าพเจ้าไม่เถียงในเหตุที่ได้ยิน แต่เมื่อวิเคราะห์ดูแล้วจะพบว่าการเรียนในสมัยนั้น หลวงพ่ออำนวยการให้ทั้งหมด ที่อยู่ที่พักหลวงพ่อจัดให้ทั้งหมด อาหารการกินหลวงพ่อก็จัดให้ วิชาความรู้หลวงพ่อก็เป็นผู้สอนเอง ได้เวลาเรียนแล้ว ใครขาดเรียนไม่ได้เลย! หลวงพ่อจะไม่ยอมให้ใครขาดเรียนเด็ดขาด

นี่คือการเข้มงวดกวดขันของหลวงพ่อ!

แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีหลวงพ่อแล้ว หลวงพ่อของเราตายไปแล้ว ไม่มีใครเข้มงวดกวดขัน ถามว่าการเรียนของเรายังเคร่งครัดเหมือนยุคที่เรียนกับหลวงพ่อหรือไม่? ต้องตอบคำถามนี้ก่อน ต่อมาก็พิจารณาว่า ท่านสนใจในการศึกษาเล่าเรียนเพียงไร? ถามว่า วิชาธรรมกายที่หลวงพ่อรวมความรู้ไว้เป็นตำรากี่เล่ม? อะไรบ้าง? ปรากฏว่าไม่มีใครตอบได้เลย คำถามต่อมาถามว่า

ใครเคยเอาตำราวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อรวมไว้เป็นหนังสือมาอ่านทบทวนความรู้บ้าง? ปรากฏว่า ไม่มีใครทบทวนความรู้กับตำราเลย! เรื่องก็จบลงแค่นั้น

นี่คือความล้มเหลวในการเรียน ***ล้มเหลวเพราะความรู้เพี้ยน! เนื่องจากไม่อ่านตำรา*** แม้แต่สอนเบื้องต้นก็ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่ต้องพูดถึงความรู้แก้โรค เวลานี้ถามว่าใครตรวจได้บ้างว่าตายแล้วไปไหน? ไม่มีใครทำวิชานี้ได้เลย น่าเสียใจมาก! ความรู้ปราบมารไม่ต้องพูดถึง! ไม่มีใครรู้เรื่องแล้ว อาจพูดถึงวิชารบได้บ้างพอเป็นน้ำกระสายยา เพราะยังจำวิชาได้บ้าง ก็จำได้แค่นั้น จากนั้นไป ไม่รู้อะไรทั้งนั้น อย่าเสียเวลาถามเลย

นี่คือการเรียนในอดีต ส่วนการเรียนในยุคปัจจุบัน ต้องพูดว่าไม่ได้ความด้วยประการใด ๆ เพราะผู้สืบสานเรียนมาอย่างผิดวิธี ***เพียงแต่เรียนมาอย่างตามมีตามได้ ไม่ได้ค้นวิธีที่ถูกต้อง การเรียนจึงไร้ผล*** บางสำนักเรียนกันจำนวนมาก เห็นจำนวนแล้วน่าชื่นใจ แต่พอวัดผลดู ไม่ปรากฏว่ามีใครทำได้ มีบ้างก็ไม่สมดุลแก่การลงทุนของเจ้าสำนัก แต่เจ้าสำนักก็ระดมจำนวนผู้เรียนให้มากเข้าไว้ แต่ผลการเรียนใช้ไม่ได้เลย

ท่านได้ทราบความแล้วว่า วิชาธรรมกายเรียนยาก ตามข้อมูลที่นำมาเสนอนี้ ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า จะเรียนวิชาธรรมกายอย่างไรจึงจะได้ผล? ตอบว่า ***ต้องเรียนให้รู้จริง วางรากฐานความรู้ให้ถูกต้อง*** ตามตำราหลักสูตรต่าง ๆ ดังที่ข้าพเจ้าได้แนะนำไว้แล้ว จึงขอให้ท่านติดตามหามาศึกษาค้นคว้า ข้องใจอะไร? หรือไม่เข้าใจอะไร? โปรดถามข้าพเจ้าได้

อยากแนะนำให้ฝึกฝนตนเองให้เป็นวิทยากรให้ได้ ดังที่คณะของข้าพเจ้าทำขึ้นในทุกวันนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับตนเองก็ศึกษาและฝึกตน เพราะมีตำราให้แล้วครบทุกหลักสูตร ถ้ามีเวลาก็ไปพบข้าพเจ้าได้ ไปถามข้าพเจ้า ไม่มีวิธีอื่น มีวิธีนี้วิธีเดียวที่จะอนุรักษ์วิชาธรรมกายไว้ได้ วิธีนี้วิธีเดียวที่จะสืบสานวิชาธรรมกายไว้ได้ เพราะทุกวันนี้ ถ้าดูในสำนักต่างๆ ที่เรียนวิชาธรรมกาย จะพบว่าวิชาเพี้ยนกันทั่วแล้ว บ่งบอกว่าขัดสนผู้มีความรู้แล้ว จึงเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลอย่างมาก ภาวนาในใจเสมอ ***ขอให้ผู้มีบุญลงมาเกิด เพื่อจะได้สืบต่อวิชาธรรมกาย เพื่อให้วิชานี้คงอยู่คู่ฟ้าดิน*** โพธิสัตว์ในบ้านเราทุกวันนี้ ไม่มีความสามารถที่จะรักษาวิชาไว้ได้ เพราะความรู้ของท่านเพี้ยนไปหมดแล้ว

ในสากลโลกและสากลธรรม ใครเป็นใหญ่สุดยอด ?

ในโลกทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นโลกอะไร? ไม่ว่าเป็นโลกของมนุษย์หรือโลกของสัตว์ ตอบว่ามารเป็นใหญ่สุดยอดในธรรมทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นธรรมอะไร? ตอบว่า มารเป็นใหญ่สุดยอด ***ดังนั้น ทั้งในสากลโลกและในสากลธรรม มารเขาเป็นใหญ่ มารเขาเป็นเจ้า มารเขาเป็นผู้ปกครองทั้งปวง อยู่ในปกครองของเขา จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งที่เขาบังคับ***

การบังคับนั้น เขาบังคับโดยอะไร? ไม่มีใครตอบได้เลย ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมานานปี จึงได้รู้ว่าเขาบังคับเราด้วยวิธีอะไร? ไม่มีใครอยากถูกบังคับ เราอยากมีอิสระด้วยกันทั้งนั้น ทั้งมนุษย์และสัตว์โลกต่างก็อยากมีอิสรภาพ อยากมีอิสระเสรี ไม่อยากอยู่ใต้ปกครองของใคร! ให้เราดูประเทศในโลกของเรา บางประเทศอยู่ในปกครองของประเทศอื่น ต่อมาก็ดิ้นรนแยกตัวออกเป็นอีกประเทศหนึ่ง เป็นอิสระเป็นเอกราช เมื่อเขาเป็นอิสระเป็นเอกราชแล้ว เขาก็ฉลองความเป็นเอกราชของเขา แล้วเขาก็จัดการปกครองประเทศของเขาเอง ดังตัวอย่างเช่นนี้ เราเห็นในโลกของเราแล้ว

กลับมาดูสัตว์บ้าง สัตว์ถูกมนุษย์บังคับ โดยเอามาขังไว้ในกรงเลี้ยงบ้าง เอามาล่ามโซ่บ้าง ให้สังเกตว่า มันพยายามทุกอย่างที่จะออกจากกรงเลี้ยง พยามยามจะให้หลุดจากโซ่ที่เราล่ามเขา หากหลุดจากกรงมาได้ หรือหลุดจากโซ่ล่ามมาได้ มันจะดีใจจนเราเห็นกิริยาอาการที่มันแสดงออก แสดงว่าสัตว์เขาอยากเป็นอิสระ ไม่อยากถูกบังคับ แต่ไม่รู้ว่าจะแก้ไขอย่างไร?

คราวนี้เรามาดูการบังคับของมารบ้างว่า เขาบังคับสัตว์โลกอย่างไร? และดูว่าเขาบังคับนิพพานคือบังคับธาตุธรรมอย่างไร? ตอบได้ทันทีว่า ***มารเขาบังคับโดยวิชา วิชาคือความรู้ เขาตรัสรู้ได้ดีกว่า เขาเห็นวิชาได้ละเอียดกว่า เขาก็เอาวิชาที่เขาตรัสรู้นั้นมาทำเครื่อง แล้วเอาเครื่องนั้นเข้ามาบังคับใจพวกเรา*** พวกเราเมื่อถูกวิชาของมารแล้ว ใจของเราก็หมดอิสรภาพ เป็นไปตามการบังคับของวิชามาร เราแก่ เราเจ็บ คือเป็นโรค และเราตายก็ด้วยการบังคับของวิชามาร วิชาที่เขาทำบังคับคือ วิชาทุกข์และสมุทัยนั่นเอง ส่วนการบังคับธาตุธรรมคือการบังคับในนิพพานนั้น เขาทำวิชาปิฎกของมารขึ้นมา แล้วเอาวิชาปิฎกของเขามาหุ้มดวงปิฎกของธรรมภาคขาว ทำให้ปิฎกของภาคขาวหมดอิสรภาพ นิพพานของภาคขาวจึงอยู่ในปกครองของมารด้วยวิชาปิฎกนี่เอง ปิฎกของเราเบิกบานออกมาไม่ได้ เพราะถูกปิฎกของมารเขาบังคับอยู่ พระพุทธเจ้าในนิพพานตรัสรู้อะไรไม่ได้เลย! เป็นปัญหาใหญ่หลวง

ดังนั้น มารเขาจึงเป็นเจ้าโลก มารเขาจึงเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม คือ บังคับมนุษยโลกและบังคับนิพพานได้ทั้งหมด

ความเสียหายเกิดจากการปกครองของมารนั้น ตอบว่าเสียหายมาก กล่าวถึงพวกเรา คือมนุษย์ที่ถูกมารปกครองในทุกวันนี้ เรามีความแก่ เป็นโรคและตาย หากยังไม่ตาย ก็เดือดร้อนด้วยประการต่าง ๆ เกิดกลียุค เกิดสงคราม เกิดข้าวยากหมากแพง เกิดโจรผู้ร้าย เกิดภัยธรรมชาติ นั่นคือฝีมือของมารที่เขาทำให้เป็นไปความละเอียดลึกลงไปที่เรามองไม่เห็น ก็คือมารเขามาระเบิดดวงบุญไปจากมนุษย์ได้ เขาทำได้ตามใจชอบ โดยที่เราไม่รู้เลยและเมื่อมนุษย์ตายไป จะต้องไปสู่ภพภูมิที่มารเขาทำไว้กักขัง นั่นคือ นรก อเวจี และโลกันต์ ***สรุปแล้ว มนุษย์เดือดร้อนทั้งที่มีชีวิตอยู่ และเดือดร้อนหลังจากที่ตายไปแล้ว พวกเราที่เรียนวิชาธรรมกายกันมานานปีนั้น ยังเอาความรู้มาพูดได้ไม่มาก เพราะยังศึกษาเล่าเรียนน้อยไป ความรู้ยังเล็กน้อยเกินไป*** ท่านบอกว่าเรียนมาร้อยปีนั้น ข้าพเจ้าดูแล้ว ความรู้ของท่านแค่ระดับอนุบาลศึกษาเท่านั้น แปลว่าความรู้ยังน้อยเกินไป

กลับมาดูเรื่องมรรคผลนิพพานบ้าง พระพุทธเจ้าของภาคขาวที่อยู่ในนิพพาน ถูกมารปกครองโดยสิ้นเชิง ไม่สามารถตรัสรู้ในความรู้ละเอียดต่อไปได้ คงได้ตรัสรู้เฉพาะที่มาทำหน้าที่พระพุทธเจ้าในโลกเท่านั้น ตรัสรู้ได้แค่ไหนก็ได้แค่นั้น เมื่อกลับเข้าสู่นิพพานแล้ว ไม่ได้ตรัสรู้อะไรอีกเลย มารเข้ามากดขี่ข่มเหง บังคับในทุกรูปแบบ พวกเราเรียนวิชาธรรมกายกันมานานปี แต่ก็ยังเอาเรื่องราวมารายงานได้นิดหน่อยเท่านั้น ไม่รู้อะไรลึกซึ้ง ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมานานปี ได้รู้เห็นมามากพอสมควรแล้ว จึงนำความรู้นั้นมาบรรยายให้ทราบเท่าที่จะทำได้ ดวงบารมีของพระพุทธองค์ มารเขาก็มาระเบิดเอาไปได้ เขาเอาพระพุทธองค์ไปทำโทษก็ได้ เอาไปกักขัง เอากักบริเวณ เอาจักรพรรดิของภาคขาวไปทารุณกรรมนานาประการ ข้าพเจ้าได้นำผลงานมารายงานมากมายแล้วในหนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔ ให้ท่านกลับไปอ่านเอาเอง

สรุปว่า ในสากลโลกในสากลธรรม มารเขาเป็นใหญ่สุดยอด เขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม เขาเป็นผู้ปกครองใหญ่

ต้องจำไว้เป็นความรู้ว่า มารเข้าที่ไหน? ก็เดือดร้อนที่นั่น! ใครถูกมารปกครอง! เขาผู้นั้นก็เดือดร้อนเป็นทุกข์ ทั้งนิพพานและภพ ๓ ถูกมารปกครอง จึงเดือดร้อนกันทั่วหน้า นิพพานหมายถึง พระพุทธองค์ และภพ ๓ หมายถึงชาวสวรรค์ คือ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม และมนุษย์ในโลกของเรานี้ เป็นผู้ได้รับทุกข์และเดือดร้อน เนื่องจากอยู่ในปกครองของมาร ไม่มีใครอยาก

อยู่ในปกครองของมารด้วยกันทั้งนั้น ***ทุกคนอยากเป็นอิสระเสรีด้วยกันทั้งนั้น แต่เหตุที่จำยอม เนื่องจากความรู้สู้มารเขาไม่ได้ ดังที่กล่าวแล้วนั้น***

ถามว่า ความทุกข์และความเดือดร้อนที่เราได้รับนั้นเป็นเวลายาวนานแค่ไหน? ตั้งแต่เมื่อไรมาแล้ว? คำถามนี้ยังหาคำตอบไม่ได้ ไปถามนิพพานท่านดู ก็ตอบว่านานมาแล้ว ที่ว่านานมาแล้วนั้นกี่ปีกี่เดือน? ยังไม่มีใครตอบได้ทั้งนั้น ข้าพเจ้าพยายามจะรู้มานานแล้ว แต่ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ ถ้าให้ข้าพเจ้าตอบแบบเดาเอา ข้าพเจ้าก็เดาว่าตั้งแต่มีมรรคผลนิพพานมาทีเดียว แต่มารเข้าบังคับไม่ให้พูด ไม่ให้บอกความจริงแก่กันและกัน ***ใครพูดใครบอก? มารเขาก็ทำโทษ!*** ดังข้อมูลต่าง ๆ ที่เสนอไปแล้วในหนังสือปราบมารทั้ง ๔ ภาคนั้น เพราะเหตุนี้เอง เราจึงไม่รู้ของจริง ***เนื่องจากพระพุทธองค์บอกความจริงแก่เราไม่ได้ เพราะถูกมารเขาบังคับไปหมด*** แม้พวกเราจะเรียนวิชาธรรมกายกันมาแสนนาน ก็ยังไม่อาจรู้เรื่องราวเช่นนี้ได้ เพราะวิชาของเรายังอ่อนเกินไป ยังเข้าไม่ถึงความรู้ลึกซึ้งระดับนี้ เหตุผลที่ข้าพเจ้ารู้ได้ เป็นเพราะงานปราบมารของข้าพเจ้ามาถึงขั้นตะลุมบอนกันแล้ว ***หากการรบไม่ถึงขั้นนี้ จะไปล่วงรู้เรื่องลึกซึ้งเช่นนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้!*** ดังนั้น ความรู้ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้านำมาเสนอนี้ เป็นความรู้ลึกยังไม่มีใครรู้เรื่องทั้งนั้น

วิชาปราบมารที่นายการุณย์ บุญมานุช ทำอยู่ในทุกวันนี้ ทำเพื่ออะไร? นี่คือประเด็น

ตอบทันทีเลย ทำเพื่อให้พระพุทธองค์ในนิพพานชนะมารให้จงได้ แม้ว่าจะยากหรือลำบากอย่างไร? ข้าพเจ้าก็พยายามทำต่อไป แม้จะไม่มีความหวังเลย ข้าพเจ้าก็ต้องทำ เพราะข้าพเจ้าถูกธาตุธรรมท่านกำหนดตัวให้ปราบมาร ไม่มีทางที่ข้าพเจ้าจะหลบหลีก ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ

ถามว่า วิชาปราบมารที่ทำอยู่นี้ เริ่มทำมาตั้งแต่เมื่อไร? ตอบว่า เริ่มมาตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี ๒๕๒๗ ซึ่งตรงกับวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ นับถึงวันนี้คือปี ๒๕๔๕ เป็นเวลา ๑๘ ปีแล้ว ถามต่อไปว่า ได้ผลงานอะไรบ้าง? ตอบว่าได้ผลงานตามหนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔ เล่มที่อยู่ในมือของท่านคือ *"ปราบมาร ภาค ๕"*

ผลงาน *"ปราบมารภาค ๕"* มีดังต่อไปนี้

เพื่อให้ความรู้สืบเนื่องติดต่อกัน โปรดกลับไปอ่านเล่ม *"ปราบมารภาค ๔"* อีกครั้งหนึ่ง ว่าเล่มนั้นถึงผลงานใดแล้ว? เพราะปราบมารภาค ๕ กล่าวต่อจากเล่ม *"ปราบมารภาค ๔"* ทันที

(๑.) การรบมาถึงจุดหนึ่ง ปรากฏว่าอายตนะนิพพานของเรา ไม่มีดวงธรรม ๖ ดวงให้เดินวิชา จึงเป็นทางตัน หมดหนทางที่จะแก้

เป็นการพ่ายแพ้อย่างใหญ่หลวงของภาคขาว นี่คือทะเลรู้ทะเลญาณของภาคขาวถูกมารกลืนไปหมดแล้ว ส่งผลให้มารเขารู้อะไรในภาคขาวจนหมดสิ้น แต่ภาคขาวไม่รู้อะไรในภาคมารเลย เป็นเหตุให้ภาคมารเขาเข้ามาบดขยี้ภาคขาวอย่างสบายมือ กว่าเราจะรบผ่านจุดนี้ไปได้ เราก็เหงื่อแตก

เรื่องนี้ได้นำเสนอแล้วในเล่ม *"ปราบมารภาค ๔"* ***นี่คือเรื่องใหญ่ที่สุด เป็นเรื่องอันตรายใหญ่หลวงทีเดียว ใช้เวลาค้นคว้าอยู่นาน กว่าเรื่องราวจะแจ้งขึ้นได้*** ต้องใช้แบบรวมความรู้ทีละนิด กว่าจะสรุปเป็นความรู้ได้ ใช้เวลาเป็นแรมปีทีเดียว ความรู้ว่าด้วยเรื่องดวงธรรม ๖ ดวงที่นำมาเสนอวันนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ความรู้อย่างละเอียดนั้น ยังเสนอวันนี้ไม่ได้ ได้โปรดเข้าใจและให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วย ที่ยังไม่อาจนำความรู้ละเอียดมาเสนอ แต่มีความจำเป็นต้องนำเสนอเท่าที่จะบอกได้ เพราะเป็นเรื่องสำคัญสุดยอด

ก. <u>ดวงธรรม ๖ ดวงคืออะไร? มีความสำคัญอย่างไร?</u>

ดวงธรรม ๖ ดวงคือ ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน (หรือเรียกสั้น ๆ ว่า ดวงมรรค หรือดวงปฐมมรรค หรือเรียนสั้น ๆ ว่า ดวงธรรมนั้นเอง) ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ดวงธรรมทั้ง ๖ นี้ มีหยาบละเอียด เป็น เถา-ชุด-ชั้น-ตอน-ภาค-พืด ละเอียดไปมากน้อยแค่ไหนเราไม่ทราบ

ดวงธรรมเหล่านี้ ประกอบด้วยอะไรบ้าง? ประกอบด้วย เห็น-จำ-คิด-รู้ ใจ-จิต-วิญญาณ หุ้มด้วยทาน-ศีล-ภาวนา และหุ้มด้วยปิฎกธาตุปิฎกธรรม คือ สุตตันตปิฎก-วินัยปิฎก-อภิธรรมปิฎก-ดวงสิทธิ-ดวงอำนาจ และกลางดวงอำนาจนั้นประกอบด้วย บุญ-บารมี-รัศมี-กำลัง-ฤทธิ์-เฉียบขาด-สมบัติ-คุณสมบัติ-ความสำเร็จ ทุกดวงประกอบด้วยดวงธรรมละเอียดเหล่านี้ ***เมื่อดวงธรรมเหล่านี้มีน้อย แปลว่า อาณาจักรของการเห็น-การจำ-การคิด-การรู้ มีความแคบ***

เข้ามา ไม่มีอะไรต่างพระเนตรพระกรรณ บริวารของการเห็น-การจำ-การคิด-การรู้ ไม่มีเสียแล้ว ***แปลว่า การตรัสรู้ของเราน้อยไป แปลว่า ดวงทาน-ศีล-ภาวนา ถูกกำจัดไป แปลว่า ปิฎกธาตุปิฎกธรรมถูกทำลายไป แปลว่า สิทธิและอำนาจถูกลิดรอนไป แปลว่า บารมีของเราถูกลักขโมยไป***

เมื่อเหตุการณ์การรบมาถึงจุดนี้ คือมาถึงประเด็นที่นิพพานของเราไม่มีดวงธรรม ๖ ดวง ทำให้เราทราบได้ว่า อาณาจักรแห่งใจของภาคขาวมีขอบข่ายเพียงแค่นี้เอง ดวงทาน-ดวงศีล-ดวงภาวนา ถูกมารดับมาตั้งแต่จุดนี้ ปิฎกธาตุปิฎกธรรมของภาคขาวถูกดับตั้งแต่ตรงนี้ ส่งผลให้ภาคขาวตรัสรู้อะไรไม่ได้ การที่เรารู้เห็นได้น้อย เป็นเพราะอย่างนี้ การที่เราไม่ตรัสรู้ เป็นเพราะอย่างนี้

การรบมาถึงเหตุการณ์เช่นนี้ บอกให้เราทราบว่า ***เขารู้เราจนหมดสิ้น แต่เราไม่รู้เห็นเขาเลย*** คือ เขารู้เรา แต่เราไม่รู้เขา ต้องจำหลักไว้ว่า ฝ่ายใดรู้เห็นได้มากกว่า ฝ่ายนั้นชนะ ฝ่ายที่รู้เห็นน้อยกว่า เป็นผู้แพ้เสมอไป พูดให้เป็นวิชาการก็ว่า ฝ่ายใดตรัสรู้ได้มาก ฝ่ายนั้นเป็นผู้ชนะ นั่นเอง

ข. <u>เมื่อนิพพานของเรามีดวงธรรมจำกัด เราเกิดข้อคิดอะไร?</u>

ข้อคิดที่เกิดแก่เราคือ พระพุทธเจ้าของภาคขาวตรัสรู้ไม่ได้ เพราะดวงธรรมมีจำกัด จึงเป็นรองมารเขา มารเขาจึงได้โอกาส กดขี่ข่มเหงสารพัดรูปแบบ ***เมื่อเราตรัสรู้ไม่ได้ ก็แปลว่าเราถึงทางตัน คือหมดประตูสู้ด้วยประการทั้งปวง***

ถามว่า เหตุการณ์นี้เป็นมาตั้งแต่ครั้งใด? เป็นเวลายาวนานแค่ไหน? เรื่องนี้ยังไม่มีใครตอบได้ เรื่องนี้มีใครรู้เห็นบ้าง? มีใครทราบบ้างไหม? ตอบว่า ยังไม่มีใครรู้ยังไม่มีใครทราบ เพราะยังไม่มีใครทำวิชาค้นคว้าไปถึง นั่นเอง

ค. <u>เหตุใดข้าพเจ้าจึงเดินวิชามาพบว่านิพพานไม่มีดวงธรรม?</u>

ข้าพเจ้าก็ตอบไม่ได้ บอกได้แต่ว่า เมื่อถึงเวลาทำวิชา ข้าพเจ้าก็รวมนิพพานกายธรรมเข้ากับนิพพานเป็น ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้วก็สืบรู้สืบญาณทัสสนะไป ต่อรู้ต่อญาณทัสสนะไป ตามแนววิชาซ้อนสับทับทวีที่หลวงพ่อท่านสอนไว้ เพื่อหามาร พบมารที่ใด? ก็ดับให้

หมด แต่การเดินวิชานั้น จะต้องเข้าดวงธรรม ๖ ดวงเสมอไป เพราะดวงธรรม ๖ ดวงนั้น มีละเอียดเข้าไปนับไม่ถ้วน

ต่อมาเราได้พบว่า เราเดินวิชาไม่ได้ เพราะนิพพานไม่มีดวงธรรมเสียแล้ว เป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า

ก็ตอบให้ท่านทราบได้เพียงแค่นี้ แล้วท่านก็ถามต่อไปอีกว่า เมื่อพบเหตุการณ์เช่นนี้เข้า ข้าพเจ้าแก้ปัญหานี้ไปอย่างไร? บอกให้ทราบบ้างได้ไหม? นี่คือคำถามของท่าน

ง. <u>เรื่องถามมีมาก ถ้าตอบได้หมด เราก็ชนะมารไปแล้ว</u>

ปัญหามีอยู่ แต่เราตอบปัญหาไม่ได้ เราจึงเป็นผู้แพ้จนทุกวันนี้ นี่คือหลักการ

กรณีที่ข้าพเจ้าเดินวิชามาถึงปัญหานี้ เป็นการบังเอิญว่า ข้าพเจ้าอ่านตำราที่หลวงพ่อท่านทำไว้ แล้วระลึกถึงความรู้นั้นได้ ตำราเล่มนั้นคือ วิชชามรรคผลพิสดารภาค ๑ และวิชชามรรคผลพิสดารภาค ๒ การเดินวิชาทำอย่างไร? ขอให้ท่านไปค้นคว้าหนังสือ *"ปราบมาร ภาค ๔"* ตั้งแต่หน้า ๒๒๔ ถึงหน้า ๒๓๒ เพราะแสดงการเดินวิชาไว้แล้ว จึงไม่นำมากล่าวอีก

เมื่อทำวิชาตามแนวนี้แล้ว ดวงธรรม ๖ ดวงเกิดขึ้นมากมาย วันต่อมา เราเดินวิชาได้อีก เพราะมีดวงธรรมมารองรับ และเมื่อเดินวิชาไปนานวัน ก็มาพบว่า ดวงธรรม ๖ ดวงไม่มีอีก เมื่อไรปัญหานี้จะหมดไป? ยังตอบไม่ได้!?!

จ. <u>เมื่อดวงธรรม ๖ ดวงเกิดขึ้นแล้ว ส่งผลอะไรแก่นิพพานบ้าง?</u>

การที่ดวงธรรม ๖ ดวงเกิดขึ้นมาใหม่ ***นี่คือทะเลรู้ทะเลญาณของพระพุทธองค์ได้ฟื้นคืนชีพแล้ว นี่คือปิฎกธาตุปิฎกธรรมของพระพุทธองค์ได้ฟื้นคืนชีพแล้ว*** แต่จะฟื้นคืนมาได้ครบทั้งหมดหรือยัง? ยังตอบให้ทราบในวันนี้ไม่ได้ การรบต้องดำเนินไปอีกระยะหนึ่ง จึงจะบอกได้ในวันนั้น

คำถามที่ตามมาก็คือ ดวงธรรม ๖ ดวงของนิพพานที่พระพุทธองค์มีอยู่ในปัจจุบันนั้นคืออะไร? คำตอบก็คือ ดวงธรรม ๖ ดวงที่พระพุทธองค์มีอยู่ในปัจจุบันคือ *"ดวงธรรมสุดหยาบ"* เพราะดวงธรรมสุดละเอียดนั้น มารเขาทำวิชาดับไปหมดแล้ว การที่มารเขาทำวิชาดับดวงธรรมสุดละเอียดของเราได้ ส่งผลให้เราตรัสรู้ไม่ได้ เราจึงรู้เห็นแต่ที่หยาบ ๆ การรู้เห็นที่ละเอียดกระทำไม่ได้ เนื่องจากดวงธรรมสุดละเอียดถูกดับไปจนหมด ดังที่เราได้มาพบเหตุการณ์ในวันนี้

เมื่อเราทำวิชาแก้ไข จนถึงขั้นดวงธรรม ๖ ดวง ประเภทสุดละเอียดเกิดขึ้นใหม่ แปลว่าทะเลรู้ทะเลญาณของภาคขาวฟื้นคืนชีพแล้ว ต่อไปนี้พระพุทธองค์จะตรัสรู้ได้แล้ว ***ต้องจัดว่าเป็นการปฏิวัติครั้งใหญ่ของภาคขาวทีเดียว ดีใจกันทั่วธาตุตลอดธรรม เป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของภาคขาว***

ดังนั้น เราตอบได้ทันทีว่า การที่ดวงธรรม ๖ ดวงประเภทสุดละเอียดกลับฟื้นคืนชีพนั้นส่งผลให้พระพุทธองค์ในนิพพานตรัสรู้ได้ในทันที มรรคผลนิพพานในระดับอายตนะนิพพานจะไม่มืดบอดอีกต่อไป จะไม่ถูกมารข่มขยี้อีกต่อไป จะไม่เป็นรองมารอีกต่อไป ข้าพเจ้าตั้งความหวังไว้เช่นนั้น เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นผู้ทำวิชาปราบมาร จึงหวังไว้เช่นนั้น

ฉ. <u>เมื่อพระพุทธองค์และสาวกเข้านิพพานแล้ว ได้ตรัสรู้เพิ่มเติมอีกหรือไม่?</u>

การตอบคำถามต่อไปนี้ หากไม่คิดผิดถือว่าถูก ข้าพเจ้าก็จะขอคุยด้วย เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นผู้ทำวิชาปราบมาร หากท่านตกลงเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะขอคุยด้วย ดังนี้

ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในตำราปราบมารของข้าพเจ้าแล้วว่าการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าภาคขาวนั้น มีหลักสูตรการตรัสรู้ได้แค่ไหน? การตรัสรู้ย่อมเป็นไปตามที่มารเขาบัญญัติ และการกำหนดอายุของพระพุทธเจ้านั้น จะให้มีชีวิตอยู่ในโลกได้แค่ไหน? ก็ย่อมเป็นไปตามที่มารเขาบัญญัติเช่นกัน

แสดงว่ามารเขากำกับได้ทั้งหมด มารเขาเป็นผู้บังคับได้ทั้งหมด ตามที่มารเขาต้องการ

คราวนี้ มาดูระบบมรรคผลนิพพานของภาคขาวว่าเป็นเช่นไร? ขอให้เราพิจารณาตรงนี้ให้ดี

เราทราบแล้วว่า พระพุทธองค์ก็ดีและพระอรหันต์ก็ดี เมื่อสิ้นพระชนม์แล้ว ก็เข้าสู่นิพพาน หรือพูดเป็นคำวิชาการว่า เข้าสู่อายตนะนิพพาน คือ ได้มรรคผลนิพพาน นั่นเองไม่เวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป ประเด็นที่เราอยากทราบว่าพระพุทธองค์และพระอรหันต์เมื่ออยู่ในอายตนะนิพพานนั้นได้ตรัสรู้เพิ่มเติมอีกหรือเปล่า? หน้าที่ประจำของผู้ได้มรรคผลนิพพานคืออะไร? จงบรรยายให้ทราบ

ไม่ใช่เรื่องที่ใครอยากจะรู้ แล้วจะรู้ได้ง่าย ๆ ไม่มีตำราให้ค้นคว้า เป็นทางตันที่เราจะรู้ด้วยประการใด ๆ แม้แต่คนที่เรียนวิชาธรรมกายมานานร้อยปี ก็ยังรู้เห็นไม่ได้ง่าย ๆ จะเอาเรื่องราวมาบอกเล่าให้พวกเราฟัง ไม่ใช่จะทำได้ง่าย ท่านผู้ศึกษาเล่าเรียนได้รู้จัก

เกจิอาจารย์ที่เรียนวิชาธรรมกายมาแล้ว ก็ลองถามความรู้ท่านดู ให้ท่านเล่าความรู้ให้ฟังบ้าง ก็จะพบว่ายังไม่ได้ความอะไรทั้งนั้น อย่าไปว่าท่านเลย เพราะมันยากเกินปัญญาทั้งนั้น แม้แต่ตัวข้าพเจ้าเองก็บอกแล้วว่า มันยากยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น

การที่ข้าพเจ้าพอรู้มาบ้างนั้น เป็นเพราะข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมานานปี จึงพอจะรู้เห็นอะไรบ้าง พอจะคุยให้ท่านฟังได้บ้าง แต่จะให้ถึงขั้นความรู้ละเอียดลออนั้น ยังไม่ถึงขั้นนั้น มายุติว่าคุยกันพอได้บ้างเท่านั้น หากท่านให้อภัยตามที่กล่าวนี้ ข้าพเจ้าจะขอบรรยายดังต่อไปนี้

ช. <u>แรกเริ่มที่เกิดมรรคผลนิพพานของภาคขาวนั้น ภาคมารเกิดขึ้นก่อนแล้ว</u>

ธรรมภาคมารเกิดขึ้นได้อย่างไร? ยังไม่ทราบที่มาและที่ไป เรื่องนี้ต้องรอไปก่อน ยังบรรยายวันนี้ไม่ได้

เมื่อมรรคผลนิพพานของภาคขาวเกิดขึ้น เป็นยุคของมนุษย์มีใจเป็น ทาน-ศีล-ภาวนา มรรคผลนิพพานของภาคขาวมีระบบนิพพานเป็น *"สอุปาทิเสสนิพพาน"* (คือนิพพานเป็น เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ เหมือนกายของพระสงฆ์ในปัจจุบัน ไม่มีเกตุดอกบัวตูม เพราะไม่ใช่กายธรรม จึงไม่มีเกตุ) หมายความว่า มนุษย์ที่เกิดในโลก ไม่ต้องใช้กฎหมายปกครอง เมื่อมนุษย์เกิดในโลก ก็มีชีวิตอยู่ด้วยการบำเพ็ญทาน รักษาศีล เจริญภาวนาทำให้ใจสว่างใส เมื่อหมดอายุขัย ก็ไปสู่สวรรค์ ไม่เรียกว่าตาย แต่เรียกว่าหมดอายุขัย ครั้นมาเกิดในโลกอีก ก็มาบำเพ็ญทาน-ศีล-ภาวนา เป็นการเพิ่มพูนบารมีให้เต็มส่วน กล่าวถึงชาติสุดท้ายของการได้มรรคผล ได้มาฟังธรรมของพระพุทธองค์ แล้วก็เห็นธรรมคือเห็นกายธรรม แล้วก็จะละสังโยชน์ได้ จากนั้นเข้าบวชในศาสนา แล้วก็เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ด้วยเพศของพระสงฆ์

กล่าวถึงความสวยงามของกายมนุษย์ เมื่อแรกถือกำเนิดเกิดมา กายมนุษย์ยังไม่งาม ต่อมาก็จะงามขึ้นเป็นลำดับ ครั้นมาถึงขั้นได้มรรคผล กายก็งามและเกิดความใส อย่าลืมว่าการเจริญของกายนั้น เป็นไปตามหลักของกำเนิดเดิม คือเบื้องต้น เบื้องกลาง และเบื้องปลาย คือวัยเด็ก วัยกลางคน และวัยสูงอายุ นั่นเอง ยุคของทาน-ศีล-ภาวนานั้น การแก่ของร่างกายเป็นการแก่อย่างเพชรพลอย คือยิ่งแก่ยิ่งวาววับ ยิ่งแก่ยิ่งใส ยิ่งแก่ยิ่งงาม ยิ่งแก่ยิ่งมีรัศมี ไม่ใช่แก่อย่างพืชผัก แก่แล้วก็เหี่ยวเฉาเน่าเปื่อย

ช. มารเขามองดูเหตุการณ์เบื้องต้นในมรรคผลนิพพานของภาคขาวอย่างไร?

ต้องไม่ลืมความรู้เดิมที่ว่า มารเขาเกิดขึ้นก่อน ความรู้นี้ทราบจาก *"ต้นใหญ่"* ทรงบอกให้ทราบ ข้าพเจ้าก็จำความรู้นี้ไว้ตั้งแต่ปราบมารใหม่ ๆ ไม่ทราบจดบันทึกไว้ในเล่มใด? เพราะข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องอะไร? ถ้าธาตุธรรมไม่บอก เราก็ไม่ทราบ ธรรมภาคขาวเกิดทีหลัง นี่คือความรู้หลัก

เมื่อมรรคผลนิพพานของภาคขาวเกิดขึ้น มารเขาก็ยิ้มรับว่าอาหารอันโอชะมาสู่เขาแล้ว แต่เขาไม่แสดงอะไรทั้งนั้น เปรียบเทียบให้ดู ก็เหมือนกับว่า ป่านี้มีสิงโตอาศัยอยู่ วันดีคืนดีก็มีฝูงม้าลายเข้ามาอยู่ใกล้ป่า ถึงจะอยู่ห่างกันบ้าง แต่ก็ไม่เกินความพยายามของสิงโตที่จะเดินทางมาเยือนทุกเวลาที่เขาประสงค์ ทุกเวลาที่เขาต้องการ

กลับมาพิจารณาถึงธรรมภาคขาวบ้าง เมื่อทราบว่ามีมาร ถามว่าภาคขาวคิดอย่างไร? ประเด็นที่เราพิจารณาก็คือ ภาคขาวมีใจเป็น ทาน-ศีล-ภาวนา มาตั้งแต่เดิม ***การมองกันในแง่ร้าย ภาคขาวคิดไม่เป็น เพราะกำเนิดเดิมของภาคขาวไม่เป็นพื้นฐานที่จะให้ใจไปคิดอย่างนั้น*** ปกติภาคขาวมีแต่ เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา

นี่คือเหตุผล ขอให้ท่านทำความเข้าใจ การจะคิดอะไร? ต้องมีเหตุปัจจัยปรุงแต่ง จึงจะคิดได้

ทางฝ่ายมารเขาเฝ้าดูด้วยความสนใจ ***ดวงบารมีอันมหาศาลของภาคขาว คือเป้าหมายของเขา*** เขาไม่ต้องไปทำกินอะไรอีกต่อไป เขาคิดที่จะดับวิชาของธรรมภาคขาว เขาจะทำอย่างไร? ***เขาจะให้อาณาจักรแห่งอายตนะนิพพานของภาคขาวสืบต่อไปอีก เพราะดวงบารมีของภาคขาวของผู้ได้มรรคผลนิพพานจะเกิดอีกเท่าไร? นับว่าใหญ่หลวงยิ่งนัก!*** เขามองประโยชน์ที่เขาจะได้ แต่จะหักหาญเอาในทันใดยังไม่ได้ ต้องคิดวิชาก่อน แล้วจะเอาวิชาที่เขาคิดได้มาบังคับ หากเขาสามารถบังคับได้ ทุกอย่างก็เป็นของมารโดยสิ้นเชิง

นี่คือแนวทางของมาร เมื่อเขาคิดแล้ว เขาก็ดูลู่ทางที่จะเป็นไปได้ แล้วก็ลงมือทำวิชาทันที

ประการแรก เขาดูข้อมูลของภาคขาวก่อนว่า ภาคขาวมีอะไรบ้าง? อยู่ที่ใดบ้าง? แล้วเขาจะเอาวิชาอะไรมาบังคับ? เขาทราบว่า ภาคขาวมีใจเป็น ทาน-ศีล-ภาวนา และทาน-ศีล-ภาวนา เป็นฐานของปิฎกธาตุปิฎกธรรม คือเป็นฐานให้สุตตันตปิฎก-วินัยปิฎก-อภิธรรมปิฎก เป็นลำดับไป จากหยาบไปหาละเอียด นับไม่ถ้วนเท่าไร ๘๔,๐๐๐ ธรรมขันธ์ เกิดดวงปฐมมรรค-มรรคจิต-มรรคปัญญา เกิดกายธรรมตั้งแต่กายธรรมเล็กจนถึงกายธรรมใหญ่ เป็นลำดับไป

นี่คือสรุปย่อ ***มารเขาก็แก้โดยเอาดวงทุกข์สมุทัย มาหุ้มดวงทาน-ศีล-ภาวนา*** ส่งผลให้ทาน-ศีล-ภาวนา หย่อนอานุภาพลง ดวงทุกข์และดวงสมุทัยนี้เอง ทำให้สัตว์โลก เกิด โรค พยาธิ ชรา มรณะ ทุกข์ พูดอย่างเข้าใจง่ายก็คือ สัตว์โลกเมื่อถูกวิชามารมากำกับแล้ว ก็แก่ เจ็บ (เป็นโรค) และตาย ส่วนปิฎกธาตุปิฎกธรรมของภาคขาวนั้น ***เขาก็เอาปิฎกของมารมาหุ้มปิฎกของภาคขาว*** คือ อภิชฌา-พยาบาท-มิจฉาทิฏฐิ- โลภะ-โทสะ-โมหะ-ราคะ-โทสะ-โมหะ... ฯลฯ ทำให้ปิฎกของภาคขาวอ่อนกำลังลงทันที

สรุปแล้ว ***วิชาของมารทั้ง ๒ วิชานี้ ทำให้นิพพานของภาคขาวล่มสลาย*** กล่าวคือ วิชาปิฎกของมารทำให้อายตนะนิพพานล่มสลายและมารเอาวิชาทั้ง ๒ นี้ ไปใช้ปกครองในภพ ๓ ด้วย ทำให้ภพ ๓ ซึ่งประกอบด้วย อรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษยโลก ทุกข์ร้อนสืบต่อกันมาตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้

เมื่อมารใช้วิชาปิฎกของมารเข้าปกครองอายตนะนิพพาน ส่งผลให้อายตนะนิพพานของภาคขาวล่มสลาย คือพระพุทธองค์สู้วิชาของมารไม่ได้ มารก็เข้ายึดอำนาจปกครองโดยทันที มารเขาบังคับได้หมด มารเขาบังคับเอาดวงบารมีของพระองค์ไปได้ เอาพระองค์ไปทำโทษก็ได้ เอาจักรพรรดิไปทำโทษก็ได้ ดังข้อมูลต่างๆ ที่นำมาเสนอไปแล้ว ในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ นั้น โปรดอ่านทบทวนดู ก็จะทราบเรื่อง

ฌ. <u>เมื่อมารยึดปกครองนิพพานได้ เกิดความเสียหายอย่างไร?</u>

<u>ประการแรก</u> มารเขาเอาพระพุทธองค์ของเราไปบังคับ การบังคับนั้น เขาทำหลายรูปแบบ เท่าที่ข้าพเจ้าไปพบก็คือ เอาไปกักกันไม่ให้รวมพวก เอาไปกักขัง เอาไปทรมาน ***รูปแบบนี้หมายความว่า เอากายไปได้*** ข้อมูลที่สนับสนุนก็คือข้อมูลในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ ตั้งแต่ปราบมารภาค ๑ ถึงเล่มปราบมารภาค ๔ โปรดนำมาอ่านดูใหม่ ตามเนื้อหาในปราบมารเล่มก่อน ๆ นั้น ข้าพเจ้าพบเห็นอะไรก็จดบันทึกไว้ แล้วก็นำมาเล่า แต่ยังประมวลเป็นเรื่องเป็นราวไม่ได้ เพราะงานปราบมารทำได้แค่นั้น ยังสรุปเรื่องไม่ได้ วันนี้เป็นการรบในปีที่ ๑๘ พอจะนำเรื่องมาสรุปได้บ้าง ดังที่บรรยายอยู่นี้ นอกจากจะพบว่ามารเอาพระพุทธองค์ไปกักกันแล้ว ยังพบจักรพรรดิของภาคขาวจำนวนมากที่มารเอาไปทำโทษเอาไปทรมานในรูปแบบเดียวกัน

<u>ประการที่สอง</u> มารเขาออกคำสั่งบังคับไปหมดในทุกเรื่อง รวมความว่า พระพุทธองค์ทำอะไรไม่ได้เลย แต่แรกที่เราไปพบเหตุการณ์ เราข้องใจว่า เหตุใดพระพุทธองค์ไม่รับสั่งกับ

เรา? เหตุใดพระองค์ไม่บอกความรู้แก่เรา? ได้ตั้งข้อสังเกตมาเป็นเวลา ๑๐ ปี เราจึงไม่ทราบว่าอะไรเป็นอะไร? เป็นเพราะไม่ทรงทราบหรือว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่? ทำให้เราเกิดความสับสนในทางความคิด หากท่านอ่านเรื่องราวทั้งปวงในเล่มปราบมารทั้ง ๔ ภาค ท่านก็จะพอทราบเรื่อง เพราะเรื่องในเล่มปราบมารภาค ๕ มีการอธิบาย มีการสรุปเนื้อหาสาระซึ่งไม่ปรากฏในเล่มก่อน ๆ นี่คือข้อสังเกตที่ท่านตรวจสอบได้ ที่ผ่านมาจะให้สรุปเนื้อหาได้อย่างไร? เพราะงานปราบมารในปีที่แล้วมาเหล่านั้น เรายังรู้เห็นน้อยไปนั่นเอง สรุปว่า ***ใครขัดคำสั่งมาร? เขาก็ลงโทษทั้งนั้น!***

<u>ประการที่สาม</u> คือข้อหาที่กลัวกันมาก คือข้อหาอะไร? กว่าจะรู้เรื่องนี้ได้ รอคอยมาถึงปีที่ ๑๖ คือมารเขาตั้งข้อหาว่า ***ใครขัดคำสั่ง? ถือว่าผู้ขัดคำสั่งเป็นมาร*** เขาออกคำสั่งห้ามสารพัด ห้ามค้นคว้าวิชา! ห้ามไม่ให้ตรัสรู้! ห้ามรบกับเขา! ห้ามต่อสู้กับเขา! ห้ามปรึกษาหารือกัน! ห้ามไปมาหาสู่กัน! ห้ามบอกความจริงแก่กันและกัน! ***เพราะการห้ามอย่างนี้ทำให้พระพุทธเจ้าในอดีตพูดความจริงแก่พระพุทธเจ้าในปัจจุบันไม่ได้ เราจึงเข้าใจเรื่องของนิพพานไม่ตรงกับความจริงมาจนทุกวันนี้*** เช่น เราอ่านพระไตรปิฎกพบว่า ***นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ*** นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง เพราะข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารไปพบเห็นเข้า มารเขาทำบ่อนแตกเช่นนี้ จะว่าเป็นสุขได้อย่างไร? เมื่อข้าพเจ้านำเรื่องมาเล่า ท่านอาจข้องใจว่าทำไมความรู้ของข้าพเจ้าไม่ตรงกับพระไตรปิฎก? ตอบว่า ถ้ามารไม่มายึดอำนาจปกครอง นิพพานเป็นสุขจริง เมื่อข้าพเจ้าบรรยายไป ข้าพเจ้าก็เกิดความไม่สบายใจ หากท่านอ่านเล่มปราบมาร ภาค ๔ ท่านจะเห็นชัด ข้าพเจ้าจึงขอทำความเข้าใจต่อท่านผู้รู้ด้วย บัดนี้ การรบมาถึงจุดนี้แล้ว ปรากฏว่านิพพานของเราเข้าสู่ภาวะปกติแล้ว นิพพานของเราเป็นสุขแล้ว ข้าพเจ้าดีใจมาก แล้วข้าพเจ้าจะเล่าให้ทราบในตอนนั้น อดใจรออีกหน่อยหนึ่ง

ใครขัดคำสั่งมาร? ถือว่าผู้นั้นเป็นมาร! คำสั่งนี้กลัวกันหมด เพราะเป็นการเปลี่ยนสภาพจากภาคขาวไปเป็นภาคมาร ไม่มีใครกล้าทั้งนั้น กลัวกันทั้งนั้น ข้าพเจ้าสังเกตมานานแล้ว ทำไมพระพุทธองค์ไม่รับสั่งกับเรา? เหตุใดพระพุทธองค์ไม่บอกความรู้แก่เรา? เราทำงานถวายแก่พระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้รู้ แต่เราเป็นผู้ไม่รู้ เหตุใดพระองค์ไม่บอกความรู้? ข้าพเจ้าเกิดความอึดอัดใจเรื่องนี้มานานแล้ว ดังที่กล่าวนั้น แต่พอมาทราบเรื่องเข้าเราก็เห็นใจพระองค์ เพราะพระองค์ถูกมารเขาบังคับนั่นเอง

ญ. <u>ความเสียกายที่มีแก่นิพพาน กล่าวโดยสรุปมีดังนี้</u>

(๑.) พระพุทธองค์ตรัสรู้ไม่ได้ การไม่ได้ตรัสรู้ ย่อมแปลว่า มรรคผลนิพพานล่มสลาย เพราะหน้าที่ของพระพุทธเจ้าคือตรัสรู้ ตรัสรู้เพื่อแสวงหาความรู้มากำจัดอวิชชา ***เมื่อตรัสรู้ไม่ได้ จัดว่าเป็นการเสียหายใหญ่หลวงทีเดียว*** ตราบใดที่ยังตรัสรู้ไม่ได้ ก็จะถูกมารบดขยี้อยู่อย่างนั้น เพราะการถูกปกครองคือหมดอิสรภาพ สูญเสียแล้วซึ่งความเป็นเอกราช เมื่อเสียความเป็นเอกราชแล้ว นั่นคือการเสียหายในทุกอย่าง นั่นเอง แม้แต่ดวงบารมีของเรา มารเขาก็มาบังคับเอาไปได้ ข้อมูลแห่งความเสียหาย รายงานไว้ในเล่มปราบมารภาคต่าง ๆ แล้ว โปรดกลับไปอ่านดูใหม่

(๒.) ขอกล่าวถึงความเสียหายใหญ่หลวงที่เกิดแก่นิพพานคืออะไร? ตอบว่า ความเสียหายใหญ่หลวงอีกประการหนึ่งก็คือ ***มารเขามาเปลี่ยนระบบมรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาวเสียใหม่ นับว่าเป็นความเสียหายอย่างใหญ่หลวง*** แต่เดิมระบบนิพพานของภาคขาวคือ นิพพานเป็น คำบาลีใช้ว่า สอุปาทิเสสนิพพาน หมายความว่า ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ คือกายมนุษย์ไม่ต้องตาย กายมนุษย์ใสเป็นแก้ว แล้วก็เข้านิพพานไปเลย กายมนุษย์ครองผ้าเหลืองบวชเป็นพระสงฆ์ ได้จังหวะที่จะได้มรรคผลนิพพาน ก็เข้านิพพานไปเลย มารเขาเห็นว่า พระพุทธเจ้ากายมนุษย์มีฤทธิ์เดช ทำให้ยากต่อการปกครองของเขายากต่อการบดขยี้ อาจเป็นว่าสักวันหนึ่ง พระพุทธเจ้ากายมนุษย์ ต้องทำวิชาสู้เขา เขาจึงตัดไฟแต่ต้นลมเสียก่อน นั่นคือ มารเขาคิดวิชาปกครองขึ้นใหม่ เอาวิชาที่เขาคิดได้นั้น มาบังคับพระพุทธเจ้ากายมนุษย์ ถ้าบังคับได้สำเร็จ มารเขาจะปฏิวัติระบบนิพพานให้แก่พระพุทธเจ้าภาคขาวเสียใหม่ ไม่ให้ภาคขาวเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ให้ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานด้วยกายธรรม เพราะกายธรรมไม่มีกายมนุษย์มารองรับ จะมีความเปราะบาง ไม่แข็งแรง เหมือนปูไม่มีกระดอง ง่ายต่อการปกครองของมารเขา มารเขาคิดอย่างนั้น จะบดขยี้อย่างไรก็ได้ จะระเบิดเอาดวงบารมีไปอย่างไร? ก็สะดวกโยธินด้วยประการทั้งปวง

แล้วมารเขาทำได้สำเร็จ วิชาที่เขาคิดขึ้นได้คือ ***เอาปิฎกธรรมของภาคมาร มาหุ้มดวงปิฎกของธรรมภาคขาว เพียงเท่านั้นเอง ดวงปิฎกของภาคขาวก็อ่อนกำลังลง และหมดฤทธิ์เดชไปในที่สุด ส่งผลให้พระพุทธเจ้าภาคขาวตรัสรู้ไม่ได้*** แล้วมารก็เข้ามาบังคับนิพพานของธรรมภาคขาวด้วยประการต่าง ๆ จนในที่สุด มารเขาประกาศยกเลิกระบบนิพพานของภาคขาวเสียใหม่ ต่อไปนี้ ให้พระพุทธเจ้าภาคขาวและผู้ได้มรรคผลนิพพาน เข้านิพพานด้วยกายธรรมเท่านั้น นับตั้งแต่วันนั้นมา ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานด้วยกายธรรมกันทั้งนั้น นับเป็นชัยชนะอันใหญ่หลวงของมารที่เขาปฏิวัติระบบนิพพานได้

นิพพานกายธรรมนั้น หมายความว่า เข้านิพพานด้วยกายธรรม เพราะกายมนุษย์ต้องตายไปด้วยอานุภาพของดวงทุกข์และดวงสมุทัยที่มารเขานำมาใช้ปกครองมนุษยโลก มนุษยโลกตายในทุกวันนี้ เป็นเพราะดวงทุกข์และดวงสมุทัยที่มารเขาใช้ปกครองมนุษย์ ดวงทุกข์และดวงสมุทัยที่หุ้ม เห็น-จำ-คิด-รู้ นั้น ส่งผลให้มนุษย์เป็น โรค-พยาธิ-ชรา-มรณะ-ทุกข์ เรายังแก้วิชามารไม่สำเร็จ แม้เรามีพระพุทธเจ้ามาแล้วมากต่อมาก แต่ยังแก้ไม่สำเร็จ

พวกเราเกิดมาในโลก เวียนเกิดเวียนตาย ก็เพื่อบำเพ็ญตนสร้างผลทาน-ศีล-ภาวนา ให้เกิดดวงบารมี ในชาติสุดท้ายแห่งการเวียนว่ายตายเกิดนั้น ดวงบารมีของเราจะโตเต็มส่วนจนได้มรรคผลนิพพาน เขาจะเข้านิพพานด้วยกายธรรมเท่านั้น ส่วนกายมนุษย์ของเราต้องตาย ทิ้งร่างไว้ในโลก เมื่อเราเข้าสู่อาณาจักรแห่งมรรคผลนิพพานแล้ว ยังไปถูกมารปกครองอีก ***ธาตุธรรมท่านทราบปัญหานี้เป็นอันดี จึงส่งคนของท่านลงมาเกิด เพื่อให้ทำวิชาปราบมาร*** เช่น ในยุคของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ดังที่เราท่านทราบกันแล้วทั้งนั้น แต่งานปราบมารในยุคของหลวงพ่อยังทำไม่สำเร็จ หลวงพ่อก็มรณภาพไปเสียก่อน

คำว่านิพพานกายธรรม คือการเข้านิพพานด้วยกายธรรม หลวงพ่อเรียกว่า นิพพานถอดกาย หรือเรียกนิพพานตาย หมายความว่า เข้านิพพานด้วยกายธรรม ถอดกายมนุษย์ไว้ในโลก เนื่องจากกายมนุษย์ตาย ถอดเอากายธรรมเข้านิพพาน คำบาลี เรียกนิพพานกายธรรม หรือนิพพานถอดกาย หรือนิพพานตาย ว่า *"อนุปาทิเสสนิพพาน"*

ฎ. <u>เมื่อนิพพานตกอยู่ในสถานภาพเช่นนี้ ส่งผลต่อมนุษยโลกอย่างไร?</u>

ความรู้เดิมของเรามีอยู่ว่า พระพุทธองค์ทรงเป็นที่พึ่งของมนุษย์ พระพุทธองค์มีอานุภาพกำจัดทุกข์ กำจัดภัยและกำจัดโรคให้แก่มนุษย์

แต่พระพุทธองค์เกิดทุกข์ยากเนื่องจากการกระทำของมาร ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น ***ส่งผลกระทำต่อมนุษย์อย่างมาก คือพระพุทธองค์มาช่วยเราไม่สะดวก ความขัดข้องต่าง ๆ เกิดจากการกระทำของมาร*** นั่นเอง

คำตอบนี้ ชัดเจนแล้ว! ท่านขยายความเอาเองได้แล้ว

แต่มนุษย์ก็ถูกมารปกครองด้วย ที่เราแก่ เป็นโรค เจ็บ ตาย และมีทุกข์ภัยต่าง ๆ เกิดจากการกระทำของมารทั้งสิ้น พระพุทธองค์ท่านประสงค์จะช่วยพวกเราอยู่แล้ว เมื่อพระองค์

ปลอดภัยเมื่อไร? พระองค์ก็ช่วยมนุษย์ได้เต็มมือขึ้น เรื่องสำคัญจึงมาอยู่ที่ว่า งานปราบมารที่เราทำอยู่นี้ ส่งผลให้พระพุทธองค์ปลอดภัยแล้วหรือยัง? นี่คือประเด็นสำคัญ

ดังนั้น จึงขอให้ท่านผู้ค้นคว้า เรียนให้ได้ประเด็นสำคัญถึงงานปราบมารว่า ทำมาแล้วกี่ปี? ได้ผลงานอะไรบ้าง? บัดนี้ ผลงานในระดับปกครองใหญ่ คืองานปราบมารในระดับนิพพาน ได้ผลงานอะไรไปแค่ไหนแล้ว?

เสร็จแล้ว ให้เรียนรู้ต่อไปว่า งานปราบมารในระดับปกครองย่อย คืองานปราบมารในภพ ๓ นั่นก็คือ การปราบมารในสวรรค์ ๖ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น อรูปพรหม ๔ ชั้นรวมไปถึงปราบมารในโลกมนุษย์ของด้วย ได้ผลงานอะไรบ้าง? ให้ท่านสรุปผลงานออกมาให้ได้ ให้เป็นเนื้อหาสาระออกมา

นี่คือประเด็นสำคัญ ที่ท่านจะต้องใฝ่รู้ให้จงได้

เพราะการบรรยายเนื้อความ ข้าพเจ้าจะกล่าวเป็นลำดับไป ตรงไหนเป็นผลงานในระดับใด? ให้ท่านรวบรวมผลงานเป็นส่วน ๆ ไปเอาเอง

ในบทนี้ ข้าพเจ้ากล่าวแล้วว่า มารปกครองนิพพานด้วย คือปกครองพระพุทธเจ้าในนิพพาน ทำให้พระพุทธองค์มาช่วยมนุษย์ไม่สะดวกด้วยประการทั้งปวง พระพุทธองค์ทุกข์ร้อนอย่างไร? ข้าพเจ้ากล่าวไว้แล้วในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ รวมทั้งจักรพรรดิและกายสิทธิ์ของภาคขาวทั้งปวง ก็ถูกมารปกครอง ได้รับความทุกข์ยากอย่างไร? มารเขาลงโทษร้ายแรงแค่ไหน? ข้าพเจ้าก็กล่าวแล้ว ขอให้ท่านกลับไปอ่านตำราปราบมารภาคต่าง ๆ นั้น

สรุปแล้ว ไม่ว่าใครก็ตาม ได้รับความทุกข์ร้อนทั่วกัน เพราะถูกมารปกครอง

กล่าวถึงมนุษย์ คือมนุษย์เดือดร้อน ก็หวังว่าพระพุทธองค์จะมาช่วยกำจัดทุกข์ร้อนให้ได้ เพราะพระองค์เป็นที่พึ่งของเรา แต่จากการปราบมารของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า ***พระพุทธองค์มาช่วยมนุษย์ไม่ถนัด เพราะการขัดขวางของมารด้วยประการต่าง ๆพระองค์อยู่ในฐานะทุกข์ยากเสียแล้ว*** มารกดขี่ข่มเหงพระองค์ในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่ข้าพเจ้าได้รายงานผลงานไปแล้ว

บัดนี้ งานปราบมารได้ผลมากแล้ว พระพุทธองค์เกิดความปลอดภัยมากแล้ว ส่งผลให้พระพุทธองค์ช่วยพวกเราได้มากขึ้น ดังที่จะกล่าวต่อไป

(๒.) เมื่อแก้ไขให้นิพพานเกิดดวงธรรม ๖ ดวงได้แล้ว ทำให้งานปราบมารก้าวหน้าเป็นลำดับมา ส่งผลให้นิพพานตรัสรู้ธรรมได้อีก จนถึงกับต้นนิพพานเป็นทรงประกาศให้ วันพุธที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ (ตรงกับขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗) เป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน

เป็นผลงานที่น่าปลื้มใจมาก (บันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๕๓) ***โดยให้ถือเอาวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ เป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน*** นั่นคือ เมื่อมาถึงวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ก็ให้ถือว่า วันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ เป็นวันวิสาขบูชาของนิพพานของปีนั้น ๆ

วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นปีแรกของวันวิสาขบูชาของนิพพาน เพราะว่าเพิ่งประกาศในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ นี้ ข้าพเจ้าได้ยินธาตุธรรมประกาศแล้ว ข้าพเจ้าก็ดีใจ! แล้วก็เกิดความคิดหลายอย่าง เรื่องที่ท่านอยากทราบก็คือ ต้องการให้ข้าพเจ้าขยายความข้าพเจ้าจะขยายความอย่างไร? นี่คือ ปัญหาใหญ่! ข้าพเจ้าจะขยายความดังนี้

ทำไมจึงต้องมีวันวิสาขบูชาของนิพพานด้วย? นี่คือคำถามที่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าตอบ

ข้าพเจ้าขอลำดับความให้ทราบ และตีความเรื่องวันวิสาขบูชาของนิพพาน ดังนี้

ก. <u>วันวิสาขบูชาคืออะไร?</u>

ตอบว่า วันวิสาขบูชาคือวันยกฐานะความเป็นพระพุทธเจ้า ถ้าไม่มีวันวิสาขบูชา ความเป็นพระพุทธเจ้าก็ไม่มี วันนั้นเป็นวันที่เราเห็นธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ประกอบด้วยสุตตันตปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ วินัยปิฎก ๒๑,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ และอภิธรรมปิฎก ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เรียกวันที่เราเห็นธรรมเช่นนี้ว่า วันวิสาขบูชา นี่คือเรื่องราวการมาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้ในโลก แต่การตรัสรู้ในนิพพานเราไม่รู้กันเลย! ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องนี้เลย ข้าพเจ้ารู้แต่ว่าต้องทำวิชาปราบมารตลอดไป แต่การที่ข้าพเจ้ารู้ขึ้นได้ เป็นเพราะพระพุทธองค์ทรงบอก ถ้าพระพุทธองค์ไม่ทรงบอก เราก็ไม่รู้

ข. เหตุใดจึงเกิดวันวิสาขบูชาของนิพพาน?

ทันใดที่ธาตุธรรมประกาศวันวิสาขบูชาของนิพพาน ทำให้เราทราบอะไรบ้าง? ข้าพเจ้าขอตีความให้ทราบดังนี้

เราต้องทราบก่อนว่า การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านั้นมี ๒ ระดับ คือการตรัสรู้ในระดับปกครองย่อย ได้แก่ การมาตรัสรู้ในโลก เป็นการมาตรัสรู้เพื่อทำหน้าที่เป็นพระพุทธเจ้า วันที่ตรัสรู้ คือวันวิสาขบูชา เรื่องนี้เราท่านทราบตรงกัน การตรัสรู้อีกระดับหนึ่ง คือการตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่ ได้แก่การตรัสรู้ในนิพพาน เป็นการตรัสรู้หลังจากที่พระพุทธองค์สิ้นพระชนม์ไปแล้ว และเข้าสู่อายตนะนิพพาน เรียกทั่วไปว่า เข้าสู่นิพพานนั่นเอง การตรัสรู้ระดับนี้ไม่มีใครมีความรู้เลย? แม้แต่ตัวข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้ ก็เพิ่งได้รู้ในคราวนี้เอง

การตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่หรือในระดับนิพพานนั้น เป็นการตรัสรู้ความรู้อีกประเภทหนึ่ง เป็นความรู้ที่เรียกว่า ***"อาสวักขยญาณใหญ่"*** ก็คือการตรัสรู้ตำรา ***"พิชัยสงคราม"*** นั่นเอง เป็นการตรัสรู้วิชาของภาคปราบ ครั้นพระพุทธองค์ได้มรรคผลนิพพานเข้าจริง เหตุการณ์กลับแปรผันไป กลายเป็นว่าการตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่นั้น ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง! พระองค์ตรัสรู้ไม่ได้ ตั้งแต่เริ่มมีมรรคผลนิพพานเป็นต้นมาทีเดียว ตั้งแต่วันนั้นมาจนถึงวันนี้ การตรัสรู้ของธรรมภาคขาวในระดับนี้ล่มสลาย! แต่การตรัสรู้ระดับปกครองย่อย คือการตรัสรู้ในโลก คงดำเนินไปเป็นปกติและเกิดมีพระพุทธเจ้าเป็นลำดับมา ดังที่เราท่านทราบนั้นเป็นความรู้ที่เราทราบตรงกัน

กลับมาพิจารณาถึงเรื่องราวของนิพพานอีกประเด็นหนึ่งคือ เหตุใดพระพุทธเจ้าในปัจจุบัน คือองค์ที่กำลังทำหน้าที่พระพุทธเจ้าอยู่ในโลกขณะนี้ ไม่ทรงทราบเรื่องราวของนิพพานเลยหรือว่า มารเขาเข้ามากดขี่ข่มเหงนิพพานของเราอย่างไร? จนนิพพานของเราเดือดร้อนไปหมด มีแต่ยืนยันว่า ***นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ*** ทั้งนั้น ล้วนแต่กล่าวว่า นิพพานเป็นสุขยิ่งทั้งนั้น เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ชัดเจนแล้วว่า มารเขาบังคับอยู่! พูดความจริงอะไรไม่ได้! มารเขาบังคับไปหมด จนกระทั่งเขาปฏิวัติระบบนิพพานภาคขาวขึ้นใหม่ แต่เดิมพระพุทธเจ้าของธรรมภาคขาวเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ แต่นิพพานที่เราเข้าด้วยกายมนุษย์นั้น มารเขาปฏิวัติใหม่ให้พระพุทธองค์เข้านิพพานด้วยกายธรรม เปลี่ยนระบบนิพพานของภาคขาวจากสอุปาทิเสสนิพพาน (นิพพานเป็น) มาเป็นนิพพานกายธรรม คือนิพพานอนุปาทิเสสนิพพาน หมายถึงให้เข้านิพพานด้วยกายธรรม ไม่ให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์เช่นแต่เดิม เพราะกายมนุษย์ต้องเจ็บป่วยตาย คงเหลือแต่กายธรรม มารให้เอากายธรรมเข้านิพพาน เพื่อมารจะได้บดขยี้ได้ง่ายดายยิ่งขึ้น

นั่นเอง เพราะกายธรรมไม่มีกายมนุษย์รองรับ มีความอ่อนแอเปราะบางเหมือนปูไม่มีกระดอง การที่มารสามารถบังคับพระพุทธเจ้าภาคขาว จนถึงขั้นเขาสามารถเปลี่ยนระบบนิพพานของเราได้ นับว่าเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของมารเขา ดังที่เคยกล่าวไว้แล้วในตอนที่ผ่านมานั้น เนื้อหาสาระมีอย่างไร? ขอให้ท่านกลับไปอ่านทบทวนดูใหม่

สรุปว่า ตั้งแต่พระพุทธองค์ได้มรรคผลนิพพานแล้ว คือได้เข้าสู่อายตนะนิพพานแล้ว พระองค์ไม่ได้ตรัสรู้อะไรเพิ่มเติมอีกเลย เนื่องจากถูกมารเข้ามาขัดขวางในทุกรูปแบบ มารเข้ามากดขี่ข่มเหง ทั้งยังทำทารุณกรรม ตามที่เคยนำเสนอมาแล้วในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ นั้น ส่งผลให้พระองค์ตรัสรู้ไม่ได้ในระดับ *"ปกครองใหญ่"*

แต่งานปราบมารนั้น ข้าพเจ้าทำมาตลอด จนถึงวันนี้ธาตุธรรมท่านประกาศว่า ***"วันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ตรงกับวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน" แปลว่า พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่ได้แล้ว*** ข้าพเจ้าดีใจมากที่งานปราบมารได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ข้าพเจ้าก็คิดว่า เป็นเพราะเหตุใดหรือ? ตอบว่า เราแก้ไขให้นิพพานมีดวงธรรม ๖ ดวงให้เกิดขึ้นได้ ตามที่กล่าวแล้วนั้น ***พอดวงธรรม ๖ ดวงเกิดขึ้นได้เป็น เถา-ชุด-ชั้น-ตอน-ภาค-พืด และเกิดขึ้นได้ละเอียดเข้าไปอีก เมื่อดวงธรรม ๖ ดวงของนิพพานเกิดขึ้นได้แล้ว ต่อมาไม่นานก็มาถึงเหตุการณ์วันวิสาขบูชาของนิพพาน***

ค. <u>วันวิสาขบูชาของนิพพานเกิดขึ้น บ่งบอกอะไรแก่เราบ้าง</u>

ตอบทันที วันวิสาขบูชาของนิพพานมีขึ้นได้ เพราะพระพุทธองค์ทั้งหมดในอายตนะนิพพาน ทั้งนิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) และนิพพานกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน) ได้ตรัสรู้พร้อมกันในหลักสูตรระดับ *"ปกครองใหญ่"* เมื่อตรัสรู้ได้แล้ว จึงเกิดวันวิสาขบูชาของนิพพานเกิดขึ้น ตามที่ *"ต้นนิพพานเป็น"* (สอุปาทิเสสนิพพาน) ทรงประกาศนั้น นับเป็นครั้งแรกที่มีการตรัสรู้ตั้งแต่เริ่มมีมรรคผลนิพพานมาทีเดียว การมีมรรคผลนิพพานนั้น มีความยาวนานมาแล้วเพียงใด? เราไม่ทราบ ทราบแต่ว่านานแสนนานเหลือเกิน

การที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ได้ เกิดจากเราทำวิชาปราบมารดับมารทั้งปวงที่มายึดอำนาจปกครอง ***เมื่อมารถูกดับหมดไป หมดผู้กดขี่ หมดผู้มาขัดขวาง ส่งผลให้พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ได้*** เมื่อตรัสรู้ได้แล้ว ก็ทำวิชาสู้กัน ทำให้พระพุทธองค์พ้นจากการปกครองของมารในทันที

วิชาที่ทรงตรัสรู้นั้น เรียกว่า ***"วิชาอาสวักขยญาณใหญ่"*** หรือ ตำราพิชัยสงครามนั่นเอง ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น

(๓.) งานปราบมารได้ผลเกินคาด ต้นธาตุของนิพพานกายธรรมประกาศ ต่อไปนี้มรรคผลนิพพานให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ไม่ให้เข้านิพพานด้วยกายธรรมอีกต่อไป

คือให้กลับไปใช้มรรคผลนิพพานระบบสอุปาทิเสสนิพพานตามเดิม ไม่ให้ใช้มรรคผลนิพพานระบบอนุปาทิเสสนิพพานอีกต่อไป (บันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๖๕) ประกาศเมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ย้อนไปเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เราได้ยินข่าวดีว่า วันนั้นตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำเดือน ๗ ปี ๒๕๔๓ เป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน ครั้นมาถึงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ต้นธาตุนิพพานกายธรรมท่านประกาศว่า ***ต่อไปนี้ผู้ได้มรรคผลนิพพานให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์เท่านั้น ไม่ยอมให้เข้านิพพานด้วยกายธรรมอีกต่อไป*** นั่นคือ ให้ได้มรรคผลนิพพานระบบสอุปาทิเสส นิพพานเช่นเดิม นั่นเอง

ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว เกิดความปลื้มใจ! ที่งานปราบมารได้ผลงานดีเด่นเป็นลำดับมา เรามีหน้าที่ทำวิชาและธาตุธรรมท่านมีหน้าที่ประเมินผลงาน ได้ผลงานอะไร? ธาตุธรรมท่านก็บอกให้ทราบมาตลอด วันนี้เราได้ผลงานเช่นนี้ ดีใจกันทั่ว! ***ที่ว่าดีใจนั้นก็คือ พระพุทธองค์ทรงปลอดภัยทั้งหมด และจักรพรรดิกายสิทธิ์ของภาคขาวทั้งหมด ปลอดภัยหมดแล้ว*** ไม่ต้องอยู่ในปกครองของมารอีกต่อไป กว่าจะได้ผลงานนี้ ใช้เวลารบนานกี่ปี? ปราบมารวันแรก คือวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ นับถึงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ คิดหยาบ ๆ ก็ ๑๖ ปีกว่า ฉะนั้น สรุปว่าใช้เวลารบในระดับปกครองใหญ่ใช้เวลา ๑๖ ปีเศษ และตั้งแต่วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นต้นมา การรบทั้งในปกครองใหญ่ คือรบในนิพพานและมารบในปกครองย่อย คือรบในภพ ๓ ด้วย ควบคู่กันมา ซึ่งแต่ก่อนเป็นการรบในปกครองใหญ่สถานเดียว เพิ่งจะเดินวิชามารบในภพ ๓ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นต้นมา

เหตุใดจึงเพิ่งมารบในภพ ๓ ตั้งแต่วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นต้นมา? ยังตอบไม่ได้ว่าเป็นเพราะเหตุผลอะไร? บอกได้แต่ว่า ในการเดินวิชานั้น จะเป็นโดยอัตโนมัติ หากในปกครองใหญ่ยังไม่เสร็จ จะเคลื่อนมาในภพ ๓ ได้อย่างไร? การเดินวิชาจะต้องรวมรู้รวมญาณกับของเราและนิพพานทั้งหมด และทั้งจักรพรรดิทั้งหมดเข้าด้วยกัน การเดินวิชาไปในทิศทางใด? จะเป็นทิศทางเดียวกันหมดเป็นอัตโนมัติ หากจะเคลื่อนย้ายมาในภพ ๓ ก็ต้องมาด้วยกันทั้งหมด เพราะเป็นอัตโนมัติ เมื่อเดินวิชารบในภาคนิพพานเสร็จแล้ว ก็เคลื่อนย้ายมารบในภพ ๓ ผลงานการรบในภพ ๓ ยังไม่มีผลงานที่เด่นชัดในระยะนี้ ผลงานปราบมารในภพ ๓ มีอย่างไร? จะได้รายงานให้ทราบในโอกาสต่อไป

งานปราบมารบรรลุเป้าหมายไปส่วนหนึ่งแล้ว
ส่วนงานภายในปกครองย่อยยังไม่บรรลุเป้าหมาย

ขอบรรยายให้ทราบดังนี้ คืองานปราบมารมี ๒ ระดับ คือระดับปกครองใหญ่ ได้แก่ การปราบมารในระดับนิพพาน เพราะมารไปปกครองพระพุทธเจ้าในนิพพานด้วย ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วนั้น บัดนี้งานปราบมารมาถึงจุดที่ธาตุธรรมท่านประกาศว่า วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ (ตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗) ให้ถือว่าวันนี้เป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน ***เพราะเป็นวันที่พระพุทธองค์ทั้งนิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน)และนิพพานกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน) ได้ตรัสรู้พร้อมกัน ส่งผลให้พระองค์พ้นจากการปกครองของมารตั้งแต่วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป***

ครั้นต่อมาถึงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นวันที่ธาตุธรรมท่านประกาศให้ใช้ระบบมรรคผลนิพพานใหม่ คือให้ผู้ได้มรรคผลนิพพานต่อไปนี้ เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ไม่ให้เข้านิพพานด้วยกายธรรมอีกต่อไป นั่นคือ ให้ใช้มรรคผลนิพพานระบบนิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) ตามเดิม ไม่ให้ใช้ระบบนิพพานกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน) อีกต่อไป ***เพราะอนุปาทิเสส นิพพานเป็นระบบของมาร*** ไม่ใช่ระบบของธรรมภาคขาวมาแต่เดิม ดังที่เคยกล่าวมาแล้ว

นอกจากมารจะปกครองพระพุทธองค์ในนิพพาน ที่เราเรียกว่าระดับปกครองใหญ่แล้ว มารเขาปกครองอีกระดับหนึ่ง คือปกครองในระดับภพ ๓ นั่นคือ มารปกครองอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษยโลกด้วย การปกครองในระดับภพ ๓ นี้ เรียกว่าระดับปกครองย่อย ดังนั้นมนุษย์ทั้งโลกเดือดร้อนเพราะถูกมารปกครอง กินความไปถึงสวรรค์ ๖ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น อรูปพรหม ๔ ชั้น เดือดร้อนไปด้วยและยังกินความไปถึงจักรพรรดิและกายสิทธิ์ทั้งปวงด้วย แปลว่า มารปกครองทั้งหมด ก็ได้รับความเดือดร้อนเช่นเดียวกัน

กล่าวถึงทุกข์ร้อนที่มนุษย์ในโลกยังประสบพบอยู่คืออะไร? เรื่องนี้เราทราบตรงกัน คือ ชรา (ความแก่) โรคา (เป็นโรค) มรณะ (ตาย) และทุกข์ภัยต่าง ๆ โดยที่มารเขาทำวิชาปกครองไว้ นั่นคือวิชาทุกข์และสมุทัย ซึ่งวิชาทุกข์และสมุทัยนี้ เรายังแก้วิชาของมารไม่ได้ ส่งผลให้เรายังแก่ เป็นโรค และตายกันอยู่ หากแก้วิชาของเขาได้ เมื่อถึงคราวที่เราได้มรรคผลนิพพาน เราก็เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ในระหว่างที่เรายังไม่ได้มรรคผลนิพพาน เราก็ยังสร้างดวงบุญบารมีกันอยู่ในโลก เมื่อหมดอายุก็ทิ้งร่างกาย แล้ววิญญาณก็ไปสู่สวรรค์ ไม่เรียกว่าตาย แต่เรียกว่าหมดอายุขัย

คำว่า *"ตาย"* ถูกนำมาใช้ในยุคที่มนุษย์มี เห็น-จำ-คิด-รู้ เป็นทุกข์สมุทัย ในยุคที่มนุษย์มี เห็น-จำ-คิด-รู้ เป็น ทาน-ศีล-ภาวนา ไม่ใช้คำว่าตาย แต่ใช้คำว่าหมดอายุขัย พอมาถึงชาติสุดท้ายแห่งการเวียนว่าย เพราะดวง ทาน-ศีล-ภาวนา โตได้เกณฑ์ที่จะได้มรรคผลนิพพาน กายมนุษย์จะไม่หมดอายุขัย กายมนุษย์จะสวยขึ้นและใส แล้วก็เข้านิพพานไปเลย สรุปแล้วกายมนุษย์ในชาติสุดท้ายแก่อย่างเพชรพลอย ส่วนใหญ่ในชาติที่ยังเวียนว่ายอยู่นั้น กายมนุษย์ยังแก่เหมือนพืชผัก คือ ผุพัง เน่าเปื่อย

กลับมาพิจารณาเรื่องความทุกข์ร้อนที่ชาวสวรรค์ ๖ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น และอรูปพรหม ๔ ชั้น ได้รับคืออะไร? เรื่องนี้พวกเราไม่ค่อยทราบกันเลย ทั้งนี้หมายรวมถึงจักรพรรดิและกายสิทธิ์ที่อยู่ในภพ ๓ ทั้งหมดด้วย ว่าทุกข์ร้อนที่เขาได้รับคืออะไร? เราตอบได้ทันที ไม่ยากอะไรเลย จงดูว่าพระพุทธองค์ในนิพพานและจักรพรรดิกายสิทธิ์ในนิพพาน มารเขาทำให้พระองค์เดือดร้อนอย่างไร? มารเขาทำอะไรอย่างไร? เขาทำแก่สวรรค์ ๖ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น อรูปพรหม ๔ ชั้น อย่างนั้น แม้กระทั่งจักรพรรดิกายสิทธิ์ที่อยู่ในนั้นด้วย มารเขาก็กระทำอย่างเดียวกัน รวมความว่า ไม่ว่าใครที่อยู่ในภพ ๓ มารเขาปกครองทั้งหมด เขาให้ทุกข์ร้อนได้ทั้งหมด คือข้อพิจารณาทั่ว ๆ ไป เมื่อดูไป ๆ มารเขาไม่ดุดันเท่าไร? หากเขาต้องการดวงบารมีเขาก็มาระเบิดเอาไปได้ เรียกว่า หวานหมู ขอกล่าวแค่นี้ก่อน รวมความว่า ภพ ๓ อยู่ในปกครองของมาร ก็ต้องเดือดร้อนกันหมด

แต่งานปราบมารในปกครองย่อย คือการรบในภพ ๓ ในเบื้องต้นนี้ ยังไม่มีอะไรเด่นชัด บอกได้แต่ว่า การรบในปกครองใหญ่บรรลุเป้าหมาย จนถึงเกิดวันวิสาขบูชาของนิพพาน และธาตุธรรมท่านประกาศให้ใช้ระบบมรรคผลนิพพานเป็นแบบสอุปาทิเสสนิพพานนั้น นับว่าเป็นโชคดีของเราแล้ว พระพุทธองค์และจักรพรรดิปลอดภัยหมดแล้ว มารปกครองพระองค์ไม่ได้แล้ว พระองค์ก็จะมาช่วยเรารบในระดับปกครองย่อยต่อไป

ดีใจกันทั้งนั้น! ดีใจกันทั่ว! ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อนเลย ข้าพเจ้าดีใจจนเนื้อเต้น

เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในธาตุในธรรม
คือ ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู
ได้รับมอบอำนาจให้เป็นผู้ปกครองใหญ่ในนิพพาน
และให้เป็นผู้ปกครองในภพ ๓ ด้วย ตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓

(บันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๑๔๐) การมอบอำนาจปกครองนั้น กระทำโดยต้นธาตุนิพพานกายธรรมกล่าวมอบอำนาจก่อน ต่อมา *"ต้นใหญ่"* ท่านก็กล่าวมอบ จากนั้น *"ต้นนิพพานเป็น"* ท่านก็กล่าวมอบอำนาจ ทั้งในฐานะต้นธาตุและผู้ปกครองใหญ่ของนิพพานเป็น ต่อจากนั้นต้นธาตุนิพพานกายธรรมก็กล่าวมอบอำนาจปกครองในภพ ๓ ให้อีก แล้วผู้ปกครองของอรูปพรหม ๔ ชั้น ก็กล่าววาจามอบอำนาจ เสร็จแล้วผู้ปกครองพรหม ๑๖ ชั้น ก็กล่าววาจามอบอำนาจ จากนั้น ผู้ปกครองสวรรค์ ๖ ชั้น ก็ออกมากล่าววาจามอบอำนาจ ส่วนอำนาจปกครองในมนุษย์นั้น ต้นธาตุนิพพานกายธรรมเป็นผู้กล่าวมอบอำนาจ

เป็นอันว่า ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู เป็นผู้ปกครองใหญ่ในนิพพานทั้งหมด ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม และเป็นผู้ปกครองใหญ่ภพ ๓ ด้วย คือเป็นผู้ปกครองอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น รวมทั้งมนุษยโลกด้วย ตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ เป็นต้นมา ข้าพเจ้ามีความตกใจมาก! ตกใจในประเด็นที่ว่า นี่คืออะไรกัน? นี่คือเหตุการณ์อะไร? เป็นเหตุการณ์ซึ่ง ๆ หน้า ที่เราไม่ทราบและระแคะระคายมาก่อนเลย จู่ ๆ ธาตุธรรมท่านก็ประกาศออกมาเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงตกใจมาก! ***เพราะอำนาจปกครองในธาตุในธรรมนั้น ไม่ใช่ตำแหน่งธรรมดา เป็นเรื่องของความรับผิดชอบ เป็นเรื่องของหน้าที่การงาน เป็นงานหนัก! เป็นงานใหญ่!*** ธาตุธรรมระดับสูงทรงมีความคิดอย่างไร? ทรงมีเหตุผลอะไร? นี่คือความคิดของข้าพเจ้า เมื่อคิดแล้ว ข้าพเจ้าก็ตอบคำถามไม่ได้ ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมานานปี ได้รู้เห็นเรื่องราวในนิพพาน ได้รู้ปัญหา ได้รู้ถึงความรับผิดชอบ ได้รู้ถึงความยากลำบาก ได้รู้เห็นฤทธิ์เดชของมาร ได้รู้ถึงความยากเย็นของการทำวิชาปราบมาร ได้รู้ถึงความยากแห่งการแสวงหาวิชา ***ความรู้มาก ๆ แต่ดับมารไม่ได้ ความรู้นั้นก็ใช้การไม่ได้ ความรู้อย่างนั้น รกสมองของเรา ไม่มีประโยชน์เลย!***

นี่คือความรู้สึกของข้าพเจ้าที่ได้มาพบเหตุการณ์สำคัญคราวนี้ ไม่ได้ดีใจเหมือนเป็นนายกรัฐมนตรีหรือเป็นประธานาธิบดีอย่างในโลกของเรา แต่ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู ท่านคงดีพระทัยที่ทรงได้เป็นใหญ่เป็นโตมีอำนาจสูงสุด ไม่มีใครโตไปกว่าพระองค์อีกแล้ว ไม่มีใครมีอำนาจเท่าพระองค์อีกแล้ว นี่คือความคิดของข้าพเจ้า ว่าง ๆ ก็จะลองถามพระองค์ดู

พระองค์จะทรงตอบแก่ข้าพเจ้าอย่างไร? แต่การที่พระองค์มาทำวิชาปราบมารกับข้าพเจ้านั้น ก็ด้วยเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคู่บารมีหลบไม่ได้ และก็หนีไม่พ้น เป็นเรื่องจำยอม เพราะทรงทราบดีว่าไม่เคยมีใครชนะมารเลย แต่ที่มาทำวิชารบกับมารก็ด้วยความจำเป็น ตามเหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวนี้

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ทูลถามพระองค์ว่า ดีพระทัยหรือไม่ที่ธาตุธรรมท่านมอบให้เป็นผู้ปกครองใหญ่ในธาตุธรรมทั้งหมดและในภพ ๓ ด้วย? ทรงตอบตรงกันเหมือนกับนัดหมายทีเดียว ทรงกล่าวว่า ***"เป็นงานใหญ่ เป็นภาระอันหนัก ตั้งแต่อดีตมาแล้ว ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้"*** ทรงกล่าวสั้น แต่ได้ความ ต้นปราบท่านบอกว่า เหตุการณ์เช่นนี้ยังไม่เคยมาในอดีต ทำให้เราได้รู้ว่าเรื่องในธาตุในธรรมนั้น เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน เพิ่งปรากฏเป็นครั้งแรกคือครั้งนี้

ก. <u>เหตุใดธาตุธรรมจึงทรงมองอำนาจปกครองให้แก่องค์ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู?</u>

งานปราบมารก้าวหน้ามาเป็นลำดับ โปรดอ่านหนังสือปราบมารภาค ๑-๔ ให้ละเอียดแล้วจะทราบ ให้ท่านดูประวัติของ *"ตรีภพ และหยกชมพู"* และดูประวัติของ *"ต้นปราบ"* เพราะข้าพเจ้านำเสนอไปแล้ว เรื่องย่อมีอยู่ว่า แต่แรกข้าพเจ้าก็ทำวิชากับ *"ตรีภพ"* ต่อมาได้พบ *"หยกชมพู"* ท่านก็มาทำวิชาด้วย โดยทิ้งเรือนของท่านมา เรือนของท่านเป็น *"ก้อนหยกสีชมพู"* ท่านมาอยู่กับเรือนของ *"ตรีภพ"* ต่อมาอีกระยะหนึ่ง *"ต้นปราบ"* ท่านเสด็จมา พอ*"ต้นปราบ"* เสด็จมาเกิดเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าเสียใจมาก จำได้ว่าอยู่ดี ๆ หลวงพ่อท่านก็วางมือไป ถวายงานปราบมารแก่ *"ต้นปราบ"* ข้าพเจ้าจึงเสียใจ เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะเราคุ้นเคยกับหลวงพ่อมานาน เรายังไม่คุ้นกับ *"ต้นปราบ"* นั่นเอง งานปราบมารดำเนินสืบต่อมา กี่ปีก็จำไม่ได้แล้ว ต่อมาธาตุธรรมสถาปนาเลื่อนฐานะของ *"ตรีภพและหยกชมพู"* ให้มีฐานะเทียบ *"ต้นปราบ"* แปลว่า ธาตุธรรมท่านหมายตาไว้แล้ว มีผลงานเข้าตากรรมการเป็นลำดับมา

ครั้นมาถึงวันดีคืนดี คือวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ธาตุธรรมท่านก็ประกาศมอบอำนาจให้ *"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"* เป็นผู้ปกครองใหญ่ ตามที่กล่าวไว้แล้วนั้น ธาตุธรรมท่านมีความคิดอย่างไร? มีแผนการอย่างไร? มีเหตุผลอะไร? ขอให้ท่านเข้ากายธรรมไปศึกษาเรียนรู้เอาเองในอายตนะนิพพาน ท่านจะทราบเรื่องละเอียด

ข. ธาตุธรรมท่านมอบอำนาจแก่ข้าพเจ้าด้วยหรือเปล่า?

ข้าพเจ้าบรรยายอย่างเปิดใจไม่ได้ ***แต่ข้าพเจ้าขอพูดแต่ว่า "ละครเรื่องปราบมาร ข้าพเจ้าทำมาตลอด และต้องทำต่อไป เพราะธาตุธรรมท่านบังคับมาแต่ต้นแล้ว"*** ข้าพเจ้ารับใช้มาตลอด แม้ข้าพเจ้าไม่เต็มใจ แต่ข้าพเจ้าก็ทำถวาย ข้าพเจ้าถือว่าตอบคำถามแล้ว พูดได้แค่นี้ ถ้าท่านอยากรู้ละเอียด ก็ขอให้เข้ากายธรรมไปเรียนในอายตนะนิพพานเอาเอง ไม่ต้องมีจดหมายถามและไม่ต้องโทรศัพท์ถามอีก เพราะข้าพเจ้าตอบข้อถามของท่านแล้ว ตอบได้แค่นี้ ก็คือแค่นี้ ถ้าอยากรู้ละเอียดจริง ๆ ก็ต้องถามคุณชูชัย ศรีสุชินวงศ์ (เภสัชกร) เขาคงเล่าเรื่องได้ เพราะข้าพเจ้ามีอะไรมักคุยกับเขา เขาเป็นผู้อ่านบันทึกทั้งหมด เขาทราบเรื่องทั้งหมด

การที่ข้าพเจ้าบรรยายอย่างเปิดใจไม่ได้ ก็เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องลึกซึ้ง เป็นเรื่องสูงสุด จนข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ควรที่เราจะไปรู้ไปเห็น เพราะเราไม่มีหน้าที่ หน้าที่ของเราก็คือรับใช้ธาตุธรรม ทรงใช้ให้ทำอะไร? เราก็ทำ ทรงให้ปราบมารเราก็กำลังทำอยู่ ทรงมอบหมายให้อะไรมา? เราหลบไม่พ้นอยู่แล้ว ทุกเรื่องไม่ว่าพอใจหรือไม่? เรารับเละอยู่แล้ว ทุกวันนี้ข้าพเจ้าหนักใจ

สรุปเหตุการณ์วันสำคัญที่บ่งบอกว่างานปราบมารได้ผลเกินคาด ซึ่งเราต้องจดจำ คือวันอะไรบ้าง?

๑. วันวิสาขบูชาของอายตนะนิพพาน ตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ของทุกปี ปีแรกนี้คือวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ ปีต่อไปจะตรงกับวันที่เท่าไร? ก็ให้ถือว่าวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ เป็นเกณฑ์ เมื่อถึงวันสำคัญวันนี้ ให้เราทำกุศลอะไรก็ได้ เหมือนกับวันวิสาขบูชาทางศาสนาในโลกของเรา ให้ระลึกถึงจักรพรรดิสำคัญที่ทำวิชาปราบมาร จนถึงขั้นพระพุทธองค์ในนิพพานทั้งหมด ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม ***ได้ตรัสรู้วิชาอาสวักขยญาณใหญ่ ส่งผลให้พระพุทธองค์พ้นจากการปกครองของมาร*** ตั้งแต่มีมรรคผลนิพพานของภาคขาวเป็นต้นมา พระพุทธองค์เพิ่งได้ตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่ในวันนี้เป็นวันแรก นั่นคือ ให้ระลึกถึง ***"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"*** เป็นอารมณ์ แล้วจะเกิดมงคลแก่ตัวเรา

๒. วันประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาว ตรงกับวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ปีต่อไปก็ถือให้เอาวันที่ ๒๑ มิถุนายน ของทุกปี เป็นวันประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพานของภาคขาวให้เข้าอายตนะนิพพานด้วยกายมนุษย์ ประกาศแก่ผู้ได้มรรคผลนิพพานนับจากนี้เป็นต้นไป ไม่อนุญาตให้ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานด้วยกายธรรมอีกต่อไป นั่นคือให้ใช้ระบบนิพพานแบบสอุปาทิเสสนิพพานตามเดิม ***เพราะระบบนิพพานแบบสอุปาทิ***

เสสนิพพานนั้น เป็นระบบของธรรมขาวมาแต่เดิม เมื่อวันสำคัญนี้เวียนมาถึง ให้ท่านกระทำการกุศลอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วระลึกถึงจักรพรรดิสำคัญคือ ***"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"*** ที่ทำวิชาปราบมารได้สำเร็จ ดับมารได้หมดจนถึงขั้นธาตุธรรมท่านประกาศระบบมรรคผลนิพพานขึ้นใหม่ แล้วจะเกิดมงคลแก่ตัวเรา

๓. <u>วันมอบอำนาจปกครองใหญ่</u> ตรงกับวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ในปีต่อ ๆ ไป ให้ถือเอาวันที่ ๓๑ สิงหาคม ของทุกปี เป็นวันสำคัญ คือเป็นวันมอบอำนาจปกครองใหญ่ วันนี้เป็นวันที่อายตนะนิพพานทั้งหมด ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรมมอบอำนาจปกครองใหญ่ให้แก่ ***"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"*** รวมทั้งอำนาจปกครองในภพ ๓ ด้วย คือ มอบอำนาจปกครองทั้งระดับนิพพานและภพ ๓ ทั้งหมด นั่นคือ อำนาจปกครองในอายตนะนิพพาน รวมทั้งอำนาจปกครองในอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษยโลกด้วย เมื่อวันสำคัญคือวันที่ ๓๑ สิงหาคม ของทุกปีเวียนมาถึง ให้ท่านประกอบการกุศลอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเจริญภาวนาก็ได้ แล้วระลึกถึง ***"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"*** ที่ท่านทำวิชาปราบมารมาตลอด จนถึงขั้นธาตุธรรมมอบอำนาจให้ แม้ตัวเราเองก็อยู่ในปกครองของท่าน ท่านดูแล ท่านปกป้องมาร ไม่ให้มารมารบกวนเรา ***มนุษยโลกทั้งหมดต้องนึกถึงท่านเพราะ ท่านเป็นผู้ปกครองเรา เราอยู่ในปกครองของท่าน*** แล้วจะเกิดมงคลแก่ตัวเรา หากเราไม่ระลึกถึงก็เท่ากับว่าเรานี้ไม่รู้เรื่องอะไรกับเขาเลย แล้วจะหามงคลจากที่ไหนมาให้แก่ตัวเรา

กรณีที่ภาคขาวประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพาน ให้กลับไปใช้แบบสอุปาทิเสสนิพพานนั้น ต้องถือว่าเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญมาก เพราะเหตุใด?

เหตุผลที่ธาตุธรรมประกาศให้ใช้ระบบมรรคผลนิพพานเป็นระบบสอุปาทิเสสนิพพาน ก็เพราะว่าธาตุธรรมท่านเห็นว่า มารในระดับปกครองใหญ่หมดสิ้นแล้ว จึงไม่มีมารที่จะมาปกครองนิพพานอีก ดังนั้น จึงให้กลับไปใช้ระบบมรรคผลนิพพานแบบสอุปาทิเสสนิพพานตามเดิม ***เพราะระบบสอุปาทิเสสนิพพานนั้นเป็นระบบของภาคขาวมาแต่ต้น*** เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราก็มาดูความเป็นไปได้ว่า จะเป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ตามเดิม?

ตอบว่า เป็นไปได้! เพราะเหตุว่า เมื่อไม่มีมารแล้ว ภาคขาวเป็นผู้ปกครองทั้งหมด เป็นผู้ทำกำเนิดเดิมเอง อายุขัย วรรณะ สุขะ พละ เป็นธาตุเป็นธรรมเป็น มารเขาจะเอาวิชาของ

เขามาหุ้ม-เคลือบ-เอิบ-อาบ-ซึม-ซาบ-ปน-เป็น-สวม-ซ้อน-ร้อยไส้ ไม่ได้ นี่คือความเป็นไปได้ แต่ถ้ายังมีมารอยู่ และมารเขายังชนะภาคขาวเหมือนอดีตที่แล้วมา ความเป็นไปได้ยังหวังไม่ได้ นี่คือเหตุผล สรุปแล้ว ***อะไรทุกอย่างอยู่ที่ใครเป็นผู้ปกครองกำเนิดเดิม! ใครเป็นผู้ชนะ? ผู้นั้นก็เป็นผู้ปกครอง*** หลักความรู้มีอยู่อย่างนี้ ท่านต้องตีความให้แตก

ทำไมเราต้องเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์? มีความจำเป็นอะไรหรือ? ความรู้ประเด็นนี้เราไม่ต้องพูดกันอีกแล้ว เพราะข้าพเจ้าบรรยายมาตลอดแล้ว ท่านเข้าใจแล้ว หากไม่เข้าใจ ต้องกลับไปค้นคว้าอ่านใหม่

สรุปว่า ***การที่ธาตุธรรมประกาศให้ใช้ระบบมรรคผลนิพพาน เป็นแบบสอุปาทิเสสนิพพานนั้น เป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่แล้ว***

พระพุทธองค์ทรงกล่าวว่าไม่กลัวมารแล้ว เป็นมงคลหูที่ข้าพเจ้าดีใจอย่างยิ่ง

ในฐานะที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าก็ดีใจ! แต่ท่านที่ไม่มีส่วนในงานทำวิชาเลย ท่านก็ไม่ได้บารมีสำคัญในสงครามใหญ่คราวนี้ น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้มีโอกาสได้ร่วมการกุศลกับข้าพเจ้า แม้เงินบาทเดียวท่านก็ไม่เคยส่งไป

(บันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๑๔๔) นิพพานเบื้องต้นจำนวน ๑๐ นิพพาน ***พระพุทธองค์ทรงกล่าวให้ข้าพเจ้าได้ยินว่า พระองค์ไม่กลัวมารอีกต่อไป ข้าพเจ้าได้ยินก็เกิดความดีใจ เพราะทำวิชาปราบมารมานานปีแล้ว คำกล่าวนี้ทำให้ข้าพเจ้าดีใจ*** บ่งบอกว่างานปราบมารถึงเป้าหมายสำคัญแล้ว เมื่อนิพพานเบื้องต้นทรงรับสั่งเช่นนี้ นิพพานลึก ๆ ที่ละเอียดเข้าไป เราก็ไม่ติดใจ เพราะพระองค์จะทรงกล่าวยืนยันอย่างเดียวกัน

วันนี้ตรงกับวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๓ วันนี้เป็นวันอานิสงส์ใหญ่ เป็นวันบุญใหญ่ ที่ข้าพเจ้าได้อดทนทำวิชาปราบมารมาตลอด ข้าพเจ้าระลึกถึงคณะวิทยากรวิปัสสนาจารย์ที่ข้าพเจ้าสร้างมา เขาเหล่านั้นไปสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ ระลึกถึงท่านที่มีอุปการะที่ส่งเงินไปร่วม ท่านทั้งปวงได้บุญใหญ่ได้บารมีใหญ่ เสียดายที่หลายท่านไม่มีส่วนร่วมเลย แม้เงินบาทเดียวท่านก็ไม่เคยส่งไปร่วม แปลว่าท่านไม่มีวาสนาบารมีที่จะได้บุญใหญ่บารมีใหญ่ในสงครามใหญ่ ที่ข้าพเจ้าต้องทำสงครามใหญ่กับมารในคราวนี้ บัดนี้งานปราบมารบรรลุเป้าหมาย

พอสมควรแล้ว ***แม้ใครไม่ได้ร่วมเลย ก็ชนะด้วย แม้ใครไม่ได้ช่วยอะไรเลย ก็ชนะด้วย แม้คนที่เกลียดชังข้าพเจ้า เขาก็ชนะด้วย*** แต่ว่ายังชนะไม่ตลอด การรบยังต้องทำต่อไป จะสิ้นสุดการรบเมื่อไร? ยังบอกไม่ได้

กลับมาพิจารณาคำกล่าวของพระพุทธองค์ ที่ทรงกล่าวว่า ไม่กลัวมาร ว่ามีความหมายอย่างไร?

ก. <u>เรื่องราวแต่เดิมมาที่เราเรียนรู้ได้ คืออะไร?</u>

แต่แรกที่เกิดมรรคผลนิพพานของภาคขาวนั้น ระบบนิพพานเป็นแบบสอุปาทิเสสนิพพาน คือเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ เหตุการณ์ในชั้นต้น ทำท่าว่าจะไม่มีปัญหาอะไร? มารก็อยู่ส่วนมารและธรรมภาคขาวก็อยู่ส่วนของธรรมภาคขาว ไม่กระทบกระทั่งกัน ต่อมามารเขาได้โอกาสเหมาะ เพราะภาคขาวคืออู่ข้าวอู่น้ำของเขา เขาทำวิชายึดอำนาจปกครองทันที มารเขาชนะ จึงเปลี่ยนระบบมรรคผลนิพพานของภาคขาวขึ้นใหม่ เปลี่ยนจากระบบสอุปาทิเสสนิพพานมาเป็นระบบอนุปาทิเสสนิพพาน ไม่ให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์อีกต่อไป ให้เข้านิพพานด้วยกายธรรม เพื่อให้การปกครองบดขยี้ง่ายกว่าเดิม ดังที่เคยกล่าวมาแล้วนั้น

ข. <u>การปกครองใช้วิธีบังคับทุกรูปแบบ</u>

มารเขาเข้าบังคับได้หมด นอกจากจะระเบิดเอาดวงบารมีไปได้แล้ว ยังออกคำสั่งบังคับสารพัด ใครขัดคำสั่ง? เขาก็เอาไปลงโทษ จะเห็นข้อมูลทั้งปวงตามที่ได้เสนอไปแล้วในหนังสือปราบมารทุกภาค สรุปกว่า เอาพระพุทธองค์และจักรพรรดิไปทำโทษ เอาไปกักขัง ในหลายรูปแบบ ประการสำคัญที่กลัวกันมากก็คือ ***ใครขัดคำสั่งเขา? มารเขาถือว่าธาตุธรรมได้เปลี่ยนแปลงเป็นธาตุธรรมของมารไปแล้ว*** โดยเขาถือว่า การขัดคำสั่ง การหลบหลีก การตระบัดสัตย์ การกลับกลอกเป็นธรรมของภาคมาร ใครเข้าเกณฑ์นี้ถือว่าเป็นภาคมาร ***กรณีนี้เองที่กลัวกันมาก! ทำให้พระพุทธองค์ไม่กล้าทำอะไรเลย!*** เพราะมันเข้ากฎเกณฑ์ของมารเขา ข้าพเจ้าดูเหตุการณ์มานานปี เหตุใดพระพุทธองค์ไม่ทรงรับสั่งกับเรา? เหตุใดพระพุทธองค์ไม่ค้นวิชา? เหตุใดพระองค์ไม่บอกวิชาแก่เรา? เป็นความข้องใจของข้าพเจ้ามาเป็นเวลา ๑๐ กว่าปีทีเดียว

ต่อเมื่องานปราบมารบรรลุเป้ามาถึงจุดหนึ่ง ความข้องใจของเราก็เริ่มคลี่คลาย เพราะเราใช้วิธีสังเกตเอา ใช้วิธีดูเอาเอง ต่อเมื่อเหตุการณ์การรบมาถึงปีที่ ๑๕ เราก็พอเข้าใจอะไรขึ้นบ้าง

ค. <u>งานปราบมารทำมาจนถึงกับพระพุทธองค์ทรงกล่าวว่าไม่กลัวมารแล้ว</u>

แปลว่า งานปราบมารทำมาถึงขั้นบรรลุเป้าหมายแล้ว บัดนี้มารถูกดับไปมากแล้ว พระพุทธองค์สามารถตรัสรู้ได้แล้ว ทรงมีขวัญและกำลังพระทัยดีแล้ว จึงทรงกล่าวเช่นนั้นว่า ไม่กลัวมาร นี่คือความดีใจของข้าพเจ้า

นี่คือบุญใหญ่ นี่คืออานิสงส์ใหญ่ ขอให้คณะวิทยากรของข้าพเจ้าทุกท่านยินดีด้วย ถือว่าท่านร่วมสร้างบารมีกับข้าพเจ้า ขอให้ทุกท่านที่เคยส่งเงินไปร่วมกับข้าพเจ้า ไม่ว่าเงินมากหรือน้อย ถือว่าท่านได้ร่วมสร้างบารมีกับข้าพเจ้าแล้ว เสียดายที่หลายท่านไม่ได้ร่วมกับข้าพเจ้าเลย แม้แต่เงินเพียงบาทเดียว ทำไมถึงอับโชคปานนั้น? ทุกท่านน่าจะได้ร่วมงานสำคัญกับข้าพเจ้าบ้าง

ข้าพเจ้ายังได้เขียนตำราวิชาธรรมกาย
และสร้างทีมวิทยากรรณรงค์สอนวิชาธรรมกายไปทั่วประเทศด้วย
ขอเชิญผู้มีบารมีธรรม มาร่วมงานกับข้าพเจ้าเถิด

ข้าพเจ้าได้สร้างความอัศจรรย์ไว้ ๓ อย่าง ที่ว่า ๓ อย่างนั้นคืออะไร? ความอัศจรรย์ทั้ง ๓ อย่างมีดังต่อไปนี้

๑. <u>ทำงานปราบมาร</u>

ผลงานปราบมารที่นำเสนอไปแล้ว เป็นหนังสือเล่มโตรวมทั้งเล่มนี้ คือ ปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔ เล่มนี้เป็นเล่มปราบมารภาค ๕ ขอให้ทุกท่านโชคดีได้อ่านกันให้ทั่วเถิด

๒. <u>เขียนขยายความวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร</u>

ตั้งแต่หลักสูตรง่ายจนถึงหลักสูตรยาก หลวงพ่อค้นคว้าวิชาธรรมกายไว้กี่หลักสูตร? ข้าพเจ้านำมาเขียนขยายความทั้งหมด เพราะตำราที่หลวงพ่อรวมไว้นั้น เป็นทฤษฎีคือเป็นปริยัติยังไม่ง่ายต่อการปฏิบัติ ข้าพเจ้านำมาเขียนขยายความให้ง่ายเข้า แล้วนำเข้าสู่วิธีเดินวิชาให้ปฏิบัติได้ ให้ฝึกได้ เขียนทุกบท ไม่เว้นเลย ตั้งแต่บทที่ ๑ จนถึงบทสุดท้าย ดังนั้นวิชาธรรมกายไม่ยากอีกต่อไป

โปรดเข้าใจว่าวิชาธรรมกายคือวิชาที่พระพุทธเจ้าทรงบรรลุ เป็นวิชาที่ยืนยันถึงความเป็นพระพุทธเจ้า หากไม่บรรลุวิชานี้ ถือว่ายังไม่เลื่อนฐานะเป็นพระพุทธเจ้า ***วิชาธรรมกายคือทางเดินวิชาของมรรคผลนิพพาน เรียนยาก! เข้าใจได้ยาก! การเรียนขึ้นอยู่กับโชควาสนา วางรากฐานไม่ดี! ความรู้ก็เพี้ยน! เมื่อเพี้ยนแล้ว ก็เพี้ยนตลอดไป*** นี่คืออันตรายของผู้เรียน ต้องวางรากฐานให้ถูกให้เที่ยงตรงเข้าไว้ อย่าเพ้อฝัน!

เวลานี้ข้าพเจ้าเกิดความเสียใจว่า ไม่ว่าจะไปที่ใด? ฟังวิชาของเขาแล้ว ฟังความรู้ของเขาแล้ว เพี้ยนทั้งนั้น! แม้การสอนเบื้องต้นยังไม่ได้ความ แล้วจะไปพูดกันถึงวิชาชั้นสูงได้อย่างไร? อ้างว่าเรียนมาร้อยปี อ้างว่าเรียนมากับหลวงพ่อ ถามว่าเคยเปิดตำราตรวจสอบความรู้บ้างหรือเปล่า? ท่านไม่ตอบคำถาม หลวงพ่อท่านจะมีเวลามาตรวจสอบความรู้ของเราหรือ? หลวงพ่อเคยสอนจริงแต่เป็นการสอนทั่วไป ไม่ได้มาทบทวนมาไล่เบี้ย ไม่ได้ตรวจถึงความถูกต้องของวิชามากนัก ***ความเพี้ยนของท่านอยู่ที่ตัวของท่า ไม่เปิดตำราเลย*** แม้พระสงฆ์ยังต้องลงฟังพระปาฏิโมกข์บ่อย ๆ เพื่อตรวจสอบวินัยพระสงฆ์ของท่าน แต่วิชาธรรมกายละเอียดลึกซึ้งกว่า ท่านไม่เปิดตำราทบทวนความถูกต้องเลย นี่คือความเพี้ยนโดยไม่รู้ตัว เป็นอันตรายใหญ่หลวง เพราะมารเขาได้ช่อง ***วิชาเพี้ยนเมื่อไร? มารเขาได้ช่องเมื่อนั้น*** ความรู้ของท่านผิดไปหมด เชื่อไม่ได้แล้ว รู้ญาณใช้ไม่ได้ ท่านยึดมั่นเอาความเพี้ยนเป็นความถูกนี่คืออันตราย!!!

๓. <u>สร้างทีมวิทยากรรณรงค์สอนไปทั่วประเทศ</u>

เป็นงานที่ทำยาก แต่ข้าพเจ้าก็เพียรทำไปแล้ว ถ้าสร้างวิทยากรไม่ได้ บ่งบอกว่าวิชาธรรมกายจะสิ้นสูญ เราจะมาเก่งคนเดียวไม่ได้ ทุกท่านต้องเก่งกว่าเรา นี่คือคติประจำใจของข้าพเจ้า ต้องให้ทุกคนเก่งกว่าข้าพเจ้าเสมอไป แต่ตอนนี้ยังไม่เก่ง ข้าพเจ้าก็ต้องเก่งไปคนเดียวก่อน ท่านที่ยังไม่เก่งนั้น เป็นเพราะข้าพเจ้ากำลังสร้างเขาอยู่ กำลังสอนเขา กำลังพัฒนาเขา ให้เขาเก่งกว่าข้าพเจ้าให้จงได้ อย่างน้อยต้องเก่งเท่าข้าพเจ้า

ขณะนี้วิทยากรของข้าพเจ้ามีมากแล้ว สุดแต่วาสนาบารมีของใคร? ใครมาพบ? ก็สอนให้เป็นวิทยากรทั้งหมด วิทยากรของข้าพเจ้าไปสอนที่โรงเรียนใด? ก็เกิดความอัศจรรย์ที่นั่น มีนักเรียนทำได้เป็นจำนวนมาก บางโรงเรียนทำเป็นยกชั้นทีเดียว เรียกว่าได้ผล ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่ว่าที่ใด? เมื่อทราบข่าว เขาก็เชิญไปสอน ครูอาจารย์มาตั้งข้อสังเกตชมการสอน ต่างเกิดความเลื่อมใส แล้วก็ถามว่า ทำไมที่โน่นบวชเป็นหมื่นคนพันคน? ทำไมสอนไม่ได้ผลเลย? ข้าพเจ้าก็ตอบแทนเขาไม่ได้ ท่านต้องพิจารณาและสังเกตเอาเอง

ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า ***วิชาธรรมกายเรียนยาก! ต้องวางรากฐานให้ถูก ถ้าเพี้ยนแล้วก็เพี้ยนเรื่อยไป ก็เมื่อเกิดความเพี้ยนเสียแล้ว การสอนจะได้ผลตรงไหน?*** เรียนมาจากอาจารย์เดียวกันแท้ ๆ เหตุใดเพียงการสอนเบื้องต้นท่านก็เห็นต่างกัน? ไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปที่ใด? ท่านทั้งหลายก็ถามแต่เรื่องนี้ ข้าพเจ้าตอบยาก เพราะเป็นการตำหนิกันเอง เป็นมารยาทที่ข้าพเจ้าไม่สามารถจะตอบได้และไม่กล่าวถึงสำนักใหญ่นั้น หากกล่าวถึง จะเป็นการวิจารณ์กัน จะเป็นการข่มกัน เป็นเรื่องไม่สมควร ข้าพเจ้าจึงไม่ตอบด้วยประการใด ๆ

หากท่านศรัทธาวิทยากรคณะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จัดไปสอนให้เป็นวิทยาทาน ไม่เกี่ยวข้องด้วยเงิน เกิดความอัศจรรย์ขึ้นในสังคมไทยแล้ว ***เราถือว่าช่วยสังคมไทย นักเรียนนักศึกษาทำใจให้สว่างใสได้ จนถึงขั้นเห็นดวงธรรมและเห็นกายธรรม ส่งผลให้เธอผู้นั้นเกิดสภาพใจเป็นหิริโอตตัปปะ*** เกิดความเกรงกลัวต่อการทำบาปทั้งปวง เขาจะห่างจากยาเสพติด เขาจะห่างไกลจากอบายมุขทั้งปวง ไม่มีอะไรช่วยเด็กของเราได้อีกแล้ว มีอยู่ก็แต่ธรรมของพระพุทธองค์เท่านั้น ซึ่งวิทยากรของข้าพเจ้าจะสอนเอง นำปฏิบัติเอง ในเวลาไม่นานก็เกิดผลเป็นอัศจรรย์ ขอเชิญโรงเรียนและวิทยาลัยใช้บริการของข้าพเจ้าได้

เหตุใดการสอนเบื้องต้นของข้าพเจ้าจึงเฉียบคม จนเกิดผลเป็นอัศจรรย์

บัณฑิตทั้งปวงตั้งคำถาม ว่าเหตุใดการสอนของข้าพเจ้าจึงเฉียบคม? ปรากฏผลการสอนเป็นอัศจรรย์ บัณฑิตทั้งปวงนั้น ได้รับความรู้มาจากสำนักสอนวิชาธรรมกายหลายสำนักแล้ว ไม่ได้ให้ความสนใจในลุงการุณย์ บุญมานุช แม้แต่น้อย เนื่องจากลุงการุณย์ บุญมานุช เป็นฆราวาส และเป็นผู้ครองเรือนมีกิเลสเหมือนคนทั่วไป ***แต่เหตุที่ต้องเดินทางไปพบ เกิดจากความประทับใจในตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรที่ข้าพเจ้าเขียน ไม่ว่าข้าพเจ้าจะบรรยายความรู้เรื่องใด? เกิดความชัดเจนและประทับใจ*** ท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังอย่างนั้น มีหลายรายส่งเงินไปเป็นรางวัล บอกว่าอ่านตำราของข้าพเจ้าแล้วประทับใจ จึงส่งเงินไปให้

เมื่อบัณฑิตทั้งปวงไปพบแล้ว ก็พยายามเรียนรู้ตามวิสัยของผู้เป็นบัณฑิต ทำไมเกจิอาจารย์อื่นสอนไม่เป็นเรื่องเลย? เมื่อเปรียบเทียบผลงานซึ่งกันและกันแล้ว เปรียบเทียบกันไม่ได้ ท่านกล่าวอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ฟัง ท่านพูดอย่างไร? ข้าพเจ้าก็ฟังทั้งนั้น แล้วข้าพเจ้าก็แสดงการสอนเบื้องต้นให้ดู ว่ามีวิธีและมีเทคนิคอย่างไรบ้าง?

<u>ขั้นตอนการสอนความรู้วิชาธรรมกายเบื้องต้น</u>

(๑.) ขั้นตอนที่ ๑ เป็นการจัดที่นั่ง ให้นั่งห่างกัน ๑ ศอก หัวเข่าต้องไม่เกยกัน

(๒.) ขั้นตอนวิทยากรเอกกล่าวบรรยาย การบรรยายต้องรวบรัด เพราะเวลามีจำกัด

- การบรรยายเนื้อหาวิชา ตามคำสอนข้อ ๓ ที่ว่า การทำใจให้สว่างใสนั้น มีความหมายอย่างไร? ถ้าสามารถทำใจให้สว่างใสได้สภาพใจจะเกิดความรู้สึกเป็นหิริโอตตัปปะ เกรงกลัวต่อการทำบาป เกรงกลัวอันตรายที่เกิดจากใจเราขุ่นมัว ถ้าสภาพใจเราขุ่นมัวแล้ว ทำบาปได้ทั้งนั้น และถ้าใจมีสภาพมืดมัวแล้ว ทำบาปได้ทันที จี้ปล้นได้ทันที ฆ่าได้ทันที
- ใจคืออะไร? ใจคือ เห็น-จำ-คิด-รู้
- การบรรยายเนื้อหาภาควิชาการ การจะฝึกให้ใจสว่างใสนั้น มีวิธีฝึกอย่างไร?
- ดูฐาน ๗ ฐาน คือทางเดินของใจ แสดงอุปกรณ์ให้ดู คือภาพฐาน ๗ ฐาน
- บรรยายวิธีฝึกว่าทำอย่างไร? แสดงอุปกรณ์การฝึกให้เห็นทั่วชั้น คือดวงแก้วขาวใส จบการอธิบายวิธีฝึกจริง แล้วเข้าสู่การฝึกจริงทันที

(๓.) ขั้นตอนการฝึกจริง หลังจากเข้าใจทางเดินใจตามฐานต่าง ๆ แล้ว และดูอุปกรณ์ดวงนิมิตขาวใสแล้ว

- วิทยากรผู้บรรยาย สั่งให้นั่งท่าสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วมือขวาจรดปลายนิ้วหัวแม่มือซ้ายทันที ตั้งตัวตรง คณะวิทยากรร่วมคณะช่วยดูท่านั่งให้ถูกวิธี ใครนั่งไม่ถูกวิธี? ต้องแก้ไขในขั้นตอนนี้ให้ถูกต้องทั้งชั้น
- จากนั้น วิทยากรผู้บรรยายกล่าวนำการฝึกจริงว่า การฝึกใจเพื่อทำใจให้สว่างใสนั้น มีขั้นตอนฝึกอย่างไร? เริ่มจากการกำหนดนิมิตโดยใจ จากฐานที่ ๑ เข้าสู่ฐานต่าง ๆ รวม ๗ ฐาน สุดท้ายนักเรียนทำการฝึกจริงมาถึงฐานที่ ๗ คือการภาวนาใจว่า *"สัมมาอะระหัง ๆๆๆ"*

(๔.) ขั้นตอนการวัดผลการฝึกว่า ฝึกภาวนาใจมาได้ระยะหนึ่งประมาณ ๑๐ นาทีแล้ว ใครสามารถเห็นดวงใสในท้องของตนเองบ้าง? เพื่อวิทยากรผู้ช่วยคือคณะวิทยากรร่วมคณะ จะได้ต่อวิชาให้เห็นดวงธรรมและเห็นกายธรรมเบื้องต้นต่อไป

ขั้นตอนนี้มีเทคนิควิธีมากมาย ต้องเรียนรู้ และต้องทำความเข้าใจในหลายเรื่อง หากบรรยายไปจะยาวความ

- ในขั้นตอนการวัดผลนี้ วิทยากรเอกกับวิทยากรผู้ช่วยต้องทำงานหนัก เพราะนักเรียนฝึกได้ผลเป็นระยะ ๆ ต้องให้ได้จำนวนมากที่สุด เพื่อรวมจำนวนผู้ผ่านการฝึกเบื้องต้นทั้งหมดมาเดินวิชา ๑๘ กาย ในลำดับต่อไป
- ในขั้นตอนการฝึกเพื่อรวมจำนวนผู้ผ่านการฝึกเบื้องต้นนี้ มีการฝึกหลายลีลา ต้องดูว่าผู้รับการฝึกเป็นใคร? เรามีการใช้เทคนิคการฝึกไม่เหมือนกัน เช่น นักเรียนระดับอนุบาล นักเรียนระดับประถมศึกษา นักศึกษา ข้าราชการ ผู้รักษาศีลอุโบสถ และพระสงฆ์ มีเทคนิคการฝึกแต่ต่างกันไปตามอิริยาบถนั่ง ยืน เดินจงกรม และนอนแบบสีหไสยาสน์ จะใช้เทคนิคใด? เวลาเท่าไร? ในสถานการณ์อย่างไร? หากบรรยายแล้วจะยาวความ รวมความว่า ผู้เป็นวิทยากรต้องเชี่ยวชาญ ***และการจะเป็นวิทยากรที่เชี่ยวชาญได้ ท่านจะไปเรียนที่ไหน? ใครจะเป็นผู้ให้ความรู้แก่ท่าน? นี่คือเรื่องใหญ่!*** เรามีค่าบูชาครูถวายแก่ผู้เชี่ยวชาญผู้นั้น ว่าผู้ฝึกวิทยากรคือใคร? ***ในประเทศไทยของเรานี้มีใครที่ไหนไหม?*** เราต้องฝึกวิทยากรให้เชี่ยวชาญ การสอนจึงจะได้ผลเป็น *"อัศจรรย์"* ยังไม่มีใครที่ไหนทำได้เลย? มีแต่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่พากเพียรฝึกวิทยากรให้เกิดความเชี่ยวชาญ ***ถ้าทำไม่ได้ จะส่งผลให้วิชาธรรมกายเสื่อมสูญ*** ดังที่ท่านได้เห็นแล้วในทุกวันนี้ ไม่ว่าที่ใด? ไม่ว่าสำนักใด? แม้แต่การสอนเบื้องต้นก็ทำได้ไม่เฉียบ เพราะท่านผู้เป็นเจ้าสำนักเรียนรู้มาน้อย
- ถ้าการสอนเบื้องต้นไม่ได้เรื่องแล้ว ไม่ต้องพิจารณาความรู้ระดับสูงเพราะความรู้ของท่านจะเพี้ยนทั้งหมด นี่คือประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้พบ บางท่านศรัทธาในวิชาธรรมกายถึงขนาดอุทิศตนออกบวช คิดว่าการบวชจะบรรลุเป้าหมายแห่งการเรียนรู้วิชาธรรมกาย เอาเข้าจริง ล้มเหลว! ความรู้เพี้ยนไปหมด บวชกับไม่บวชไม่มีอะไรต่างกัน! และถ้าโชคร้ายที่การบวชของเราเกิดไม่ระวังวินัยสงฆ์ ยิ่งจะโชคร้ายโดยที่เราคาดไม่ถึง เป็นความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ***เพราะวิชาธรรมกายนั้นไม่ใช่เรียนง่าย! ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่าเรียนยาก! มารเขาคอยจ้องอยู่ทุกเวลา อะไรที่เราจะ***

พังได้? อะไรที่เราจะเพี้ยนได้? มารมันทำทั้งนั้น วิธีของเขาคือสอดละเอียดให้เราผิดวินัย สอดละเอียดให้เราหลงผิดด้วยประการต่าง ๆ ไม่ให้เราเข้าถึงวิชาเข้าไว้ นี่คือชั้นเชิงของมาร เราจึงได้ข่าวไม่ดีอยู่เนือง ๆ แต่แรกก็ว่า เห็นความตั้งใจจริงของท่านแล้ว เราเกิดศรัทธา มีอะไรเราก็ให้ แต่พอไม่นาน ได้ข่าวว่าหลวงพี่เกี่ยวข้องกับสีกาเสียแล้ว

- สรุปว่า การสอนขั้นตอนที่ ๔ ทำยาก ต้องใช้เทคนิคและวิธีการมาก เพราะการสอนเป็นสาสตร์และเป็นศิลป์ ***ศิลป์จะเกิดแก่เรา ก็ต่อเมื่อเราเข้าใจวิชาถูกต้องเท่านั้น! เมื่อเราเข้าใจไม่ถูกต้องแล้ว จะหวังอะไรไม่ได้เลย*** มีหลายคนถามข้าพเจ้าว่า ทำไมลุงการุณย์ บุญมานุช ทำได้ทั้งนั้น? เชี่ยวชาญไปหมด ข้าพเจ้าก็ตอบว่า ข้าพเจ้าสอนพระสงฆ์มานานปี เกิดประสบการณ์ ส่วนความรู้ไม่ติดขัดนั้น เกิดจากสามัญสำนึก เพราะตำแหน่งราชการของเราคือ ศึกษาธิการอำเภอ เรามีหน้าที่เกี่ยวกับพระสงฆ์องค์เณร เรามาเป็นวิทยากรให้ความรู้แก่พระสงฆ์ ถ้าความรู้ของเราไม่ถูกต้อง เราไม่อายพระสงฆ์ท่านหรือ? ท่านถามอะไร? เราต้องตอบได้ เพราะเราอยู่ในฐานะเป็นวิทยากร ข้าพเจ้าจึงตั้งใจขวนขวายหาความรู้วิชาธรรมกาย อ่านตำราทุกหลักสูตรให้จำได้ บางสูตรไม่เข้าใจเลย แต่ว่าจำสูตรได้ พอมาถึงยุคที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร สูตรใดที่เราไม่เข้าใจ? มันเกิดความเข้าใจไปเอง สามารถเขียนตำราขยายความได้ทุกหลักสูตร เพราะปราบมารต้องใช้วิชาชั้นสูง เราต้องทำได้ทุกสูตร เวลานี้หาคนอธิบายวิชาธรรมกายไม่ได้ทุกสูตร ข้าพเจ้าจึงพยายามอธิบายไว้ในทุกบทและทุกสูตร

(๕.) ขั้นตอนการเดินต่อวิชา ๑๘ กาย ขั้นตอนนี้ไม่ยากแล้ว (ถ้าหากเรามีเวลาเหลือเฟือ ก็ให้เดินวิชา ๑๘ กาย แต่ถ้ามีเวลาไม่มากพอ เพียงแค่หลักสูตร ๔ กายธรรมก็พอ) เราก็รวมผู้ผ่านการฝึกเบื้องต้นทั้งหมด มารวมในห้องเดียวกัน แล้ววิทยากรผู้ช่วยบอกวิชา ๑๘ กาย เดินวิชาไปทีละขั้น จนบรรลุ ๑๘ กาย ตามวิชา ๑๘ กายที่หลวงพ่อกำหนดหลักสูตรไว้ ท่านถามว่า ทำไมวิทยากรผู้ช่วยสามารถสั่งวิชาได้อย่างคล่องตัว และถูกต้องทั้งหมด? เรื่องนี้เราต้องจัดสอบปากเปล่า ใครท่องเนื้อวิชาไม่ได้? ถือว่าไม่ผ่าน ใช้ถ้อยคำพลาดเพียงคำเดียว เราไม่ยอมให้ผ่านการสอบ การจะผ่านการสอบได้ ไม่ใช่ทำได้ง่าย ๆ ต้องท่องจำ แล้วไปสอบกับ

ข้าพเจ้าเอง สรุปแล้ว ไม่มีอะไรง่าย มีแต่ยาก ๆ ทั้งนั้น ท่านจะเป็นวิทยากรได้ต้องผ่านการสอบ ข้าพเจ้าเป็นผู้สอบเอง เวลานี้มีวิทยากรมากแล้ว ส่งไปสอนทั่วประเทศ เดือนหนึ่งวิทยากรเดินทางไปพบข้าพเจ้าพร้อมกันทั่วประเทศ เพื่อรายงานผลการสอนที่ได้ทำไป ใครไปสอนโรงเรียนใด? ได้ผลอย่างไร? จังหวัดใดได้ผลงานอะไร? ต้องรายงานให้ข้าพเจ้าทราบในที่ประชุมใหญ่ แล้วพวกเราก็อนุโมทนาความดีของวิทยากรจังหวัดนั้น

- สรุปว่า การสอนของข้าพเจ้ามาจบลงตรงขั้นตอนที่ ๕ นี้ ถือว่านักเรียนผ่านขั้นตอนเบื้องต้นแล้ว หน้าที่ของวิทยากรก็คือ พยายามให้นักเรียนเดินวิชา ๑๘ กายทุกวัน ถือว่าชีวิตนี้เข้าถึงธรรมวิเศษแล้ว ***นักเรียนของเราจะมีคุณธรรมสำคัญอยู่ในใจของเขาเป็นอัตโนมัติ คุณธรรมข้อนั้นคืออะไร? ตอบว่า คุณธรรมนั้นก็คือ "หิริโอตตัปปะ" (ความสะดุ้งหวาดกลัวต่อการทำบาป)*** นักเรียนของเรามีที่พึ่งทางใจแล้ว เราไม่รู้ว่าจะเอาอะไรมาช่วยคนในชาติของเราได้ดีไปกว่านี้แล้ว! ความรู้ทั้งปวงที่เราสอนในโรงเรียน เข้าหูขวาออกหูซ้าย เดี๋ยวก็ลืม! ***แต่กายธรรมที่นักเรียนฝึกให้เกิดแก่ใจของเขาคราวนี้ จะช่วยดูแลจิตใจของเขาไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว*** ขอแต่ว่าครูอาจารย์ช่วยกันเข้มงวดกวดขันเอามาเป็นธุระ เตือนให้นักเรียนเดินวิชาตามแนวนี้ทุกวัน คนของเราก็เจริญด้วยคุณธรรม ประเทศของเราก็เจริญ เพราะคนของเรามีคุณธรรมอันพึงประสงค์ทั้งนั้น ดังนั้น ***ผู้บริหารที่ฉลาด ควรสร้างคนของเรา โดยวิธีนี้ไม่ต้องลงทุนอะไรเลย!*** คณะของข้าพเจ้าไม่ได้เรียกร้องอะไรเลย เราเข้าไปสอนให้ เพื่อเป็นธรรมทาน เพื่อการกุศลอย่างเดียว นี่คืออุดมการณ์ของเรา ลุงการุณย์ บุญมานุช (อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี) ไม่เคยมีประวัติด่างพร้อย ไม่เคยมีประวัติเสียหาย ตำราวิชาธรรมกายของข้าพเจ้าทุกหลักสูตรแพร่ไปทั่วประเทศแล้ว และในขณะนี้ไปถึงต่างประเทศแล้ว
- ข้อมูลสำคัญเรื่องหนึ่งก็คือ ตำราวิชาธรรมกายของข้าพเจ้า มีในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยของรัฐและเอกชนถึง ๒๕ แห่งแล้ว ต่อไปนี้ถ้าหากท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเข้าสอนในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย หรือโรงเรียนใด? ก็ต้องแจ้งความประสงค์ให้ข้าพเจ้าทราบแต่เนิ่น ๆ เพื่อ

ข้าพเจ้าจะ ให้วิทยากรของข้าพเจ้ามาสอนแทนได้ เพราะข้าพเจ้าพูดไม่ได้ เนื่องจากผ่าตัดกล่องเสียงเป็นมะเร็งตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่ได้ ข้าพเจ้าก็มีวิทยากรฝีมือดี ท่านทำแทนข้าพเจ้าได้เป็นอย่างดี (ข้อมูลนี้เป็นข้อมูลขณะที่พิมพ์ต้นฉบับเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔) ขอแนะนำให้รู้จักคือ

- นายแพทย์นิพนธ์ หลงประดิษฐ์ (โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า ต.แม่กลอง อ.เมือง จ.สมุทรสงคราม ๗๕๐๐๐) ขอให้ท่านมีจดหมายติดต่อไปได้ เวลานี้คุณหมอคนเก่งท่านนี้ เป็นผู้นำทัพวิทยากรเข้าสอนตามสถานศึกษาต่าง ๆ ในหลายจังหวัด ท่านมีวิทยากรสาวสวยไปช่วยอำนวยการสอนจำนวนมาก ไปสอนที่ใด? ก็ได้รับคำชม ท่านเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ แต่ให้บริการสังคมด้านการสอนวิชาธรรมกาย โดยไม่คิดค่าตอบแทนใด ๆ ท่านทำกิจกรรมนี้มานานแล้ว
- เรื่องสำคัญก็คือ ให้มหาวิทยาลัย วิทยาลัย และโรงเรียน ติดต่อท่านแต่เนิ่น ๆ เพื่อท่านจะได้จัดคิวให้ ท่านต้องนัดหมายคณะวิทยากรของท่าน เพราะกองทัพของท่านใหญ่มาก หากได้สัมผัสผลงานของท่าน จะเกิดความชื่นชม เป็นนายแพทย์ที่ไม่เหมือนใคร! ขอให้ท่านช่วยปลีกงานของท่านมาให้บริการให้จงได้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงกำชับว่า ให้ติดต่อท่านแต่เนิ่น ๆ
- ข้าพเจ้าขอแนะนำมหาวิทยาลัย วิทยาลัย และโรงเรียนว่า การจัดนักศึกษานักเรียนเข้าสู่ห้องประชุมทางสถานศึกษาต้องมาช่วยจัด การจัดเตรียมอุปกรณ์เครื่องเสียง ทางฝ่ายสถานศึกษาต้องช่วยจัดให้ เพื่อให้คุณหมอนิพนธ์และคณะวิทยากรรับผิดชอบแต่งานสอนอย่างเดียว และให้มีครูอาจารย์มาช่วยกันควบคุมนักเรียนด้วย มาช่วยสังเกตการณ์ด้วย หากเป็นไปตามนี้รับรองว่าการสอนได้ผลมาก

เหตุใดสำนักต่าง ๆ จึงสอนวิชาธรรมกายเบื้องต้นไม่ได้ผล?

เป็นคำถามที่ท่านถามข้าพเจ้าตลอดมา ข้าพเจ้าไม่กล้าตอบ เกรงว่าจะเป็นการกระทบกระเทือนกัน เป็นมารยาทที่ไม่ควรกล่าว หากต้องการให้ข้าพเจ้าแสดงความรู้สึกมุ่งประสงค์ความรู้ มุ่งประสงค์ศึกษาค้นคว้า ข้าพเจ้าก็พูดเป็นคำกลางว่า ***ท่านเรียนมาน้อย! ท่านเรียนมาเพี้ยน! ฟังไม่ได้ศัพท์จับมากระเดียด เมื่อมาถึงขั้นถ่ายทอด ก็ถ่ายทอดแบบไม่รู้อะไร?*** ผลจึงออกมาแบบไม่รู้เรื่องอะไร? ได้ผลบ้างก็เล็กน้อย ไม่คุ้มแก่การลงทุน สิ่งที่จะเสนอแนะก็คือ ให้เรียนใหม่ วางรากฐานความรู้กันใหม่ ให้ความรู้ถูกต้อง ตั้งแต่ความรู้เบื้องต้นเป็นลำดับมา และไต่เต้าขึ้นมาจนถึงความรู้ชั้นสูง ตำราทุกหลักสูตรข้าพเจ้าทำให้แล้ว ท่านพร้อมที่จะค้นคว้าแล้วหรือยัง? ***อย่าเอาความหลงผิดของเราไปสอน เพราะจะทำให้คนอื่นความรู้เพี้ยนตามเราไปด้วย เป็นอันตรายต่อวิชาธรรมกายอย่างยิ่ง*** วิชาเบื้องต้นนั้น หากเราสอนไม่ได้ผล ส่งผลกระทบต่อความรู้ชั้นสูงอย่างไร? ท่านอยากทราบ

แน่นอน ***เมื่อพื้นฐานไม่ดีแล้ว ส่งผลกระทบต่อวิชาชั้นสูงทันที ทำให้วิชาชั้นสูงเพี้ยนไปหมด*** จะว่าผิดก็ผิดไม่หมด จะว่าถูกก็ถูกไม่หมด มันคาบลูกคาบดอก ข้าพเจ้าเคยฟังเทปของคนเก่งท่านหนึ่ง เทปแรก ๆ ข้าพเจ้าก็ปลื้มใจว่าความรู้ของท่านพอฟังเป็นทายาทวิชาธรรมกายได้ แต่พอฟังเทปอื่น ๆ ไปใหญ่แล้ว เข้าทำนองมารหลอกรู้ลวงญาณแล้ว หาหลักวิชาไม่ได้เลย คนอื่นฟังก็จะว่าท่านเก่ง เอาเด็กมาเป็นคู่เดินวิชา ไปเชื่อเด็กได้อย่างไร? มารมันพาไปได้ ข้าพเจ้าเคยเห็นตัวอย่างมาแล้วตั้งแต่ครั้งข้าพเจ้าเป็นหนุ่ม เราก็ว่าเด็กผู้นั้นมีบุญ ที่ไหนได้ตอนนี้กลับไปดูเด็กผู้นั้น กลายเป็นว่าเสียไปเลย เชื่ออะไรไม่ได้เลย บังเอิญว่า ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารอยู่ จึงล่วงรู้เรื่องของเด็กนั้นได้ ***อย่าเชื่อเด็ก! เราต้องคุม! อย่างมากก็แค่ให้เดินวิชาหลักสูตร ๑๘ กาย ต่อเมื่อโตขึ้นแล้ว จึงเริ่มฝึกวิชาชั้นสูง การให้เด็กฝึกวิชาชั้นสูงสุดท้ายก็เสียหายทุกคน*** เป็นความเข้าใจผิดของเกจิอาจารย์อย่างไม่ควรให้อภัยเลย! ที่ไม่ประสีประสาในการสอน! สอนเขาส่งเดชไปตามอำเภอใจ สุดท้ายก็เสียหาย

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอเตือนเกจิอาจารย์จงระวังในการสอน ขอให้ทุกท่านทบทวนความรู้กันใหม่ วางรากฐานความรู้กันใหม่ เพื่อให้เกิดความถูกต้องตั้งแต่วันนี้ โปรดเข้าใจว่า ***ความเพี้ยนคือมาร! ความถูกคือพระ!*** มารเขามีหน้าที่เข้ามาแทรกซึมปะปนในวิชาธรรมกายในทุกเรื่อง เพื่อเข้ายึดปกครอง ถ้าเขาเข้ามาปะปนวิชาได้ ก็แปลว่า เขายึดอำนาจปกครองได้สำเร็จแล้ว ***กรณีที่วิชาของเราเพี้ยน ก็แปลว่า มารเขาเข้ามายึดอำนาจทีละนิดแล้ว แล้วเราจะเพี้ยนไปเรื่อย ๆ*** เรายึดมั่นถือมั่นเอาความเพี้ยนเป็นความถูก นี่คือเราพลาดโดยไม่รู้ตัว ภาษา

วิชาธรรมกายท่านใช้ว่า มารเขามาหุ้ม-เคลือบ-เอิบ-อาบ-ซึม-ซาบ-ปน-เป็น-สวม-ซ้อน-ร้อยไส้ใน เห็น-จำ-คิด-รู้ ของเรา ***วิธีแก้ก็คือ หมั่นเปิดตำราเข้าไว้ หมั่นทบทวนความรู้อยู่เนืองนิจ***

ขอสรุปว่า การสอนเบื้องต้นไม่ได้ผล ต้องทบทวนความรู้กันใหม่ ความรู้เบื้องต้นต้องแม่น ***หากความรู้เบื้องต้นเลอะเทอะเสียแล้ว ส่งผลกระทบในวิชาชั้นสูงทั้งหมด*** แค่หลักสูตรเบื้องต้น เรายังสอนไม่ได้ เป็นข้อมูลฟ้องตัวเราอยู่แล้ว ควรที่เราจะต้องปรับปรุงอย่างด่วน

จงจำไว้ว่า วิชาธรรมกายคือวิชาสูงสุดในพระพุทธศาสนา เป็นวิชาของผู้ได้มรรคผลนิพพานเขาศึกษาเล่าเรียนกัน แต่ในยุคเราเรียนกันแบบเพี้ยน ๆ ก็แปลว่า มารเขาเข้ามาขัดขวางอย่างแรง จนวิชาของเราผิด ๆ ถูก ๆ มรรคผลนิพพานจึงหวังไม่ได้ ได้ไปก็แต่นิสัยติดตัวไปเท่านั้น ***เรื่องอะไรที่มารเขาจะปล่อยให้เราผ่านศึกไปง่าย ๆ*** การอ้างว่าเป็นศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำก็อ้างกันอย่างนี้ทั้งนั้น อ้างเช่นนั้นฟังได้อย่างไร? ต้องดูวิชาที่ท่านปฏิบัติว่าตรงตำราที่หลวงพ่อท่านรวบรวมไว้หรือไม่? การอ้างอย่างนี้ ก็เหมือนกับเราอ้างถึงพระพุทธองค์ใครมาบวชในศาสนานี้?? ก็ปฏิบัติวินัยเหมือนกันทั้งนั้น เมื่อมีความบกพร่องทางวินัยเกิดขึ้นเราอ้างพระพุทธองค์ไม่ได้ ต้องดูว่าเราปฏิบัติตามวินัยสงฆ์หรือเปล่า? เมื่อเราปฏิบัติบกพร่องเราก็ต้องลาสิกขา คือสึกออกไป ไปครองเพศฆราวาส แต่การเรียนวิชาธรรมกายนั้นยังไม่มีใครตรวจสอบกติกา ว่าใครปฏิบัติถูกผิดอย่างไร? ขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเอง ที่จะต้องตรวจสอบความรู้ให้ตรงตำรา ข้าพเจ้าได้แต่หวังดี เห็นว่าพวกเราเรียนกันแบบเพี้ยน ๆ จึงฝากคำเตือนไว้ให้พิจารณา เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าตลาดวิชาธรรมกายความรู้เพี้ยนไป แม้แต่การสอนเบื้องต้น เราก็เห็นว่าไม่ได้ผล แล้วจะไปหวังอะไรกับวิชาชั้นสูง น่าเป็นห่วงมาก

งานปราบมารมาถึงจุดนี้ เป็นเวลากี่ปีแล้ว? เกิดความคิดอะไรบ้าง?

เพื่อให้เกิดข้อคิดแก่ผู้ศึกษาเล่าเรียนในปัจจุบัน เพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาเล่าเรียนของคนยุคใหม่ จึงขอบรรยายดังต่อไปนี้

ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว ยากทุกหลักสูตร! ไม่ว่าหลักสูตรใด? ยากทั้งนั้น! ยากต่อการเข้าถึง ยากต่อการเรียน ยากต่อการรักษาวิชา ยากต่อการเดินวิชา ไม่ว่าอะไรยากไปหมด! ***ถ้าผู้เรียนไม่มีวาสนาบารมี จะเรียนได้ยาก!*** เพราะมารเขาเข้ามาปะปนในวิชาของธรรมภาค

ขาวในทุกรูปแบบ ไม่ใช่เป็นแต่เรา ***แม้พระพุทธองค์ยังต้องต่อสู้มาตลอด*** กว่าจะชนะไปได้แต่ละจุดเลือดตากระเด็นทั้งนั้น

นี่คือประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นตลอดที่ทำวิชาปราบมาร เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นการรบในปีที่ ๑๗ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความเห็นใจนักเรียนรุ่นพี่ ว่าต่อสู้มาอย่างไร? เห็นใจนักเรียนคนรุ่นเดียวกับข้าพเจ้า และเห็นใจนักเรียนรุ่นน้อง บางท่านอุทิศตนออกบวช เพื่อฝ่าฟันให้เรียนวิชาธรรมกายได้ตลอด เท่าที่ได้เห็นได้รู้มากับตนเอง ข้าพเจ้าเกิดความเห็นใจในเขาทั้งหลายทุกคน ยังไม่มีใครบรรลุเป้า ทั้งที่เขาตั้งใจอย่างดีแล้ว ***เพราะมารมีฤทธิ์เดชหลอกเราได้อย่างแยบยล จะให้เรามีเงิน มารเขาทำให้ได้ จะให้เราโด่งดัง จะให้ผู้คนหลั่งไหลมา จะให้เรามีอำนาจราชศักดิ์ มารเขาประเคนให้ได้ทั้งนั้น แต่วิชาของเราไม่ไปไหนเลย!*** ความรู้ของเราไม่ก้าวหน้า ความรู้ของเราเพี้ยน มารเขาสามารถทำให้เราหลงตัวเองได้ถึงปานนี้ นี่คืออานุภาพของมาร

มารเขาเก่งปานนี้ นี่เป็นประสบการณ์ที่เราได้พบเห็น เพราะเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงมีคามเห็นใจต่อทุกท่านที่ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนมาแล้วทุกยุคทุกสมัย ดังนั้นอะไรที่ข้าพเจ้าจะช่วยได้? ข้าพเจ้าจะทำ! ทำเท่าที่ได้ เว้นแต่บางอย่างเกินกำลังของข้าพเจ้า

ตำราเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องอ่านให้เข้าใจ ทบทวนความรู้อย่าให้เพี้ยนไปจากตำรา ***ข้อเสียหายของการเรียนในทุกวันนี้ก็คือ ไม่สอบความรู้กับตำรา นับว่าเป็นความเสียหายใหญ่หลวง*** เพราะเป็นการแข่งขันกับมาร วิชาของเราเพี้ยนเมื่อไร? มารเขาได้ช่องจู่โจมเมื่อนั้น โปรดเข้าใจให้ตรงกันว่า พระสงฆ์ยังต้องลงฟังปาฏิโมกข์ เพื่อตรวจสอบศีลของท่าน ว่าศีลยังสมบูรณ์อยู่หรือไม่? แต่วิชาธรรมกายละเอียดว่านั้น ถ้าไม่เปิดตำราก็แปลว่า ความรู้เพี้ยนทันที

การเรียนวิชาธรรมกายนั้น ขึ้นอยู่กับโชควาสนาของแต่ละคน

ความสำคัญอยู่ที่การวางรากฐานความรู้ หากพื้นฐานความรู้เพี้ยนมาแต่ต้นแล้ว ก็จะเพี้ยนตลอดไป เพราะมารเขาจะตามประกบเพื่อให้ความรู้ของเราคลาดเคลื่อนอยู่แล้ว ***ประเด็นสำคัญอยู่ที่มารเขาคอยแทรกซ้อนความรู้ เพราะเป็นการแย่งชิงอำนาจปกครองกัน พวกเราไม่รู้ชั้นเชิงของมาร ทำให้เราหลงตัวเองได้ง่าย ๆ*** ดูตัวของข้าพเจ้าเองเป็นตัวอย่างก็ได้

ประวัติการเรียนวิชาธรรมกายของข้าพเจ้า ได้กล่าวแล้วในหนังสือ *"ปราบมารภาค ๑"* ว่าเรียนมาอย่างไร? เรียนมาจากใคร? ข้าพเจ้ากล่าวไว้แล้ว สรุปแล้วก็เรียนมาจากแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ต่อมาชีวิตราชการของข้าพเจ้าต้องไปทำงานต่างจังหวัด ในตำแหน่งของศึกษาธิการอำเภอ ไปเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง ได้พบแม่ชีถนอม อาสไวย์ ตั้งสำนักสอนวิชาธรรมกายอยู่ในท้องที่อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง ข้าพเจ้าไปพบท่าน ไปเยี่ยมเยือนและทำความคุ้นเคยกับท่าน ในฐานะที่เรียนวิชาธรรมกายด้วยกัน

แม่ชีถนอม อาสไวย์ ถามข้าพเจ้าว่าเรียนมาอย่างไร? ก็เล่าให้ท่านฟัง และท่านขอร้องให้ข้าพเจ้าเล่าถึงการเดินวิชาด้วย พอจบการเล่าถึงวิชา ท่านก็พูดว่า ความรู้ไม่ผิด แต่ว่าเพี้ยนไป! ขอให้ข้าพเจ้าตั้งต้นเรียนใหม่ ให้ถูกแนวของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าจำได้ว่า ข้าพเจ้าไม่เชื่อเพราะเรียนมาอย่างฝังใจ เรียนมานาน แต่ก็ไม่แสดงออกอะไร? อยู่มาวันหนึ่ง ท่านให้ข้าพเจ้าเดินวิชา ๑๘ กายให้ท่านดู แล้วท่านก็แก้ไขวิชาให้ฟังทั้งหมด ตรงไหนเพี้ยน? ตรงไหนถูก? รวมความว่าข้าพเจ้าต้องไปเรียนแบบตั้งต้นกอไก่ใหม่ทั้งหมด

การทบทวนความถูกต้องทางวิชา ทำได้ไม่เท่าไร? ก็ปรากฏเหตุการณ์ที่คาดไม่ถึงเกิดขึ้นแก่ชีวิตของข้าพเจ้า อยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้ามาจนถึงวันนี้ เหตุการณ์นั้นก็คือ ท่านเจ้าคณะจังหวัดอ่างทอง คือพระวิฑิตธรรมภาณ สมณศักดิ์เจ้าคุณสามัญในปีนั้น อยู่วัดต้นสน อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง มอบหมายให้ข้าพเจ้าไปสอนการทำภาวนาแก่พระสงฆ์ที่มาอยู่ปริวาสกรรมที่วัดของท่าน มีจำนวนพระสงฆ์ถึง ๔๐๐ รูป ข้าพเจ้าเหงื่อแตก! เพราะข้าพเจ้าไม่เคยสอน! ไปปฏิเสธไม่รับเชิญต่อท่านแล้ว แต่ท่านเจ้าคณะจังหวัดฯ ท่านไม่ยอม เนื่องจากจังหวัดไม่มีวิทยากร ข้าพเจ้าจึงไปสอนโดยที่ข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจ พองานนี้ผ่านไป เลยเป็นเหตุให้จังหวัดต่าง ๆ เชิญข้าพเจ้าไปสอน ติดต่อกันมาไม่ขาดสาย มีการรวมพระสงฆ์ที่จังหวัดใด? ท่านมักจะเชิญข้าพเจ้าไปสอน รวมเวลาสอนแล้วไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี

ถ้าแม่ชีถนอม อาสไวย์ ไม่ปรับปรุงความรู้ที่ถูกต้องให้ ข้าพเจ้าก็ยังเดาไม่ออกว่า ผลการสอนจะออกมารูปใด? จำได้ว่าพอแม่ชีถนอมท่านขัดเกลาความรู้ให้แล้ว ข้าพเจ้าสอนได้และแก้โรคได้ด้วย ในเรื่องแก้โรคนั้น ข้าพเจ้าทำไปได้อย่างไรไม่ทราบ? ได้เงินมาจำนวนหนึ่งจากผู้ที่หายโรค ข้าพเจ้านำเงินนั้นมาทำห้องน้ำ ทำครัวถวายแม่ชี ยังจำได้ว่า ท่านพระครูอุปถัมภ์ฯ (อาจารย์สงัด แห่งวัดปากน้ำ ขณะนี้มีสมณศักดิ์เป็นเจ้าคุณชั้นเทพ มีราชทินนามว่า *"พระเทพโกศลฯ"* ได้ส่งไม้กระดานไปช่วยข้าพเจ้าสร้างครัวให้แก่แม่ชีด้วย

นี่คือความทรงจำที่ข้าพเจ้าจำได้

บัดนี้ ข้าพเจ้าคิดได้ว่า ***ถ้าไม่มีแม่ชีถนอม อาสไวย์ ข้าพเจ้าคิดว่า วันนี้ข้าพเจ้าคงอธิบายความรู้วิชาธรรมกายของหลวงพ่อทุกหลักสูตรไม่ได้ วันนี้คงไม่มีเรื่องปราบมาร แล้วหนังสือปราบมารทุกภาคก็เกิดขึ้นในโลกไม่ได้***

นี่คือคุณของแม่ชีถนอม อาสไวย์ ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญวิชาธรรมกาย ไม่มีใครมีประวัติเหมือนท่าน

แสดงให้เห็นว่า วิชาธรรมกายเรียนมาจากหลวงพ่อด้วยกัน ได้ยินได้ฟังได้รับคำสอนมาอย่างเดียวกัน แต่เราผู้รับความรู้ ตีความไม่เหมือนกัน จึงเข้าใจแตกต่างกัน เข้าใจตรงกันบ้าง ไม่ตรงกันบ้าง ปฏิบัติตรงกันบ้าง ไม่ตรงกันบ้าง จึงมีการถ่ายทอดความรู้ไปตามความเข้าใจของเรา นี่คือข้อเท็จจริงที่เราได้พบ ***ข้าพเจ้าจึงขอเตือนว่า การเรียนวิชาธรรมกายขึ้นอยู่กับโชควาสนาของแต่ละบุคคล ใครคือผู้วางรากฐานความรู้ที่ถูกต้องให้แก่เรา?*** นี่คือเนื้อหาสาระที่เราต้องทำความเข้าใจ

เพราะวิชาธรรมกายเรียนยาก มารเขาคอยจะหาโอกาสให้เพี้ยนได้เสมอ เพราะมารเขาคอยจังหวะจะแย่งอำนาจปกครอง เขาจะหาจังหวะเข้ามาแทรกซ้อนในวิชา หากเขาทำได้ แปลว่า เขาได้อำนาจปกครอง เพราะเหตุนี้เราจะพบเสมอว่า พวกเรายึดถือเอาความเพี้ยนเป็นความถูกต้อง ***ข้าพเจ้าจึงกำชับให้ทุกท่านยึดตำราให้แม่นไว้ เพราะวิชาธรรมกายคือความรู้ชั้นสูงในศาสนา หากวิชาเพี้ยนจะส่งผลให้มรรคผลนิพพานล่มสลายได้ง่าย*** ข้าพเจ้าได้มารู้เห็นในตอนทำวิชาปราบมารนี้เอง

ดังนั้น ความรู้ที่ได้รู้เห็นจากการทำวิชาปราบมารนั้น เป็นความรู้ที่มีคุณค่ายิ่ง

เราจะได้ใครมาเป็นผู้วางรากฐานความรู้ที่ถูกต้อง เป็นเรื่องที่ต้องคิดให้มาก บางท่านไม่เหมาะแก่การเป็นวิทยากร บางท่านไม่เหมาะแก่การเป็นผู้นำ ใครเป็นผู้เข้าถึงวิชาที่แท้? เป็นเรื่องที่เราต้องคิดให้มาก

ข้อควรคิดคำนึงในการสอนและในการเดินวิชา

ในการสอนเบื้องต้นนั้น มีความสำคัญมาก! เพราะเป็นการปลูกฝัง ***"รอยใจ"*** หากเราปลูกฝังได้ถูกต้อง ก็จะถูกตลอดไป หากผิดเพี้ยนก็จะเพี้ยนตลอดไป มีคติของฝรั่งต่างชาติน่าฟังเรื่องหนึ่ง เรื่องนั้นก็คือ ***ถ้าตั้งต้นถูกต้อง ก็เท่ากับสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง*** ดังนั้น จึงขอให้วางรากฐานเกิดความถูกต้องให้จงได้ เพราะเป็นการสร้างรอยใจที่ถูกต้อง มารเขาไม่ได้ช่องไม่ได้โอกาสที่จะแทรกซึมเข้ามาในใจ ***ถ้ามารเข้ามาแทรกเข้ามาในรอยใจได้แล้ว ก็แปลว่าจะเกิดความเพี้ยนแน่นอน ต่อไปจะแก้ยาก***

การสอนต้องค้นคว้าวิธี และต้องค้นคว้าเทคนิค หมั่นวิเคราะห์ หมั่นพิจารณา อะไรที่ควรปรับปรุง? อะไรที่ควรแก้ไข? ***เป็นงานที่ผู้สอนจะต้องเรียนรู้ตลอดไป*** ตราบใดที่ท่านไม่ทำตามหลักที่ข้าพเจ้ากล่าว การสอนก็ยังหวังผลอะไรไม่ได้

กลับมาดูการเดินวิชาบ้าง เป็นเรื่องสำคัญมาก! การเชื่อมโยงวิชามีอยู่อย่างไร? จากเรื่องหนึ่งไปสู่อีกเรื่องหนึ่ง จากความรู้หนึ่งไปสู่ความรู้อีกเรื่องหนึ่ง ***หากใช้ถ้อยคำผิดไปเพียงคำเดียว ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปทันที*** เกิดความเข้าใจแบบคาบลูกคาบดอก เป็นเรื่องที่ต้องระวังให้มาก โปรดจำไว้ว่า มารเขาคอยจังหวะจะแทรกเข้ามาในวิชาของเราตลอดเวลา สภาพใจของผู้สั่งวิชาจะต้องอยู่ในสภาพนิ่งแน่น ***ระวังการใช้ถ้อยคำ ดูจังหวะการเชื่อมโยงของวิชา อย่าพูดอะไรแบบส่งเดช อย่าพูดตามใจชอบให้นึกถึงความถูกต้องของวิชาเข้าไว้*** ความรู้เรื่องนี้หลวงพ่อกล่าวไว้ที่ใด? ในตำราเล่มใด? มีเนื้อหาสาระอะไร? เรากล่าวเช่นนี้ถูกต้องตามเนื้อเรื่องของวิชาหรือไม่? จงนึกถึงเหตุผลอยู่เสมอ เพราะวิชาจะต้องเป็นเหตุเป็นผลแก่กันและกัน มีความเกี่ยวโยงกันอย่างไร? อย่าได้กล่าวอะไรแบบเพ้อเจ้อ

สรุปเนื้องานและแสดงความคิดเห็น ในเล่มปราบมารภาค ๕

การนำเนื้องานในปราบมารภาค ๕ มาสรุปใหม่ ก็เพื่อให้เห็นเรื่องราวเด่นชัด อย่าอ่านผ่านไปเฉย ๆ และพิจารณางานแต่ละเรื่องว่า ยากง่ายแค่ไหน? และเกิดข้อคิดอะไร? ในเรื่องของการเกิดข้อคิดนั้น ท่านไม่เกิดความคิดอะไร? แต่ข้าพเจ้าเกิดความคิด ข้าพเจ้าจะแสดงความคิดเห็นของแต่ละเรื่องไว้ จึงนำเรื่องสำคัญมาสรุปย่ออีกครั้งหนึ่ง ดังนี้

๑. งานที่ตามต้นธาตุและต้นนิพพานเป็นกลับคืนมาได้ ๕ พระองค์

เราไม่คิดว่าเราจะได้มาพบเหตุการณ์เช่นนี้ ไปพบเข้าเองโดยบังเอิญ จากวันนั้นจนมาถึงวันนี้ ยังไม่พบอะไร? หากเราไม่พบ ถามว่าพระองค์จะทุกข์ยากในสภาพเช่นนั้นไปอีกนานแค่ไหน? เราก็เดาไม่ได้ และใครจะเป็นผู้ไปพบ? ใครจะไปเป็นผู้ตามเอาพระองค์กลับคืนมา? คนเก่งคนนั้นคือใคร? พระองค์ถูกมารจับตัวไปนานแค่ไหนเพียงไร? นี่คือความคิดของข้าพเจ้า คนเก่งของเราที่เราว่าเก่งนั้น มีผลงานอะไรบ้าง? ข้าพเจ้าดูมานานแล้ว ยังไม่พบคนเก่งคนนั้น ถ้าพวกเราเก่งให้ถูกทาง ข้าพเจ้าจะได้อนุโมทนา ทุกวันนี้ตั้งใจฟังความรู้ของคนเก่ง ตั้งใจฟังวิชาของคนเก่ง แต่แล้วก็ผิดหวัง และก็ต้องผิดหวังต่อไป

อีกความคิดหนึ่ง ข้าพเจ้ายังตอบคำถามไม่ได้ พระองค์ทรงมีกายมนุษย์ เหตุใดจึงสู้มารไม่ได้? ยังตอบคำถามนี้ไม่ได้ ส่วนนิพพานกายธรรมไม่มีกายมนุษย์ มีแต่กายธรรม ราไม่ข้องใจในประเด็นที่ว่า สู้มารไม่ได้ เพราะเรารู้ชัดอยู่แล้วว่า กายธรรมไม่มีกายมนุษย์รองรับ มีความเปราะบาง สู้มารไม่ได้ เปรียบเหมือนปูลอกคราบ เหมือนเต่าไม่มีกระดอง

มาถึงประเด็นที่ว่า ผลงานอย่างนี้ เป็นบุญหรือไม่? เป็นบารมีหรือไม่? ใครจะทำได้บ้าง? หากเอามาเปรียบเทียบกับงานสร้างเจดีย์ งานสร้างวัด งานสร้างวัตถุทั้งหลาย เราเอามาเปรียบเทียบกันไม่ได้ ***งานวัตถุทั้งปวงนั้น มีเงินแล้วสร้างได้ทั้งนั้น ไม่ต้องใช้ความรู้อะไร?***

นี่คือ ข้อคิดที่เราต้องคิดกันให้มาก ผู้คนเกิดจำนวนมาก เขาต้องการพื้นที่ทำการเกษตร แต่นักบวชจ้องแต่จะก่อสร้างวัตถุจนเกะกะบ้านเมืองของเขา พิจารณาดูแล้วไม่มีความจำเป็นอะไร? ทำไมเราต้องเอาเงินไปละลายน้ำเล่นเช่นนั้น? มารเขาได้ช่อง เขาก็บังคับคนเอาเงินมา แล้วประชาชนก็ขัดสน เพราะเอาเงินไปช่วยเขาก่อสร้าง ส่วนนักบวชก็ขาดความรู้ เพราะเอาเวลาศึกษาเล่าเรียนไปยุ่งกับงานก่อสร้างวัตถุ ***สรุปแล้วมารชนะทั้งขึ้นทั้งร่อง เพราะเขาทำให้คนยากจนได้และทำให้นักบวชเพิ่มความโง่ขึ้น เป็นงานของมารเขา*** มารเขามีหน้าที่อย่างนั้น เราไม่รู้เหลี่ยมรู้เชิงของเขา เราก็ทำงานพลาด ชีวิตของเราหมดไป โดยไม่ได้ผลงานอะไรที่ควรแก่ชีวิตเลย

๒. งานที่ทำให้นิพพานมีดวงธรรม ๖ ดวงเกิดขึ้นมากมาย จนเกิดวันวิสาขบูชาของนิพพาน

อย่าอ่านเพียงแต่ให้ผ่านไป โดยที่เราไม่พิจารณาอะไร? และโดยที่เราไม่เกิดข้อคิดอะไรเลย? การที่นำผลงานชิ้นนี้มากล่าวอีก ก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า ขอบข่ายงานปราบมารนั้น กว้างเกินกว่าที่เราคาดคิด เราไม่คิดว่าเราจะมาพบเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะหลักของการเดินวิชานั้น

ต้องเข้าดวงธรรมเสมอไป กลางดวงธรรมจะมี *"กลาง"* และกลางนี้ก็คือ *"จุดใสโตเท่าปลายเข็ม"* เหตุใดดวงธรรมของนิพพานมีจำกัดเพียงแค่นั้น? เป็นการจนปัญญาด้วยประการใด ๆ ที่เราจะแก้แล้ว

ดีแต่ว่าหลวงพ่อท่านสอนความรู้ไว้ ขอให้ท่านผู้คงแก่เรียนไปเปิดอ่านเล่ม *"แนวเดินวิชชาหลักสูตรมรรคผลพิสดาร ๑ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ"* ***ในเรื่องของการทำกายมนุษย์พิเศษ*** และดูหนังสือ *"ปราบมารภาค ๔"* ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงขั้นตอนการทำวิชาไว้แล้ว ให้ท่านกลับไปทบทวนดูเนื้อหาสาระของวิชาเอาเอง ในเล่มนี้ ข้าพเจ้าจะไม่อธิบายถึงการเดินวิชาเพราะได้อธิบายไว้มากแล้วในเล่ม *"ปราบมารภาค ๔"*

ในเล่มนี้เราจะมาพูดกันว่า นิพพานของภาคขาวเหตุใดจึงมีดวงธรรม ๖ ดวงจำกัดอยู่เพียงนั้น? การมีดวงธรรมเพียงแค่นั้น บ่งบอกให้เราทราบอะไรบ้าง? จงอธิบายออกมาให้ชัด จะแก้ไขให้นิพพานของเรามีดวงธรรมมาก ๆ ได้ไหม? ถ้าแก้ไม่ได้ ส่งผลให้นิพพานของภาคขาวแพ้มารอยู่เช่นนั้นอีกต่อไป เพราะเราทราบชัดว่า ตั้งแต่ภาคขาวเริ่มต้นมีมรรคผลนิพพานมานั้นก็แพ้มารตั้งแต่ต้นแล้ว ถูกมารเขาปกครองมาตั้งแต่ต้นจนถึงทุกวันนี้ มารกวาดต้อนเอาธาตุธรรมของเราไปเป็นเชลยทั้งพระพุทธองค์และจักรพรรดิ มีจำวนมากมายนับไม่ถ้วน มาระเบิดเอาดวงบารมีไปจากพระองค์ มีจำนวนที่เราจดจำไม่ไหว ดังที่ข้าพเจ้าได้รายงานมาแล้วในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ นั้น ขอให้ท่านกลับไปอ่านทบทวนดูใหม่ ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมากี่ปีแล้ว? ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังบรรยายวันนี้ เป็นการรบของปีที่ ๑๘

บัดนี้ เราแก้ให้นิพพานภาคขาวมีดวงธรรม ๖ดวงมากขึ้นได้แล้ว ส่งผลให้นิพพานของภาคขาว ทั้งนิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) และนิพพานกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน) ตรัสรู้ธรรมในระดับอายตนะนิพพาน คือระดับปกครองใหญ่ได้ ในวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ (ตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗) ธาตุธรรมท่านกำหนดให้วันนี้เป็น ***"วันวิสาขบูชาของนิพพาน"*** ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว การรบดำเนินติดต่อกันมา ครั้นมาถึงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ต้นธาตุของนิพพานกายธรรมก็ประกาศอีกว่า ตั้งแต่บัดนี้ไป ให้ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ไม่อนุญาตให้เข้านิพพานด้วยกายธรรมอีกต่อไป คือให้ใช้ระบบมรรคผลนิพพานแบบสอุปาทิเสสนิพพานตามเดิม ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้ารายงานไว้แล้ว แต่นำมาสรุปย่ออีกครั้งหนึ่งเพื่อให้เกิดความเข้าใจติดต่อกัน

นี่คือ ดวงธรรม ๖ ดวง ซึ่งได้แก่

๑.) ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

๒.) ดวงศีล

๓.) ดวงสมาธิ

๔.) ดวงปัญญา

๕.) ดวงวิมุตติ

๖.) ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

มีทั้งหยาบทั้งละเอียด ที่ว่าละเอียดนั้น มีความหมายแค่ไหน? ละเอียดเข้าไปเป็น เถา-ชุด-ชั้น-ตอน-ภาค-พืด และละเอียดเข้าไปอีก ในเถา-ในชุด-ในชั้น-ในตอน-ในภาค-ในพืด และละเอียดเข้าไปในอีก แต่ละอย่างนับไม่ถ้วนทั้งนั้น ดวงธรรมเหล่านี้ประกอบด้วย เห็น-จำ-คิด-รู้ และหุ้มด้วย ดวงทาน-ศีล-ภาวนา แล้วก็หุ้มด้วยปิฎกธาตุปิฎกธรรม ประกอบด้วยสุตตันตปิฎก-วินัยปิฎก-อภิธรรมปิฎก และหุ้มด้วย อายุธาตุอายุธรรม-วรรณธาตุวรรณธรรม-สุขธาตุสุขธรรม-พลังธาตุพลังธรรม เป็นชั้น ๆ เข้าไป แต่ละชั้นมีจักรพรรดิรักษาดวงธรรมเหล่านี้ ***ดวงธรรมเหล่านี้จึงเป็นทะเลรู้ทะเลญาณทัสสนะของพระพุทธองค์***

การที่ดวงธรรมละเอียดเหล่านี้ถูกดับไป หมายความว่า มารเขามาดับทะเลรู้ทะเลญาณของพระพุทธองค์ในนิพพานเสียสิ้น ส่วนดวงธรรม ๖ ดวงที่พระพุทธองค์มีประจำกายของพระองค์ในขณะนี้ ถือว่าดวงธรรม ๖ ดวงเหล่านี้เป็นสุดหยาบทั้งสิ้น ดังนั้น งานปราบมารมาถึงเหตุการณ์ตรงนี้ บ่งชี้ให้เราทราบอะไรบ้าง? จงบรรยายออกมา

ตอบทันทีเลยว่า ***การที่ดวงธรรม ๖ ดวงถูกดับไป หมายถึงว่า ทะเลรู้ทะเลญาณของนิพพานถูกมารดับเสียสิ้น*** ส่งผลให้นิพพานรู้เห็นได้จำกัด รู้เห็นได้แต่ที่หยาบ ๆ ในส่วนที่ละเอียดนั้น เราไปรู้เห็นไม่ได้ เพราะสื่อแห่งการเห็นประเภทละเอียด ถูกมารดับหมดไป เราอยู่ในฐานะคนสายตาสั้น เพราะมารเขาเป็นคนสายตายาว เวลาชกต่อยกัน คนสายตาสั้นแพ้วันยังค่ำ นั่นเอง

เพราะเรื่องราวเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ***มารเขารู้เห็นของเราจนหมดสิ้น แต่เราไม่รู้เห็นอะไรของฝ่ายเขาเลย คือเขารู้เรา แต่เราไม่รู้เขา*** ภาคขาวจึงแพ้มารอย่างราบคาบตั้งแต่ต้นมือมาแล้ว เหตุที่เป็นเช่นนี้ เป็นเพราะอะไรหรือ? เป็นเพราะมารเขาดับทะเลรู้ทะเลญาณของเราได้ ท่านก็ถามข้าพเจ้าอีกว่า จักรพรรดิที่รักษาดวงธรรมเหล่านี้ไปไหน? ทำไมไม่

รักษาไว้ให้ดีเล่า? ปล่อยให้มารมาดับได้อย่างไร? นี่คือคำถามที่ท่านทั้งหลายถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตอบอย่างไร?

มารเดินวิชามาถึงขั้นดับทะเลรู้ทะเลญาณของภาคขาวได้นั้น ***จักรพรรดิที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาดวงธรรมเหล่านั้น ท่านก็ต่อสู้เต็มกำลังแล้ว แต่สู้ไม่ได้*** บางส่วนหนีไปเพื่อเอาตัวรอด บางส่วนซ่อนตัวอยู่ นี่คือความรู้ที่ข้าพเจ้าได้รู้เห็น หากข้าพเจ้ายังตอบไม่ชัด ก็รอไว้ตอบในเล่มปราบมารภาคต่อไป วันนี้ขอตอบแค่นี้ก่อน จะรู้เห็นได้แต่ละอย่าง ดูว่ายากเย็นแสนเข็ญเหลือเกิน

เรื่องของดวงธรรม ๖ ดวงนี้ ยังไม่ยุติแค่นี้ สุดละเอียดของดวงธรรม ๖ ดวงจะมีอยู่อย่างไร? และแค่ไหนนั้น? ยังตอบไม่ได้ เพราะเมื่อเดินวิชาไปแล้ว ยังพบเหตุการณ์ว่า ดวงธรรม ๖ ดวงไม่มีอีกแล้ว เราก็ทำวิชาสร้างกายมนุษย์พิเศษอีก แล้วก็เกิดดวงธรรมมากขึ้นอีก เหตุการณ์ยังเป็นเช่นนี้อยู่อีก เหตุการณ์จะสิ้นสุดเมื่อไร? ยังตอบไม่ได้ ต้องทำวิชาต่อไปอีก นี่คือคำตอบชัดเจนแล้ว

มีอะไรเป็นลางบอกเหตุให้เรารู้ว่า ดวงธรรม ๖ ดวงจะไม่มี?

๑. <u>สภาพใจไม่หยุดนิ่งแน่นจริง</u>

มักจะไปนึกอะไรที่ไม่เป็นเรื่องเป็นราว โดยที่เราไม่คาดฝันไว้ก่อน อยู่ดี ๆ นึกส่งเดชขึ้นมาเอง แม้เราตั้งใจใหม่ เดี๋ยวสภาพใจก็ไปประหวัดเรื่องอะไรที่ไม่เป็นเรื่องเป็นราวอีก ***นี่คือลางบอกเหตุว่า ตรงนี้คือจุดที่ดวงธรรม ๖ ดวงของนิพพานถูกมารดับอีกจุดหนึ่งแล้ว ให้เราเดินวิชาทำกายมนุษย์พิเศษตรงจุดนี้ทันที*** การที่ใจของเราประหวัดไปในเรื่องราวต่าง ๆ นั้น เป็นเพราะมารละเอียดเขาเข้ามาหุ้ม-เคลือบ-เอิบ-อาบ-ซึม-ซาบ-ปน-เป็น-สวม-ซ้อน-ร้อยไส้ที่ *"ใจ"* ของเราแล้ว จนถึงขั้นบังคับ *"ใจ"* ของเราได้หมดแล้ว จะให้เราคิดอะไรและนึกอะไร? เป็นไปตามความต้องการของมารเขาแล้ว ผลที่เกิดแก่เราก็คือ เกิดความล่าช้าในการทำวิชา มารเขาก็เดินวิชาออกหน้าเราไป เพราะเรามัวไปคิดเรื่องบ้าบอคอแตกอะไร? นั่นเอง

๒. <u>กำลังของ "ใจ" ถดถอยลง</u>

พอเรารู้ตัวว่ากำลังของใจเริ่มถดถอย ขอให้ทราบเถิดว่า มารระดับละเอียดเขาสู้เราเต็มที่แล้ว ***เขาเข้ามาระเบิดดวงกำลังของเราแล้ว*** วิธีแก้ของเราก็คือ รวมสติใหม่! รวมกำลังใหม่! ให้เกิดสภาพใจที่มั่นคง เดินวิชาไปใหม่ สู้กันใหม่ ***จงให้กำลังใจแก่ตัวเอง ไม่มีใครช่วย***

เราได้ คนที่จะช่วยเราคือตัวเราเท่านั้น อบรมใจของเราให้สู้เข้าไว้ อย่าแพ้! ถ้าเราแพ้คนเดียว ก็แปลว่า แพ้กันทั้งหมด ปราบมารมันยากตรงนี้ ถ้าเราแพ้เพียงคนเดียวเท่านั้น ก็แปลว่าแพ้กันทั้งหมด ***เราเพียงผู้เดียวคือเป้าหมายสำคัญที่มารทุกประเภทและทุกชนิดที่เขาจะมารุมเรา*** เพื่อให้เราแพ้เขาให้จงได้ เขาบดขยี้ทางใดได้ เขาทำทั้งนั้น จะเอาเงินเท่าไรบอกเขา จะเอาสาวงามเท่าไร? จะเอาอำนาจล้นฟ้า? จะเอายศถาบรรดาศักดิ์อะไร? จงบอกมา มารเขาจัดให้ได้ทั้งนั้น ขออย่างเดียวขอให้มารชนะเราก็แล้วกัน นี่คือ คติประจำใจของมารทุกปะเภทและทุกชนิด ขอให้เราทราบชั้นเชิงของมารไว้ตั้งแต่วันนี้

แต่วิธีของมารมาใช้กับคนอย่างข้าพเจ้าไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าไม่ต้องการอะไร? สมัยที่รับราชการนั้น เพื่อน ๆ เขาได้ดีกันหมด ยกเว้นข้าพเจ้าคนเดียว ข้าพเจ้าก็ไม่ว่าอะไร? เขาได้ตำแหน่งหน้าที่กัน แต่ข้าพเจ้าก็ทำงานตำแหน่งเดิม ทั้งที่ข้าพเจ้าขยันราชการ แต่ความชอบไม่ได้ เขาได้เงินกัน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ เขารวยกัน แต่ข้าพเจ้าไม่รวย เขามั่งมีกัน แต่ข้าพเจ้าขัดสน เขามีบ้านใหญ่ แต่ข้าพเจ้ามีบ้านน้อย ***ถ้าโชคดีอย่างเขาทั้งหลาย ตำราปราบมารจะเกิดขึ้นในโลกไม่ได้*** นี่คือชีวิตของคนปราบมารหากไม่อดทนอย่างนี้ เราจะปราบมารมาจุดนี้ได้อย่างไร?

ดวงธรรม ๖ ดวงของนิพพานที่เกิดใหม่ตามวิธีนี้ เราเชื่อถือได้หรือยัง?

๑. <u>ดวงธรรม ๖ ดวงคืออะไร?</u>

ตอบว่า ดวงธรรม ๖ ดวงคือ ดวงเบญจขันธ์ นั่นคือกายกับใจ (ใจคือ เห็น-จำ-คิด-รู้) หุ้มด้วยอะไรบ้าง? ตอบว่าหุ้มด้วย ดวงทาน-ดวงศีล-ดวงภาวนา แล้วหุ้มด้วยปิฎกธาตุปิฎกธรรม ไส้กลางคืออะไร? คือ อายุขัย-วรรณะ-สุขะ-พละ [อายุขัยธาตุอายุขัยธรรม-วรรณะธาตุวรรณะธรรม-สุขธาตุสุขธรรม-พลังธาตุพลังธรรม (กำลัง ดวงกำลัง)] รวมกันหมดเรียกว่า ทะเลรู้ทะเลญาณของนิพพานของธรรมภาคขาวทั้งปวง

๒. <u>ดวงธรรม ๖ ดวงที่เกิดใหม่นี้ เราเชื่อถือได้หรือยัง?</u>

ตอบทันทีว่า เรายังเชื่อถือไม่ได้ เพราะเหตุใดจึงเชื่อถือไม่ได้? ตอบว่า เพราะแพ้มารมาแล้ว! เราต้องเอามาพัฒนาก่อน เอามารบดูก่อน ให้ป้องกันตัวเองได้ เอามาทำให้เป็นธาตุตรัสรู้ธรรมตรัสรู้ ให้เป็นธาตุเป็นธรรมเป็น ให้เป็นธาตุชนะธรรมชนะ ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ก็จะต้องแพ้มารเขาอีก เพราะประวัติไม่ดีมาแล้ว คือเคยแพ้มาแล้ว ต่อมาก็ถึงประเด็นที่ว่าจะเดินวิชา

อย่างไร? เรื่องนี้ไม่ยาก ข้าพเจ้าทำอยู่แล้ว วิธีเดินวิชาทำอย่างไร? ข้าพเจ้าบรรยายไว้มากมายแล้ว ให้กลับไปอ่านเล่ม *"ปราบมารภาค ๔"*

สรุปผลงานตามข้อ ๒ เรื่องดวงธรรม ๖ ดวง ขอจบผลงานไว้เพียงนี้

เมื่อเกิดดวงธรรม ๖ ดวงแล้ว ส่งผลให้เกิดวันวิสาขบูชาของธาตุธรรม คือพระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ได้ในระดับปกครองใหญ่ ต่อมาเกิดเหตุการณ์ธาตุธรรมประกาศให้ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ให้ใช้ระบบมรรคนิพพานแบบสอุปาทิเสสนิพพาน และต่อมาก็เกิดเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าตกใจมาก! เหตุการณ์นั้นคืออะไร? คือวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ เป็นวันที่ธาตุธรรมประกาศมอบอำนาจปกครองใหญ่ให้แก่ *"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"*

เรื่องของ *"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"* มีอย่างไร? ท่านคงอ่านผ่านมาหมดแล้ว ในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะไม่เล่าซ้ำอีก

รวมความว่า ผลงานของการปราบมารในปกครองใหญ่คือ การรบในอายตนะนิพพาน หรือพูดเป็นที่เข้าใจอย่างง่ายว่าการรบในนิพพาน ได้ผลงานตามที่ข้าพเจ้าสรุปมานี้ ต้องว่าเป็นผลงานเกินการคาดหมาย ทำไปได้อย่างไร? ข้าพเจ้าก็ตอบไม่ได้

การปราบมารในขั้นตอนนี้ไม่พบเหตุการณ์ที่เคยพบ

นั่นคือ ประการแรก ไม่พบพระพุทธองค์และจักรพรรดิที่มารจับตัวไปกักกัน หรือเอาไปทรมาน ไม่พบเหตุการณ์การณ์เช่นนี้อีก และประการที่สอง ไม่พบดวงบารมีที่มารระเบิดไปจากภาคขาว เหตุการณ์เช่นนี้ไม่พบอีกในการรบระยะนี้ เป็นเพราะอะไร? ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่ข้าพเจ้าเดาว่า เราติดตามเอาธาตุธรรมของเราที่มารจับตัวไปเป็นเชลยกลับมาได้หมดแล้ว และรวมถึงการติดตามเอาทรัพย์สินของภาคขาวที่มารมาระเบิดเอาไป นั่นคือดวงบารมีของภาคขาวทั้งหมด ข้าพเจ้าเดาว่า ตามนำหลับมาคืนได้หมดแล้ว จึงไม่พบอีก

ต่อคำถามที่ท่านอยากถามข้าพเจ้าว่า เหตุใดข้าพเจ้าจึงติดตามเอาธาตุธรรมของเรากลับมาได้หมด? ข้าพเจ้าไม่รู้จะตอบอย่างไร? ข้าพเจ้าขอพูดว่า ***เป็นวิถีทางการปราบมารที่จะต้องไปพบอย่างนั้น ถ้าเราไม่ปราบ เราก็ไม่พบอะไร?*** แต่เมื่อเราปราบ เราต้องดับมารทั้งหมดที่ขวางหน้าเรา แบบใครดีใครอยู่ ไม่มีการปราณีกันแล้ว เขาพลาด เขาก็ถูกเราดับ และถ้าเราพลาด เขาก็ดับเรา เรื่องก็มีเท่านี้เอง นี่คือการรบ นี่คือการปราบ ต่างฝ่ายต่างทำลายล้าง

กันด้วยวิชาธรรมกายชั้นสูง มารเขาก็มีวิชาธรรมกายชั้นสูงในฝ่ายของมาร และภาคขาวก็มีวิชาธรรมกายชั้นสูงในฝ่ายของภาคขาวเช่นเดียวกัน

ขณะนี้งานปราบมารในนิพพานยังทำอยู่ต่อไป และเริ่มรบในภพ ๓ แล้ว

ผลงานราบมารในระดับปกครองใหญ่ ได้ผลงานน่าพอใจนะดับหนึ่ง แต่งานปราบมารในภพ ๓ ยังไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

ผลงานปราบมารในปกครองใหญ่ ได้ผลน่าพอใจ มีผลงานอย่างไร? ได้รายงานแล้ว แต่ผลงานยังไม่ถึงขั้นสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ เมื่อไรมารในนิพพานหมดจริง ๆ ? ยังตอบไม่ได้ ดังนั้น งานปราบมารในปกครองใหญ่ คือการรบในนิพพานยังต้องทำต่อไป

งานปราบมารในปกครองย่อย คือการรบในภพ ๓ ได้แก่การรบในอรูปพรหม ๔ ชั้น ในพรหม ๑๖ ชั้น ในสวรรค์ ๖ ชั้น และในมนุษยโลกนั้น เพิ่งเริ่มเดินวิชามารบเมื่อเร็ว ๆ นี้ ผลงานการรบในภพ ๓ ยังไม่มีผลงานอะไรเลย ท่านถามว่ามีวิธีเดินวิชาอย่างไร? ข้าพเจ้าไม่ทราบจะตอบอย่างไร? ข้าพเจ้าก็ตอบไม่ได้ เพราะเมื่อเดินวิชาเข้าแล้ว วิชาจะดำเนินไปเป็นแบบอัตโนมัติ พอได้จังหวะ ก็เลื่อนมารบในภพ ๓ ยังไม่ได้จังหวะ ยังไม่ลงมา คงรบแต่ในนิพพานเพียงอย่างเดียว การรบในนิพพานนั้น ใช้เวลา ๑๗ ปี พอเวลาเข้าปีที่ ๑๗ จึงมารบในภพ ๓ ได้

การรบในภพ ๓ นั้น เป็นการเดินวิชาให้กำเนิดเดิมของผู้คนในภพ ๓ นั้น ขาวใสขึ้นมา กำเนิดเดิมนั้น เมื่อทำให้ใสวันนี้ รุ่งขึ้นเกิดไม่ใสขึ้นมาอีก เพราะมีผู้ทำให้ขุ่น ผู้ทำก็คือมาร ยังหาตัวตนของผู้ทำวิชาไม่พบ ไม่ทราบว่าซ่อนธาตุธรรมอยู่ที่ใด? เพราะมารในนิพพานหนีมาอยู่ในภพ ๓ และมารจากภพ ๓ หนีเข้าไปในนิพพาน มารเขาใช้วิธีถ่ายเทกำลังพลของเขาอย่างนี้ ยังไล่กันไม่ทัน เขาหนีจากเหตุหนึ่งไปสู่อีกเหตุหนึ่งเสมอมา เราต้องสู้กันจนกว่าหนีรู้หนีญาณของเราไม่พ้น เราต้องจับตัวตนมาดับให้หมดจึงจะหมดเชื้อ ถามว่าเมื่อไรมารจะหมด? ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ หน้าที่ของข้าพเจ้าก็ต้องรบต่อไป เพราะธาตุธรรมท่านกำหนดหน้าที่ให้ข้าพเจ้ารบ ข้าพเจ้าก็ต้องอดทนรบต่อไป ต่อเมื่อมีผลงาน จึงจะนำผลงานมาเสนอในโอกาสนั้น

ขอเล่าถึงการเดินวิชาพอสังเขป เมื่อเดินวิชารบในนิพพานเสร็จแล้ว หมายความว่านิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น รวมทั้งจักรพรรดิในนิพพานทั้งหมด รวมกันเป็น *"หนึ่งเดียว"* ตามแนววิชาซ้อนสับทับทวีที่หลวงพ่อท่านสอน เป็นการรวมรู้รวมญาณกันทั้งหมด ส่งรู้ส่งญาณ

มาที่กำเนิดเดิมของภพของอรูปพรหม ๔ ชั้น สับกำเนิดชั้นที่ ๑ มาชั้นที่ ๒ และสับชั้นที่ ๒ มาชั้นที่ ๓ แล้วสับชั้น ๓ มาที่ชั้น ๔ จากนั้นซ้อนชั้น ๔ มาที่ชั้น ๓ มาที่ชั้น ๒ แล้วซ้อนชั้น ๒ มาที่ชั้น ๑ แล้วสับดวงธรรมของสมาชิกในภพทั้งหมด ให้ไปในทิศทางเดียวกัน สับดวงธรรมของกายหยาบเข้าหากายละเอียดของเขาเป็นลำดับไป ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียดของเขา สับเข้าดวงธรรมของกายทิพย์หยาบ กายทิพย์หยาบเข้าหากายทิพย์ละเอียด เป็นลำดับไป ...ฯ จนถึงกายธรรมพระอรหัตละเอียดของเขา กายเถา-ชุด-ชั้น-ตอน-ภาค-พืด ... ฯ ละลายดวงกำเนิดเดิมให้ขาวใสทั้งหมดของทุกกายของเขา แล้วทำวิชาปฏิโลมกลับซ้อนจากกายพืดถอยหลังมาที่กายภาค .. ตอน ..ชั้น ..ชุด ..เถา ..พระอรหัตละเอียด ถอยหลังมาถึงกายมนุษย์ละเอียดของเขา ขณะที่ทำดวงธรรมให้ขาวใสนั้น ถ้าพบมารก็ทำวิชาดับทันที

เสร็จจากอรูปพรหม ๔ ชั้น ก็มาทำให้แก่พรหม ๑๖ ชั้น แล้วกลับมาทำที่สวรรค์ ๖ ชั้น จากนั้น จึงเดินวิชามาทำให้แก่มนุษยโลกต่อไป

นี่คือ แนวเดินวิชาย่อ ๆ ที่ทำอยู่ในขณะนี้ ในโอกาสต่อไปจะทำอย่างไรอีก? ยังตอบไม่ได้ เพราะต้องขึ้นอยู่กับกาลเวลาข้างหน้าว่าเราจะพบอะไร? เพราะวิชาเป็นอัตโนมัติเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์

เนื้อหาสาระก็คือ เรื่องกำเนิดเดิมนั้น ต้องทำให้ใสเข้าไว้ เมื่อกำเนิดเดิมใสแล้วส่งผลให้ดีทั้งหมด เพราะมารเขาปกครองกำเนิดเดิมของเรา ไม่ว่าอะไรมารเขากำกับอยู่ที่กำเนิดเดิมทั้งนั้น ***ภาคขาวเป็นผู้ทำกำเนิดเดิมให้ขาว ตามกำลังบารมีของแต่ละบุคคล แต่มารเขาเอาดวงดำมาหุ้มดวงกำเนิดที่ภาคพระทำไว้อีกทีหนึ่ง*** เราต้องไปรบกับผู้ปกครองกำเนิดเดิมให้จงได้ หมดกายผู้ปกครองเมื่อไร? เราก็ชนะเด็ดขาดในวันนั้น

นี่คืองานอันแสนยากที่ข้าพเจ้าต้องฝ่าฟันต่อไป เพราะธาตุธรรมกำหนดหน้าที่ให้ข้าพเจ้าทำอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ต้องก้มหน้าก้มตาทำต่อไป งานปราบมารมันยากเย็นเข็ญใจอย่างนี้ ***ข้าพเจ้าพูดเสมอว่า ในโลกของเรานี้มีประชากรหกพันล้านคน ถ้ามีใครคนหนึ่งทำวิชาปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอยู่น่าอาศัยแล้ว*** ข้าพเจ้าไม่ได้ขอมาก พอเพียงคนเดียวเท่านั้น ทั้งโลกข้าพเจ้าไม่ได้ขอมากเลย ข้าพเจ้าขอเพียงคนเดียวเท่านั้น

มีอยู่วันหนึ่ง มีคนเล่าให้ฟังว่า อาจารย์ท่านหนึ่งมีชื่อเสียงมาก บอกว่าอาจารย์ท่านนี้ปราบมารได้ พอเขาคนนี้เอ่ยนามข้าพเจ้าก็บอกว่าปราบไม่ได้ เขาก็ถามข้าพเจ้าว่าเป็นเพราะอะไรจึงปราบไม่ได้? ข้าพเจ้าก็บอกว่าวิชาของท่านเพี้ยนหมดแล้ว เขาก็ถามต่อไปว่า ทำไมความรู้เพี้ยน? ข้าพเจ้าก็บอกว่า อาจารย์ท่านนี้ใฝ่รู้จริง ข้าพเจ้าไม่เถียงเลย ขอถามตรง ๆ

หน่อยได้ไหม? เคยเห็นท่านอ่านตำราทบทวนความรู้บ้างไหม? พระสงฆ์ต้องลงอุโบสถฟังพระปาฏิโมกข์ทุกเดือน เพื่อตรวจสอบศีล ตรวจสอบวินัย วิชาธรรมกายละเอียดและลึกซึ้งกว่านั้น ถ้าเราไม่ทวนกับตำรา ความรู้ก็เพี้ยนโดยไม่รู้ตัว

แล้วข้าพเจ้าก็อธิบายเพิ่มเติมว่า วิชาธรรมกายเป็นของสูง เป็นวิชาชั้นสูง มารเขาคอยสอดแทรกอยู่ ไม่ให้เราเข้าถึง เพราะเป็นการแย่งอำนาจปกครองกันระหว่างภาคขาวกับภาคมาร ***มารเขารู้ว่าใครมีบารมีปราบเขาได้? เขามีวิธีป้องกันไม่ให้เราเข้าถึงวิชา นั่นคือ ตัดไฟแต่ต้นลม*** เราจะเอาเงิน เขาจัดให้ได้ เราจะเอายศถาบรรดาศักดิ์ เขาจัดให้ได้ เราจะเอาชื่อเสียง เขาบังคับคนมาหาเราได้ พอเราไปสนใจสิ่งเหล่านั้น แปลว่าเราหลงตัวเองแล้ว วิชาเราไม่ก้าวหน้า ***ยิ่งเราไม่เปิดตำรา ก็ยิ่งเข้าสูตรของมารทันที*** แล้วจะว่าเราปราบมารได้อย่างไร? เราเป็นฐานทัพให้มาร ทำไมไม่พูดอย่างนั้น? ผู้คนยากจนเพิ่มขึ้น เพราะเราเอาเงินชาวบ้านมาละลายน้ำเล่น ไม่ใช่ฐานทัพของภาคขาวเสียแล้ว ไม่ใช่ทำงานเพื่อภาคขาวเสียแล้ว ธาตุธรรมของเราเปลี่ยนไปแล้วโดยที่เราไม่รู้ตัว มารเขาไม่โง่ เขามีวิธีเอาชนะเรา เพราะเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงพูดว่า คนในโลกนี้มีหกพันล้านคน หากมีคนหนึ่งปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอยู่น่าอาศัย

เมื่อฟังเหตุผลที่ข้าพเจ้าชี้แจงแล้ว ท่านก็เกิดความเข้าใจ

งานปราบมารตั้งแต่อดีต ไม่ประสบความสำเร็จเลย ธาตุธรรมทรงบอกให้ข้าพเจ้าทราบ

ข้าพเจ้านำเรื่องราวมาเสนอแล้ว เราอ่านผ่านมาแล้วในบทต้น ๆ ถ้าเราไม่นำคำกล่าวของธาตุธรรมมาพิจารณา เราจะไม่เกิดปัญญาอะไร? เสียประโยชน์ต่อท่านที่ศึกษาเล่าเรียน หากจะแสดงความคิดเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จะนำความรู้อะไรมากล่าว เพราะงานปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่ขณะนี้ ยังไม่เสร็จสิ้น

โปรดอย่าถือว่าผิดหรือถูก ไม่ใช่การตอบคำถาม แต่เป็นการคุยสู่กันฟัง ถ้าเป็นไปตามที่ข้าพเจ้าร้องขอนี้ ข้าพเจ้าก็อยากคุยด้วย เพราะอย่างน้อยก็เป็นการเพิ่มปัญญาแก่ท่านที่ศึกษาเล่าเรียน เพราะคำกล่าวของธาตุธรรมมีคุณค่าสูงควรที่เรานำมาพิจารณา

ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้แล้วในตำราของข้าพเจ้าว่า ***ในสากลโลกในสากลธรรมนี้ มีเรื่องสำคัญเรื่องเดียว คือเรื่องปราบมาร*** ปัญหาของนิพพานเกิดจากการที่มารเขามายึดอำนาจปกครองนั้น เกิดความเสียหายใหญ่หลวงต่อมรรคผลนิพพานของภาคขาว จนถึงขั้นมาร

ปฏิวัติระบบมรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาวเสียใหม่ ซึ่งแต่เดิมนั้น ผู้ได้มรรคผลนิพพานของภาคขาวต้องเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ คือใช้ระบบมรรคผลนิพพานแบบสอุปาทิเสสนิพพาน มารเขาทำวิชาปกครองบังคับให้เราเข้านิพพานด้วยกายธรรม คือให้ใช้ระบบมรรคผลนิพพานแบบอนุปาทิเสสนิพพาน ความเสียหายใหญ่หลวงมีอย่างไร? เราท่านเข้าใจเป็นอันดีแล้ว เพราะอ่านมาแล้วอย่างโชกโชน ข้าพเจ้าไม่ต้องกล่าวซ้ำอีก

เรื่องการแก้ไขนั้น ถามว่าธรรมภาคขาวแก้ปัญหานี้อย่างไร? ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ในตำราของข้าพเจ้าแล้ว หาท่านจำได้ ท่านก็ยืนยันว่า ***ธาตุธรรมผู้ใหญ่ในนิพพานท่านส่งคนของท่านลงมาเกิด เพื่อให้มาทำวิชาปราบมาร เพื่อแก้ปัญหานี้***

นี่คือ วิธีแก้ปัญหาของธรรมภาคขาว

ยุคที่เรารู้เรื่อง ก็คือยุคของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ยุคอื่น ๆ เราไม่รู้ไม่เห็นเลย

เกี่ยวกับยุคของข้าพเจ้านี้ ข้าพเจ้าทราบเรื่องจาก *"ต้นนิพพานเป็น"* ทรงบอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า การปราบมารมีมาในอดีต พระองค์ไม่ทรงยอมรับ ทรงกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ (สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๔ หน้า ๒๗) และกายธรรมของหลวงพ่อบอกให้ข้าพเจ้าทราบอีกคราวหนึ่งเมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๓ (สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๑๓๘) เนื้อหาสาระก็คือเล่าว่างานปราบมารตั้งแต่อดีตไม่ประสบความสำเร็จ

นี่คือ สรุปย่อรับสั่งของธาตุธรรมผู้ใหญ่ของนิพพานของภาคขาว

ข้าพเจ้าก็บอกได้แค่นี้ รายละเอียดที่ว่าทำมากี่ยุคกี่สมัย? ใครเป็นผู้มาทำบ้าง? ทำอย่างไร? ได้ผลงานอะไร? เดินวิชาอย่างไร? ใครเป็นผู้อำนวยการทางวิชาบ้าง? เราไม่ทราบทั้งนั้น เรารู้แต่สรุปย่อที่ธาตุธรรมท่านบอกเท่านั้น

เกี่ยวด้วยคำกล่าวของธาตุธรรม ที่บอกเรื่องย่อแก่เราว่างานปราบมารในอดีตไม่ได้ผล เราจะคุยกันอย่างไรให้เกิดปัญญา? หากปล่อยให้เรื่องผ่านสายตาไปเฉย ๆ ย่อมจะเสียผลประโยชน์ต่อผู้ศึกษาเล่าเรียน นี่คือประเด็น

ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ตอบคำถาม แต่ข้าพเจ้าขอคุยด้วยเท่านั้น เพื่อให้เกิดปัญญาแก่ผู้ศึกษาเล่าเรียน

เหตุใดงานปราบมารในอดีตจึงไม่ได้ผล?

เราจะยกอะไรมาเป็นข้อที่ควรพิจารณา ข้อที่เรายกขึ้นมา จะต้องมีเหตุผลที่ฟังได้ ไม่ใช่อยากพูดอะไรก็พูดส่งเดชไป ข้าพเจ้าขอพูดด้วย ดังนี้

๑. เราเดินวิชาไปสุดนิพพานหรือเปล่า?

เรื่องนี้ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในเล่มปราบมารภาค ๑ แล้ว ข้าพเจ้าจำได้ว่า ถ้าเราเดินวิชาไปไม่สุด เราจะไม่มีงานทำ ต้องไปให้สุดก่อนอื่นใด เพื่อทราบอำนาจปกครองของภาคขาวว่ามีแค่ไหน? นี่คือเหตุผลที่ฟังได้

แต่ความเป็นไปได้มีหรือไม่? ตอบว่า ความเป็นไปได้ไม่มี! เพราะไม่มีใครไปสุดนิพพาน ***ไม่ว่าเรียนกันมากี่ยุคกี่สมัย? ไม่ว่าจะกี่ภพกี่ชาติ? ยังไม่มีใครไปสุดนิพพาน*** ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น

เหตุใดข้าพเจ้าไปสุด? ข้าพเจ้าก็ตอบไม่ได้ สามัญสำนึกบอกตัวเองว่า ธาตุธรรมท่านให้เราปราบมาร ***ถ้าไปไม่สุดนิพพาน เราก็ไม่ทราบอำนาจปกครองของเรา ว่าอำนาจปกครองของเรามีแค่ไหน?*** หากถามว่าพระพุทธองค์ของเรามีเท่าไร? และจักรพรรดิของเรามีเท่าไร? ถึงเรานับจำนวนไม่ไหว แต่เราก็ไปทั่วเขตปกครองของเราแล้ว

การจะไปให้สุด ให้ใช้วิธีคำนวณดับหยาบไปหาละเอียด รุดหน้าเรื่อยไป พบมารขัดขวางอย่างแน่นอน พบที่ใด? รบกันที่นั่น! มารเขาไม่ต้องการให้ใครไปสุด เขาจะขัดขวางอย่างแข็งขัน เรารู้อยู่แล้ว เราต้องรบกับมารแน่นอนอยู่แล้ว ไปรีรออะไรกัน ธาตุธรรมท่านมอบความไว้วางใจแก่เรา เราทำไม่ได้ พระองค์ก็ผิดหวังในเรา ใช้ให้มาเกิดกี่คน? ก็มาแพ้กันหมด ไม่ได้มาทำวิชา ไม่ได้มาแสวงหาวิชา แต่มาแสวงหาอาหารภัตตาคาร มาอาศัยบวชเพื่อให้ใช้เงินซื้อจีวรจากเมืองนอก เผลอ ๆ ก็จะมีเมียเสียด้วย ให้เขาทำข่าวอาศัยวิชาธรรมกายบังหน้า มีแต่อย่างนี้แล้วจะไปได้เรื่องราวอะไร?

๒. ทำไมไม่กำจัดทุคติภูมิซึ่งเป็นเครื่องมือของมาร?

เรื่องนี้ ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในเล่มปราบมารภาค ๑ แล้ว เป็นผลงานตั้งแต่รุ่นปราบมารภาค ๑ ทุคติภูมิคืออะไร? คือภพภูมิที่มารเขาทำไว้ทรมานมนุษย์ ได้แก่ นรก อเวจี และโลกันต์ พวกเราไปตกนรกกันทั้งนั้น มีจำนวนมาก แม้คนดี ๆ ที่ช่วยชาติบ้านเมือง ก็ยังตกนรก สมัยนั้นข้าพเจ้ายังหนุ่มอยู่ ทำวิชาปราบมารใหม่ ๆ เข้าออกนรก อเวจี และโลกันต์ตลอด แต่แรกก็ยังเห็นน้อยอยู่ ครั้นเดินวิชามานานเดือนนานปีเข้า เกิดความชัดเจนทางญาณทัสสนะมากขึ้น จึง

ได้รู้ว่า นี่มันผลงานของมาร เขาทำไว้เพื่อทรมานมนุษย์แท้ ๆ คนดี ๆ ยังตกนรก นี่มันอะไรกัน ***คนที่ทำโทษนั้น ไม่ใช่ธรรมภาคขาว แต่เป็นคนของธรรมภาคมาร*** นี่มันอะไรกัน? ไม่ชอบธรรมด้วยประการทั้งปวง ***คนของภาคขาวทำไมให้มารเขามาทำโทษ? เมื่อคนของภาคขาวผิดพลาด ก็ให้ภาคขาวเขาทำโทษกันเอง มันถึงจะถูก*** คนที่ไปสู่ทุคติภูมิ เป็นคนดีทั้งนั้น เพราะอะไรเราจึงว่าดี? ก็เพราะเราเรียนประวัติศาสตร์ ครูอาจารย์ท่านสอน ใครทำคุณงามความดีแก่บ้านเมือง? ใครกอบกู้ชาติ? เราเคยตอบครูผิดไป ครูยังเรียกเราไปทำโทษ เนื่องจากเราตอบคำถามไม่ถูก

ข้าพเจ้าจำได้เป็นอันดี เคยตอบประวัติศาสตร์ผิดไป ก็เคยถูกครูตีมาแล้ว ท่านเหล่านั้นมีคุณต่อบ้านเมือง แต่พอเราเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง เรามาพบว่า ***คนดีของบ้านเมืองต้องไปสู่ทุคติภูมิ เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าเสียใจมาก! เป็นความรู้สึกส่วนตัว ไม่รู้จะไปปรารภกับใคร?*** เพราะไม่มีใครเขาเป็นวิชาอย่างเรา พูดไปก็ไม่มีหลักฐานอะไรยืนยัน? ไม่มีประโยชน์อะไร? จึงนิ่งไว้แต่ผู้เดียว

ญาติมิตรของเรา เมื่อตายไปแล้ว ไปสู่ทุคติภูมิแทบทั้งนั้น ข้าพเจ้าทำวิชาช่วยอย่างสุดกำลัง ยังจำได้ว่า ในการทำวิชาแต่แรก ๆ นั้น เอาพวกเราขึ้นมาจากนรกแล้ว รุ่งขึ้นทำไมกลับไปสู่นรกตามเดิม? เราเอากายกลับขึ้นมาไว้บนสวรรค์ใหม่ พากเพียรทำอยู่เช่นนี้เป็นเวลานาน จนกว่าญาติมิตรของเราจะสู่สวรรค์ทั้งหมด

คนโบราณกล่าวไว้ว่า "คนขึ้นสวรรค์เท่ากับเขาโค แต่คนตกนรกเท่ากับขนโค" นั้นเป็นความจริง

ยังจดจำภาพได้ติดตา ถึงการระลึกถึงญาติของข้าพเจ้าที่ตายไปแล้ว ไม่ว่าจะนึกถึงใคร? พอตรวจไปแล้วก็พบว่า เขาผู้นั้นตกนรกเสียแล้ว แต่การค้นพบนั้น ต้องใช้เวลานานพอสมควร ส่วนใหญ่ก็พบในนรก ๘ ขุม ถ้าดื่มเหล้าก็ต้องไปดูที่ขุม ๓ เป็นอันว่าไม่พลาด ***คนดีที่ใจบุญสุนทาน ไม่คิดว่าจะตกนรก แต่ท่านก็ตกไปแล้ว สืบมาสืบไป ก็บาปกรรมเล็กน้อยเท่านั้น ไม่น่าที่จะตกนรกเลย*** ถ้าเป็นโจรร้าย เราไม่ว่า ปล้นจี้ฆ่าแกง เราไม่ว่า แม้ช้อนกุ้งตกปลา ซึ่งเป็นงานปกติของชาวชนบท ก็ตกนรกกับเขาด้วย ทำให้นึกถึงคำกล่าวของคนโบราณว่า *"คนขึ้นสวรรค์เท่ากับเขาวัว (วัวมีเขา ๒ เขา) คนตกนรกเท่ากับขนวัว วัวตัวหนึ่งมีขน*

ทั่วตัวนับไม่ถ้วน" คำกล่าวนั้นเป็นความจริง ไม่ว่าเราจะนึกถึงญาติท่านใด? ตรวจดูแล้วก็พบว่าตกนรก

เราสงสารเขาอย่างมาก เพราะตกนรกโดยไม่มีเหตุอันควร บาปกรรมเพียงนิดหน่อยก็ตกนรกเสียแล้ว กว่าจะได้ผุดได้เกิดแต่ละคราว ไม่ง่ายเลย! เพราะต้องเสียเวลาในการไปอยู่ในอบายภูมิเช่นนั้น และโบราณท่านยังกล่าวต่อไปอีก *"แผ่นดินพูดไม่ได้ เราก็ไม่ได้เกิด"* เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เราที่เป็นมนุษย์จึงต้องทุกข์ร้อนกันทั้งโลก ทุกข์ร้อนกันทั้งที่มีชีวิตอยู่และเมื่อตายไปแล้ว ***ขณะที่มีชีวิตอยู่ เราทุกข์ร้อนไม่เท่าไร? แต่หลังจากตายไปแล้ว มันทุกข์แบบสาหัสร้อยเท่าพันทวี***

ใครก็ไปช่วยเราไม่ได้ทั้งนั้น? เราคงทุกข์ร้อนอยู่อย่างนั้น คนที่จะมีความรู้ไปช่วยเราในยามที่เราตกนรกนั้น ยังไม่มีใครทำได้ในโลกนี้ ไม่มีผู้วิเศษคนใดทำได้ จนปัญญาด้วยประการทั้งปวง

แต่บังเอิญข้าพเจ้าเรียนวิชาธรรมกายมาจากลหวงพ่อวัดปากน้ำ และวิถีทางของชีวิตข้าพเจ้ามีบทบาทต้องมาทำวิชาปราบมาร จึงได้มารู้เห็นเรื่องของทุคติภูมิ คือได้รู้เห็นนรก อเวจีโลกันต์ ได้รู้เห็นเรื่องสวรรค์ จนถึงขั้นช่วยเหลือพวกเราได้ นี่คืออานิสงส์ของการทำวิชาปราบมาร

ยังอยู่ในความทรงจำจนถึงทุกวันนี้ เห็นผลงานตั้งแต่รุ่นหนังสือ *"ปราบมารภาค ๑"* พอช่วยญาติมิตรให้พ้นไปจากนรกได้แล้ว เกิดความสบายใจ เกิดความโปร่งใจ เพราะบางท่านมีคุณต่อเรา ยังจำได้ว่าเกิดสภาพใจเหิมเกริมขึ้นมา ***เมื่อเราช่วยญาติมิตรได้ เราก็ต้องช่วยผู้มีคุณต่อแผ่นดินได้ ระลึกถึงนักรบของไทยและระลึกถึงผู้มีคุณต่อแผ่นดิน ที่รักษาบ้านเมืองให้เราได้อยู่อาศัยจนทุกวันนี้***

คิดในใจเท่านั้น แต่ยังไม่ทำอะไร? ต้องหาความรู้ก่อน ความรู้นั้นคืออะไร? จะเล่าให้ฟังดังนี้

ได้ทูลถาม "ต้นใหญ่" ว่าเรื่องอบายภูมิ มีความเป็นมาอย่างไร?

หากท่านได้หนังสือปราบมารภาค ๑ ท่านคงจำได้ ข้าพเจ้าได้กราบทูลถาม *"ต้นใหญ่"* ว่า *"ขอพระองค์ได้ทรงโปรด เรื่องของทุคติภูมินั้น ตั้งแต่ครั้งที่พระองค์ได้ไปตรัสรู้เป็นสัพพัญญูในโลกนั้น ทุคติภูมิมีอยู่อย่างไร? มีใครไปแตะต้องบ้างหรือไม่?"*

นี่คือคำถาม ที่เรากราบทูลถามไป

ทรงตอบว่า *"ตั้งแต่ครั้งนั้นแล้ว ทุคติภูมิก็มีอยู่อย่างนั้น ไม่มีใครไปแตะต้อง แต่เห็นหลวงพ่อท่านคิดอยู่ ยังไม่ทันได้ทำอะไร? หลวงพ่อก็มรณภาพไปก่อน"*

การช่วยนักรบและช่วยผู้มีคุณต่อบ้านเมือง เหตุใดจึงไม่มีใครต่อต้าน? ส่งผลให้ดับทุคติภูมิได้ในที่สุด

งานแรก คืองานช่วยญาติมิตรให้พ้นจากนรก ใช้เวลายาวนานกว่าจะช่วยได้แต่ละคน ใช้เวลาหลายวัน เมื่อช่วยญาติมิตรได้ ทำให้ใจของข้าพเจ้าเหิมเกริม ไม่กลัวเป็นไม่กลัวตาย!!

งานที่สอง ตั้งใจมั่นคงแล้ว เป็นอะไรเป็นกัน เราจะต้องช่วยผู้มีคุณต่อบ้านเมืองให้ได้ ***แผ่นดินนี้ท่านรักษาไว้ ท่านเป็นผู้ทำไว้ให้ หากบรรพบุรุษไม่ทำไว้ให้ เราไม่รู้จะอยู่ที่ไหน?*** หากผู้ควบคุมนรกเขาถามเหตุผลของการกระทำของเรา เราจะนำเรื่องนี้ตอบแก่เขา เรามีเหตุผลของเราอย่างนี้ หากใครขัดขวาง? เราจะต้องตัดสินใจสู้ เราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เราไม่พอใจที่เขาทั้งหลายมีทุกข์ร้อน อันเกิดจากการเผาไหม้ในนรกขุมต่าง ๆ นั้น ใครกันแน่ที่ทำให้เกิดความเดือนร้อนเช่นนี้? นี่คือเหตุผลของเรา

ตัดสินใจแล้ว ก็เดินวิชาทันที เข้าไปในนรกขุมต่าง ๆ ประกาศว่า ใครเป็นนักรบของไทยและผู้ทำความดีต่อบ้านเมืองให้ออกมาหาเราทั้งหมด? เสร็จแล้วก็เลื่อนแผ่นฌานกายธรรมออกมารองรับไว้ทั้งหมด เอามารวมไว้ที่ตีนเขาพระสุเมรุ สอนให้ทำภาวนาจนกว่าจะเกิดดวงปฐมมรรค หากยังไม่เกิดดวงปฐมมรรค แปลว่า ยังไม่ลืมเวทนาเดิมของนรก พอดวงปฐมมรรคเกิดแล้ว เราให้เขาฝึกวิชาต่อไปจนกว่าจะเกิดกายธรรม เขาอยากพ้นทุกข์อยู่แล้ว ทุ่มเทการฝึกที่เราบอก เขาทำได้! แล้วเราก็จัดให้เขาเข้าสู่สวรรค์ได้ทั้งหมด

ดวงดีจริง ๆ ที่งานนี้บรรลุเป้าหมาย ไม่มีผู้คุมนรกท่านใดขัดขวางเลย! เป็นเพราะเหตุใดข้าพเจ้ายังไม่ทราบเหตุผล? ปล่อยให้ข้าพเจ้าทำงานแบบตามใจชอบ บัดนี้ เหตุการณ์ผ่านมาเป็นเวลา ๑๐ ปีกว่าแล้ว ก็ยังไม่ทราบเหตุผลอยู่เช่นเดิม

การไม่มีใครข้าพเจ้าขัดวางเลยนั้น เป็นลู่ทางให้ข้าพเจ้าทำวิชาดับภูมิทั้งปวงได้หมดสิ้น เป็นผลงานตั้งแต่รุ่นปราบมารภาค ๑ แล้ว เรื่องราวของการพิจารณาทุคติภูมินั้น อยู่ในสมุดบันทึกเล่มที่ ๙ หน้า ๕๓

เรื่องเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยต่าง ๆ ข้าพเจ้ายังระลึกได้ แต่ข้าพเจ้านำมาบรรยายไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องของคนสำคัญหลายท่าน งานนี้ส่งผลให้ข้าพเจ้าเกิดความสบายใจ โล่งใจ! โปร่งใจ! สบายใจ! และปลื้มใจ! ***ขอให้นักรบเป็นสุข ขอให้ผู้มีคุณต่อบ้านเมืองมีสุข สมใจของเราแล้ว ที่เราได้ตอบแทนคุณของนักรบและตอบแทนผู้มีคุณต่อบ้านเมือง*** ข้าพเจ้าปลื้มใจที่ข้าพเจ้าทำได้ แม้วันนี้ข้าพเจ้าก็ยังปลื้มใจ

งานต่อมาก็คืองานดับภพภูมิทุคติภูมิทั้งหมด มีความจำเป็นต้องทำลาย ไม่ทำได้อย่างไร? เพราะทุกคติภูมิทั้งปวงประกอบด้วย นรก อเวจี และโลกันต์ มารเขาทำไว้ทรมานมนุษย์ ***เมื่อมนุษย์ประพฤติผิด ภาคขาวควรทำโทษกันเอง*** จะทำกันอย่างไรก็ว่ากันไป เหตุใดจึงให้มารเขามาเกี่ยวข้องด้วย? การให้มารเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยนั้น มารเขาก็ลามปามไปกันใหญ่ แม้แต่มรรคผลนิพพาน มารเขาก็เข้ามายึดอำนาจปกครอง ดังที่เราท่านทราบชัดอยู่แล้ว

เหตุการณ์วันที่ดับทุคติภูมินั้นความวุ่นวายเกิดขึ้น เนื่องจากยังไม่ได้จัดระบบปกครอง

เหตุการณ์วันที่ภพภูมิของทุคติภูมิดับลง การทรมานก็สิ้นสุดลง สมาชิกในภพภูมิเหล่านั้นมีอิสรภาพ เราลำเลียงสมาชิกทั้งปวงลงมาที่ตีนเขาพระสุเมรุทั้งหมด เกิดความวุ่นวายเพราะยังไม่ได้จัดระเบียบการปกครอง ต่อเมื่อจัดระเบียบการปกครองแล้ว จึงเกิดความเรียบร้อย

สมาชิกที่มาจากโลกันต์ มอบให้อรูปพรหม ๔ ชั้นดูแลสมาชิกที่มาจากอเวจี มอบให้พรหม ๑๖ ชั้นดูแล ***จะดูแลกันอย่างไร? ก็ตั้งกติกากันเอง นี่คือภาคขาวทำโทษกันเอง ไม่ใช่มารมาทำโทษเหมือนอดีตที่ผ่านมา*** ระดับโทษที่กระทำต่อสมาชิกเหล่านั้นมีอย่างไร? เรื่องนี้ไม่ยาก ทุกข์ร้อนที่ได้รับนั้น เบากว่าให้มารมาทำโทษเองมาก เพราะภพภูมิที่มารทำขึ้น

นั้น มารเขาเอาดวงบาปมาทำเป็นเครื่อง ให้เครื่องปรุงแต่งเป็นพันธนาการบังคับกายบังคับใจให้สมาชิกที่เข้าสู่ภพภูมิของเขา เกิดทุกขเวทนาในรูปแบบต่าง ๆ

ตั้งแต่จัดระบบปกครองแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ไปดูอีกเลยว่าผู้คุมของเราทำโทษสมาชิกที่ยังไม่พ้นโทษกันอย่างไร?

พวกเราที่ตายกันในทุกวันนี้ ก็ต้องไปที่ตีนเขาพระสุเมรุก่อน จะมีเจ้าหน้าที่ตรวจสอบตรวจสอบผลบุญผลบาปตลอดเวลาที่เราอยู่บนโลก ใครทำกรรมดี? ก็สู่สวรรค์ ส่วนใครที่ทำกรรมบาป เขาก็พิจารณาโทษ แจกจ่ายระดับโทษไปตามความหนักเบา พวกเราคือภาคขาวด้วยกันเอง ทำโทษกันเอง ไม่ให้มารมาทำโทษเหมือนกาลก่อนที่ผ่านมา

เขาก็จะถามท่านว่า รู้จักลุงการุณย์ บุญมานุช หรือไม่? ถ้าท่านตอบว่ารู้จัก แปลว่าท่านจะโชคดีแล้ว เคยช่วยข้าพเจ้าและเคยร่วมกิจกรรมการเผยแพร่ธรรมกับข้าพเจ้าด้วย อย่างนี้ก็สะดวกโยธินด้วยประการใด ๆ

ท่านทั้งหลายให้ข้าพเจ้าช่วยตรวจญาติของตนที่ตายไปว่า ตายไปแล้วไปอยู่ที่ใด? เป็นสุขหรือทุกข์ร้อนอย่างไร? ความรู้อย่างนี้ เวลานี้ไม่มีเกจิอาจารย์ใดทำได้แล้ว! เป็นที่น่าเสียใจมาก! แปลว่าความรู้ของเกจิอาจารย์ยังใช้อะไรไม่ได้เลย ท่านใดไม่เกเรจนเกินไป ข้าพเจ้าก็ช่วย แต่ถ้าทำแต่บาปอย่างเดียว ข้าพเจ้าช่วยไม่ได้ จะไปช่วยคนใจบาปได้อย่างไร? ต้องเห็นใจข้าพเจ้าบ้าง แต่ถ้าเป็นคนดี แต่เกิดความพลั้งพลาด อย่างนี้ร้อยทั้งร้อยข้าพเจ้าช่วยได้หมด บางรายส่งเงินช่วยกิจการของข้าพเจ้าตลอดมา ต่อมาบิดามารดาของท่านหรือญาติของท่านเสียชีวิตไป กรณีอย่างนี้สบายมาก เพียงแต่เราเข้านิพพานคำนวณดวงบารมีออกมา แล้วก็หยิบยื่นให้แก่ผู้ตาย เขาก็ไปสู่สุคติอย่างสะดวกโยธิน แต่ว่าต้องให้ข้าพเจ้าดูภาพถ่ายประกอบด้วย ป้องกันมารเขาแปลงกายมา สวมรอย เรื่องนี้ต้องระวัง การตรวจต้องทำให้รอบคอบ

สรุปว่า ๒ เรื่องแล้วที่ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็นว่า เหตุใดงานปราบมารในอดีตจึงไม่ได้ผล?

ข้าพเจ้าก็ได้กล่าวไว้ ๒ เรื่องเพื่อนำเข้าสู่การพิจารณาคือ การเดินวิชาไปให้สุดนิพพานให้ได้ และต้องดับทุคติภูมิที่มารทำไว้ให้จงได้

รายละเอียดของเรื่องทั้ง ๒ มีอย่างไร? ข้าพเจ้าบรรยายมาพอสมควรแล้ว หากเราเดินวิชาไปไม่สุดนิพพาน เราจะทราบอำนาจปกครองของภาคขาวได้อย่างไร? นี่คือเหตุผล! และการ

ไม่ดับทุคติภูมิที่มารเขาทำไว้ เหตุใดเราจึงไม่คิดทำกัน? เพราะทุคติภูมิคือเครื่องมือของมาร มารเขาทำไว้ทรมานพวกเรา ทำให้เราล่าช้าต่อมรรคผลนิพพาน ปล่อยให้ทุคติภูมิทรมานพวกเราอยู่ทำไม? หากอ้างว่ากลัวมาร เราจึงไม่กล้าตัดสินใจ ถ้าอ้างอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ว่าข้าพเจ้ากลัวกว่าใคร ๆ เพราะข้าพเจ้าเป็นวิชาแบบมวยวัดเท่านั้น ไม่เป็นวิชาเหมือนผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ถ้าพูดถึงกิเลสมากน้อย ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้ามีกิเลสมากกว่าใคร ๆ หากท่านอ่านตำราที่ข้าพเจ้าเขียนทุกตำรา จะพบว่า ข้าพเจ้าไม่เคยพูดว่า ข้าพเจ้ามีกิเลสน้อย แต่จะพบว่าข้าพเจ้ามีกิเลสมาก ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารคราวนี้ เป็นเพราะธาตุธรรมท่านร้องขอ ข้าพเจ้าเกรงใจ แต่ข้าพเจ้ายอมรับว่าข้าพเจ้ามีบุญ เพราะข้าพเจ้ามีจักรพรรดิชั้นดี เพราะมี *"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"* มาช่วยผลงานปราบมารจึงออกมาดี

การที่ทุคติภูมิยังมีอยู่และสืบทอดมาถึงยุคของข้าพเจ้า เป็นตัวบ่งชี้ว่า ตั้งแต่อดีตที่ผ่านมา ไม่มีการพิจารณาเรื่องนี้กันเลย ปัญหาทุกปัญหาจึงสะสมกันมา จนยากแก่การแก้ไข

เรื่องสำคัญอีกประการหนึ่งคือเรื่องวันวิสาขบูชาของนิพพาน มาเกิดขึ้นในยุคของข้าพเจ้าได้อย่างไร? ข้าพเจ้าตกใจมาก

วันวิสาขบูชาคืออะไร? ท่านได้อ่านผ่านมาแล้ว วันวิสาขบูชาของนิพพานเกิดขึ้นได้อย่างไร? ท่านอ่านผ่านมาแล้ว ข้าพเจ้าไม่กล่าวซ้ำอีก

ประเด็นสำคัญที่เราจะพูดกันก็คือ เหตุใดจึงเพิ่งเกิดมีวันวิสาขบูชา? การที่เพิ่งเกิดวันวิชาขบูชาของนิพพานขึ้นนั้น เป็นตัวบ่งชี้ให้เราทราบอะไรบ้าง? เป็นเรื่องที่เราต้องคิด ข้าพเจ้าบรรยายเนื้อหามาแล้ว จึงไม่กล่าวอีก

สรุปแล้ว ***งานปราบมารที่แล้วมานั้น ยังไม่ไปถึงไหนเลย! ปัญหาทุกเรื่องยังไม่ได้รับการแก้ไขอะไรเลย*** และการที่ธาตุธรรมทรงกล่าวเรื่องราวให้ข้าพเจ้าทราบ ทรงกล่าวถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้ารับฟังด้วยดี ปัญหาจึงมาตกแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทำไหวหรือ? เพราะข้าพเจ้าไม่มีกำลังเลย จะเอาเงิน เงินก็ไม่มี จะเอาคน คนก็ไม่มี จะเอาอะไร? เอาไม่ได้ทั้งนั้น เพราะไม่มีอะไรเลย! ข้าพเจ้าน้อยใจในตัวของข้าพเจ้า ถึงกับเขียนในตำราว่า ***"การปราบมารคือละครเรื่องข้ามาคนเดียว"*** หมายความว่า งานปราบมารของข้าพเจ้านั้น หาคนช่วยไม่ได้เลย เหมือนกับว่าเรามาคนเดียว เหมือนกับว่าเราอยู่คนเดียวในโลกนี้ พึ่งพาอาศัยใครไม่ได้เลย

เหตุที่เป็นเช่นนี้ ***เป็นเพราะมารเขามาระเบิด ไม่ให้ใครมาช่วยเรา เขาระเบิดดวงสมบัติ ไม่ให้เรามีกินมีใช้ เพื่อให้เราหมดเสบียง จะได้แพ้เขาในทันใด มารเขาบดขยี้เราทุกรูปแบบ เราจึงอยู่ในฐานะขัดสนสารพัด*** ยังจำได้คราวนั้นดำรงตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง วันเสาร์ที่จะถึงนี้ เราต้องเดินทางไปถวายความรู้วิชาธรรมกายแก่พระสงฆ์ที่จังหวัดสุโขทัย ก่อนเดินทาง ข้าพเจ้าจะต้องเตรียมข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัว จึงเดินทางไปตลาดจังหวัดอยุธยาเพื่อซื้อสิ่งของ ระหว่างเดินทาง รถแท๊กซี่พลาดอย่างไรไม่ทราบ? ตกลงไปในท้องร่องข้างถนน น้ำเข้ามาเต็มรถเนื่องจากเป็นฤดูฝน ไม่ทราบว่าข้าพเจ้าหลุดออกมาจากรถได้อย่างไร? พอตั้งสติได้ เอมือจับหน้าอกทันที ถ้าเราตายในคราวนี้งานสอนวิชาธรรมกายถวายแก่พระสงฆ์ที่จังหวัดสุโขทัยจะทำอย่างไร? พระสงฆ์จะคอยเราจนเก้อแน่ แต่เราดวงดีที่ยังไม่ตาย พรุ่งนี้เราก็เดินทางไปสอนได้ตามกำหนด

พอถึงขั้นเดินทางจริง ปรากฏว่าพระสงฆ์รูปหนึ่งจะร่วมเดินทางไปด้วย จะทำอย่างไรดีในเมื่อค่ารถไปพอเสียแล้ว เราเป็นถึงศึกษาธิการอำเภอ จะให้พระสงฆ์ออกค่ารถเอง ก็จะเสียหน้าเรา ต้องรีบไปยืมเงินเพื่อนหัวหน้าส่วนราชการ และกว่าจะได้เงินมาเป็นค่าเดินทาง ก็ทำให้เราเสียอารมณ์ เพราะไม่มีใครเขามีเงินเหลือเฟือ เขามีแต่เงินที่จะใช้ประจำวันเท่านั้น

ที่เล่าให้ฟังนี้ เป็นเหตุการณ์ที่อยู่ในความทรงจำ ไม่ว่าจะทำอะไร? มีอุปสรรคไปหมดทุกอย่างมีปัญหาทั้งนั้น

นี่คือ เหตุการณ์หนึ่งในงานเผยแพร่วิชาธรรมกายของข้าพเจ้ายังไม่ถึงขั้นตอนปราบมาร ***พอมาถึงยุคปราบมาร อุปสรรคทั้งปวงทวีมากขึ้นเป็นเงาตามตัวทันที ถ้าเราทนต่ออุปสรรคไม่ไหว ก็แปลว่า เราแพ้มารตั้งแต่ต้นมือแล้ว***

ไม่มีใครรู้ว่า งานปราบมารนั้นมีอุปสรรคปานใด? ข้าพเจ้าพบมาแล้วอย่างโชกโชน จึงเห็นใจหลวงพ่อของเราอย่างมาก หลวงพ่อมีบทบาทเป็นเจ้าอาวาส ต้องรับผิดชอบต่อพุทธบริษัทที่อยู่วัดทั้งหมด ต้องรับผิดชอบต่องานจัดการศึกษาให้แก่พระเณร อุบาสก อุบาสิกา จัดโรงเรียน จัดครู จัดที่อยู่ที่อาศัย อาหารการกิน การเจ็บไข้ได้ป่วย แล้วจะมีเวลาที่ไหนไปคุมวิชาปราบมารให้แก่เวรต่าง ๆ ที่ทำวิชาปราบมาร? หลวงพ่อตั้งเวรทำวิชา ๖ เวร ๆ ละ ๔ ชั่วโมง รวมแล้วทำวิชาตลอด ๒๔ ชั่วโมง เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี นี่คือข้อมูลที่เราเรียนรู้มาได้

นี่คือ งานปราบมารในยุคของหลวงพ่อ หัวหน้าเวรคือใครบ้าง? เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้คือ

(๑.) คุณตรีธา เนียมขำ

(๒.) คุณฉลวย สมบัติสุข

(๓.) แม่ชีญาณี ศิริโวหาร

(๔.) แม่ชีถนอม อาสไวย์

(๕.) แม่ชีปุก มุ้ยประเสริฐ

(๖.) แม่ชีชั้น จอมทอง

มี ๒ ท่านเท่านั้นที่ข้าพเจ้าไม่เคยสนทนาด้วย คือแม่ชีปุก มุ้ยประเสริฐ และแม่ชีชั้น จอมทอง ส่วนหัวหน้าเวรอีก ๔ ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นอันดี ***สิ่งหนึ่งที่น่าเสียดายก็คือ ในยุคการปราบมารของหลวงพ่อ ไม่มีตำราให้เราได้ศึกษาเล่าเรียนเลย*** เราจึงไม่ทราบว่างานปราบมารในยุคนั้น มีผลงานอะไรบ้าง? คงมีแต่เรื่องกระเส็นกระสายพูดคุยสืบต่อกันมา เป็นเหตุการณ์บางเหตุการณ์เป็นเรื่องราวบางเรื่องราวเท่านั้น เราจะนำมาเป็นตำรับตำราไม่ได้

พอมาถึงสมัยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความจำเป็นที่ต้องทำตำราไว้ทั้งหมด เหตุใดจึงต้องทำตำราไว้? นี่คือประเด็นสำคัญ

ข้าพเจ้าเคยกล่าวแล้วว่า ในสากลโลกในสากลธรรมนี้มีสำคัญเรื่องเดียว คืองานปราบมาร ***ความรู้ปราบมารยากที่ใครจะรู้? ยากที่ใครจะเห็น? ยากที่ใครจะเข้าถึง? ยากที่ใครจะทำ? เพราะเป็นการต่อสู้กันระหว่างภาคพระกับภาคมาร ต่างฝ่ายต่างจ้องจะดับวิชาของฝ่ายตรงข้ามเสมอไป ฝ่ายใดวิชาถูกดับ? ฝ่ายถูกดับจะเป็นผู้แพ้เสมอไป***

ไม่มีใครอยากแพ้? มีแต่อยากชนะ เมื่ออยากชนะ ก็ต้องรักษาวิชาไว้ให้จงดี วิชาเพี้ยนไปไม่ว่าจะโดยเหตุใด? นั่นคือลางบอกเหตุว่าจะแพ้แล้ว เพี้ยนมากก็แพ้หมดรูป เพี้ยนน้อยก็แปลว่า ใกล้จะแพ้ราบคาบแล้ว

การแทรกซึมทางวิชาของมาร เขาทำได้แยบยลจริง ๆ หลวงพ่อท่านสอนความรู้ไว้แล้ว พวกเราพิจารณากันบ้างหรือเปล่า? ว่ามารเขามียุทธศาสตร์การแทรกซึมของวิชาอย่างไร? เห็นพวกเราท่องกันจนจำได้ว่า หุ้ม-เคลือบ-เอิบ-อาบ-ซึม-ซาบ-ปน-เป็น-สวม-ซ้อน-ร้อยไส้ แต่พอให้อธิบายให้ฟัง ไม่มีใครแสดงความรู้ได้เลย แม้แต่คำว่า *“กลาง”* ซึ่งมักจะว่าตามกันมาคือ *“กลางของกลาง กลางของกลาง ๆๆ ดับหยาบไปหาละเอียด ๆๆ”* แต่อธิบายความหมายไม่ได้ มีวิธีปฏิบัติทางใจอย่างไร? หาคนอธิบายไม่ได้แล้ว น่าเสียใจมาก!

ขั้นตอนการจู่โจมทางวิชาของมาร

เขายิงวิชาของเขาให้แทรกซ้อนในวิชาของภาคขาวอย่างมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

(๑.) ขั้นตอนแรก คือ หุ้ม หมายถึง เขากระทำการแล้ว ได้แก่ การอมไว้ เหมือนราหูอมจันทร์

(๒.) ขั้นตอนต่อมา คือ เคลือบ เมื่อห่อหุ้มได้ที่ดีแล้ว ก็เป็นขั้นตอนเคลือบ ก็เหมือนเราเทน้ำยาราดลงไปที่กระถางดินเผาของเรา น้ำยาก็แทรกเข้าไปในเนื้อกระถางดินเผา

(๓.) ขั้นตอนต่อมา คือ เอิบ ก็คือ เคลือบให้แนบแน่นยิ่งขึ้นนั่นเอง

(๔.) ขั้นตอนต่อมา คือ อาบ ก็คือ ทำให้ทั่ว ราดลงไปให้ทั่ว เอิบให้ละเอียดเข้าไป

(๕.) ขั้นตอนต่อมา คือ ซึม ก็คือแทรกซึมเข้าไปให้ทั่ว

(๖.) ขั้นตอนต่อมา คือ ซาบ ก็คือ ซึมให้ละเอียดเข้าไป

(๗.) ขั้นตอนต่อมา คือ ปน ก็คือ ปนกัน ปะปนเข้ามา

(๘.) ขั้นตอนต่อมา คือ เป็น ก็คือ ปะปนจนได้ดีแล้วจนถึงขั้นที่มองดูแล้ว เป็นของเราไปเสียแล้ว มารแท้ ๆ แต่เราเห็นว่าเป็นภาคพระ เป็นวิชาของพระไปเสียแล้ว

(๙.) ขั้นตอนต่อมา คือ สวม ก็คือ การเข้ามาปนเป็น จนถึงขั้นว่าเป็นตัวจริง ของปลอมแท้ ๆ แต่เราเห็นว่าเป็นตัวจริงไปได้ นี่คือวิธีแทรกซ้อนทางวิชาของมาร

(๑๐.)ขั้นตอนต่อมา คือ ซ้อน ก็คือการทำสวมอย่างละเอียดเข้าไป ทำให้หลายชั้น

(๑๑.)ขั้นตอนต่อมา คือ ร้อยไส้ ก็คือยึดปกครองได้เต็มรูปแบบ คือ เข้าถึงกลางได้ กลางก็คือกลางดวงธรรม ตรงจุดใสเท่าปลายเข็ม การเปรียบเทียบก็คือ ข้าศึกเข้าเมืองหลวงได้แล้ว การรบตั้งแต่อดีต เมื่อเข้าถึงเมืองหลวงได้แล้ว ถือว่าชนะแล้ว ฝ่ายถูกยึดต้องประกาศยอมแพ้

นี่คือ ขั้นตอนการแทรกซึมของมาร ที่เขาจู่โจมเข้ามาในวิชาของภาคขาว มีขั้นตอนมากมาย เราต้องจำให้ได้ ต้องแม่นตำรา ต้องหมั่นตรวจสอบความรู้กับตำรา อย่าให้วิชาเฝือ อย่าให้วิชาเพี้ยน

การเดินวิชาต้องเข้ากลางเสมอไป

"กลาง" ก็คือ กลางดวงธรรมตรงจุดใสเท่าปลายเข็ม ดวงธรรมเป็นมรรค คือเป็น *"ทาง"* ให้ใจเดิน ถ้าไม่มีดวงธรรม ก็เหมือนกับไม่มีมรรค (ทาง) ส่งผลให้ใจเดินวิชาไม่ได้ ดวงธรรมก็คือดวงธรรม ๖ ดวง ดังที่กล่าวผ่านมาแล้ว ดวงธรรมมีมากมายเป็น เถา-ชุด-ชั้น-ตอน-ภาค-พืด.. ละเอียดเข้าไปเรื่อย นี่กล่าวเพียงย่อ ๆ เท่านั้น ให้ท่านกลับไปอ่านเรื่องดวงธรรม ๖ ดวงอีกอีกครั้ง เพื่อประกอบความเข้าใจ

นี่คือ แนวการเดินวิชาที่หลวงพ่อท่านสอน พวกเราจำวิชาได้ แต่ไม่เข้าใจความหมาย ข้าพเจ้าจึงอธิบายให้ฟังเพียงย่นย่อ เพราะกล่าวพาดพิงถึง มีความจำเป็นต้องอธิบายพอสมควร ***เดี๋ยวนี้หาคนเป็นวิชาได้ยากแล้ว แม้จะเรียนมาจากหลวงพ่อโดยตรงเป็นเพราะไม่หมั่นเดินวิชาประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งก็คือ ไม่ทวนความรู้กับตำรา ไม่ว่าใครทั้งนั้น หากเข้ากฎเกณฑ์ดังว่านี้ ถือว่าวิชาใช้ไม่ได้แล้ว*** จะให้ใช้ได้ ก็ต้องตั้งต้นเรียนกันใหม่! เริ่มต้นกันใหม่! ฝึกฝนกันใหม่! วางรากฐานกันใหม่! ท่านจะมีความเพียรหรือไม่? ข้าพเจ้าพูดเสมอว่า วิชาธรรมกายคือลู่ทางสู่มรรคผลนิพพาน เป็นความรู้ชั้นสูงในพระพุทธศาสนา เรียนยาก! เข้าถึงยาก! และยากต่อการรักษา! ที่เป็นเช่นนี้ เพราะมารเขาคอยจ้องจะดับวิชาอยู่ทุกลมหายใจ เขาใช้วิธีสอดละเอียดเข้ามาที่ใจเราก่อน ***หากเขาสอดละเอียดเข้ามาได้ ส่งผลให้ความเชื่อของเราเพี้ยน และทำให้วิชาเฝือ และเกิดความผิดเพี้ยนโดยทันที*** ต่อจากนั้น ก็จะเพี้ยนตลอดไป มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพานทันที คือมรรคผลนิพพานล่มสลาย ทุกวันนี้เราเห็นตัวอย่างกันอยู่แล้วไม่ว่าที่ไหนความรู้ก็เพี้ยนวิชาก็เพี้ยน แต่ก็อ้างว่าเรียนมาจากหลวงพ่อ แต่พอถามว่าเคยเปิดตำราทบทวนความรู้บ้างหรือเปล่า? ท่านไม่ตอบคำถามของข้าพเจ้า? หากเรียนกันแบบเพี้ยน ๆ แม้จะเรียนกันมาร้อยปีพันปี ก็ถือว่าใช้การไม่ได้ทั้งนั้น โปรดเข้าใจให้ตรงกันว่า ***มารเขาเก่งมาก หากเขาสอดละเอียดไปในที่ใด? ที่นั่นจะต้องมีเรื่องมีราวทันที*** ประเทศเดียวกันแท้ ๆ ก็ยังแตกออกเป็น ๒ ประเทศได้ เช่น เวียดนาม เยอรมัน เกาหลี เป็นต้น ศาสนาเดียวกันยังแตกเป็น ๒ นิกายได้ แปลว่า มารเขาทำได้ทั้งนั้น แล้ววิชาธรรมกายของเรามารเขาก็สอดละเอียดได้เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าหวังดีต่อการเรียนวิชาธรรมกาย จึงขอเตือนและ

กำชับไว้ เพราะข้าพเจ้ารู้เห็นฤทธิ์เดชของมารแล้ว ***หากมารสอดละเอียดในวิชาของเราเมื่อไร? วิชาของเราจะเพี้ยนไปหมด ส่งผลให้เราพบกับความล้มเหลวด้วยประการทั้งปวง***

ข้าพเจ้าบรรยายเรื่องคำกล่าวของธาตุธรรมมายาวแล้ว ก็เพื่อให้เกิดข้อคิดแก่ผู้ศึกษาเล่าเรียน ธาตุธรรมท่านบอกว่า ปราบมารมีมาแล้วในอดีตหลายยุคหลายสมัย แต่ไม่ประสบความสำเร็จเลย แต่การปราบมารในยุคนี้ คือยุคของ *"ต้นปราบ ตรีภพ หละหยกชมพู"* ได้ผลมาก ข้าพเจ้าเสนอความคิดไว้ ๓ เรื่องดังนี้

(๑.) ต้องเดินวิชาไปให้สุดนิพพานให้จงได้

(๒.) ต้องดับทุคติภูมิให้จงได้ เพราะทุคติภูมิคือเครื่องมือของมาร

(๓.) เรื่องดวงธรรม ๖ ดวง เพราะดวงธรรมทั้งปวงเป็นทะเลรู้ทะเลญาณของภาคขาว เมื่อแก้ปัญหาทะเลรู้ทะเลญาณได้แล้ว จึงมาถึงเรื่องเกิดวันวิสาขบูชาของนิพพาน

เนื้อหาสาระของเรื่องทั้ง ๓ มีอย่างไร? ท่านอ่านผ่านมาแล้ว ข้าพเจ้าเสนอความคิดได้บ้าง เพราะข้าพเจ้ามีประสบการณ์ เนื่องจากทำวิชาพบเหตุการณ์มาแล้ว ความรู้ประการอื่นข้าพเจ้าไม่รู้ไม่ทราบ ความรู้ของข้าพเจ้ายังไปไม่ถึง ข้าพเจ้ายังให้ข้อคิดไม่ได้ เพราะงานปราบมารของข้าพเจ้าได้ผลเพียงระดับหนึ่งเท่านั้น งานปราบมารยังต้องทำต่อไป จะมีข้อยุติประการใด? ท่านต้องติดตามต่อไป

ท่านต้องทราบไว้เรื่องหนึ่งว่า ในสากลโลกและสากลธรรมนี้ มีเรื่องสำคัญเรื่องเดียว คือเรื่องปราบมาร ธาตุธรรมท่านบอกให้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ตั้งแต่อดีตกาลมาแล้ว ธาตุธรรมของธรรมภาคขาวต่อสู้กับงานปราบมารติดต่อกันมา ***วิธีทำของพระองค์ก็คือส่งคนของท่านให้มาเกิด เพื่อให้มาทำวิชาปราบมาร*** ธรรมภาคขาวจะได้พ้นจากปกครองของมารเสียที เพราะการที่ถูกมารปกครองนั้น เกิดคามเสียหายเป็นอันมาก ความเสียหายมีอย่างไรนั้น? ข้าพเจ้ากล่าวไว้แล้วในหนังสือปราบมารทุกภาค ขอให้ท่านสรุปความเสียหายออกมาให้จงได้ ***แต่งานปราบมารไม่ง่ายอย่างที่ธาตุธรรมผู้ใหญ่ท่านคาดคิด แม้กระนั้นก็ไม่ละเลยต่อความพากเพียร งานปราบมารคงทำตลอดมา*** ดังที่ข้าพเจ้าไดนำเรื่องราวมากล่าวแล้ว แต่งานปราบมารในยุคของ *"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"* ได้ผลงานทะลุเป้าหมาย เหมือนกับว่าเราได้เกิดใหม่ เหมือนกับว่าเราฝันไป ความสิ้นหวังทั้งปวงกลายเป็นอนาคตใหม่ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเรื่องทั้งปวงนี้จะมีขึ้นในสมัยที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร

ตำราปราบมารเกิดขึ้นแล้วในโลกของเรา

เป็นเหตุการณ์ครั้งแรกของโลก!

เป็นหลักฐานที่ผู้เป็นบัณฑิตจะได้ตรวจสอบ เป็นข้อมูลที่ผู้เป็นบัณฑิตจะได้พิจารณา เป็นเอกสารที่ผู้เป็นบัณฑิตจะได้ศึกษาค้นคว้า ควรที่ผู้คงแก่เรียนทั้งหลายจะได้พิสูจน์กันในวันนี้ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะชี้แจงพร้อมที่อธิบายอยู่แล้ว เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ขอให้เกจิอาจารย์ทั้งปวงรวมตัวกันไปพิสูจน์ ไม่ใช่เรื่องที่เราจะมาพูดกันแบบลม ๆ แล้ง ๆ ไม่ใช่เรื่องที่เราจะมาวิจารณ์กันเล่น ๆ หากท่านประสงค์จะเรียนรู้และเป็นสัมมาทิฏฐิอย่างแท้จริงแล้ว ข้าพเจ้าให้การต้อนรับด้วยความยินดี เพราะความรู้ว่าด้วยการปราบมารนั้น ควรที่เราท่านจะต้องเรียนรู้ และอนุรักษ์สืบสานไปชั่วลูกชั่วหลาน เป็นความรู้สำคัญที่ไปศึกษาเล่าเรียนที่ใดในโลกไม่ได้ เพราะที่ใดในโลกไม่มีความรู้อย่างนี้ ไม่มีในมหาวิทยาลัยใดทั้งนั้น มีก็แต่ในบ้านเราคือเมืองไทยเท่านั้น

ผู้ที่จะบอกความรู้ทั้งปวงให้แก่ผู้คงแก่เรียนได้ ก็คือ *ลุงการุณย์ บุญมานุช* เพราะข้าพเจ้ามีประวัติว่าเป็นผู้ปราบมารและเสนอผลงานปราบมารไปแล้ว เป็นหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ รวมทั้งเล่มนี้ด้วย เป็นหนังสือปราบมาร ๕ ภาค นี่คือหลักฐานที่เป็นเอกสาร

หลักฐานสำคัญที่เป็นเอกสารอีกประการหนึ่ง คือ ลุงการุณย์ บุญมานุช เป็นผู้เขียนขยายความรู้วิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ต่อคำถามที่ว่า ***มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องเขียนขยายความรู้วิชาธรรมกาย? ตอบว่า วิชาธรรมกายไม่ว่าจะหลักสูตรใด? มีความยากทั้งนั้น! ยากต่อการเข้าใจ! ยากต่อการตีความ! ยากต่อการเรียนรู้! ยากต่อการเข้าถึง! ยากต่อการปฏิบัติ! ยากต่อการรักษา! ยากทุกบท! ยากทุกหลักสูตร!*** สรุปแล้ว วิชาธรรมกายยากทั้งหมด หากข้าพเจ้าไม่นำบทความรู้แต่ละบทมาอธิบายความหมาย ความยากก็จะอยู่อย่างนั้น ความยากก็จะเป็นไปเช่นนั้น ส่งผลให้วิชาสูญในเร็ววัน เนื่องจากไม่มีใครปฏิบัติได้ ทุกคนทราบเป็นอันดีว่า วิชาธรรมกายเป็นของสูง เป็นความรู้ชั้นสูงในพระพุทธศาสนา ไม่มีศาสนาใดมีความรู้อย่างนี้ ความรู้นี้มีเฉพาะของพุทธศาสนาเท่านั้น ผู้ที่จะมาค้นคว้าพบความรู้นี้ก็คือพระพุทธเจ้าเท่านั้น คนอื่นค้นคว้าไม่ได้ เพราะบารมีธรรมไม่พอจึงค้นวิชานี้ไม่ได้ วันที่พระพุทธเจ้าค้นพบวิชานั้น เป็นวัฒนธรรมสืบต่อกันมาของหน่อเนื้อพุทธางกูร คือวันวิสาขบูชานั่นเอง ความรู้นี้เราท่านทราบกันแล้ว ***แต่เป็นการบังเอิญที่หลวงพ่อวัดปากน้ำมาค้นพบวิชานี้เข้า ท่านจึงเขียนความรู้เรื่องนี้ไว้ เป็นตำรา ๔ หลักสูตร*** คือ

(๑.) วิชาธรรมกายเบื้องต้น คือ ***วิชาธรรมกายหลักสูตร ๑๘ กาย*** เราท่านรู้จักกันดี เพราะทางวัดปากน้ำพิมพ์แจกมานานแล้ว ข้าพเจ้าไม่ต้องอธิบายอีก เพราะเราก็เคยเห็นเคยอ่านแล้วทุกคน

(๒.) วิชาธรรมกายหลักสูตรระดับกลาง เรียกว่า ***"คู่มือสมภาร"*** พิมพ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ พิมพ์ถวายสมเด็จพระสังฆราช วัดบวรนิเวศวิหาร เป็นความรู้ ๑๕ บท หากรวมภาคผู้เลี้ยงด้วยจะเป็น ๓๐ บท

(๓.) วิชาธรรมกายหลักสูตรระดับยาก เรียกว่า ***"วิชชามรรคผลพิสดาร"*** เป็นความรู้ ๔๖ บท ซึ่งพระมหาจัน ป.ธ. ๕ เป็นผู้รวบรวมไว้ตั้งแต่ปี ๒๔๘๑ ทางวัดปากน้ำได้นำมาจัดพิมพ์เมื่อปี ๒๕๑๗ จำนวน ๕๐๐ เล่ม

(๔.) วิชาธรรมกายระดับยากมาก เรียกว่า ***"วิชชามรรคผลพิสดารภาค ๒"*** เป็นความรู้หลากหลาย ซึ่งทางวัดปากน้ำได้นำมาจัดพิมพ์เมื่อปี ๒๕๑๙

(๕.) ยังมีวิชาธรรมกายอีกหลักสูตรหนึ่ง คุณฉลวย สมบัติสุข เล่าว่า ไม่ทราบว่าใครมายืมหลวงพ่อไป? หลวงพ่อก็ให้ไป แล้วไม่นำส่งคืน จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังเข้าวิชาติดตามอยู่ ขอให้ได้ต้นฉบับคืนมา แล้วข้าพเจ้าจะนำมาขยายความให้ ขอให้ท่านผู้ยืมไป โปรดนำส่ง ลุงการุณย์ บุญมานุช บ้านเลขที่ ๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง ตำบลวัดใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐ โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐ ข้าพเจ้าจะขอบพระคุณอย่างมาก และจะมีรางวัลให้อย่างงาม ท่านผู้ยืมไป ถึงท่านเก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว โปรดนำส่งข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะเผยแพร่แทนท่าน

โปรดจำไว้ว่า หลวงพ่อมรณภาพเมื่อปี ๒๕๐๒ ความรู้สำคัญคือ วิชาธรรมกายระดับยาก ได้แก่ *"วิชชามรรคผลพิสดาร"* และ *"วิชชามรรคผลพิสดาร ภาค ๒"* ไม่ได้จัดพิมพ์ในสมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่

ตำราชั้นสูงอีกระดับหนึ่ง คือ *"ตำราปราบมาร"* หลวงพ่อไม่ได้ทำเป็นตำราไว้เลย น่าเสียดายมาก!

ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรทุกวันนี้ ยังเป็นตัวทฤษฎีอยู่ ยังเป็นภาคปริยัติอยู่ ยังไม่เป็นภาคปฏิบัติที่ชัดเจน จึงยากต่อการเรียนรู้ ยากทั้งภาษาหนังสือ ยากทั้งความรู้ สรุปแล้วยากทั้งนั้น! ***หากข้าพเจ้าไม่นำมาขยายความ ก็จะยิ่งยากกันใหญ่ ผลที่ตามมาก็คือ จะทำให้วิชาสูญ เนื่องจากหาผู้ปฏิบัติไม่ได้ เพราะอ่านแล้วไม่รู้เรื่อง*** บัดนี้ ข้าพเจ้าได้นำมาขยาย

ความให้ครบทุกหลักสูตรแล้ว ความยากไม่มีอีกต่อไป ใคร ๆ ก็อ่านเข้าใจ ส่งผลให้ปฏิบัติได้ทันที นี่คือ ผลงานของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าทำได้อย่างอัศจรรย์

ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำวิชาปราบมาร จนถึงขนาดนำผลงานปราบมารมาเสนอแล้ว รวม ๕ ภาค จะไม่มีความสามารถนำวิชาธรรมกายทุกบทมาอธิบายได้นั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ แค่นี้ยังทำไม่ได้ แล้วจะไปปราบมารได้อย่างไร? เพราะการปราบมารใช้ความรู้ชั้นสูงทั้งนั้น หากใช้ความรู้ธรรมดา มารจะดับได้อย่างไร? นี่คือเหตุผล

ข้าพเจ้าขอเตือนทุกคนว่า วิชาธรรมกายยากทั้งนั้น มารเขาจ้องหาจังหวะอยู่แล้ว ให้ระวังอย่าให้วิชาเพี้ยน เพราะมารเขาแทรกซ้อนเข้ามาได้ เราเป็นฐานทัพให้เขาโดยที่เราไม่รู้ตัว มารเขาจัดสรรให้ทั้งนั้น เขาอยู่หลังฉาก จะเอาเงินหรือ? จะเอายศถาบรรดาศักดิ์หรือ? จะเอาอำนาจหรือ? จะเอาชื่อเสียงหรือ? มารเขาจัดให้ได้ทั้งนั้น เขากำกับอยู่หลังฉากโดยที่วิชาของเราละเอียดไม่พอจึงไม่รู้เห็น! คงหลงตัวเองตลอดไป เงินไหลเข้ามา ผู้คนเฮเข้ามา มารเขากำกับการแสดงทั้งนั้น แต่ผู้เป็นเกจิอาจารย์ไม่รู้ตัวเลย คงหลงวิชาของตนอยู่อย่างนั้น นี่คือมารทำให้เราเข้าใจผิดไปหมด เราสำคัญผิดไปหมด ข้าพเจ้าได้รู้เห็นเรื่องนี้ในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี่เอง ซึ่งก่อนนั้นข้าพเจ้าก็เข้าใจว่า เป็นบารมีของหลวงพ่อท่านแล้ว พอท่านเรียนจบ ท่านก็ออกบวช ท่านสืบสานวิชา ผู้คนให้การสนับสนุน เงินทองหลั่งไหลราวพายุ แต่พอข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารผ่านไปเข้าปีที่ ๑๐ เศษ ความคิดของข้าพเจ้าเปลี่ยนไปเสียแล้ว ที่เราเคยว่าเป็นบารมีของหลวงพี่นั้น ไม่ถูกเสียแล้ว การที่เงินหลั่งไหลเข้ามาและผู้คนเฮเข้ามา เป็นเพราะมารเขากำกับทั้งนั้น มารเขาทำได้ปานนั้นเชียวหรือ? เราตกเป็นฐานทัพของมารโดยเราไม่รู้ตัว ทั้งที่เราเป็นวิชา นี่มันอะไรกัน? คือความข้องใจของข้าพเจ้า

แล้วความข้องใจก็เบาบางลง ที่เรา แก่-เจ็บ-ตาย ในทุกวันนี้ ไม่ใช่ฝีมือของมารหรือ? ศาสนาเดียวกันแท้ ๆ ยังแยกเป็นนิกายต่าง ๆ นี่ก็ฝีมือของมารเขา ที่เขาสามารถสอดละเอียดให้ความคิดของเราแตกแยกไปได้ ประเทศเดียวกันแท้ ๆ ยังแยกเป็น ๒ ประเทศได้ เช่น เวียดนาม เกาหลี เยอรมัน เป็นต้น สรุปแล้ว มารเขาบังคับได้หมด จะให้อะไรเป็นอย่างไร? เขาบังคับได้ทั้งนั้น ให้เป็นไปตามที่เขาต้องการได้ทั้งนั้น เพราะเขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม เขาเป็นใหญ่ เขาบังคับได้หมด มาถึงตรงนี้ ***ข้าพเจ้าได้ข้อคิดว่า วิชาธรรมกายเป็นลู่ทางของมรรคผลนิพพาน มารเขาคอยหาจังหวะที่จะสอดแทรก ก็เพื่อให้มรรคผลนิพพานล่มสลาย เป็นหน้าที่ของเขาอย่างนั้น การงานของเขาเป็นเช่นนั้น***

เมื่องานปราบมารมาถึงตรงนี้ ข้าพเจ้าได้รู้เห็นว่าวิชาของพวกเราเพี้ยนเสียแล้ว เสียท่าเขาเสียแล้ว ก็ได้แต่เตือนไว้ว่า ระวังวิชาเข้าไว้! อย่าให้วิชาเพี้ยน! อย่าไปเชื่อเงิน อย่าไปเชื่อที่ผู้คนเฮมาสนับสนุน เพราะนั่นคือมารเขาจัดสรรทั้งนั้น เขาต้องการให้เราหลงตัวผิด ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า หน้าที่ของมารเขาต้องทำอย่างนั้น งานของเขาเป็นอย่างนั้น

จงจำไว้เป็นตำรา ว่าการเรียนโดยไม่เปิดตำรา เกิดความเสียหายทั้งนั้น

คราวนี้เรามาคิดดูว่า คนที่เขาโกยเงินมาให้เรานั้น ถามว่าเขาได้รับอะไร? ผู้คนที่เขาเข้ามาเป็นหมื่นแสนนั้น ถามว่าเขาได้อะไร? ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า มารเขาบังคับมาได้ เพราะเขาต้องการให้เราหลงผิด นี่คือวิธีของมารเขา

งานของมารคืออะไร? ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า ***ประชาชนเดือดร้อน ประชาชนขัดสน นั่นคืองานของมาร! เกจิอาจารย์เกิดการหลงผิดวิชา นั่นคืองานของมาร! มรรคผลนิพพานล่มสลาย นั่นคืองานของมาร!***

ข้าพเจ้าจะตอบคำถามทั้งหมดให้ครบทุกประเด็น ยังตอบเช่นนั้นไม่ได้ ขอบอกแต่ว่า งานปราบมารของข้าพเจ้าในยุคปราบมารภาค ๔ เรื่องการไปพบทะเลบุญรายการต่าง ๆ ตามที่นำมารายงานไว้นั้น ได้ความรู้ว่า คนเฮเข้ามา เงินหลั่งไหลดังพายุนั้น เกิดจากมารเขาเข้าบังคับประชาชน พอถึงขั้นคำนวณบารมี เพราะเมื่อใครมาบำรุงพระศาสนาแล้ว? พระพุทธองค์จะต้องให้บารมี มารเขาก็มารับบารมีแทนเรา โดยที่เราไม่มีรู้ไม่มีญาณทัสสนะไปรู้เห็น เนื่องจากเราเป็นวิชาธรรมกายอ่อน ๆ แต่หลงตัวเองว่าเราเป็นธรรมกายแก่กล้าแล้ว มารเขาอ้างว่า งานนี้เขาเป็นคนหาเงิน เขาเป็นคนเกณฑ์ผู้คนมา บารมีต้องเป็นของเขา เพียงเท่านั้นเอง พระพุทธองค์ก็ทรงพูดไม่ออก ไม่รู้จะทำประการใด? เพราะมารเขาก็เข้าบังคับพระองค์ด้วย แล้วมารก็รับเอาบารมีไปอย่างสะดวกโยธิน เหตุการณ์นี้เป็นมานานแล้ว ยังไม่มีใครแก้ได้ จึงว่าเล่มปราบมาร ๔ มีคุณค่าอย่างยิ่ง! ควรแก่การอ่านอย่างยิ่ง! เพราะมีประสบการณ์เช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงเคยพูดว่า ***ทำบุญให้มารกิน ทำเงินให้โจรใช้*** หากข้าพเจ้าไม่รู้ไม่เห็น ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมากล่าว? นี่คือความรู้ที่ได้จากงานปราบมาร หากใครไม่ได้อ่านปราบมารภาคต่าง ๆ เราจะหูตากว้างไกลได้อย่างไร? เราก็เขลาอยู่อย่างนั้น ความรู้อย่างนี้ ความรู้ระดับนี้ ไม่มีใครในโลกบอกเราได้อีกแล้ว

ท่านที่ตั้งใจสืบสานวิชาธรรมกาย ต้องคิดให้มาก! เพราะมารเขาซ้อนแผนได้

มารเขาจ้องอยู่แล้ว แต่พวกเราไม่ระวังวิชากันเอง เดินวิชาหลวมตัวเมื่อไร? มารเขาแทรกได้! ธาตุธรรมของเราก็เปลี่ยนไป แต่เดิมธาตุธรรมของเราเป็นภาคขาว ตอนนี้ไม่ขาวดังเดิมเสียแล้ว โดยที่เราไม่รู้ตัว ธาตุธรรมทรงผิดหวังในตัวเราอย่างมาก ผู้คนภายนอกเขาไม่รู้ ทุ่มเงินให้แก่เราหมดตัว สุดท้ายผลงานที่เราแสดงก็คือ ดิน-หิน-ปูน-ทราย เป็นวัตถุที่ผู้ทำไม่ต้องใช้ความรู้อะไร? เรามาเล่นทางงานวัตถุ ไม่มีเวลาไปฝึกฝนวิชา สุดท้ายชีวิตของเราก็จบลง ประชาชนหมดตัวและเราผู้สืบสานวิชาก็สมควรแล้วที่ธาตุธรรมพิจารณาโทษ ดังอย่างเช่นนี้ มีให้เราเห็นในทุกสมัย น่าเสียใจมาก!

๑. ตัวอย่างที่ว่า แผนซ้อนแผนคืออย่างไร? ยกตัวอย่างเพื่อให้เกิดปัญญาแก่ท่านผู้ศึกษาเล่าเรียน ดูได้จากประวัติการเผยแพร่วิชาธรรมกายในสมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ สมัยนั้นหลวงพ่อส่งพระลูกศิษย์ไปเผยแพร่ในต่างประเทศ ต่อมาฝรั่งได้มาบวชเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำ ครั้นต่อมามีเหตุการณ์ว่า พระฝรั่งออกไปจากวัดปากน้ำ นี่คือแผนซ้อนแผน ***ภาคขาวเผยแพร่ แต่ภาคมารทำให้แผนล่มสลาย***

๒. ตัวอย่างวิชาซ้อนวิชา คือวิชาของภาคขาวมีอยู่อย่างไร? หลวงพ่อท่านสอนไว้แล้ว ***ตำรามีแล้ว แต่ศิษย์ที่ศึกษาเล่าเรียนไม่ทบทวนตำรา ไม่ยึดมั่นตำรา*** ถือว่าเคยเรียนมาจากครูอาจารย์อย่างไร? ก็เดินวิชาไปตามนั้น ยึดมั่นถือมั่นไปอย่างนั้นโดยรังเกียจตำรา และหันหลังให้กับตำรา ตัวอย่างนี้มีให้สังเกตในยุคปัจจุบันนี้

๓. ตัวอย่างแผนซ้อนแผนอีกตัวอย่างหนึ่ง คือเรามีเจตนาสร้างบารมีเต็มที่ ตั้งใจเรียนวิชาธรรมกายเต็มชีวิต ตั้งใจเผยแพร่วิชาธรรมกายเต็มชีวิต พูดอย่างเข้าใจง่ายก็คือ สละชีวิตกันเลยทีเดียว เหตุที่ตั้งใจเช่นนั้น เพราะบารมีเดิมเป็นทุนไว้แล้ว เพียงแต่เราดำริว่าจะบวช คนทั้งหลายก็ทุ่มกำลังช่วย ไม่ว่าจะทำอะไร? เป็นเงินเป็นทองไปหมด แต่ความรู้เพี้ยนไปหมด

นี่คือแผนซ้อนแผน ***ภาคขาวให้คนของท่านมาสร้างบารมี แต่ภาคมารเขาซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ กำกับการอยู่หลังฉาก*** บารมีเกิดขึ้นเท่าไร? มารเขามารับไปหมด ดังที่กล่าวผ่านมาแล้วนั้น แผนนี้เราเจ็บปวดมาก แม้ข้าพเจ้าไม่ยกตัวอย่างว่าที่ใด? ท่านคงเดาออกเอง

ข้าพเจ้ากำชับว่าวิชาอย่า เพี้ยน! ถ้าวิชาเพี้ยนไปเมื่อไร? มารเขาก็เขมือบเราเมื่อนั้น ***ให้มักน้อยเข้าไว้! อย่าอยากรวย!*** ให้ถือคติว่า ***"ฤาษีผอม"*** คือนักบวชต้องขัดสน ให้หนีจากยศถาบรรดาศักดิ์ทั้งปวง ***อย่าอยากดัง! อย่าอยากมีชื่อเสียง!*** ระวังศีล ระวังวินัยอยู่ทุกคืนวัน

วินัยพระสงฆ์ต้องถือไว้ในมือ อย่างที่หลวงปู่ชั้วท่านปฏิบัติ หากไม่ทำตามที่ว่านี้ โอกาสที่จะรอดตัวดูว่ายากมาก! เพราะเขาจ้องอยู่แล้ว

เหตุใดมารจึงต้องหนุนเราโดยแฝงตนอยู่ในที่ลับ? ให้เราได้เงิน ได้อำนาจ ได้คนมาสนับสนุน

๑. ต้องการให้เราหลงตัวเอง เป้าหมายก็คือให้มรรคผลนิพพานล่มสลาย เราจึงหลงตัวเองว่า วิชาของเราดีแล้ว มารเขาทำสำเร็จมาแล้วในทุกยุคสมัย ยังไม่มีใครรู้เท่าทันทั้งนั้น! แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็เพิ่งได้รู้ รู้แล้วก็ตกใจมาก!

๒. การที่เราได้เงินมาทำงาน ใคร ๆ ก็โกยเงินมาให้! เวลาพระพุทธองค์ทรงให้บารมี มารเขาก็มารับไป เขาอ้างว่า เขาเป็นผู้หาเงินมา แปลว่า เขาได้ประโยชน์ทั้งขึ้นทั้งล่อง เหมือนกับเราสนับสนุนให้นักมวยเป็นแชมเปี้ยนโลก พอนักมวยของเราขึ้นชก เราก็ได้เงิน เพราะเราเป็นผู้จัดการ สรุปว่ามารเขาเหนือเราด้วยประการทั้งปวง วิชาของเขาเหนือเรา เขาจึงบังคับเราได้สารพัด

เหตุใดข้าพเจ้าจึงกล้านำเรื่องนี้มากล่าว? ที่กล้านำมากล่าวก็เพื่อให้คนยุคใหม่ได้คามรู้ที่ถูกต้องว่า ***การที่ใครรวยเอามาก ๆ ผู้คนฮือฮากันมากนั้น แท้จริงไม่ใช่บารมีของเขา แท้จริงไม่ใช่งานของภาคขาวเลย ภาคขาวจะให้เงินเรา จะต้องดูความสมควร จะต้องดูเหตุผล เพราะเป็นการใช้บารมี แต่การที่ประเคนมาให้เราแบบล้นฟ้า มันจะต้องมีอะไร? เป็นเบื้องหน้าเบื้องหลัง*** นี่คือการสังเกตของเรา ถ้าวิชาดี ความรู้ไม่เพี้ยน เราจะไม่ว่าอะไร? แต่นี่ความรู้ไม่เอาไหน? เพี้ยนไปหมด อ้างว่าเรียนมาร้อยปี งานปราบมารทำมาได้ถึงจุดนี้แล้ว เราจึงได้รู้ว่า ***นี่เป็นผลงานที่มารเขาทำอยู่ที่ลับ เข้ามากำกับการทั้งหมด เอาเราเป็นฐานทัพ โดยที่เราไม่รู้เรื่อง โดยที่เราไม่รู้ตัว*** ไม่ได้เป็นผลงานของภาคขาว ภาคขาวจะเอาเงินมาก ๆ มาทำอย่างนั้นเป็นการไม่สมเหตุสมผล มันผิดหลักของภาคขาว เพราะภาคขาวมีคติว่า ***"ฤาษีผอม"*** คือนักบวชต้องขัดสนยากจน เพราะเราเผาผลาญกิเลส แต่นี่ฤาษีอ้วน สั่งอาหารมาจากภัตตาคาร สั่งจีวรมาจากต่างประเทศ เรามาบำรุงกิเลส ให้กิเลสอ้วนมีกำลัง พฤติกรรมตามที่กล่าวมานี้ เราน่าจะนำมาคิดใคร่ครวญ แต่เรายังขนเงินไปบูชากันอีก ก็แปลว่ามารเขายังมีกำลัง มารเขามีอำนาจบังคับให้เป็นไปตามความต้องการของเขา นี่คือผลงานของมาร ที่เขายังต้มเราได้

ข้าพเจ้าบรรยายมาถึงตรงนี้ ท่านถามว่า แล้วเราจะแก้ปัญหานี้อย่างไร? สุดท้ายก็มาถึงคำตอบสุดท้ายว่า ขึ้นอยู่กับงานปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ ***ถ้ามารถูกดับหมดจริง เหตุการณ์อย่างนี้จะไม่ปรากฏในโลก*** เพราะหมดตัวผู้บังคับ หมดตัวผู้ส่งวิชา ขณะนี้ผู้บังคับทั้งปวงของมาร ยังหลบอยู่ในเหตุลับในเหตุหาย ยังกำจัดได้ไม่หมดสิ้น ทั้งที่ข้าพเจ้าก็อยากให้หมดสิ้นจริง ๆ เสียที ประชาชนจะได้มีกินมีใช้ จะได้หมดทุกข์หมดโรคกันเสียที ห่างพ้นจากการถูกหลอกกันเสียที

วันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๓

เป็นวันที่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชชนะศึก

พระพุทธองค์ทรงรับสั่งเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งให้ข้าพเจ้าได้ทราบ

เมื่อข้าพเจ้าทราบแล้ว ข้าพเจ้าก็ทำใจ ไม่เกิดความรู้สึกเสียใจเหมือนเมื่อก่อน *"งานปราบมารของศึกษาฯ คราวนี้ ธาตุธรรมไม่ได้ลงทุนอะไรให้แก่ศึกษาฯ เลย"*

(บันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๑๙) วันนี้เป็นวันกองทัพบก เป็นวันที่สมเด็จพระนเรศวรฯ ทรงชนะศึก เป็นวันสำคัญ พระสมนโคดมทรงรับสั่งให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าก็รับฟัง จากนั้นมาที่กายธรรมของต้นธาตุ ทรงรับสั่งว่าพระองค์ก็ทราบมาอย่างนั้น ต่อจากนั้น ข้าพเจ้ามาที่ *"ต้นใหญ่"* ทรงกล่าวว่า *"เรื่องจับเสือมือเปล่านั้น ต้นนิพพานเป็นเคยรับสั่งแล้ว ว่าธาตุธรรมไม่ได้ช่วยอะไรแก่ศึกษาฯเลย"* ต่อจากนั้น ก็มาที่ *"ต้นนิพพานเป็น"* ทรงกล่าวว่า *"เรื่องนี้ฉันเคยบอกไว้แล้ว ว่าธาตุธรรมไม่ได้ลงทุนอะไรให้แก่ศึกษาฯ เลย ในฐานะที่ทำงานสำคัญทำงานใหญ่"* เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ออกจากนิโรธ ก็มาคิดว่า ชีวิตของเรานี้ทำวิชาปราบมารมาตลอด ไม่ได้หลับนอนสบายเหมือนคนอื่น จะต้องเข้าวิชารบกับมารทุกคืนวัน แม้วันที่เราเจ็บป่วย เราก็ต้องทำวิชา จะหยุดไม่ได้เลย แม้การเจ็บป่วยที่เราจะต้องตาย แต่เราก็ตายไม่ได้ อย่างเช่นป่วยด้วยโรคมะเร็งกล่องเสียง ถึงขั้นผ่าตัด ผ่าตัดแล้ว ต้องฉายแสงตามวิธีการของหมอ แต่การฉายแสงนั้น ทำให้เราน้ำหนักลดลงอย่างมาก กินข้าวไม่ได้ ลิ้นไม่รู้รส เสียวฟันเคี้ยวไม่ได้ อ่อนกำลังลง น้ำหนักลดฮวบ ทำท่าจะตาย มีงานเผยแพร่ธรรมเข้ามาในระหว่างป่วยนั้น ก็ต้องไปนั่งเป็นประธาน แม้พูดไม่ได้เพราะไม่มีกล่องเสียงแล้ว เพราะกล่องเสียงถูกตัดไปแล้วก็ต้องแก้ปัญหาด้วยการเขียนหนังสือโต้ตอบ เป็นการสื่อความกัน จะต้องสอบความรู้วิทยากรในระหว่างที่ป่วยนั้น เราก็ต้องทำงาน แม้ร่างกายจะอ่อนเพลีย แต่มันก็ไม่ตาย เกิดกัมมัฏฐานทางใจว่า ***เรานี้จะตาย แต่ก็ตายไม่ได้ ธาตุธรรมท่านสั่งไม่ให้ตาย*** วันนั้นอ่อนเพลียมาก เพราะกินข้าวไม่ได้ แต่มีงาน

เผยแพร่ธรรมเข้ามาในระหว่างป่วยนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ไปทำงาน คือไม่ไปนั่งเป็นประธานให้ ธาตุธรรมท่านมาสั่งว่า ไม่ไปไม่ได้ ต้องไปให้เขา ข้าพเจ้าก็ต้องหอบสังขารไป ทั้งที่การป่วยไข้ก็ยังเป็นอยู่อย่างนั้น คิดว่าจะไม่ไหวเสียแล้ว แต่ก็สู้ไป แม้จะกินข้าวไม่ได้เลยแต่ก็ไม่เป็นลม ***หากเราตายไป แล้วเรื่องทุกอย่างมันจบลง ข้าพเจ้ายินดีตาย แต่ในเมื่อเรื่องยังไม่จบ เพราะการปราบมารยังทำไม่เสร็จ ธาตุธรรมจะยอมให้เราตายหรือ? แน่นอนที่สุด ที่พระองค์จะไม่ยินยอมให้เราตายแน่***

คนที่ทำวิชาปราบมาร ตกทุกข์ได้ยากอย่างนี้ ใครเล่าจะทนได้? แต่ข้าพเจ้าก็อดทนและทนอดมาแล้ว

ในเบื้องหน้าจะอย่างไร? ข้าพเจ้ายังไม่รู้ ทุกวันนี้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่แบบคนป่วย พูดไม่ได้ แต่ใช้เครื่องช่วยพูดก็พอพูดอ้อแอ้ได้บ้าง พอฟังรู้บ้างไม่รู้บ้าง แต่ยังดีที่พอสื่อความกันได้บ้าง ต้องไปหาหมอตลอด ต้องกินยาตลอด น่าเบื่อหน่าย การกินอยู่หลับนอนไม่เหมือนคนปกติ รวมความว่าน่าเบื่อหน่าย! ***ถึงจะเบื่อหน่ายปานใด? เราก็ต้องทำวิชาปราบมารตลอด*** แม้นอนหลับอยู่ ก็ต้องตื่นขึ้นมาทำวิชา อารมณ์ของข้าพเจ้าขึ้น ๆ ลง ๆ เสมอ ขึ้นอยู่กับผลของการเดินวิชา ถ้าดับมารได้ อารมณ์จะโปร่งใส แต่ถ้าดับมารได้ไม่หมด วิชาไม่เดินหน้า อารมณ์จะขุ่นมัวทันที เกิดอาการทุกข์ร้อนทันที คิดทันทีว่าจะเดินวิชาประการใดต่อไปอีก ใครมาขวางหน้า? เป็นอันไม่ถูกใจไปหมด ทั้งที่ไม่มีใครมาด่าพ่อด่าแม่เรา เหตุใดอารมณ์ของเราแปรผันไปได้? ทั้งที่เราก็ควบคุมใจของเราอยู่แล้ว

นี่คือมารละเอียดเขามาดลใจอยู่ ยังไม่หมดไปจากใจ เขายังมาบังคับเราได้ เขาจะให้นึกคิดอย่างไร? มารเขาทำได้ทั้งนั้น ***ตลอดชีวิตของข้าพเจ้าสู้กับมารมาตลอด เอาใจไปจดจ่ออะไรไม่ได้เลย ต้องเอาใจเดินวิชาตลอดวันตลอดคืน*** หากเว้นจากการทำวิชาเพียงวันเดียว นั่นคือความหนักอกหนักใจจะมาสู่ วิชาไม่ก้าวหน้า ต้องกลับไปตั้งต้นกันใหม่ เสียเวลามาก เสียอารมณ์มาก วิชาดี อารมณ์จึงจะปกติ

จะเห็นว่า งานปราบมารทำได้ยาก! จึงเห็นใจหลวงพ่อ เห็นใจทุกคนที่ทำวิชาปราบมาร ไม่ว่าจะทำได้ผลหรือไม่? ข้าพเจ้ามีความเห็นใจเขาเหล่านั้น ข้าพเจ้ารู้ถึงความทุกข์ยากของเขาเหล่านั้น เพราะเส้นทางนี้ ข้าพเจ้าเดินมาแล้ว

พูดถึงความทุกข์ยากของหลวงพ่อ ยังไม่มีใครเล่าให้ฟัง ก่อนที่ท่านจะมาบวชนั้น ทุกข์ยากอย่างไร? เพราะคนที่จะบรรลุธรรมอย่างนี้ก็ดี หรือจะลงมาเกิดเพื่อปราบมารตามที่ธาตุธรรมผู้ใหญ่ท่านใช้มาก็ดี พอเราเข้าสู่ครรภ์มารดา มารเขาก็บดขยี้เราทุกรูปแบบแล้ว พอคลอด

ออกมาเป็นทารกน้อย ไม่ว่าใครก็ตาม จะมีประวัติว่าจะตายสถานเดียว ***ไม่มีอะไรราบรื่นเหมือนชาวบ้านเขา มีแต่เรื่องหวาดเสียว มีแต่เรื่องจะตาย มีแต่เรื่องอุปสรรค มีแต่เรื่องอันตราย สารพัดเรื่องที่จะโคจรเข้ามาบดขยี้เรา*** หลวงพ่อเก็บเรื่องไว้ไม่เล่าให้ศิษย์ได้ทราบเกรงว่าถ้าเล่าให้ฟังแล้ว ศิษย์ทั้งหลายจะเกิดการย่อท้อต่อชีวิต ข้าพเจ้าพยายามจะรู้ ถามลูกหลานของหลวงพ่อ เขาเกิดทีหลังเขาก็ไม่ทราบอะไร? คนวัยเดียวกับหลวงพ่อท่านก็ตายไปหมดแล้ว จึงหมดโอกาสที่เราจะได้เรียนรู้ แต่ข้าพเจ้าก็พอเดาได้ เพราะอะไรจึงกล่าวอย่างนั้น? ดูตัวของข้าพเจ้าเอง โดยฟังจากพี่สาวคนโตที่เลี้ยงเรามา เขาก็จะว่า ***"มีแต่ประวัติจะตายรายวัน"*** ทั้งนั้น เมื่อตอนเป็นทารกน้อยกำลังคลาน ก็มีประวัติว่าตกน้ำ โตขึ้นหน่อยยังวิ่งแก้ผ้าต้องไปเลี้ยงควาย ถูกความขวิด แต่ก็รอดมาหวุดหวิดทุกคราวไป พอเข้าโรงเรียนประถมศึกษามีแต่เจ็บไข้ตลอด น่ารำคาญ ครั้นมาเรียนระดับมัธยมก็ยังป่วยไข้อยู่อย่างนั้น คุณพ่อต้องดั้นด้นพามาฝากญาติที่กรุงเทพฯ เพื่อรักษาตัวที่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ พอค่อยยังชั่วขึ้น กลับไปเรียนในโรงเรียนกันใหม่ เจ็บไข้ก็เป็น ๆ หาย ๆ เรียนจบชั้นมัธยมแล้ว เข้าไปเรียนฝึกหัดครูที่กรุงเทพฯ ระหว่างที่เรียนฝึกหัดครูอยู่นั้น ได้ไปหาหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ ฝึกเรียนวิชาธรรมกายจากหลวงพ่อ อาการของโรคปวดศีรษะจึงค่อยทุเลาลง แล้วก็หายเป็นปกติ ***ทำไมอาการป่วยไข้เรื้อรังของเราจึงต้องมาหายด้วยวิชาธรรมกาย? นี่คือคำถามที่เราถามตัวเอง***

พอเรียนจบโรงเรียนฝึกหัดครูแล้ว ก็เข้ารับราชการเป็นครูในกรุงเทพฯ ที่โรงเรียนโยธินบูรณะและที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศเป็นเวลา ๑๐ ปี ระหว่างที่เป็นครูอยู่นี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ไม่ขาดระยะเลย เปลี่ยนตำแหน่งราชการจากการเป็นครู ไปเป็นศึกษาธิการอำเภอในต่างจังหวัดในปี ๒๕๐๙ เริ่มแรกเป็นศึกษาธิการอำเภอในต่างจังหวัด ตามจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้

(๑.) เป็นศึกษาธิการอำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี ตั้งแต่ปี ๒๕๐๙-๒๕๑๔

(๒.) ย้ายไปเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง ตั้งแต่ปี ๒๕๑๔-๒๕๒๓

ตอนไปเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก ได้พบกับแม่ชีถนอม อาสไวย์ สำนักของท่านเป็นบ้านส่วนตัว อยู่ข้าววัดท้องคุ้ง อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง หน้าบ้านเขียนป้าย *"สำนักวิปัสสนา แม่ชีถนอม อาสไวย์ สาขาวัดปากน้ำ"* อยู่ติดเส้นทางหลวง รถประจำทางผ่าน นั่งรถประจำทางแล้วจะมองเห็นป้ายถนัด

วันที่ข้าพเจ้าย้ายมาเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก ต้องไปรายงานตัวต่อผู้ว่าราชการจังหวัดอ่างทองก่อน ก่อนที่จะเข้าทำทำงานในตำแหน่ง ขณะที่นั่งรถประจำทางไปศาลากลาง

จังหวัดอ่างทอง เพื่อรายงานตัวต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เห็นป้ายชื่อสำนักของแม่ชีถนอม เห็นป้ายชื่อสำนักแล้ว ก็นึกออกว่าเจ้าสำนักคือใคร? เพราะเราเคยเห็นท่านที่วัดปากน้ำ ตั้งใจว่าเสร็จงานราชการการรายงานตัวต่อผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว เราจะมาแวะดูสำนักวิปัสสนาของท่านให้ได้

ครั้นเสร็จงานราชการแล้ว ข้าพเจ้าก็มาเยี่ยมสำนักดั่งที่ตั้งใจ ข้าพเจ้าจำแม่ชีถนอมได้ เพราะท่านกินหมากชอบบ้วนน้ำหมาก บนโคกโบสถ์วัดปากน้ำ แต่ไม่คุ้นเคยกับท่าน ท่านเห็นข้าพเจ้าแต่งกายเครื่องแบบราชการ ท่านก็ไต่ถามถึงความเป็นมา *"มาทำราชการตำแหน่งอะไรที่จังหวัดอ่างทองนี้? ไม่เคยมีข้าราชการมาพบอีฉันเลย"* ข้าพเจ้าก็บอกท่านว่า *"ผมมาทำราชการในตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอป่าโมก ย้ายมาจากจังหวัดจันทบุรี วันนี้มารายงานตัวต่อจังหวัด ถือโอกาสมาคารวะแม่ชีด้วย"* ท่านถามว่า *"เคยรู้จักอีฉันมาก่อนหรือ?"* ตอบว่า *"ผมจำแม่ชีได้ เพราะผมไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำ แม่ชีกินหมากปากแดง บ้วนน้ำหมากบนโคกโบสถ์วัดปากน้ำ"* แม่ชีหัวเราะ *"พ่อคุณจำอีฉันได้แม่น"* แล้วก็ถามว่า *"เรียนวิชาธรรมกายมาอย่างไร? เรียนกับใคร? เรียนวิชาอะไร? ไหนลองเล่าวิชาให้อีฉันฟังหน่อยได้ไหม?"*

ข้าพเจ้าตอบว่า เรียนกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ท่านก็พูดขึ้นว่า *"อ๋อ !...เรียนกับแม่สุขหรือ? ไหน ... ลองว่าวิชาให้อีฉันฟังหน่อยซิ"* แล้วข้าพเจ้าก็เล่าเนื้อวิชาที่เรียนมาให้ท่านฟัง ใช้เวลาไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง เสร็จแล้วข้าพเจ้าก็ลากลับ

ต่อมาอีกไม่กี่วัน ข้าพเจ้าก็ไปเยี่ยมท่านใหม่ เพราะระยะทางใกล้กันมาก สำนักของแม่ชีถนอมกับอำเภอที่ข้าพเจ้าทำงาน รถประจำทางวิ่งไม่เกิน ๑๐ นาที การพบกันคราวนี้แม่ชีถนอมพูดเปิดใจในวิชาธรรมกายที่ข้าพเจ้าเรียน ท่านพูดเป็นคำแรกว่า *วิชาที่คุณศึกษาฯ เรียนมานี้ มันเพี้ยนไป! ยังไม่ถูกแนวของหลวงพ่อ"* ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ชอบใจ เพราะข้าพเจ้าเกิดการยึดมั่นถือมั่นเสียแล้ว เพราะเรียนมานานปี มันฝังจิตฝังใจเสียแล้ว เป็นวิชาที่หลวงพ่อค้นคว้าได้ เราเรียนมาแล้วทำไมแม่ชีคัดค้าน? ข้าพเจ้าเกิดความไม่พอใจ แต่ก็ไม่แสดงออกอะไร? เพราะเราเป็นข้าราชการ ไปบ้านเขาแล้วยังไปต่อล้อต่อเถียงเขา มันเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง นี่คือความรู้สึกที่ข้าพเจ้ายังจำเหตุการณ์ไม่ลืม

เมื่อข้าพเจ้ากลับมาถึงบ้านพัก ตกกลางคืนก็มาใคร่ครวญถึงคำพูดของแม่ชีถนอม ว่าแม่ชีถนอมต้องมีตุผลอะไร? ท่านจึงแสดงความเห็นเช่นนั้น เราต้องฟังท่านดูก่อน เพราะแม่ชีถนอม อาสไวย์ เป็นผู้ที่มีชื่อว่าแก้โรคเก่งนัก ใคร ๆ ก็ทราบกิตติศัพท์เรื่องนี้ ตัดความเห็นส่วนตัวของเราออกไป ฟังความรู้ของท่านก่อนว่าท่านจะอธิบายอย่างไร? การที่เรายึดมั่นถือมั่น

นั้น เป็นเพราะเราเรียนมานาน มันฝังกระดูกเสียแล้ว จึงยากที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลง ครั้นข้าพเจ้าอบรมใจของข้าพเจ้าได้แล้ว ทำให้ทิฏฐิมานะลดลงบ้าง จึงกลับไปหาแม่ชีถนอมอีกครั้ง คราวนี้แม่ชีถนอมสั่งให้ข้าพเจ้าเดินวิชา ๑๘ กายตามแบบหนังสือ ๑๘ กายของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าก็ทำตามโดยไม่มีโต้แย้ง ไม่เดินวิชาแบบเดินฌานดังที่เคยฝึกกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นอย่างทันใด!

มันเป็นเหตุการณ์กะทันหัน

เพราะข้าพเจ้ายังเดินวิชา ๑๘ กายเบื้องต้นไม่ชำนาญ แต่เดิมนั้น เรียนวิชาแบบเดินฌานสมาบัติตามแบบวิธีของแม่ชีทองสุข แล้วจู่ ๆ เจ้าคณะจังหวัดอ่างทองก็มาเชิญข้าพเจ้าให้ไปสอนพระสงฆ์ที่มาอยู่ปริวาสกรรมที่วัดของท่านจำนวน ๔๐๐ รูป เป็นความลำบากใจที่ข้าพเจ้าต้องถวายความรู้แก่พระสงฆ์อย่างไม่มั่นใจ แต่งานนี้ส่งผลให้ข้าพเจ้าลดทิฏฐิมานะลงได้อย่างอัศจรรย์ ไม่โต้แย้งการสอนของแม่ชีถนอมเหมือนครั้งแรกที่มาพบท่าน ***เพราะโดยปกติแล้ว ทิฏฐิมานะนั้นแก้ยาก! เนื่องจากมันเป็นเรื่องฝังจิตฝังใจ ยากต่อการแก้ไขในเวลาจำกัดเช่นนี้ เป็นบุญของข้าพเจ้าแท้ ๆ ที่ทิฏฐิมานะหมดไปจากใจ***

จำได้ว่า พระวิฑิตธรรมภาณ เจ้าคณะจังหวัดอ่างทอง (วัดต้นสน อ.เมือง จ.อ่างทอง) ท่านมาเชิญไปสอน (ต่อมาเลื่อนตำแหน่งเป็นพระราชาคณะชั้นราช ได้ราชทินนามว่า พระราชสุวรรณโมลี) วันนั้นมีพระสงฆ์กำหนดดวงปฐมมรรคได้ ๑ รูป ข้าพเจ้าก็ต่อวิชาจนพระสงฆ์รูปนี้ทำวิชา ๑๘ กายได้ เพียงรูปเดียวเท่านั้น ตั้งแต่ ๙ โมงเช้าจนจบวิชา ๑๘ กายก็เพลพอดี เสร็จจากต่อวิชาแล้ว พระเดชพระคุณก็ได้เวลาฉันภัตตาหารพอดี

งานนี้เอง ทำให้ข้าพเจ้าหมดทิฏฐิมานะอย่างอัศจรรย์ เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะว่าแม่ชีถนอมท่านสอนให้ข้าพเจ้าเดินวิชา ๑๘ กาย แล้ววันนี้เราก็ถวายความรู้วิชา ๑๘ กาย แก่พระสงฆ์ที่ทำดวงปฐมมรรคได้ หากเราสอนตามวิธีเดินฌานสมาบัติที่แม่ชีทองสุขสอนนั้น ถามว่าอะไรจะเกิดขึ้น? และตำราที่เรานำมาถวายแก่พระสงฆ์ คือตำราเล่ม ๑๘ กายซึ่งเราได้เช่าซื้อมาจากวัดปากน้ำ อันเป็นความรู้เบื้องต้นที่หลวงพ่อท่านสอน หากความรู้ที่เรากล่าวนั้น ไม่ตรงกับตำราของหลวงพ่อ แล้วอะไรจะเกิดขึ้นแก่เรา?

นี่คือ คำถามที่เราถามตัวเอง !?!

พระสงฆ์ที่ฝึกจนเกิดดวงปฐมมรรค แล้วเราถวายความรู้ด้วยการต่อวิชาจนท่านทำวิชา ๑๘ กายได้ ตามตำรา ๑๘ กาย ของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าเกิดความดีใจ! การที่เราทำได้เป็นเพราะแม่ชีถนอม อาสไวย์ ท่านได้เราฝึกเดินวิชาตามแนวนี้เมื่อวันสองวันนี้เอง แล้วเราก็มาพบปัญหาเฉพาะหน้า ที่เราจะต้องต่อวิชาแก่พระสงฆ์และพระสงฆ์ท่านก็ทำวิชา ๑๘ กายได้ตามที่ตำราเราบอก

นี่คือ เหตุผลที่ทำให้ข้าพเจ้าหมดทิฏฐิมานะ ไม่ค้านแม่ชีถนอมอีกต่อไป

สรุปว่า แม่ชีถนอม ท่านปูพื้นฐานความรู้วิชาธรรมกาย ให้แก่ข้าพเจ้าใหม่ทั้งหมด ส่งผลให้ข้าพเจ้าทำวิชาแก้โรคได้ ต่อมาอ่านตำราของหลวงพ่อรู้เรื่องทุกหลักสูตร และเข้าใจได้เกือบทุกบท การสอนของข้าพเจ้าได้ผลมากยิ่งขึ้น สอนได้เฉียบคมขึ้น

เหตุการณ์ต่อมา ชีวิตราชการของข้าพเจ้าย้ายตำแหน่งราชการไปจังหวัดต่าง ๆ เพราะงานราชการเป็นเหตุ ทำให้ข้าพเจ้าติดต่อกับแม่ชีถนอม อาสไวย์ ไม่สะดวกเหมือนแต่ก่อน แต่งานเผยแพร่นั้น ข้าพเจ้ายังทำต่อไป เหตุผลที่ข้าพเจ้าทำการเผยแพร่เป็นเพราะเขามาเชิญไปสอน ครั้นถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ธาตุธรรมก็ให้ทำวิชาปราบมาร ครั้นต่อมา เป็นขั้นตอนเอาวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรมาขยายความให้เกิดความง่ายขึ้น เพื่อให้อ่านแล้วเข้าใจและปฏิบัติได้ เพราะวิชาธรรมกายยากทั้งนั้นไม่ว่าหลักสูตรใด? เหตุจูงใจที่ทำให้ข้าพเจ้าเขียนขยายความวิชาธรรมกาย เกิดจากแต่เดิมนั้น ได้ยินพระสงฆ์ท่านปรารภว่า ตำราวิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้นคือเล่ม ๑๘ กายนั้น แม้จะกำหนดดวงปฐมมรรคได้ ก็ยังทำวิชา ๑๘ กายไม่ได้ เพราะตำราไม่แสดงวิธีเดินวิชาให้ชัดเจน ได้แต่บอกหลักกว้าง ๆ ไว้เท่านั้น จึงไม่เหมาะแก่ผู้มีนิสัยปัจจัยน้อย แต่เมื่อผู้มีบารมีธรรมชั้นสูงเขาอ่านแล้ว เขาก็ทำวิชาได้ ไม่มีปัญหาแก่เขา

เมื่อวิชาเบื้องต้นยังมีปัญหาปานนี้ แล้ววิชาธรรมกายระดับสูง ใครเล่าจะรู้เรื่อง? ***เมื่อหาคนรู้เรื่องไม่ได้ ส่งผลให้การเผยแพร่ของเราล้มเหลว แล้ววิชาธรรมกายก็สูญไปในที่สุด*** เนื่องจากไม่มีใครปฏิบัติได้ นั่นเอง ความคิดนี้เอง ข้าพเจ้าคิดมาตลอด แล้วข้าพเจ้าก็ดูว่าทุกวันนี้มีใครบ้าง? ที่จะมีความรู้อธิบายได้ ท่านที่รู้เพียงบางบทนั้นพอหาได้ แต่ท่านที่จะอธิบายได้ทุกหลักสูตรและทุกบทนั้น ยังหาผู้รู้ไม่ได้ นี่คือความจริงที่เราทราบ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขยายความให้ความรู้วิชาธรรมกายทุกหลักสูตรเกิดความง่ายขึ้น ***สามารถฝึกและเดินวิชาได้ อ่านรู้เรื่อง เกิดความเข้าใจ และเดินวิชาได้*** บางหลักสูตรไม่ได้ทำคำถามไว้ท้ายบท เนื่องจากหลักสูตรเหล่านั้นเขียนขึ้นระหว่างรับราชการ ไม่มีเวลาทำ บางหลักสูตรทำท้ายบทไว้ด้วย ให้

ผู้เรียนตอบคำถามเหมือนกับวิชาการที่เราเรียนในโรงเรียน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

นี่คือ ผลงานเขียนที่เป็นหนังสือ เป็นข้อมูลที่เป็นรูปธรรม ซึ่งท่านผู้เป็นบัณฑิตจะได้พิจารณาไม่ใช่เราจะมาพูดเล่าลือกันแต่ปากจะยกย่องใคร? ก็พูดกันไปลือกันมา จะกดใคร? หรือไม่ชอบใคร? ก็ลือกันไป วิธีการเช่นนั้น เอามาพิจารณาอะไรไม่ได้ เพราะไม่มีหลักฐานอะไรเป็นข้อมูลให้พิจารณา

งานอีกประการหนึ่ง คือตำราปราบมารที่ข้าพเจ้าทำไว้เล่มนี้เป็นภาคที่ ๕ รวมความว่าเรื่องราวปราบมารเขียนเป็นตำราไว้ ๕ ภาคแล้ว เป็นความรู้ชั้นสูง ที่ท่านผู้สนใจจะได้เรียนรู้ เนื่องจากมีตำราเป็นตัวหนังสือ หนังสือเช่นนี้มีขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก หากไม่มีตำรา ก็ว่ากันไปพูดกันไป ไม่เป็นเรื่องเป็นราวอะไร?

การที่มีตำราสำคัญเกิดขึ้นเช่นนี้ เป็นเพราะแม่ชีถนอม อาสไวย์ เป็นผู้ปรับปรุงความรู้ของข้าพเจ้าไม่ให้เกิดความเพี้ยน สมมติว่าโลกนี้ไม่มีแม่ชีถนอม อาสไวย์ ถามว่าตำราสำคัญอย่างนี้เกิดขึ้นในโลกได้หรือไม่? แล้วอะไรจะเกิดแก่โลก?

นี่คือประเด็นของคำถามที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้าสรุปให้เห็น

วันนี้ ข้าพเจ้าขอพูดว่า ***แม่ชีถนอม อาสไวย์ มีคุณค่าอย่างยิ่ง! หากไม่มีแม่ชีผู้นี้ ข้าพเจ้าจะมีความหมายอะไร?***

ความจริงเราก็พอเห็นคนเป็นวิชาธรรมกายกันมากตั้งแต่สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ เราก็เห็นศิษย์ของหลวงพ่อที่เป็นวิชาธรรมกายกันมา และเรายังได้เห็นคนเป็นวิชาธรรมกายสืบต่อมาจนถึงยุคปัจจุบันด้วย ***แต่คนที่มีความรู้ถึงขนาดให้เหตุผลได้อย่างแม่ชีถนอมนั้น ยังไม่เคยพบ*** ท่านพูดเลยว่าข้าพเจ้าเรียนมาเพี้ยนเสียแล้ว! เรานึกเคืองอยู่ในใจเหมือนกัน ครั้นมีเหตุการณ์ว่าเราต้องไปสอนเขาอื่น แม้วิชาเบื้องต้นคือวิชา ๑๘ กาย เราก็ไม่มีปัญญาที่จะต่อวิชาให้เขาได้ ทั้งที่ตำราของหลวงพ่อก็แจ้งวิชา ๑๘ กายไว้ชัดแล้ว แล้วจะว่าตัวเราเองเรียนมามาก! มีความรู้มาก! เรียนมาจริง! และมีความรู้จริง! แต่ความรู้นั้นผิดพลาด คลาดเคลื่อน เราไม่รู้! เราได้แต่เรียนตามที่เขาสอน เราไม่ทบทวนกับตำรา เรื่องนี้เป็นความเสียหาย ข้าพเจ้าได้พบมาแล้ว ดีแต่ว่าเรามีบุญ ได้มาพบผู้รู้จริง ท่านชี้แจงเหตุผลทางวิชา เราจึงหายข้องใจไปทีละเรื่องสองเรื่อง

บรรยายมาถึงตรงนี้ ทำให้นึกถึงท่านอื่นว่า เขาตรวจสอบความรู้ของเขาแล้วหรือยัง? ก็เรียนมาอย่างข้าพเจ้า มีประสบการณ์มาคล้าย ๆ กัน ข้าพเจ้าจึงกล่าวอะไรไม่ได้? เพราะพูด

ไปก็พาดพิงคนอื่น เป็นการเสียมารยาท ก็ได้แต่กล่าวว่า ***ความรู้ของเราเคยสอบทานกับตำราบ้างหรือไม่? ถ้าไม่ตรวจทานกับตำรา แล้วจะเชื่อได้อย่างไรว่าความรู้ของเราถูกต้อง?*** หากความรู้เราเพี้ยน มารเขาก็ชอบใจ เพราะมารเขาเป็นเจ้าของแห่งความเพี้ยน เขาเป็นเจ้าแห่งความผิดพลาดทั้งปวง มารเขามีหน้าที่ทำให้วิชาของเราผิด เขามีหน้าที่ทำให้วิชาเราเพี้ยน ***เราจะพบเสมอว่า พวกเราเรียนไปเรียนมา สุดท้ายก็ไม่ได้เรื่องอะไรเลย*** ข้าพเจ้าเห็นใจทุกท่าน เพราะวิชาธรรมกายนั้น มารเขาขัดขวาง มารเขาหวง มารเขาคอยปกปิดไม่ให้เราได้รู้เห็น เพื่อสกัดไม่ให้เราได้ไปรู้เห็นงานของเขา เขาจะได้ต้มภาคขาวอย่างสบายมือต่อไปนั่นเอง

ด้วยเหตุผลที่ว่านี้เอง พวกเราจึงมีความรู้แบบเพี้ยน ๆ แบบผิด ๆ แบบคาบลูกคาบดอก ข้าพเจ้าเพิ่งมาได้คิดเมื่อตอนมีอายุมากนี่เอง ***แต่ก่อนข้าพเจ้าไม่รู้อะไร? ก็เรียนตามเขาไป ครูเขาว่าอย่างไร? เราทำตามอย่างนั้น กว่าเราจะรู้เรื่องจริง ที่ไหนได้! เราเรียนพลาดมาตลอด*** กว่าจะแก่ตัวได้ ก็สายเกินแก้เสียแล้ว

ข้าพเจ้าขอย้ำว่า การเรียนวิชาธรรมกายไม่เหมือนวิชาการใด ๆ ในโลก เพราะการต่อสู้ระหว่างภาคพระกับภาคมาร ***ต้องวางรากฐานความรู้ให้ถูก หากความรู้พื้นฐานพลาดไปแล้ว ส่งผลกระทบต่อความรู้ชั้นสูงทั้งหมด*** มารเขาได้เปรียบตั้งแต่วางพื้นฐานความรู้แล้ว คนที่เขารู้จริง เราไม่มีโอกาสได้พบเขา ข้าพเจ้าจึงว่าเป็นโชควาสนาของแต่ละบุคคล นี่แหละที่ข้าพเจ้าพูดว่า *"เป็นธรรมกายเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน"*

เราเรียนวิชาธรรมกาย เหมือนหนึ่งเราขี่เสือ ลงจากหลังมันเมื่อไร? เสือกัดเราเมื่อนั้น!

บรรยายมาถึงตรงนี้ ทำให้นึกถึงคำกล่าวของหลวงพ่อ ซึ่งหลวงพ่อท่านพูดกับแม่ชีถนอม อาสไวย์ ว่า *"เราเรียนวิชาธรรมกายเหมือนหนึ่งเราขี่เสือ ลงจากหลังมันเมื่อไร? เสือกัดเราเมื่อนั้น!"*

คำกล่าวนี้ แม่ชีถนอมท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้านึกได้พอดี ซึ่งคำกล่าวนี้ เป็นจริงด้วยประการทั้งปวง ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า วิชาธรรมกายนั้นมารเขาหวง เขาคอยกีดกัน เขาคอยสอดละเอียดในทุกเรื่อง เพื่อให้วิชาของเราเพี้ยนตลอดเวลา ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้ว

คราวนี้เรามาพิจารณาคำกล่าวของหลวงพ่อ หมายความว่า มารเขาจ้องหาจังหวะจะเล่นงานในทุกรูปแบบ ***หากเราลงจากหลังเสือ ก็คือเราไม่หมั่นเดินวิชาให้ใสไว้เสมอ ปล่อยให้วิชาเฝือหรือเรื้อรัง มารเขาก็ยึดธาตุธรรมของเราทันที ไม่ว่าเราจะไปทำอะไร? ไม่เป็นผลดีทั้งนั้น*** ไม่เคยเจ็บป่วย เราก็ต้องเจ็บป่วย ไม่เคยเสียเงิน เราก็ต้องเสียเงิน ใจคอหงุดหงิดไปหมด เดินวิชาไม่ได้เป็นปกติ ก็คือว่ามารเขายึดธาตุธรรมของเราแล้ว นี่คือความเสียหาย ดังนั้น เราต้องหมั่นเดินวิชาไว้ทุกคืนวัน เว้นไม่ได้เลยทีเดียว ***เราเดินวิชาก็คือวิชาของเราบังคับกิเลสได้ บังคับมารได้*** เราขี่คอเขาได้ เราขี่หลังเขาได้ หากเราไม่หมั่นเดินวิชา ไม่หมั่นทำวิชา ก็เหมือนเราลงจากหลังเสือ เสือเปรียบเหมือนกิเลสเปรียบเหมือนมาร มันเห็นว่าวิชาของเราอ่อนลงแล้ว วิชาหมดกำลังแล้ว มันก็ตะครุบกัดเราทันที มันกัดเราเนื่องจากเราอ่อนกำลัง แต่ในขณะที่เราเดินวิชานั้น เรามีกำลัง ใครก็ไม่กล้าเข้ามาราวีเรา?

คำว่า "สอดละเอียด" เป็นคำเฉพาะของวิชาธรรมกาย

หมายถึง การสอดแทรกของมาร สอดแทรกเข้ามาบังคับวิชาของธรรมภาคขาว ***ธรรมภาคขาวไม่รู้ทันเขา ไม่รู้เห็นวิชาของเขา*** เนื่องจากเขาทำวิชาอย่างละเอียด เนื่องจากเขาละเอียดกว่า เราจึงไม่เห็นวิชาของเขา จึงเรียกว่า *"สอดละเอียด"* หรือเรียกว่าบังคับ หรือเรียกว่าดลใจ ก็คือการเข้ามาบังคับ นั่นเอง ฝ่ายใดทำวิชาได้ละเอียดกว่า? ฝ่ายละเอียดกว่าเป็นผู้ชนะ ฝ่ายใดวิชาหยาบกว่า? ฝ่ายนั้นเป็นผู้แพ้

เหตุใดมารต้องสอดละเอียดเข้ามาในธรรมภาคขาวเนือง ๆ?

นี่คือคำถาม ซึ่งท่านต้องการให้ข้าพเจ้าอธิบายให้ชัดเจน เรื่องสอดละเอียดของมารนั้น ข้าพเจ้าได้อธิบายไว้ในที่หลายแห่งแล้ว ให้ท่านไปค้นหาอ่านจากหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ ดูได้ คำตอบก็คือ ***มารเขาต้องการรู้เห็นอะไรทั้งหมดในภาคขาว ต้องการรู้กำลัง ต้องการรู้ขุมทรัพย์ ต้องการรู้แสนยานุภาพทางวิชา เพื่อเขาจะได้วางแผนเข้ามาปกครอง*** หากเขาได้อำนาจปกครองเมื่อไร? เขาก็ได้ทรัพย์สินของภาคขาวทั้งหมด (คือได้ดวงบารมีของภาคขาวทั้งหมด) ทรัพย์สินทั้งปวงที่เขาได้ไปนั้น นำไปบำรุงความสุขให้แก่เขา

เช่นเดียวกับในทางโลก เราอยู่ในปกครองของประเทศใด? เราก็ต้องนำส่วยคือเงินภาษีและสินค้าต่าง ๆ ของเมืองเราไปให้เขา หากมีลูกสาวสวย ก็ต้องนำไปทูลเกล้าถวายเขา

ด้วยถ้าเขาต้องการ เขาจะเอาอะไร? เราต้องจัดหาให้ทั้งนั้น ดังเรื่องราวที่เราได้เรียนมาในวิชาประวัติศาสตร์นั้น หากเราไม่นำดอกไม้เงินดอกไม้ทองไปคำนับ เขาก็จะยกกองทัพมาย่ำยีเรา

แต่การใช้อำนาจบังคับของมารนั้น เขาใช้วิชาบังคับ ***เขาบังคับอะไร? ตอบว่า เขาบังคับใจ*** เมื่อเขาบังคับใจได้แล้ว แปลว่าเขาชนะอย่างสะดวกโยธิน แล้วดวงบารมีและดวงบุญของเรา มารเขาก็ระเบิดเอาไปทั้งหมด เรื่องนี้ไม่มีใครรู้? ไม่มีใครเห็น? ***มนุษย์ทั้งโลกไม่มีใครรู้เห็นเลย คิดว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติ*** การที่มนุษย์แก่ชรา เป็นโรคภัย และตาย เราคิดว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติ แต่แท้จริงแล้ว ไม่ใช่เรื่องของธรรมชาติเสียแล้ว วิชาธรรมกายชั้นสูงพารู้พาญาณของเราไปให้เราได้รู้เห็นว่า การที่มนุษย์ แก่-เจ็บ-ตาย เป็นเพราะการกระทำของมารทั้งสิ้น ***เขาบังคับธรรมชาติได้ ให้เกิดภัยในรูปแบบต่าง ๆ ได้ทั้งนั้น*** การเกิดกลียุค เกิดสงคราม ข้าวยากหมากแพง และความวุ่นวายทั้งปวงที่โลกประสบพบอยู่ในทุกวันนี้ มารเขาบังคับให้เป็นไป ***วิธีบังคับเขาใช้วิชาบังคับ*** เวลาเขาบังคับเขาจะยิงวิชาเข้ามา เหมือนกับเราเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ ประสงค์จะดูช่องใด? เราก็กด *"รีโมท"* แล้วรีโมทก็บังคับช่องโทรทัศน์ได้ทุกช่อง

สถานที่ส่งวิชาของเขาอยู่ที่ใด? ผู้ส่งวิชาอยู่ที่ไหน? เรายังไม่แจ้ง ยังติดตามกันอยู่ ภาษาวิชาธรรมกายท่านใช้ว่า ผู้ปกครองใหญ่-หัวใจเครื่องรวมใหญ่-ผู้ปกครองย่อย-หัวใจเครื่องรวมย่อย-ผู้ส่ง-ผู้สั่ง-ผู้บังคับ-ผู้ปกครอง ว่าอยู่ในเหตุลับหรืออยู่ในเหตุหาย? เพราะภพมันซ้อนภพและเหตุมันซ้อนเหตุ เราค้นวิชากันมากี่ภพกี่ชาติแล้ว? ยังไม่มีใครพบ? ยังไม่มีใครเห็น? แต่หลักวิชามีอยู่ พูดให้เข้าใจง่ายก็คือเรายังมีลายแทงอยู่ เป็นเบาะแสที่นักโบราณคดีจะได้ใช้เป็นร่องรอยขุดค้นหาโบราณวัตถุต่อไป ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ก็คือ ข้าพเจ้าเปรียบเทียบให้ดู นั่นเอง

ผู้ส่งวิชาปกครอง เขาใช้วิธียิงเครื่องเข้ามาที่ใจของสัตว์โลก เครื่องนั้นก็เข้าบังคับใจของเราให้หันเหไปตามอำนาจบังคับของเครื่อง เขาทำได้เด็ดขาดปัจจุบันทันทีเหมือนเรากด "รีโมท" เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ เขาทำได้ถึงปานนี้ แล้วสัตว์โลกคือพวกเรานี้ ก็เกิดสภาพใจไปตามการบังคับวิชาของมาร จะเห็นว่า มารเขามีวิชาบังคับมนุษย์และบังคับพระพุทธองค์ในนิพพาน เขาบังคับได้หมด เขาเข้าปกครองได้หมด ***ไม่ว่าใคร? เขาบังคับได้ทั้งนั้น*** เขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม เขาเป็นผู้ปกครองใหญ่ในที่ทั้งปวง ***การที่เราทำวิชาปราบมารก็เพื่อให้มารดับไปให้หมด จะได้ไม่มีใครมาบังคับเรา เพื่อให้เราได้เป็นอิสระเสรี เพื่อให้เราเป็นเอกราช***

การแก้ไขเพื่อให้ธรรมภาคขาวพ้นจากกรปกครองของมารนั้น ธาตุธรรมผู้ใหญ่ของภาคขาวในนิพพาน ท่านใช้วิธีส่งคนของท่านให้ลงมาเกิด แล้วท่านผู้นั้น จะต้องมาค้นพบวิชาธรรมกาย และในที่สุดก็พบวิชาปราบมาร จากนั้นจึงรวมพลรบที่เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงมาทำวิชาปราบมาร ดังเช่นเรื่องราวของหลวงพ่อ เป็นต้น

แต่ว่างานปราบมารไม่ได้ทำได้ง่ายอย่างที่ธาตุธรรมท่านคาดหวัง ตามเรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวนั้น ธาตุธรรมผู้ใหญ่ในฝ่ายของนิพพานเป็น ทรงบอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า งานปราบมารในอดีตที่ผ่านมานั้น ไม่ได้ผล! เพิ่งจะเป็นที่พอพระทัยก็คืองานปราบมารในยุคที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ มีเรื่องราวอย่างไร? ข้าพเจ้าก็กล่าวมาแล้ว

การปราบมารก็เหมือนการทำสงครามในโลก

การทำสงครามในโลกนั้น ต้องลงทุนใช้งบประมาณของรัฐมากมาย ต้องมีกองทัพ มีอาวุธทันสมัย ใช้ผู้คนมากมาย ใช้ความรู้มาก ดังที่เราท่านเข้าใจแล้ว แต่การรบในธาตุในธรรมก็ใช้หลักเกณฑ์เดียวกัน ต้องใช้พลรบ (พลรบคือกองทัพ ได้แก่ ผู้ที่เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงเท่านั้น) ต้องมีที่อยู่ที่อาศัยให้แก่เขา มีเงินทองเลี้ยงเขา มีผู้อำนวยการทางวิชา ผู้อำนวยการจะต้องคอบคุมพลรบได้ ดังเช่นที่หลวงพ่อของเราทำอยู่นั้น แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าบรรยายว่า งานปราบมารของข้าพเจ้านั้นคือ *"ละครเรื่องข้ามาคนเดียว"* ดังที่ท่านได้อ่านพบแล้วในตำราของข้าพเจ้าทุกเล่ม

งานปราบมารของข้าพเจ้าดำเนินไปได้อย่างไร? ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่มีอะไรเลย? ข้าพเจ้ามีแต่นายการุณย์ บุญมานุช เพียงคนเดียวเท่านั้น พลรบของข้าพเจ้ามีข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้น ต้นนิพพานเป็นคงจะทอดพระเนตรดูงานของข้าพเจ้ามานานแล้ว จึงทรงรับสั่งบอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า *"งานปราบมารของศึกษาฯ ธาตุธรรมไม่ได้ลงทุนอะไรให้เลย"* ข้าพเจ้ารับทราบแล้ว ข้าพเจ้าก็เสียใจ! แต่ไม่รู้จะเสียใจไปทำไม? เพราะถึงเราจะเสียใจไปเท่าไร? ***ก็ไม่มีใครมาช่วยเราได้ เพราะเราลงมือรบกับมารลงไปแล้ว เดินวิชาลงไปแล้ว ถอยหลังไม่ได้แล้ว หากเราจะหยุดรบ มันไม่เกิดผลดีอะไรเลย มีแต่ผลร้ายอย่างเดียว คือมารมันจะตามล้างตามล่าเราตลอดไป*** ดังนั้นเราต้องทำใจ ต้องอบรมใจตัวเอง อย่าเสียใจ! อย่าน้อยใจ! เราคนเดียวนี้ ต้องสู้มารให้ได้! ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ข้าพเจ้าไม่เสียใจอีกเลย ข้าพเจ้าเดินหน้ากล้าตาย เราคนเดียวนี้จะสู้ให้ได้ทุกอย่าง เราจะไปแสดงความเสียใจให้มารมันได้ช่องทำไม?

เมื่อรู้ว่าธาตุธรรมท่านไม่ได้ช่วยอะไร? เราก็ช่วยตัวเราเอง เราก็ทำเท่าที่เราทำได้ เรื่องก็จบลงแค่นี้

เอาเข้าจริง วันเวลาผ่านมา ***เราแต่เพียงผู้เดียวนี้ สามารถทำงานได้มาก ตั้งแต่ไม้จิ้มฟันจนถึงเรือรบทีเดียว*** น่าปลื้มใจคนมีกิเลสอย่างเรา

๑. ออกตำราปราบมารได้ ๕ ภาค อย่างนี้ต้องไชโยกันแล้ว เพราะเป็นปรากฏการณ์ครั้งแรกของโลกทีเดียว ***มารมันไม่ยอมให้เปิดเผย แต่ข้าพเจ้าจะเปิดเผย เป็นอะไรเป็นกัน*** เรื่องความตายหรือ? เราไม่กลัวอยู่แล้ว แต่กว่าตำราปราบมารจะพิมพ์ออกมาได้ เราก็คิดมากทีเดียว เราตัดสินใจแล้วจะต้องนำเรื่องราวของมารให้ชาวโลกได้รู้ เราไม่ฟังการบัญชาของมาร ก็บอกแล้วว่าเป็นอะไรเป็นกัน

๒. ออกตำราขยายความวิชาธรรมกายได้ทุกหลักสูตร ถ้าเราทำไม่ได้ ส่งผลให้วิชาธรรมกายสูญในเร็ววัน เพราะวิชาธรรมกายยากเหลือเกิน ยากที่ใครจะเรียนได้ ข้าพเจ้านำความรู้แต่ละบทมาเขียนขยายความให้เกิดความเข้าใจ แล้วเสนอแนะวิธีปฏิบัติทางใจ คือบอกแนวการเดินวิชา ให้ทำได้ทุกหลักสูตร และต้องทำได้ทุกบทด้วย เพราะมารเขาจ้องจะดับวิชาอยู่ทุกลมหายใจอยู่แล้ว หากวิชาธรรมกายดับ ก็คือไม่มีใครสามารถเรียนรู้ได้ มารเขาจะโห่ร้องก้องเอาชัย ว่าเขาชนะแล้ว เขาดับวิชาธรรมกายได้แล้ว นี่คือหลักชัยของเขา ***ผลงานการขยายความรู้วิชาธรรมกายนี้ ข้าพเจ้าปลื้มมาก! เพราะทุกวันนี้ เราหาคนมีความรู้ที่จะอธิบายได้นั้น หายากแล้ว!*** ที่เรียนมาเก่ารุ่นลายคราม ไม่ทวนความรู้กับตำรา ความรู้ก็เพี้ยนไปหมดแล้ว

๓. ฝึกวิทยากรให้สอนวิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้นให้จงได้ ขณะนี้ข้าพเจ้าฝึกวิทยากรได้มากแล้ว ส่งไปสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ ได้รับคำนิยมมาก ใคร ๆ ก็ยกย่องในวิธีการที่ข้าพเจ้านำเสนอต่อสังคมการศึกษา เพราะได้ผลเป็นอัศจรรย์ คณะของข้าพเจ้าสอนให้เป็นวิทยาทาน ไม่เกี่ยวข้องด้วยเงินเลย สอนเสร็จแล้ว คณะของเราก็จากไป คณะครูอาจารย์ในสถานศึกษาตั้งข้อสังเกตดูงานที่พวกเราทำ ดูผลงานที่ปรากฏแก่สายตา ท่านก็ให้คำนิยมแก่คณะวิทยากรของข้าพเจ้า ***ไม่ว่าจะไปสอนที่ใด? ได้รับคำนิยมทั้งนั้น เหตุใดนักเรียนฝึกได้ผลเต็มร้อย?*** เรื่องนี้ต้องเรียนกับข้าพเจ้าเอง หากข้าพเจ้าบรรยายก็จะยาวความ

งานปราบมารเป็นเรื่องใหญ่ ในสากลโลกในสากลธรรมนี้ มีเรื่องสำคัญเรื่องเดียวคือปราบมาร

หากเราดูความเป็นไปในโลก เราก็ทราบว่า ประเทศชาติอยู่ได้ เพราเราบังคับเอาเงินมาจากประชาชน เอาเงินจากประชาชนไปพัฒนาประเทศ เงินที่ได้จากประชาชนก็คือภาษีอากรออกกฎหมาย ให้ประชาชนมาเสียภาษี ดังที่เราทราบกันนั้น หากจะทำสงคราม ก็ต้องบังคับเอาเงินมาอีก หากไม่มีเงินแล้ว เราก็ทำสงครามกับใครไม่ได้ ***แต่งานปราบมารของข้าพเจ้า ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ใด ๆ ทั้งนั้น นี่คือดวงชะตาของลุงการุณย์ บุญมานุช ทำไมจะต้องเป็นเรา? คนอื่นเขาไม่เป็นอย่างนี้ ทำไมต้องเป็นเรา ๆ ๆ?***

ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังแล้ว ต้นนิพพานเป็นทรงบอกให้ทราบ ข้าพเจ้าก็ฟังไว้ เหตุการณ์ต่อมา ไม่ทราบว่าต้นธาตุนิพพานกายธรรมคิดอย่างไร? พระองค์ก็ทรงบอกความจริงแก่ข้าพเจ้า *"ที่ต้นนิพพานเป็นทรงรับสั่งแก่ศึกษาฯ นั้น ความเป็นจริงก็คือเช่นนั้น งานปราบมารของศึกษาฯ ธาตุธรรมไม่ได้ช่วยอะไรแก่ศึกษาฯ เลย เป็นการใช้ศึกษาฯ ฟรี ๆ ไม่ได้ลงทุนลงรอนอะไรให้เลย"* การที่ทรงกล่าวความจริงเช่นนั้นให้ข้าพเจ้าทราบ เป็นการเปิดใจกันแล้ว ธาตุธรรมคงเดาใจเราออกว่า หากพูดความจริงกันแล้ว ข้าพเจ้าคงไม่ถือโกรธอะไร? ข้าพเจ้าเดาเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่า การที่ธาตุธรรมทำเช่นนั้น คงมีเหตุผลอะไร? แต่เราไม่ทราบ การที่ผู้ใหญ่คิดอะไรนั้น เราไม่ทราบ เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ เราเป็นเด็ก เราก็อยู่ในฐานะรับใช้ ถึงอย่างไรพระองค์ก็ต้องมีเหตุผลของพระองค์ ซึ่งเราไม่ทราบ และการที่ต้นนิพพานเป็นทรงบอกความจริงให้ข้าพเจ้าได้รู้นั้น ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ที่ทรงเมตตาสงสารเรา ที่ทรงเห็นว่าข้าพเจ้าต้องยากลำบาก เพราะถูกมารบดขยี้ทุกรูปแบบ จนเกิดอาการจวนอยู่จวนไป ซึ่งพระองค์ทรงรู้เห็นมาตลอด เหตุการณ์นี้ประเสริฐมาก ที่ว่าประเสริฐคืออะไร?

นั่นคือ เราได้ทราบสัมพันธภาพระหว่างนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรมว่า มีความเป็นมาอย่างไร?

การที่มีเหตุการณ์ของข้าพเจ้าเกิดขึ้นคราวนี้ ส่งผลให้ดีไปหมด สัมพันธภาพเป็นอันเดียวกันหมด หากจะพูดอะไร? ก็เป็นถ้อยคำเดียวกันหมด นี่คือข้อสังเกตของข้าพเจ้า คิดอีกมุมหนึ่ง เป็นเพราะข้าพเจ้าคนเดียว เลยทำให้อะไรต่อมิอะไรดีไปหมด

เรื่องลึก ๆ เช่นนี้ ท่านจะให้ใครในโลกมาบอกแก่ท่านได้ ถึงจะเรียนมาแสนชาติ ก็ยังไม่มีใครจะนำเรื่องเช่นนี้มากล่าวได้ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะไปรู้เรื่องลึกตื้นในนิพพานได้ ไม่มีใครรู้ทั้งนั้น แต่ข้าพเจ้าก็รู้เห็นมาหมด จึงนำมาบอกแก่พวกเรา

บัดนี้ งานปราบมารมาถึงขั้นตอนที่เกิด *"วันวิสาขบูชาของนิพพาน"* ข้าพเจ้าดีใจมาก! ทำให้พระพุทธองค์ทั้งหมดพ้นจากปกครองของมาร นี่คือบารมีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายได้บ้าง ก็น่าส่งเงินไปสมทบกับข้าพเจ้าบ้าง

กล่าวถึงความรู้สำคัญอีกเรื่องหนึ่งคือเรื่องที่ *"ต้นนิพพานเป็น"* ทรงรับสั่งให้ข้าพเจ้าทราบ เรื่องนั้นคือ งานปราบมารที่มีมาแล้วในอดีต ไม่ประสบความสำเร็จเลย งานปราบมารในอดีต มีมาแล้วกี่ยุคกี่สมัย? เราไม่ทราบเลย เราทราบแต่ยุคของหลวงพ่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เรามาพูดกันว่า ***ถ้าธาตุธรรมทุ่มเทก้อนบารมีให้แก่ข้าพเจ้าในงานปราบมารคราวนี้ ใครเล่าจะกล้าเสี่ยง? เพราะตั้งแต่อดีตมา งานปราบมารไม่ได้ผลเลย*** ธาตุธรรมท่านเคยเสียก้อนบารมีลงทุนให้แล้ว เมื่องานไม่ได้ผล ก็แปลว่า ทุนที่นำมาให้นั้น ไม่เกิดกำไร แต่กลับเป็นการขาดทุน นี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ข้าพเจ้าเดาใจของธาตุธรรม อีกประการหนึ่งคือ ความรู้ของข้าพเจ้าด้อยเกินไป ไม่น่าลงทุนให้ ข้าพเจ้าเป็นมวยอยู่นอกสายตานั่นเอง

แต่การที่จะกำหนดตัวว่าเอาใครปราบมารนั้น? มารเขารู้ล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้น เขาบดขยี้เราทันที ก่อนที่เราจะเห็นวิชา พอเราเข้าสู่ครรภ์มารดา มารเขาก็ลุยเราแล้ว ครั้นเรารอดมา และมาสู่ระยะทารกน้อย อย่างข้าพเจ้านี้ก็มีประวัติว่า *"จะตายรายวัน"* อยู่ร่ำไป โตขึ้นหน่อยก็มีแต่เจ็บไข้เป็นอาจิณ แม่ชีถนอม อาสไวย์ ก็ถูกยาเสน่ห์ มีอาการคุ้มดีคุ้มร้าย เพราะความสวยของท่านเป็นเหตุ

ที่ว่าร้ายที่สุด ก็คือการเข้าถึงวิชา มารเขาจะไม่ยอมให้เราเข้าถึงวิชาตัวจริง เราจะเรียนเพี้ยนมาร้อยเรื่อง เพราะมารเขาชักจูงไป กว่าจะมาพบวิชาตัวจริง ก็เกือบสาย กรณีประวัติของข้าพเจ้าตามที่ข้าพเจ้าเล่ามานั้น ชี้ให้เห็นว่าวิชาที่เราเรียนมานั้นไม่ถูกเต็มร้อย ถ้าข้าพเจ้าไม่พบแม่ชีถนอม อาสไวย์ เป็นอันว่าไม่ต้องปราบมาร เพราะความรู้เพี้ยน ๆ นั้นนำไปใช้อะไรไม่ได้ และการจะขัดเกลาความรู้ให้ถูกต้องได้นั้นไม่ใช่ทำได้ง่ายเลย จึงขอให้ท่านเรียนประวัติของข้าพเจ้าให้ชัดเจน ***ว่าการที่ชีวิตของข้าพเจ้าโคจรมาพบแม่ชีถนอม อาสไวย์นั้น จะต้องมีอะไรเป็นเบื้องหน้าเบื้องหลัง*** เหตุใดข้าพเจ้าต้องย้ายตำแหน่งราชการมาพบกับแม่ชีถนอม? เรื่องนี้สะดุดใจข้าพเจ้ามาก เพราะข้าพเจ้าไม่คาดคิดมาก่อน ข้าพเจ้าวิ่งเต้นย้ายไปจังหวัดสุพรรณบุรีอันเป็นจังหวัดบ้านเกิด มีเจตนาจะเอาลูกน้อยไปฝากให้คุณพ่อของข้าพเจ้าช่วยเลี้ยงให้ ซึ่งเจ้านายก็รับคำว่า จะย้ายให้ไปลงที่จังหวัดสุพรรณบุรี ครั้นคำสั่งของกระทรวงออกมา ปรากฏว่าข้าพเจ้าไม่ได้ลงที่จังหวัดสุพรรณบุรีตามที่วิ่งเต้นไว้ แต่คำสั่งให้ลงที่อำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง ซึ่งสำนักวิปัสสนาของแม่ชีถนอมอยู่ในท้องที่อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง ระยะทางห่างจากอำเภอป่าโมกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ประวัติของข้าพเจ้าตอนนี้เป็นประเด็นสำคัญของชีวิต ว่าเหตุใดข้าพเจ้าจึงลดทิฏฐิมานะลงได้

เมื่อเราพบกับบัณฑิตแล้ว หากสภาพใจของเรายังยึดมั่นความรู้เดิมที่เรียนมา ไม่เปิดใจกว้างรับฟังเหตุผลทางวิชาจากแม่ชีถนอม การโคจรของชีวิตมาพบแม่ชีผู้คงแก่เรียน ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย? การปราบมารก็จะเกิดขึ้นไม่ได้ในอนาคต ***เพราะความรู้สำคัญอยู่ที่การวางพื้นฐานความรู้ อย่าให้ความรู้เพี้ยน อะไรเป็นเหตุจูงใจให้เราลดทิฏฐิมานะลงได้?*** นี่คือประเด็นสำคัญของการเรียนรู้ จงจับประเด็นสำคัญตรงนี้ให้ได้

ประวัติของข้าพเจ้าตามที่เล่ามานี้ เพื่อให้ท่านจับประเด็นว่า เหตุใดสภาพใจของข้าพเจ้าลดทิฏฐิมานะลงได้? เพราะข้าพเจ้าเรียนวิชาเบื้องต้นมาแล้วอย่างโชกโชน แต่ว่ายังไม่ถูกวิธี ธาตุธรรมส่งให้เรามาเกิด เพื่อให้มาปราบมาร ข้าพเจ้าไม่รู้ตัวว่าจะมาปราบมาร แต่ธาตุธรรมท่านรู้ ท่านกำกับอยู่ฉากหลัง เพราะข้าพเจ้าเรียนมายังไม่ถูกวิธีของหลวงพ่อ ครูผู้สอนเขาไม่รู้ เขาเห็นดีเห็นงามอย่างไร? เขาก็สอนไปตามความเห็นของเขา เราอย่าไปโทษท่านเลย แต่มารเขารู้ว่าเราจะมาปราบมาร มารเขาก็จะชักจูงเราไปในที่ต่าง ๆ ไปเรียนมาร้อยเรื่อง กว่าที่เราจะมาพบความรู้จริง ก็จะสายเกินแก้เสียแล้ว ***และเมื่อเราเรียนอะไรไปแล้วก็มักจะเชื่อมั่นยึดมั่น อันเป็นธรรมชาติของการเรียน เรื่องนี้เราปฏิเสธไม่ได้ และเราจะไปโทษใครไม่ได้ทั้งนั้น*** ข้าพเจ้ากล่าวเสมอว่า การเรียนรู้ของใครนั้น? ขึ้นอยู่กับโชควาสนาของแต่ละบุคคล ใครโชคดี? ก็เจออาจารย์ดี ใครโชคร้าย? ก็เจออาจารย์เพี้ยน

มาถึงเรื่องสำคัญของข้าพเจ้า ซึ่งตั้งประเด็นไว้ว่า เหตุใดข้าพเจ้าจึงลดทิฏฐิมานะลงได้? เพราะการลดทิฏฐิมานะเป็นเรื่องทำได้ยาก! ตอบทันทีว่า ***เหตุการณ์สำคัญนั่นเองที่เป็นตัวบังคับ หากไม่มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นแก่ชีวิตของเรา เราจะลดทิฏฐิมานะไม่ได้*** เหตุการณ์นั้นคือเจ้าคณะจังหวัดอ่างทองเชิญเราไปสอนภาวนาถวายความรู้แก่พระสงฆ์ พระสงฆ์ท่านกำหนดดวงปฐมมรรคได้ เราต่อวิชาให้ท่านทำวิชา ๑๘ กายได้ เพราะแม่ชีถนอมท่านให้เราลองฝึกวิธีนี้เมื่อสองสามวันนี้เอง หากไม่ทดลองฝึกมาก่อน เราจะได้ประสบการณ์อะไรไปต่อวิชาแก่พระสงฆ์ได้? นี่คือประเด็นสำคัญ

เมื่อเราต่อวิชา ๑๘ กายให้แก่พระสงฆ์ได้แล้ว ตรงตามหลักสูตรหนังสือ ๑๘ กายของหลวงพ่อ เราเกิดความภาคภูมิใจ ทำให้เราหึกถึงคุณของแม่ชีถนอม อาสไวย์แล้วทิฏฐิมานะก็ลดลง ต่อจากนั้น แม่ชีถนอมก็ปูพื้นฐานความรู้ใหม่ทั้งหมด สภาพใจของเราเปิดใจรับ ตรงนี้คือความรู้ที่ถูกต้อง แล้วลำดับมาถึงวิชาชั้นสูง ส่งผลให้ข้าพเจ้ามีความรู้พื้น

ฐานความรู้ปราบมารได้ในโอกาสต่อมา และอ่านตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรที่หลวงพ่อท่านสอนไว้ได้ทั้งหมด! รู้เรื่องได้ทั้งหมด! เข้าใจได้ทุกบท! ไม่มีอะไรติดขัดเลย ทุกบทนำสู่ภาคปฏิบัติได้หมด

นี่คือคุณของแม่ชีถนอม อาสไวย์ ข้าพเจ้าเคารพท่านว่า ท่านเป็นผู้รู้จริง ท่านแก้โรคได้ ยังสอนให้ข้าพเจ้าแก้โรค และข้าพเจ้าก็แก้โรคได้ ข้าพเจ้าจำได้ว่า คนที่เขาหายโรค ได้นำเงินมาขอบคุณแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็รวบรวมมาทำห้องน้ำให้แก่แม่ชีถนอมทั้งหมด เพราะในตอนนั้น มักมีเด็กวัยสาวมาบวชกับแม่ชีถนอมเสมอ สำนักของแม่ชีถนอมยังขาดแคลนอยู่ ข้าพเจ้าก็ไปช่วยทำให้ นี่คือประวัติของข้าพเจ้าในโอกาสที่โคจรไปพบแม่ชีถนอม อาสไวย์

จงจำไว้เป็นตำราว่า มารเขาจะไม่ยอม ให้เราได้พบของจริง จะไม่ให้เราพบวิชาตัวจริง

เขาจะพาเราไปเรื่อยให้ไปพบวิชาเพี้ยนร้อยเอ็ดเจ็ดหัวเมืองทีเดียว ***ต่อเมื่อเรามีวาสนาบารมีมาแต่ปางหลัง เราจึงจะมีโอกาสได้พบวิชาตัวจริง เรื่องอะไรที่มารเขาจะยอมให้เราเรียนวิชามาสู้เขา?*** ดังนั้น เราจะพบเสมอว่า พวกเรามีความรู้คลาดเคลื่อนไปจากตำรา นี่คืออันตรายใหญ่หลวงที่เรายังแก้ไม่ได้ ทุกยุคทุกสมัยก็เป็นอย่างนี้

บรรยายมาถึงเรื่องนี้ ทำให้นึกถึงคำสั่งของ *"ต้นนิพพานเป็น"* ที่เคยบอกให้ข้าพเจ้าทราบว่า งานปราบมารในอดีตไม่ประสบความสำเร็จ พระองค์ไม่ยอมรับ จึงสอดคล้องกับเรื่องที่ข้าพเจ้ากล่าวอยู่เดี๋ยวนี้ ***ก็วิชาเราเพี้ยน แล้วเราจะเอาอะไรไปชนะมาร?*** จำไว้เถิด ขึ้นชื่อว่าความคลาดเคลื่อนทั้งปวง ความเพี้ยนทั้งหลาย มารเขาเป็นเจ้าของ มารเขาเป็นผู้กำกับแต่เราไม่รู้ ***พระไตรปิฎกของเราแต่เดิมนั้น จำกันมาปากต่อปาก (มุขปาฐะ) กว่าจะมาถึงยุคที่เราเขียนเป็นตัวหนังสือ ไม่รู้ว่าจะคลาดเคลื่อนสักแค่ไหน? ความรู้สำคัญหดหายไปแค่ไหน? มารเขาจะยอมให้หลงเหลืออยู่หรือ?***

อายุของพระพุทธองค์ มารเขาเป็นผู้กำหนด แม้หลักสูตรการตรัสรู้ มารเขาก็เป็นผู้กำหนดด้วย รวมความว่ามารเขาเข้าควบคุมทั้งหมด มารเขาจะไม่ยอมให้พระพุทธองค์ตรัสรู้ธรรมตามใจชอบ การตรัสรู้ได้เพียงใดและแค่ไหนนั้น? มารเขาขีดเส้นไว้แล้ว นี่คือความรู้เดิมของเรา

แต่งานปราบมารทำมาถึงจุดนี้ บัดนี้ เกิดวันวิสาขบูชาของนิพพานแล้ว ***พระพุทธเจ้าองค์ต่อไป จะอยู่ภายใต้พิกัดของมารอีกหรือไม่? เรื่องอายุของพระพุทธเจ้าก็ดี และการตรัสรู้ของพระองค์ก็ดี จะอยู่ในบังคับของมารอีกหรือเปล่า? เราต้องดูกันต่อไป***

ท่านถามว่า จะแก้อย่างไรเพื่อให้เราได้พบตัววิชาที่เป็นของจริง?

เรื่องนี้ข้าพเจ้ายังตอบไม่ได้ ใคร ๆ ก็มีความประสงค์เช่นเดียวกับเรา ไม่อยากเป็นหุ่นให้มารเขานำมาเชิดเล่น

ข้าพเจ้าตอบชัดเจนแล้ว ว่ายังตอบคำถามนี้ไม่ได้ ไม่ว่าใครต่างก็มีความประสงค์ที่จะเรียนของจริง มีความประสงค์ที่จะเรียนวิชาตัวจริง ไม่มีใครอยากพบของหลอกของปลอมด้วยกันทั้งนั้น แต่แล้วเราก็มาพบของหลอกของปลอม

ทุกวันนี้เราพบสังคมบ้านเรา มีแต่ของหลอกของปลอม พระเครื่องก็เป็นพระที่เซียนเขาทำปลอมมาขาย การไปทำงานต่างประเทศ ก็ถูกเขาหลอกเขาต้ม แม้พระสงฆ์จริงหรือพระสงฆ์ปลอม เราก็ดูไม่ออก แม้แต่ทำสัญญาซื้อขาย ก็ยังมีการหลอกการต้มกันอีก สินค้นในตลาดเป็นสินค้าปลอม ปุ๋ยบำรุงพืชเป็นปุ๋ยปลอม สรุปแล้ว บ้านเรามีแต่การหลอกการต้มตุ๋นทั่วเมือง

ข้าพเจ้าเคยบอกแล้วว่า มารเขาเป็นเจ้าของความไม่ถูกทั้งปวง มารเขาเป็นเจ้าของความเพี้ยนทั้งปวง ***การคดโกง การหลอกลวง การปลิ้นปล้อน การตระบัดสัตย์ เป็นธรรมของมารเขา เหตุที่สังคมเราเป็นเช่นนี้ เป็นเพราะมารเขาปกครองโดยเขาเข้าบังคับใจมนุษย์ มนุษย์เป็นฐานทัพให้แก่เขา แต่มนุษย์ไม่รู้ตัว*** มนุษย์ไม่ระวังใจไว้ให้ดี มารเขาก็เอาเป็นฐานทัพได้ เวลามารเขาบังคับ เขาใช้วิธียิงเครื่องปกครองเข้ามาที่ใจมนุษย์ ใจของเราก็เคลิบเคลิ้มไปตามอำนาจการบังคับของเครื่อง วิธีบังคับนั้น เขาทำอย่างไร? เปรียบเหมือนเรากด *"รีโมท"* เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ ดังที่ข้าพเจ้าอธิบายผ่านมาแล้ว ตัวตนของมารคือ กายของเขาอยู่ที่ลับ ยากที่ใครจะรู้เห็น ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะรู้เห็นได้ หากเป็นวิชาธรรมกายอ่อน ๆ ก็รู้เห็นไม่ได้

วิธีแก้ไขปัญหานี้ ข้าพเจ้าว่าต้องอธิษฐานกำกับดวงบารมีของเราไว้ เวลาเราทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ให้อธิษฐานใจกำกับดวงบารมีว่า ***"ทุกชาติทุกภพ ขอให้ข้าพเจ้า***

ได้พบได้เรียนแต่วิชาตัวจริง ขอให้ข้าพเจ้าพบแต่ผู้รู้จริงแท้ เป็นวิชาที่ถูกต้องของพระศาสนาภาคขาวภาคปราบ ของหลอกของปลอมของเพี้ยนอย่าให้พบอีกเลย หากมีความจำเป็นต้องพบเห็น ก็ขอให้รู้เท่าทันวิชาทั้งปวงนั้น และให้รู้วิธีกำจัดวิชาเหล่านั้น ให้หายสูญสิ้นเชื้อเถิด”

ข้าพเจ้าบรรยายมาถึงตรงนี้ ควรที่เราทบทวนตัวเองว่าเราเรียนของหลอกเราเรียนของเพี้ยนไว้ทั้งนั้น โดยเฉพาะวิชาพัฒนาใจว่าจะผิด ก็ไม่ผิดชัดเจน จะว่าถูก ก็ไม่ถูกเต็มร้อย จงจำไว้ว่า มารเขามีหน้าที่สร้างความผิดเพี้ยนเสมอไป เพราะเขาเข้าดลใจได้ ***เราจะพบเสมอว่าตำราเล่มเดียวกัน ครูสอนคนเดียวกัน แต่เราจะเข้าใจไปคนละอย่าง มีความเชื่อไปคนละอย่าง สุดท้ายเรามีความคิดต่างกัน ต้องแยกนิกายกัน ต้องแยกลัทธิกันทั้งที่ศาสนาเดียวกันแท้ ๆ*** นี่คือฝีมือของมารเขา เขาทำสำเร็จมาในทุกยุคทุกสมัย เราจะเห็นว่าเรื่องของการพัฒนาใจนั้น มีความเชื่อไปหลายอย่าง ส่งผลกระทบต่อมรรคผลนิพพานของเรา ข้าพเจ้าได้ทราบตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง

แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่อง บรรพบุรุษว่าไว้อย่างไร? เราก็ทำตามสถานเดียว ครั้นเราเป็นวิชาและตรวจสอบดู ก็ทราบว่า เราเชื่อมาอย่างผิดพลาด ผลที่เราได้รับ ไม่เป็นไปตามความเชื่อนั้น น่าเสียใจจริง ๆ เพราะเราเชื่อกันผิด ๆ สืบต่อกันมา เช่น ***การเซ่นไหว้บรรพบุรุษด้วยเครื่องสังเวย ดังที่เราเห็นในทุกวันนี้ เราเชื่อกันมาจนเป็นประเพณี ข้าพเจ้าดูแล้วเป็นการเข้าใจผิดแท้ ๆ*** ปู่ย่าตายายของเราไม่ได้มากิน แต่มารมันแปลงกายมากินแทน เราคิดว่าวิญญาณปู่ย่าตายายจะมากินของเซ่นไหว้ ความจริงเขามาไม่ได้ เขาไปมีหน้าที่การงานในโลกใหม่ของเขา หากเราประสงค์จะให้เขากินอะไร? ก็ต้องนำสิ่งของเหล่านั้นไปถวายแก่ผู้มีศีล เช่น ภิกษุสามเณร เป็นต้น แล้วกรวดน้ำอุทิศกุศลไปให้เขา เขาจึงจะได้กินตามวิธีการของพระพุทธศาสนา

อีกเรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องตายแล้วเอาศพไปเก็บไว้ในฮวงซุ้ย นี่คือความเชื่อก่อนที่เขาจะตาย แต่พอเขาตายไปจริง ๆ ไม่เป็นไปตามความเชื่อนั้นเสียเลย ***ผู้ตายเขาเป็นห่วงร่างของเขา เพราะร่างของเขายังไม่ได้เผาตามวิธีการของพระพุทธศาสนา*** ผู้ตายมีความเป็นห่วงร่างของเขา จะมาเข้าฝันบอกญาติ ก็มิอาจทำได้ แม้เขาจะมาเข้าฝัน แต่ญาติของผู้ตายก็ไม่เชื่อ เนื่องจากสิ่งที่ฝันไปนั้น ไม่สอดคล้องกับความเชื่อดั้งเดิมของเขา จึงไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร? เพราะความเชื่อผิด ๆ เช่นนี้ เป็นเรื่องของมารเขา มารเขาบังคับให้เป็นเช่นนั้น ***หากเราเชื่ออย่างถูกต้อง ส่งผลให้มาร เขาไม่ได้กินของเซ่นไหว้ เรื่องอะไรที่มารจะให้เราทำในสิ่งที่ถูก?***

เวลานี้เราก็เห็นกันแล้วว่า ความเชื่อในเรื่องการเซ่นไหว้บรรพบุรุษ บ้านเราทำกันเป็นประเพณีไปแล้ว ใครไม่ทำไม่ได้แล้ว จะถูกพี่น้องตั้งข้อรังเกียจ การเผากระดาษเงินกระดาษทองไม่มีประโยชน์อันใดเลย เสียเงินเปล่าประโยชน์แท้ ๆ ข้าพเจ้าเห็นแล้วก็พูดไม่ออก เรื่องนี้เคยกล่าวไว้แล้วตั้งแต่รุ่นปราบมารภาค ๑ แล้ว

คำถามท้ายบทภาคความรู้ทั่วไป

จงตอบคำถามให้ครบทุกข้อ เพื่อแสดงว่าท่านอ่านรู้เรื่อง สามารถนำเนื้อหาสาระมาตอบคำถามได้ วิธีตอบ ให้ทำเหมือนเราเป็นนักเรียน คือหยิบกระดาษมาเขียนตอบไปทีละข้อ ครั้นตอบเสร็จแล้วจึงดูเฉลยคำตอบ ข้าพเจ้าทำแนวตอบไว้ให้แล้ว ถ้าตอบถูกแปลว่าเราอ่านรู้เรื่อง หากตอบไม่ถูก จงกลับไปอ่านทบทวนดูใหม่ เพื่อตรวจสอบตัวเองว่า เราอ่านรู้เรื่อง

๑. ผลงานปราบมารภาค ๕ ถามว่า ต้นธาตุนิพพานเป็นและต้นนิพพานเป็นกี่พระองค์ที่เราตามกลับมาได้? การพบนั้น ได้พบในเวลาใด?

(แนวเฉลย พบต้นธาตุนิพพานเป็นและต้นนิพพานเป็นรวม ๕ พระองค์ มารเขาเอาตัวไปซุกซ่อน เอาไปทรมานในเหตุละเอียด การไปพบนั้น ไม่ใช่พบได้ในคราวเดียว เป็นการไปพบในเวลาที่ต่างกัน ต้นธาตุนิพพานเป็นและต้นนิพพานเป็นนั้น เป็นกายมนุษย์เหมือนพระสงฆ์ ไม่มีเกตุบัวตูม ไม่ใช่กายธรรม)

๒. นอกจากจะพบต้นธาตุนิพพานเป็นและต้นนิพพานเป็นแล้ว ยังพบบ่อบุญน้ำใสเหมือนตาตั๊กแตน นี่คือบ่อบุญ เป็นบารมีของใครไม่ทราบ? และยังพบกายสิทธิ์ที่สำเร็จทั้งดวงเรื่องเป็นอย่างไร? จงบรรยายสรุปให้ดู

(แนวเฉลย การพบบ่อบุญน้ำใสนี้ ต้องถือว่าเป็นโชค ไม่ทราบว่าเป็นบารมีของใคร? ตั้งแต่ครั้งใด? มารเขาเอามาซุกซ่อนไว้ตรงนี้ เราตามกลับมาได้ การที่ไม่ทราบว่าเป็นของใครตั้งแต่ครั้งใดนั้น? เป็นเพราะธาตุธรรมท่านไม่บอกเรา เราจึงไม่รู้ และการไปพบดวงกายสิทธิ์ดวงโต ประดุจกองภูเขานั้น นั่นคือดวงกายสิทธิ์ที่สำเร็จทั้งดวง สามารถเอาเรือนคือดวงแก้วเหาะเหินไปไหน ๆ ได้ มารกวาดต้อนมารวมไว้ที่นี่ เราทำวิชาแก้ไขได้แล้วอาราธนากลับมาได้หมด น่าตกใจมาก! ไม่ว่าอะไรแพ้มารทั้งนั้น! มารเขาเอาไปเป็นเชลยได้หมด เขาเอาไปบังคับได้หมด มารมันเก่งจริง ๆ)

๓. มารเขาปกครองกี่ระดับ? เขาปกครองอะไรบ้าง? จงอธิบายเพียงย่อ ๆ

(แนวเฉลย มารเขาปกครอง ๒ ระดับ คือปกครองใหญ่ หมายถึงเขาปกครองอายตนะนิพพาน คือเขาปกครองผู้ได้มรรคผลนิพพานทั้งหมด นั่นคือเขาปกครองพระพุทธเจ้าและผู้ได้มรรคผลนิพพานทั้งปวง นั่นเอง และปกครองอีกอย่างเรียกว่า ปกครองย่อย คือปกครองภพ ๓ มายถึง ปกครองอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษยโลกทั้งปวง สรุปแล้วมารเขาปกครองทั้งหมด ไม่มีอะไรที่เขาจะบังคับไม่ได้ เขาบังคับได้หมด การบังคับเขาใช้วิชาบังคับ คือบังคับใจ เมื่อบังคับใจได้แล้ว กายก็ไม่เหลือ มารเข้าที่ไหน? เดือดร้อนที่นั่น ดังนั้น จึงเดือดร้อนกันหมด การที่เราปราบมารก็เพื่อให้มารถูกดับให้หมด ให้เราพ้นจากปกครองของมารนั่นเอง)

๔. พระพุทธเจ้าทรงมีภารกิจที่จะตรัสรู้กี่ระดับ? อะไรบ้าง? การตรัสรู้ระดับใดมีความขัดข้อง? การตรัสรู้ใดไม่มีความขัดข้อง? จงยกข้อมูลมาสนับสนุนคำตอบด้วย

(แนวเฉลย พระพุทธเจ้าทรงมีภารกิจตรัสรู้ ๒ ระดับคือ (๑.) การตรัสรู้ในปกครองย่อย คือ การตรัสรู้ในโลก เป็นการตรัสรู้เพื่อทำหน้าที่ของพระพุทธเจ้า วันตรัสรู้คือวันวิสาขบูชา ความรู้ที่ทรงตรัสรู้นั้นเรียกว่า พระไตรปิฎก หลังจากตรัสรู้แล้ว ก็สอนความรู้นั้นแก่มนุษยโลก การตรัสรู้ในโลกนั้น ไม่มีอะไรเป็นอุปสรรค มารเขายอมให้ตรัสรู้ได้ ส่วนการตรัสรู้อีกระดับหนึ่ง คือ (๒.) การตรัสรู้ในปกครองใหญ่ การตรัสรู้ระดับนี้มีอุปสรรค มารเขาขัดขวางไม่ให้มีการตรัสรู้ เป็นการตรัสรู้ในอายตนะนิพพาน หลังจากที่พระพุทธองค์ดับขันธปรินิพพานแล้ว คือหลังจากที่พระพุทธองค์ทำหน้าที่พระพุทธเจ้าในโลกเสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จเข้าสู่มรรคผลนิพพาน คือเสด็จเข้าสู่อายตนะนิพพาน จะต้องไปตรัสรู้ในอายตนะนิพพานอีกครั้งหนึ่ง ตามกฎเกณฑ์ของธรรมภาคขาว แต่แล้วก็ตรัสรู้ไม่ได้ เนื่องจากมารเข้ายึดอำนาจปกครองอายตนะนิพพาน แล้วมารก็กลั่นแกล้งกดขี่ข่มเหงด้วยประการต่าง ๆ นั้น ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม (คือทั้งสอุปาทิเสสนิพพานและอนุปาทิเสสนิพพาน) เพิ่งได้ตรัสรู้เป็นครั้งแรกตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ปี ๒๕๔๓ ตรงกับวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นวัน "วิสาขบูชาของนิพพาน" (ในปีต่อ ๆ ไปให้ถือวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ของทุกปีเป็นวันวิสาขบูชา) แสดงให้เห็นว่า ตั้งแต่เริ่มมีมรรคผลนิพพานมานั้น การตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่ ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง การที่มีการตรัสรู้ได้นั้น เกิดจากผลแห่งการปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่ในขณะนี้)

๕. การที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่ไม่ได้นั้น เกิดการเสียหายอะไรบ้าง? และมีผลกระทบต่อมนุษย์อย่างพวกเรานี้อย่างไรบ้าง? จงชี้ให้เห็นจริง เพราะท่านอ่านมามากแล้ว ต้องมีความรู้นำมาตอบได้บ้าง

(แนวเฉลย การที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ในโลกได้นั้น เราเข้าใจแล้ว เพราะทุกวันนี้ เราดำรงชีวิตอยู่ในศาสนาของพระองค์ คืออยู่ในหลักของพระพุทธศาสนา ได้เรียนรู้ความรู้ที่พระองค์ได้ตรัสรู้ เรียกว่าเรียนพระธรรมคำสอนของพระองค์ เรียนพระไตรปิฎก ทางฝ่ายพระสงฆ์ก็เรียนหลักสูตรนักธรรมและหลักสูตรภาษาบาลี นั่นคือเรียนคำสอนของพระพุทธองค์นั่นเอง เรามีความเข้าใจว่า การที่พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้ในโลกนั้น เราได้รับมรดกแห่งความรู้ คือได้เรียนคำสอนของพระองค์ ตามที่กล่าวนั้น แต่ว่าการที่พระพุทธองค์ดับขันธปรินิพพานแล้ว ได้เข้าสู่อายตนะนิพพานไปแล้ว เนื่องจากได้มรรคผลนิพพานแล้ว พระองค์จะต้องไปตรัสรู้อีกระดับหนึ่ง คือการได้ตรัสรู้ในระดับอายตนะนิพพาน หรือเรียนตามหลักวิชาว่า การตรัสรู้ในปกครองใหญ่ การตรัสรู้ในระดับนี้ เราเป็นมนุษย์ไม่มีส่วนได้รู้เห็นเลย ไม่มีใครบอก และไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบด้วยกันทั้งนั้น แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น

แต่การที่ข้าพเจ้าต้องรู้ ต้องเห็น ต้องทราบ เป็นเพราะข้าพเจ้าถูกบังคับให้ทำวิชาปราบมาร เป็นการบังคับให้ต้องรู้ ต้องเห็น และต้องทราบ ตามกระบวนการของวิชาธรรมกายชั้นสูง ซึ่งเป็นเรื่องยากที่ใคร ๆ จะเรียนรู้ แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็แทบจะกลืนไม่เข้า เท่าที่รู้เห็นและนำมาบอกเล่ากันนี้ เป็นส่วนน้อยเท่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้รู้เห็นในส่วนที่ละเอียดเข้าไป จะมีเพียงไร? เกินความสามารถของข้าพเจ้าที่จะบอกแล้ว ข้าพเจ้าก็พูดเปิดใจแล้ว

จากผลแห่งการทำวิชาปราบมารของข้าพเจ้า ทำให้เราทราบว่า มรรคผลนิพพานในระดับอายตนะนิพพานล้มเหลวโดยสิ้นเชิง การตรัสรู้ในระดับอายตนะนิพพานดำเนินไปไม่ได้ เพราะมารเขาขัดขวางในทุกรูปแบบ พระพุทธองค์และผู้ได้มรรคผลนิพพานทั้งหมดถูกมารกดขี่ข่มเหง ถูกรังแกในทุกรูปแบบ ตามรายงานต่าง ๆ ที่นำมากล่าวแล้วในหนังสือปราบมารทุกภาคนั้น นั่นคือข้อมูลที่แสดงถึงการล้มเหลวแห่งการตรัสรู้ในระดับนี้

นี่คือ ความรู้ตอนหนึ่ง ที่ท่านต้องจดจำ

ลำดับต่อมา งานปราบมารทำมาตลอด ผลงานมีอย่างไร? ท่านได้อ่านแล้ว การตรัสรู้ของพระพุทธองค์เกิดขึ้นได้เป็นครั้งแรกในวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เรียกวันนี้ว่า "วันวิสาขบูชาของนิพพาน" ดังที่ข้าพเจ้าเสนอเรื่องราวให้ทราบแล้ว

คราวนี้ก็มาถึงประเด็นสำคัญ ที่เราเป็นมนุษยโลก เราไม่รู้เห็นความรู้ที่พระองค์ได้ตรัสรู้ระดับปกครองใหญ่นี้เลย เป็นพระไตรปิฎกอะไร? เป็นจำนวนเท่าไร? มีรายละเอียดอย่างไร? ไม่เหมือนนพระไตรปิฎกที่เราเรียนในโลก เรื่องนี้เป็นทางตันที่ข้าพเจ้านำมาอธิบายไม่ได้ เป็นความอึดอัดใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้เห็นได้แค่นี้ ก็บอกได้แค่นี้ บอกได้แต่ว่า พระองค์ตรัสรู้วิชา

อาสวักขยญาณใหญ่ เป็นความรู้พิชัยสงคราม เป็นวิชารบ วิชานี้ช่วยให้พระองค์พ้นจากปกครองของมาร ท่านก็ถามต่อไปว่า วิชาที่ตรัสรู้มีเนื้อหาสาระอย่างไร? ข้าพเจ้าก็อธิบายว่า วิชาที่พระพุทธองค์ตรัสรู้ในโลกนั้น เป็นวิชาภาคโปรด เป็นวิชาสอนศาสนา ยังไม่ได้ตรัสรู้วิชาภาคปราบ คือวิชาป้องกันมาร แล้วก็สิ้นพระชนม์เสียก่อน เป็นเช่นนี้ทุกพระองค์ เพราะมารเขาไม่ยอมให้ตรัสรู้วิชาภาคปราบ เขาอนุญาตให้ตรัสรู้แต่ภาคโปรดเท่านั้น ภาคปราบเขาไม่ยอมให้ตรัสรู้ ทั้งที่พระพุทธองค์ก็อยากตรัสรู้ เพราะยังตรัสรู้ไม่ครบหลักสูตร ได้ปริญญาใบเดียว อีกปริญญาหนึ่งไม่ได้ แต่ก็ตรัสรู้ไม่ได้จนแล้วจนรอด ในที่สุดก็ต้องสิ้นพระชนม์ (ดับขันธปรินิพพาน) เพราะทนวิชาทุกข์และสมุทัยของมารไม่ไหว ในที่สุดเราก็เป็นโรคและตายไป แปลว่าเราสู้วิชามารไม่ได้ จึงตรัสรู้ได้แต่วิชาภาคโปรดเท่านั้น ส่วนวิชาภาคปราบ เมื่อตรัสรู้ในโลกไม่ได้ ก็ต้องไปตรัสรู้ในอายตนะนิพพาน ครั้นไปอยู่ในอายตนะนิพพานเข้าจริง ปรากฏว่าผิดคาดกันหมด คือตรัสรู้วิชาภาคปราบไม่ได้ ตามที่ภาคขาวตั้งกฎเกณฑ์ไว้ และการที่เราตรัสรู้ภาคปราบไม่ได้นั้น เกิดจากมารเขาเข้ายึดอำนาจปกครองอายตนะนิพพานได้ก่อน ภาคขาวจึงพลาดท่าเสียทีเขา นี่คือสรุปย่อความรู้ เท่าที่ข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ ก็บอกพวกเราได้แค่นี้ครับ

ท่านอยากทราบต่อไปอีกว่า ภาคโปรดกับภาคปราบต่างกันอย่างไร? ข้าพเจ้าเคยบอกมาแล้วว่า ภาคโปรดคือพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้วิชาสอนศาสนา ได้แก่ความรู้ทั้งปวงที่พระสงฆ์ไทยเล่าเรียนกันในทุกวันนี้ คือมีหลักสูตรนักธรรม ซึ่งมีนักธรรม ตรี-โท-เอก และหลักสูตรภาษาบาลีตั้งแต่เปรียญธรรม ๓ ประโยค ถึงเปรียญธรรม ๙ ประโยค ขณะนี้การศึกษาของพระสงฆ์ไทยเกิดขึ้นหลายอย่างแล้ว สรุปแล้ว ก็เป็นวิชาสอนศาสนา วิชาเผยแพร่ศาสนา ส่วนความรู้ภาคปราบนั้น หายากมาก พระพุทธองค์ที่มาตรัสรู้ในโลก ส่วนใหญ่เป็นภาคโปรดทั้งหมด ยังไม่เคยมีภาคปราบ เป็นเพราะอะไร? ข้าพเจ้ายังไม่ทราบเหตุผล คงเป็นเพราะมารเขาห้ามไว้ เพราะถ้ายอมให้ภาคปราบมาตรัสรู้ ก็เท่ากับมาสู้กับเขา เพราะมารเขาเป็นผู้ปกครองอยู่ก่อนแล้ว ขืนยอมให้ตรัสรู้ภาคปราบ ก็จะมารู้กำพืดของเขา ใครเล่าจะยอม? นี่คือเหตุผลที่น่าฟัง ก็เพราะเราไม่มีความรู้ภาคปราบนี่เอง จึงเป็นเหตุให้เราแพ้มารราบคาบมาในทุกสมัยทีเดียว เราอยู่ใต้ปกครองของมารมาตลอด ถูกมารบดขยี้อย่างยับเยินที่สุด จนในที่สุด ภาคขาวไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย มารมันขนเอาไปเป็นของมันจนหมดสิ้น ดังที่ข้าพเจ้าได้เสนอผลงานไปแล้วในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ นั้น ขอให้ท่านกลับไปอ่านทบทวนดูใหม่ เริ่มตั้งแต่เล่มปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕ ทีเดียว

หลายท่านอยากให้ข้าพเจ้าอธิบายว่า ความรู้ภาคปราบคืออย่างไร? ทำไมมารมันจึงหวงนัก? ไม่ยอมให้ภาคขาวได้ตรัสรู้ ขอให้ยกตัวอย่างความรู้มาดู เพื่อจะได้ทราบแนวของความรู้ คำตอบก็คือ หน้าตาของความรู้ของพระพุทธเจ้าภาคปราบก็คือความรู้ที่ข้าพเจ้านำมา

เสนอในตำราปราบมารทุกภาค ข้าพเจ้าตอบชัดแล้ว แต่เนื้อหาของความรู้นั้น ข้าพเจ้ายังนำเสนอไม่ครบถ้วน เพราะเห็นว่ายากไป ไม่สะดวกแก่การอ่าน เพราะเป็นวิชาการไปหมด เป็นเรื่องรบทัพจับศึก เป็นเรื่องของการต่อสู้ เป็นเรื่องของการทำให้ศัตรูฝ่ายตรงข้ามล้มตายไป จึงเรียกว่า วิชาอาสวักขยญาณใหญ่ หากเปรียบเทียบกับทางโลกเรา ก็คือตำราพิชัยสงครามนั่นเอง

ดังนั้น ความรู้วิชาธรรมกายที่หลวงพ่อวัดปากน้ำค้นคว้าได้นั้น มีคุณค่าสุดประมาณ แต่ท่านที่ไม่เรียน หรือเรียนไม่เข้าถึง ท่านก็วิจารณ์ของท่านไป ข้าพเจ้าไม่ว่าอะไร? เพราะเป็นสิทธิ์ที่ใครจะแสดงความคิดเห็นได้ ข้าพเจ้าฟังมานานแล้ว คนที่พูดเป็นปริยัติทั้งนั้น ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่าภาคปราบหายาก หากท่านได้อ่านทุกหลักสูตรที่ข้าพเจ้าได้นำมาเผยแพร่ พยายามอ่านให้จบ ดูเนื้อหาไปแต่ละหลักสูตร ท่านจะเปลี่ยนใจในความเห็นที่ท่านมีแต่เดิม เพราะเนื้อวิชามันยากอย่างนี้และละเอียดลึกซึ้งอย่างนี้ มันจึงยากที่ใครจะเข้าถึง อ่านให้ครบทุกหลักสูตร และอ่านให้ครบทุกบท อ่านแล้วตีความ มันจึงจะสมกับที่เราเป็นเปรียญธรรมเอก เนื้อหาความรู้เป็นไปอย่างนี้หรือ? เราเรียนมาแต่ความรู้ปริยัติ คือความรู้ทางภาษาหนังสือ แต่ความรู้ทางวิชายังไม่ได้ปฏิบัติทางใจเลย ว่าอะไรคืออะไร? สรุปแล้วเรายังเข้าไม่ถึงวิชาอะไรเลย การไปวิจารณ์ความรู้ที่เรายังไม่เคยสัมผัส เป็นการรอบคอบของผู้คงแก่เรียนหรือ?

คราวนี้มาตอบคำถามที่ว่า กรณีที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ในระดับอายตนะนิพพานไม่ได้ คือการที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ไปแล้วเข้าสู่อายตนะนิพพาน ไม่สามารถตรัสรู้อะไรได้อีกหลังจากที่เข้านิพพานแล้วนั้น ถามว่าเกิดความเสียหายอย่างไรต่อมนุษย์อย่างพวกเรานี้อย่างไรบ้าง? คำตอบก็คือ พระองค์ทรงมีภัยเสียแล้ว พระองค์อยู่ในระหว่างอันตราย เนื่องจากมารเข้ามากดขี่ข่มเหงพระองค์ด้วยประการต่าง ๆ ดังข้อมูลทั้งปวงที่ข้าพเจ้าเสนอไปแล้วในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ นั้น ทำให้พระองค์มาช่วยมนุษย์ได้ยาก ทั้งที่พระองค์ทรงเป็นที่พึ่งของสัตว์โลก นี่คือความเสียหายที่เราได้รับ การที่โลกเดือดร้อนด้วยประการต่าง ๆ เป็นการกระทำของมารทั้งนั้น แต่พระพุทธองค์มาช่วยเราลำบาก เพราะมารเขาขัดขวาง)

๖. จงกล่าวถึงการเรียนวิชาอาสวักขยญาณ ให้ยาวกว่านี้จะได้ไหม?

(แนวตอบ การเรียนวิชาอาสวักขยญาณเริ่มจากคำสอนของพระพุทธเจ้าภาคโปรดเสมอไป คือคำสอนข้อ ๓ ที่ว่า สจิตฺตปริยทปนํ แปลว่า การทำใจให้ใส ถ้าทำใจให้ใสได้ แปลว่าเข้าถึง ถ้าทำไม่ได้ ก็แปลว่าเข้าไม่ถึง ทำใจให้ใสที่ตรงไหน ต้องทำที่ศูนย์กลางกายของกายมนุษย์ตัวเรานี้เท่านั้น หากทำที่อื่น ก็แปลว่าผิดทาง เมื่อผิดทาง ก็ไม่เห็นดวงธรรมที่ทำให้เป็น

กายของตัวเอง เมื่อไม่เห็นดวงธรรมทำให้เป็นกายแล้ว เราก็ไม่เห็นกายละเอียดของตัวเอง ไม่เห็นกายธรรมของตัวเอง คราวนี้ยุ่งใหญ่แล้ว ไม่เห็นวิชาอะไรทั้งนั้น ได้แต่เกิดอารมณ์ทางใจอย่างเดียว เข้าหาวิชาอะไรไม่ได้เลย? นี่คือความเสียหายของการเรียน เสียหายไปตลอดชีวิต เพราะเราตั้งใจไม่ถูกที่นั่นเอง จึงไม่เข้าถึงวิชา เมื่อไม่เข้าถึงวิชา ก็ไปโทษวิชาธรรมกาย นี่คือความเข้าใจผิดกันทั้งนั้น การที่เราฝึกใจผิดที่ตั้ง ก็เกิดการเสียหายจนทุกวันนี้ เพราะเราตั้งใจผิดที่ แล้วก็วิจารณ์กันจนไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร? จงอย่าตั้งใจที่จมูก อย่าตั้งใจที่กระหม่อม อย่าตั้งใจที่ปลายเท้า เพราะไม่ได้อะไร? ได้แต่อารมณ์ทางใจเท่านั้น นี่คือการเรียนเบื้องต้น หากเรียนเบื้องต้นถูกทางแล้ว ต่อไปจะเข้าถึงวิชาไปเอง ดังที่แจ้งอยู่ในตำราปราบมารของข้าพเจ้าแล้ว โปรดศึกษาเล่าเรียนตามนั้นต่อไป เพราะวิชาที่นำมาเสนอในตำราปราบมารนั้น เป็นวิชาอาสวักขยญาณ เป็นวิชาปราบมาร เป็นตำราพิชัยสงครามของภาคขาว)

๗. จงอธิบายคำว่า "ทำบุญให้มารกิน ทำเงินเดือนให้โจรใช้" มีความหมายอย่างไร? และเหตุใดข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "ในโลกของเรามีประชากรหกพันล้านคน หากมีคนเดียวที่ปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอยู่น่าอาศัย" ?

(แนวตอบ คำกล่าวที่ว่า "ทำบุญให้มารกิน ทำเงินเดือนให้โจรใช้" มีความหมายว่า เราสร้างบุญมาแล้ว แต่เรารักษาไว้ไม่ได้ มารเขามาระเบิดเอาไปจากเราได้ โดยเราไม่รู้ นี่คือทำบุญให้มารกิน เปรียบอีกอย่างก็เหมือนกับเราทำงานได้เงินเดือน แต่เราไม่ได้ใช้เงิน เพราะโจรมาจี้ปล้นเอาไป เพราะเราไม่เก็บรักษาเงินไว้ให้ดี ได้เงินมาแล้วไม่ซุกซ่อน ไม่นำฝากธนาคาร มารมันก็มาจี้เอาไป ในการทำวิชาปราบมารนั้น ข้าพเจ้าได้รู้เห็นถึงบารมีสำคัญมากมายที่มารเอาไปซุกซ่อนในเหตุละเอียดเลยอายตนะนิพพานไปอีกมากมาย ดังที่นำมารายงานในรูปแบบต่าง ๆ นั้น นี่คือข้อมูลที่เราได้พบ แล้วท่านก็ถามต่อไปว่า เราจะรักษาบารมีเราไว้ได้อย่างไร? ข้าพเจ้ายังตอบคำถามนี้ไม่ได้ เพราะไม่ว่าจะเป็นบุญของใคร? หรือดวงบารมีของใคร? มารเขามาระเบิดไปจากเราได้ทั้งนั้น ใครจะรักษาดวงบารมีให้เราได้? นี่คือคำถามสำคัญ หากเราดูในทางโลกเรา การรักษาเงินก็คือ การนำฝากธนาคาร หากเราเก็บไว้กับตัว หรือเก็บไว้ในตู้เซฟที่บ้านเรา หรือใส่ไหฝังดินแบบคนโบราณ ก็ไม่ปลอดภัยอยู่ดี คราวนี้มาดูการเก็บรักษาดวงบารมีบ้าง ดวงบารมีปกติแล้ว ก็อยู่ที่ศูนย์กลางกายของเรา คืออยู่ที่ดวงธรรมของเรา นั่นเอง เวลามารมันจะมาระเบิดมันก็มาที่ศูนย์กลางกายของเรา แล้วมันก็เอาไปได้ตามใจชอบ นี่คือความรู้ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็น คำตอบที่แท้ก็คือ ต้องดับมารให้หมด เมื่อหมดมารแล้ว ก็ไม่มีใครมาระเบิดดวงบารมีของเราได้ นี่คือคำตอบที่ถูกต้อง ใครตอบอย่างนี้ ข้าพเจ้าให้คะแนนเต็มทันที แต่ความเป็นไปได้จะมีหรือ? การที่มารจะดับหมดไปนั้น ความเป็นไปได้ไม่มี คำตอบที่ถูกอีกประเด็นหนึ่ง คือทำใจให้หยุด นิ่ง

แน่น ไว้กับดวงบารมีเป็นนิจศีลและตลอดไป ทุกลมหายใจเข้าออก ให้นิ่งไว้ ให้แน่นไว้ ให้ใสไว้ ให้ขาวไว้ อย่าให้ใจส่าย ริบ ไหว รัว ใครตอบได้อย่างนี้ ข้าพเจ้าให้คะแนนทันที แต่ความเป็นไปได้มีหรือ? ที่เราจะทำใจเช่นนั้นได้ตลอดไป ย่อมเป็นไปไม่ได้ มารก็เหมือนโจร เขารู้ว่าใครรวย? รวยขนาดไหน? ไม่เคยเห็นโจรปล้นคนขอทาน เห็นมีแต่ปล้นร้านทอง แต่มารเขารู้ว่าใครรวยบารมี? มันก็จ้องจะระเบิดจากเขาผู้นั้น คราวนี้เรากลับมาดูธนาคารบารมีกันบ้าง เปรียบเทียบกับธนาคารในโลกเรานั่นเอง หากเราฝากบารมีไว้กับ "ต้นธาตุ" ท่านก็จะเก็บบารมีไว้ให้เรา แต่ว่าเราพบมาแล้วว่า มารมันเอาต้นธาตุและผู้ปกครองใหญ่ของนิพพานเป็นไปได้ถึง ๕ พระองค์ แล้วอย่างนี้จะมีอะไรเหลือ? มารเขาเอาตัวเราไปได้ แล้วจะมีอะไรเหลือ? นี่แหละที่ข้าพเจ้าตอบแก่ท่านว่า ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ แต่ว่าพอคุยได้ เรื่องการรักษาบารมีนี้สำคัญที่สุด ข้าพเจ้าต้องเรียนรู้ต่อไป นี่คือแนวเฉลยคำตอบ ให้ท่านเลือกตอบเอาเอง กรณีที่เรามาพบภูเขาบารมีเป็นรัตนชาติสีขาว ขนาดใหญ่โตมหาศาลนั้น ท่านถามว่าเหตุใดพระพุทธองค์ไม่ช่วย? เหตุใดธาตุธรรมระดับผู้ใหญ่ไม่ช่วยไว้? ปล่อยให้มารเอาไปได้อย่างไร? ท่านมีสิทธิ์ถามได้ แต่ใครเล่าจะตอบได้? เราทราบแล้วว่ามารเขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม ใครจะกล้าไปประลองฝีมือกับเขา? ใครจะกล้าไปแตะต้องเขา? ใครจะกล้าไปทัดทานเขา? เราภาคขาวทั้งหมดต่างก็รู้ปัญหา แต่แก้อะไรไม่ได้ พระองค์อยากช่วยเราใจจะขาด แต่ช่วยไม่ได้จริง ๆ นี่คือประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้พบเห็น ในประโยคที่ข้าพเจ้าเขียนว่า "ในโลกนี้มีประชากรหกพันล้านคน ตามข้อมูลที่ทางราชการกล่าว ถ้ามีเพียงคนเดียวทำวิชาปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอยู่น่าอาศัย" ที่ข้าพเจ้ากล้ากล่าวเช่นนั้น เพราะไม่มีใครปราบได้ทั้งนั้น ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า ให้ท่านเข้ากายธรรมไปถามให้ทั่วจักรวาลธาตุให้ทั่วจักรวาลธรรม ว่าใครจะรับอาสาปราบมารบ้าง? จะเอาอะไรตอบแทน? ขอให้บอก เรามีให้ทั้งนั้น จะเอาสาวงาม จะเอาตึกรามบ้านใหญ่ จะเอาเงินสมบัตินานา จะเอาอะไร? เรามีให้ทั้งนั้น ยังหาคนอาสาไม่ได้จนบัดนี้ แต่การที่ข้าพเจ้าทำ เป็นเพราะธาตุธรรมท่านบังคับ ซึ่งข้าพเจ้าก็พูดเปิดใจแล้ว ท่านอ่านผ่านมาแล้วว่า ไม่มีใครชนะมารได้เลย)

๘. งานปราบมารที่มีมาแล้วในอดีต ปราบได้ผลหรือไม่? ท่านทราบงานปราบมารที่เป็นมาแล้วในอดีตได้อย่างไร? จงยกข้อมูลมาสนับสนุนคำตอบของท่าน

(แนวเฉลย งานปราบมารที่มีมาแล้วในอดีต มีมาแล้วมากมายหลายยุคหลายสมัย แต่ยุคที่เราทราบมียุคเดียว คือยุคของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ส่วนงานปราบมารในยุคอื่น ๆ มีมาแล้วอย่างไร? เราไม่ทราบเลย เพราะเราเกิดไม่ทันยุคนั้น ๆ เราจึงอยู่ในฐานะที่ไม่รู้ไม่เห็น แต่การที่เราทราบประวัติงานปราบมารของภาคขาว เราทราบจากการบอกเล่าของ "ต้นนิพพานเป็น" ทรงบอกให้ข้าพเจ้าทราบเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ (สมุดบันทึกเล่มที่๒๔ หน้า ๒๗) ทรงบอก

ว่า งานปราบมารในอดีตที่ผ่านมาหลายยุคหลายสมัย พระองค์ไม่ทรงยอมรับ แต่ทรงยอมรับงานปราบในยุคของ "ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู" ก็คือยุคของข้าพเจ้า นั่นเอง ข้าพเจ้ารับฟังไว้แล้วข้าพเจ้าก็จดบันทึกไว้ ทำให้ข้าพเจ้าคิดทันทีว่าแต่อดีตมาแล้ว ธาตุธรรมผู้ใหญ่ผู้ปกครองของภาคขาว ไม่นิ่งนอนใจเลย ส่งคนของพระองค์ลงมาเกิดแล้วให้ทำงานปราบมารตลอดมา แต่ไม่ประสบความสำเร็จเลย สาเหตุมาจากอะไรกันแน่? เพราะผู้มาเกิดจะต้องมีบารมีธรรมชั้นสูงระดับ "มือพระกาฬ" หากฝีมือไม่เข้าระดับนั้น จะไปปราบมารได้อย่างไร? แล้วเหตุใดพระองค์ทรงยกย่องข้าพเจ้าว่างานปราบเข้าตากรรมการแล้ว? หรือว่าพระองค์จะให้ยาหอมชโลมใจเรา? นี่คือ ความคิดที่เกิดแก่ใจของข้าพเจ้า เหตุการณ์ต่อมาถึงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๓ (สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๕ หน้า ๑๓๘) ก็ได้ยินนิพพานกายธรรมเล่าถึงความเป็นมาของงานปราบมารตั้งแต่อดีตให้ทราบอีก นั่นคือ "ต้นธาตุของนิพพานกายธรรม" เล่าให้ฟัง เนื้อหาสาระตรงกับรับสั่งของ "ต้นนิพพานเป็น" ทีเดียว สรุปแล้ว ว่างานปราบมารที่มีมาแล้วในอดีตไม่ประสบความสำเร็จเลย งานปราบมารที่ได้ผลมากที่สุดคือยุคของ "ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู" นี่เอง เป็นอันว่าผู้ใหญ่ระดับปกครองทั้งของนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม เล่าถึงผลงานปราบมารในอดีตให้เราทราบ มีเนื้อหาสาระตรงกัน คืองานปราบมารในอดีตที่ทำมาแล้วนั้นไม่ได้ผลเลย)

๙. ผลงานปราบมารในยุคของหลวงพ่อมีอะไรบ้าง? มีตำราอะไรจดบันทึกไว้บ้างหรือไม่? เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาเล่าเรียนกันและจงบอกผลงานปราบมารในยุคของ "ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู" มาให้ทราบ

(แนวตอบ (ก.) ผลงานปราบมารในยุคของหลวงพ่อไม่มีบันทึกเป็นตำราไว้เลย น่าเสียดายจริง ๆ แต่ศิษย์ที่เป็นหัวหน้าเวรบอกความรู้วิชาปราบมารไว้บ้าง เท่าที่ทราบก็คือคุณฉลวย สมบัติสุข เป็นผู้บอกความรู้ปราบมารเบื้องต้นไว้ ท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) นำมาพิมพ์เป็นหนังสือเล่มเล็กชื่อว่า "ยุทธวิธีและยุทธศาสตร์การสะสางธาตุธรรม" ข้าพเจ้าเคยอ่าน ชื่อหนังสือที่นำมากล่าวถูกต้องหรือเปล่า? เพราะเคยอ่านนานมาแล้ว นี่คือเรื่องของตำราหนังสือ เห็นจะมีเท่านี้ ส่วนเรื่องราวงานปราบมาร ข้าพเจ้าได้ยินแม่ชีถนอม อาสไวย์เล่าให้ข้าพเจ้าฟังบ้าง สรุปแล้ว ตำราว่าด้วยวิชาปราบมารในยุคของหลวงพ่อไม่ได้ทำไว้ จึงเป็นเรื่องน่าเสียดายมาก เหตุใดจึงไม่ทำไว้? นี่คือคำถามสำคัญ ที่ท่านผู้ใฝ่รู้อยากให้ข้าพเจ้าแสดงความเห็น ปกติความรู้ของหลวงพ่อ มีความรู้วิชาธรรมกายแทรกอยู่ในทุกกัณฑ์เทศน์ ข้าพเจ้าเคยอ่านแล้ว มีวิชาธรรมกายเบื้องต้นเท่านั้น ไม่ใช่ความรู้ชั้นสูงเลย แล้วความรู้ชั้นสูงเหตุใดทางวัดไม่ทำบันทึกไว้? นี่คือประเด็นสำคัญ ข้าพเจ้าขอแสดงความเห็น ดังนี้

(ข.) เหตุใดหลวงพ่อไม่เขียนตำราปราบมารไว้เลย? เป็นเพราะอะไร? จงชี้แจง ขอชี้แจงให้ทราบเบื้องต้นก่อนว่า ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในตำราของข้าพเจ้าว่า "การตรัสรู้ของพระพุทธองค์ ต้องเป็นไปตามหลักสูตรที่มารบัญญัติ การกำหนดอายุขัยของพระพุทธองค์จะให้มีพระชนมายุอยู่ในโลกได้เท่าไร? ย่อมเป็นไปตามกำหนดของมาร" แปลว่า มารเขาเป็นผู้กำกับทั้งหมด ทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการของเขา กรณีการทำตำราเผยแพร่ต่อประชาชนนั้น หลวงพ่อมีความปรารถนาอย่างยิ่ง เพราะหลวงพ่อเป็นนักปฏิบัติ เป็นนักเทศน์ เป็นนักค้นคว้า มีความเป็นผู้นำ มีความเป็นครู ชอบสอน ชอบอธิบาย นี่คือลักษณะของหลวงพ่อ คราวนี้เรามาดูประวัติหลวงพ่อตอนหนึ่ง หลวงปู่ชั้วเล่าว่า ธาตุธรรมเตือนให้หลวงพ่อทำวิชาปราบมาร หลวงพ่อเห็นวิชาปราบมารแล้ว อยู่แต่ว่าจะทำหรือไม่เท่านั้น? หลวงพ่อใช้เวลาใคร่ครวญพิจารณาถึง ๘ ปี เหตุใดใช้เวลาปานนั้น? จะทำดีหรือไม่ทำดี? ทำแล้วจะได้อะไร? ผลตอบแทนแห่งการทำได้แก่อะไร? ความพร้อมในการทำวิชาของเรามีอะไรบ้าง? หลวงพ่อคนเดียวจะทำได้อย่างไร? เพียงแต่ปกครองพระเณรก็หมดเวลาไปวันหนึ่ง ๆ แล้ว แล้วจะได้เวลาที่ไหนมาทำวิชา? พลรบของหลวงพ่อมีหรือไม่? มีที่อยู่อาศัยให้เขาแล้วหรือยัง? มีที่กิน ยารักษาโรคให้เขาแล้วหรือยัง? จะได้มาอย่างไร? พลรบต้องมีความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง เห็นวิชาอ่อนก็ทำไม่ได้ ใครจะเป็นคนทำให้คนทำวิชามีความเชี่ยวชาญถึงขนาดทำวิชารบได้? พุทธบริษัทมารวมอยู่กันจำนวนมากในวัดปากน้ำ พระเณร ๑,๐๐๐ ชีวิต อุบาสก อุบาสิกา ศิษย์วัดจำนวนเท่าไร? อยู่ในความรับผิดชอบของหลวงพ่อแต่ผู้เดียว เพียงแต่จัดการศึกษาให้พระเณรศึกษาเล่าเรียนไปวันหนึ่งๆ ได้ก็บุญแล้ว อาหารการฉันของพระเณรรอดตัวไปได้วันหนึ่งก็บุญแล้ว แล้วหลวงพ่อจะเอาเวลาที่ไหนมาค้นคว้าวิชาธรรมกาย? นี่คือภารกิจของหลวงพ่อในฐานะเจ้าอาวาส กลับมาพิจารณางานปราบมาร ปรากฏว่าหลวงพ่อมีพลรบตั้งเวรทำวิชาได้ ๖ เวร ๆ ละ ๔ ชั่วโมง คือทำวิชารบตลอด ๒๔ ชั่วโมง มอบภารกิจการปกครองวัดให้แก่พระสงฆ์ที่เป็นศิษย์ควบคุมกันไป หลวงพ่อเป็นผู้อำนวยการทางวิชาปราบมาร แม่ชีถนอมเล่าว่า วันหนึ่งคืนหนึ่งหลวงพ่อจำวัด (นอน) เพียง ๒ ชั่วโมงเท่านั้น แต่พวกเรานอนกันวันละ ๘ ชั่วโมง ควบคุมวิชาปราบมารตลอดรุ่งสายเช้าค่ำกวดขันอยู่เช่นนี้ ๓๐ ปีทีเดียว งานปราบมารก็ยังไม่ไปถึงไหนเลย! สุดท้ายหลวงพ่อมรณภาพเมื่อปี ๒๕๐๒ งานปราบมารหยุดลงเพียงนั้น ศิษย์ผู้คงแก่เรียนก็ต่างคนต่างไป เพราะต้องไปรับผิดชอบต่อชีวิตตนเอง ศิษย์ผู้คงแก่เรียนคนหนึ่งยังบำเพ็ญตนเป็นแม่ชีอยู่วัดปากน้ำ เช่น แม่ชีญาณี ศิริโวหาร, แม่ชีสมจิต, อาจารย์ตรีธา เนียมขำ เป็นต้น ส่วนแม่ชีถนอม อาสไวย์ ท่านก็กลับไปตั้งสำนักสอนอยู่จังหวัดอ่างทอง

(ค.) ประเด็นสำคัญของการทำหนังสือตำราของหลวงพ่อ หลวงพ่ออยากทำใจจะขาด แต่ทำไม่ได้ ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว มารเขาจ้องจะดับอยู่ร่ำไป ขอให้เราได้มีโอกาสเถิด หลวงพ่อคิดมากเพราะพระเณรอยู่กับท่าน ๑,๐๐๐ ชีวิต ถ้ามารเอาเรื่องขึ้นมา พระเณรเกิดความระส่ำระสาย จะเอาพระเณรไปไว้ที่ไหน? วิชานั้นหลวงพ่อท่านค้นพบแล้ว แต่ตีพิมพ์ไม่ได้ เช่น ตำราวิชชามรรคผลพิสดาร ๑ มีทั้งหมด ๔๖ บท เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง ซึ่งพระมหาจัน (เปรียญธรรม ๕ ประโยค) จดบันทึกไว้แต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ยังเอามาตีพิมพ์ออกเผยแพร่ไม่ได้ ทางวัดปากน้ำเพิ่งจะนำมาตีพิมพ์ในปี ๒๕๑๗ นี่เอง เป็นการพิมพ์หลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ตำราสำคัญอีกเล่มหนึ่งคือ "วิชชามรรคผลพิสดาร ๒" มีหลายบทเรียน ซึ่งท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (อาจารย์วีระ) จดบันทึกไว้ ทางวัดปากน้ำเพิ่งพิมพ์เผยแพร่เมื่อปี ๒๕๑๙ นี่เอง วิชาธรรมกายสำคัญอีกเล่มหนึ่งคือ "คู่มือสมภาร" มี ๑๕ บท มีหลายท่านถามข้าพเจ้าว่า เหตุใดหลวงพ่อจึงพิมพ์ในนามของศิษย์ คือพิมพ์ในนามคุณฉลวย สมบัติสุข เราต้องทราบว่า ความเป็นไปความเป็นมาของตำรา "คู่มือสมภาร" นั้น ข้าพเจ้าบรรยายไว้ในตำราเล่มอื่นแล้ว ขอให้ท่านไปค้นคว้าหาอ่านเอาเอง ข้าพเจ้าจะชี้แจงเหตุผลให้ทราบ ว่าเหตุใดจึงไม่พิมพ์ในนามของหลวงพ่อ? ในฐานะที่หลวงพ่อเป็นผู้ค้นพบวิชา การที่พิมพ์ในนามของศิษย์นั้น ปลอดภัยแล้ว! เพราะสมเด็จพระสังฆราชวัดบวรนิเวศ ทรงรับสั่งให้แม่ชีนวรัตน์ หิรัญรักษ์ (ผู้เรียนวิชาธรรมกายที่สำนักวัดปากน้ำ) เขียนวิชาที่เรียนถวาย เพื่อพระองค์จะทรงศึกษาดูบ้างนั่นเอง ครั้นพิมพ์ตำราออกมาจริง กลับใช้นามคุณฉลวย สมบัติสุข เป็นผู้เรียบเรียง ส่วนแม่ชีนวรัตน์ หิรัญรักษ์ และแม่ชีสมทรง สุดสาคร เป็นเพื่อร่วมคณะจัดพิมพ์ถวาย พิมพ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ถวายแด่สมเด็จพระสังฆราชวัดบวรฯ ปรากฏว่าสมเด็จฯ ไม่ได้ทอดพระเนตร เพราะทรงประชวร แพทย์ห้ามใช้ความคิดในขณะนั้น นี่คือเรื่องย่อ ประเด็นสำคัญของเรื่องอยู่ที่ว่า เหตุใดตำราเล่มนี้จึงพิมพ์ในนามของศิษย์? การพิมพ์ในนามของศิษย์นั้นปลอดภัยแล้ว! ป้องกันมารสอดละเอียด หากมารสอดละเอียดกล่าวโทษหลวงพ่อว่าอวดอุตริมนุส ธรรม เรื่องก็จะไปกันอีกรูปแบบหนึ่ง

บรรยายมาถึงตรงนี้ ให้ท่านสรุปเอาเองว่าตำราวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อท่านรวมเป็นตำราไว้มีกี่หลักสูตร? อะไรบ้าง? แต่ละหลักสูตรพิมพ์ในวาระต่างกันอย่างไร? จงเล่าให้ชัดเจน หวังว่าทุกคนต้องตอบได้

(ง.) ตำราปราบมารรุ่นของ "ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู" คือหนังสือปราบมารทุกภาค ขณะนี้พิมพ์ไปแล้ว ๕ ภาค เล่มที่ท่านถืออยู่ในมือคือ "ปราบมารภาค ๕" ท่านถามต่อไปว่า เหตุใดข้าพเจ้าจึงกล้าออกตำราสำคัญอย่างนี้ได้? ข้าพเจ้าก็บอกแก่ท่านแล้วว่า "ตำราอย่างนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก" กว่าจะพิมพ์ออกมาได้ ข้าพเจ้าก็แทบจะหมดความเพียร เพราะมี

อุปสรรคนานาประการ ถ้าเล่าก็จะยาวความ สรุปว่า ข้าพเจ้าเอาตำราสำคัญอย่างนี้ออกสู่สายตาชาวโลกได้แล้ว แม้จะมีอุปสรรคร้อยแปดข้าพเจ้าก็ต่อสู้มาหมดแล้ว โชคดีที่ข้าพเจ้าไม่ตายไป ถ้าข้าพเจ้าถึงแก่ความตายลงไป ท่านทั้งหลายก็คงหมดโอกาสได้อ่านตำราลึกลับอย่างนี้ ถ้าออกตำราปราบมารไม่ได้ อะไรเล่าที่จะเป็นหลักฐานของการปราบมาร? งานปราบมารนี้มีเนื้อหาสาระอะไรบ้าง? เราจะได้มาตอบแก่ประชาชน ไหนคือรายงานผลการปราบมาร? ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระสงฆ์ แต่ข้าพเจ้าเป็นฆราวาส ใครเขาจะเชื่อถือฆราวาส? สังคมบ้านเรา เขาเชื่อพระสงฆ์กันทั้งนั้น ถ้าพระสงฆ์พูด เขาเชื่อถือ นี่คือข้อเท็จจริงที่ปรากฏออกสู่สายตาชาวโลกแล้ว ขอให้บัณฑิตทั้งปวงจงพิสูจน์ของจริงได้แล้ว ข้าพเจ้ามีหลักฐานครบถ้วนให้ผู้คงแก่เรียนได้ศึกษาเล่าเรียนทุกเมื่อ จะให้ชี้แจงอะไร? จะให้อธิบายอะไร? จงรวมตัวไปพิสูจน์เถิด ข้าพเจ้ามีความยินดีต้อนรับผู้เป็นบัณฑิต เพราะเป็นเรื่องที่ผู้คงแก่เรียนจะต้องเรียนรู้ การแสดงความเก่งแบบฝรั่ง เช่น ปีนภูเขาสูงชัน การแสดงการต่อสู้หวาดเสียว การไปค้นคว้าเรื่องเหลวไหล แล้วชีวิตของเราก็จบลงโดยที่เราไม่ได้อะไร? เห็นเป็นของโก้ว่า ตัวเองมีชื่อเป็นข่าวตามสื่อต่าง ๆ ถามว่าได้อะไรที่เป็นประโยชน์? ก็ตอบว่าไม่ได้อะไรเลย ชีวิตของเราจบลงแล้ว ทำไมไม่แสดงความเก่งในการปราบมารดูบ้าง? ไปเก่งอย่างนั้นไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ตำราทั้งปวงข้าพเจ้าทำให้ครบถ้วนแล้ว เรื่องที่เราควรแสดงความเก่ง แต่เรากลับไม่แสดง แต่กลับไปใช้ชีวิตสนใจในเรื่องไร้สาระกันหมด เสียใจกับเขาที่เขาทุ่มเทชีวิตผิดทาง อยากมีชื่อเสียงในทางที่ไม่เข้าเรื่อง เปิดดูข่าวโทรทัศน์จะพบแต่ฝรั่งแสดงความเก่งไม่เข้าท่า น่าเสียดายชีวิตของเขาที่หมดไปกับเรื่องไร้สาระ)

๑๐. ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมาตั้งแต่เมื่อไร? เป็นเวลากี่ปีแล้ว? มีผลงานปราบมารและผลงานเขียนตำริชาธรรมกายอะไรบ้าง?

(แนวตอบ ปราบมารวันแรกคือ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ นับถึงปีปัจจุบันได้กี่ปี? ก็คำนวณเอาเอง ผลงานปราบมารที่นำเสนอไปแล้ว เป็นตำราปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕ รวม ๕ เล่ม ส่วนผลงานเขียนตำราวิชาธรรมกายนั้น ได้เขียนตำราโดยนำตัวบทวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรและทุกบท ที่หลวงพ่อรวมไว้เป็นหนังสือมาเขียนขยายความเพิ่มเติมทุกหลักสูตรแล้ว ทำเช่นนี้ก็เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจต่อการศึกษาเล่าเรียน อธิบายทุกบทไม่เว้นเลย ส่งผลให้วิชาธรรมกายไม่ยากอีกต่อไป โปรดติดตามสอบถามได้ที่สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ)

๑๑. การทำวิชาปราบมารของข้าพเจ้า มาถึงจุดหนึ่ง ปรากฏว่านิพพานไม่มีดวงธรรม ๖ ดวงให้เดินวิชา เมื่อแก้ไขทางวิชามาถึงขั้นนิพพานมีดวงธรรม ๖ ดวงเกิดขึ้นแล้ว ถามว่าการปราบมารจุดนี้มีความอัศจรรย์อะไรเกิดขึ้น?

(แนวเฉลย เกิดวันวิสาขบูชาของอายตนะนิพพานเกิดขึ้น ซึ่งตรงกับวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ (ธาตุธรรมให้ถือวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ของทุกปีเป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน) หมายความว่า เป็นวันที่พระพุทธองค์ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรมตรัสรู้ธรรมในระดับอายตนะนิพพานพร้อมกันเป็นครั้งแรก หลังจากที่พระองค์เข้านิพพานไปแล้ว ก็เพิ่งได้ตรัสรู้ระดับปกครองใหญ่ในวันนี้ ส่งผลให้พระองค์พ้นจากการปกครองของมารในทันใด! ต้นนิพพานเป็นทรงเป็นผู้ประกาศ นี่คือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของงานปราบมารของข้าพเจ้า)

๑๒. พระพุทธเจ้ามีกี่ประเภท? หลักสูตรการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า มีกี่หลักสูตร? อะไรบ้าง? จงอธิบาย

(แนวเฉลย พระพุทธเจ้ามี ๒ ประเภท คือ พระพุทธเจ้าภาคโปรดกับพระพุทธเจ้าภาคปราบ หลักสูตรการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ามี ๒ หลักสูตร คือการตรัสรู้ในโลก เรียกว่า ตรัสรู้ในปกครองย่อย และการตรัสรู้ในอายตนะนิพพาน เรียกว่า ตรัสรู้ในปกครองใหญ่ การตรัสรู้ในโลกเป็นการตรัสรู้เพื่อสอนมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์เกิดสันติสุข และได้มรรคผลนิพพาน แต่การตรัสรู้ในอายตนะนิพพาน เป็นการตรัสรู้หลังจากที่พระพุทธองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เข้าสู่โลกใหม่ โลกนั้นคือโลกของผู้ได้มรรคผลนิพพาน นั่นคือ เข้าสู่อายตนะนิพพาน เรียกย่อ ๆ ว่านิพพาน เมื่อเข้าสู่อายตนะนิพพานแล้ว ต้องไปตรัสรู้ในระดับอายตนะนิพพานอีกครั้งหนึ่ง ที่เรียกว่า ตรัสรู้ในปกครองใหญ่นั้น เป็นการตรัสรู้วิชาอาสวักขยญาณใหญ่ ได้แก่การตรัสรู้วิชาพิชัยสงครามหรือเรียกย่อว่าตรัสรู้การรบ คือวิชาปราบมาร นั่นเอง แต่การตรัสรู้ของพระพุทธองค์ไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของภาคขาวเสียแล้ว ครั้นพระพุทธองค์เข้าสู่อายตนะนิพพานจริง ๆ เหตุการณ์กลับเป็นว่าพระพุทธองค์ทั้งหมดตั้งแต่เริ่มมีมรรคผลนิพพานมานั้น ตรัสรู้ในระดับอายตนะนิพพานไม่ได้เลย เหตุการณ์เช่นนี้มีมาตั้งแต่แรกเริ่มมีมรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาวทีเดียว เป็นเวลายาวนานมาแล้วแค่ไหน? ก็ไม่อาจทราบได้ เนื่องจากมารเขาเข้ายึดอำนาจปกครองนิพพานของภาคขาวไปได้ มารเข้าปกครองอายตนะนิพพานเสียเอง เขากดขี่ข่มเหงกระทำทารุณกรรมลงโทษพระพุทธองค์และจักรพรรดิของภาคขาวอย่างทารุณโหดร้าย ตามรายงานที่ข้าพเจ้าได้เสนอไปแล้ว ในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ นั้น ส่งผลให้พระพุทธองค์ตรัสรู้ไม่ได้ อายตนะนิพพานมีอายุมาแล้วเท่าไร? เราไม่ทราบ แต่พระพุทธองค์ตรัสรู้ไม่ได้ เพิ่งจะได้ตรัสรู้พร้อมกันในวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นครั้งแรก เรียกวันที่ ๗ มิถุนายน ว่า "วันวิสาขบูชาของนิพพาน" (ปีต่อไปให้ถือวันขึ้น ๖ ค่ำเดือน ๗ ของปีเป็นวันวิสาขบูชาของนิพพาน) นี่คือผลงานปราบมารในยุคของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดีใจมาก! คราวนี้กล่าวถึงประเภทของพระพุทธเจ้าบ้าง มี ๒ ประเภท คือ ภาคโปรดกับภาคปราบ ภาคโปรดมีมาก แต่ภาคปราบมีน้อยมาก แทบจะหาไม่ได้ ภาคโปรดเป็น

ภาคความรู้สอนศาสนา แต่ภาคปราบเป็นความรู้สู้มาร ภาคปราบสร้างบารมีมากกว่าภาคโปรด ดังนั้น จึงว่าภาคปราบหายาก เพราะสร้างบารมียาก มารเขาไม่ยอ เขายอมแต่ภาคโปรด เพราะภาคโปรดไม่มีฤทธิ์เท่าภาคปราบ นี่คือ ความเห็นในสายตาที่เขามองดูพระพุทธเจ้าภาคขาว ก็เหมือนสิงโตมองดูม้าลาย เก้ง กวาง วัวป่า เขาเห็นว่ามรรคผลนิพพานของภาคขาว คืออาหารอันโอชะของเขา ดังนั้น เขาจึงเข้ามาควบคุมภาคขาวในทุกเรื่อง ข้าพเจ้าเพิ่งได้รู้เรื่องกับเขาในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี่เอง ดังนั้น การตรัสรู้ของพระพุทธองค์ มารเขาเป็นผู้กำหนดหลักสูตร อายุของพระพุทธองค์จะอยู่ในโลกได้กี่ปี? มารเขาเป็นผู้กำหนด ซึ่งข้าพเจ้าก็บอกไว้แล้วในตำราของข้าพเจ้า น่าเจ็บใจไหม? มารมันมารังแกพระพุทธเจ้าของเราได้ถึงขนาดนี้ ใครไม่เจ็บใจ? แต่ข้าพเจ้าเจ็บใจ! ใครไม่สู้? แต่ข้าพเจ้าสู้! ที่ข้าพเจ้าพูดว่า เห็นฝรั่งเขาเก่งในรูปแบบต่าง ๆ ในข่าวโทรทัศน์นั้น เป็นการใช้ชีวิตที่ไม่มีประโยชน์เลย ผจญภัย โลดโผน ไม่กลัวตาย เล่นกีฬาโลดโผนไม่กลัวคอหักตาย ลงทุนวิเคราะห์วิจัยเรื่องไม่เข้าเรื่อง เสียเงินมาก เสียกำลังคนมาก แล้วก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร? ถ้าเขาทุ่มเทมาวิเคราะห์เจาะลึกวิชาปราบมาร น่าจะเกิดประโยชน์กว่ามาก แต่ถ้าพูดถึงเรื่องบุญทุนเก่าแต่ปางหลัง เราก็แสดงความเห็นอะไรต่อไปไม่ได้ เพราะคนที่จะมาเป็นธรรมกายชั้นสูงนั้น จะต้องมีบารมีเก่าแต่ปางหลังสนับสนุน จึงจะเรียนรู้ได้

กลับมาพิจารณาการตรัสรู้ของพระพุทธองค์กันใหม่อีกประเด็นหนึ่ง หลังจากพระพุทธองค์ (พระสมณโคดม) ทรงตรัสรู้วิชาภาคโปรดแล้ว ก็มีความประสงค์จะตรัสรู้ภาคปราบด้วย ทรงค้นพบวิชาที่ทำให้อายุยืนยาวแล้ว เรียกว่า วิชาอิทธิบาทภาวนา หากทำได้ก็ส่งผลให้อายุยืน ได้บอกสัญญาณให้พระอานนท์อาราธนาในที่ต่าง ๆ รวม ๑๖ ตำบล ตามกติกาของโสฬสกิจ หากพระอานนท์อาราธนาไว้ พระองค์ก็ทรงมีพระชนมายุยืนยาวต่อไปอีก เป็นจังหวะที่จะมีการตรัสรู้วิชาสำคัญต่อไปอีก แต่พระอานนท์ไม่เฉลียวใจ ไม่ทูลอาราธนา ทั้งที่พระองค์บอกสัญญาณถึง ๑๖ ครั้งแล้ว เนื่องจากมารเขาดลใจไม่ให้พระอานนท์ระลึกได้ เมื่อพระอานนท์ไม่อาราธนา พระพุทธองค์ก็ทำตามที่มารเขาสั่ง คือจะต้องสิ้นพระชนม์เมื่อพระชนมายุได้ ๘๐ สมมุติว่า พระองค์ทรงมีพระชนมายุสืบต่อไปอีก ก็จะสามารถตรัสรู้วิชาภาคปราบได้แน่นอน เพราะทรงเห็นวิชาอิทธิบาทภาวนาไว้เป็นพื้นฐานแล้ว เมื่อทำวิชาอิทธิบาทภาวนาได้ อาจไม่สิ้นพระชนม์ก็ได้ และเมื่อไม่สิ้นพระชนม์ มรรคผลนิพพานก็ต้องเข้านิพพานเป็นสถานเดียว (สอุปาทิเสสนิพพาน) หากได้ตรัสรู้หลักสูตรปราบมารได้ ถือว่าการตรัสรู้กระทำได้ครบถ้วน แต่มารเขาไม่ยอม พระองค์ก็ต้องสิ้นพระชนม์เมื่อพระชนมายุ ๘๐ ตามที่มารเขากำหนดไว้ สรุปแล้วเรายังไม่ชนะมาร เพราะมารเขายังบังคับเราได้ทุกอย่าง เขาเป็นผู้ควบคุมทั้งนั้น แม้พระพุทธองค์เข้าอายตนะนิพพานไปแล้ว ยังไปถูกมารบังคับในระดับอายตนะนิพพานอีก เรื่องจริงเป็นอย่างนี้ กว่า

เรื่องราวของนิพานจะแจ้งได้แต่ละอย่าง ใช้เวลาปราบมารยาวนานเหลือเกิน เมื่อเป็นเช่นนี้ธาตุธรรมผู้ปกครองระดับนิพพาน จึงแก้ไขโดยให้ผู้มีบารมีธรรมลงมาเกิด เพื่อให้มาทำวิชาปราบมารดังที่กล่าวแล้วนั้น

กรณีที่ผู้ปกครองใหญ่ของภาคขาว ทรงคิดแก้ไขโดยส่งผู้มีบารมีธรรมมาเกิด เพื่อให้มาทำวิชาปราบมาร เพื่อไม่ให้มารมาปกครองธรรมภาคขาว จะเป็นวิธีที่ได้ผลประการใดหรือไม่? ซึ่งเรื่องนี้เราท่านอ่านผ่านมาแล้ว ซึ่งต้นนิพพานเป็นก็ทรงบอกให้เราทราบแล้ว และต้นนิพพานกายธรรมก็บอกให้เราทราบแล้ว ซึ่งเราก็ทราบชัดแล้วว่าไม่ประสบความสำเร็จเลย ปัญหาจึงมีว่าเราจะทำประการใดต่อไป? นี่คือปัญหาใหญ่ นี่คือปัญหาโลกแตก เป็นปัญหาระดับนิพพาน ส่วนข้าพเจ้านั้นเป็นเพียงผู้รับใช้ จะทำอะไรได้แค่ไหน? และเพียงไร? วันนี้ยังตอบให้ชัดนักยังไม่ได้ เพียงแต่นำผลงานส่วนหนึ่งมารายงานให้ทราบเท่านั้น

ท่านผู้รู้เคยปรารภว่า เหตุใดผู้ใหญ่ในธาตุธรรมไม่ให้พระพุทธองค์ปราบเสียเอง? เพราะพระพุทธองค์ทรงมีบารมีธรรมล้ำเลิศอยู่แล้วให้คนอย่างเราไปปราบมันจะได้ความหรือ? ท่านให้ความเห็นเช่นนี้ นับว่าถูกใจข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าก็มีความคิดอย่างท่าน ความคิดของท่านกับความคิดของข้าพเจ้าตรงกัน ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหตุผลของธาตุธรรมจนบัดนี้ หากท่านติดตามประวัติของข้าพเจ้าตั้งแต่เล่มปราบมารภาค ๑ ท่านจะทราบชัดว่า พอข้าพเจ้าทราบว่าธาตุธรรมท่านกำกับตัวให้ปราบมาร ข้าพเจ้าถึงกับร้องไห้โฮเหมือนเด็กทีเดียว มันเกิดความเสียใจจนพูดไม่ถูก กว่าจะทำใจกลับสภาพเดิมได้ ใช้เวลานานมาก เพราะถ้าเราทำใจให้คืนสภาพเดิมไม่ได้ เราจะนอนไม่หลับ เพราะใจมันขุ่นเนื่องจากเสียใจ เรื่องราวมีอย่างไร? โปรดค้นดูได้จากเล่มปราบมารภาค ๑ และปราบมารภาคอื่น ข้าพเจ้าจำได้ว่าข้าพเจ้าเล่าแล้ว อยู่ในปราบมารภาคใดเท่านั้น? นี่คือแนวตอบ ให้ท่านเลือกเอาแต่ที่เป็นคำตอบ ส่วนที่ข้าพเจ้าอธิบายประกอบความเข้าใจ นั่นเป็นส่วนเพิ่มเติม ท่านไม่ต้องนำไปตอบ)

๑๓. งานปราบมารมาถึงจุดหนึ่ง ต้นธาตุนิพพานกายธรรมประกาศว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ผู้ได้มรรคผลนิพพานให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ท่านเข้าใจอย่างไร? จงอธิบาย

(แนวเฉลย โปรดจำไว้ว่า ขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ตรงกับวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นวัน "วิสาขบูชาของนิพพาน" ซึ่ง "ต้นนิพพานเป็น" ทรงประกาศ ต่อมาวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นวัน "เปลี่ยนระบบมรรคผลนิพพาน" จากเดิมใช้ระบบอนุปาทิเสสนิพพานตามที่มารบัญญัติ คือให้เข้านิพพานด้วยกายธรรม กลับมาใช้ระบบมรรคผลนิพพานของภาคขาวตามเดิม คือให้ใช้ระบบสอุปาทิเสสนิพพาน คือให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ซึ่งเป็นระบบของภาคขาวมาแต่เดิม

ผู้ประกาศคือ "ต้นธาตุนิพพานกายธรรม" อธิบายว่า ในการได้มรรคผลนิพพานต่อไปนี้ ให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ดังเดิม ไม่ให้เข้านิพพานด้วยกายธรรมอีกต่อไป เพราะว่าการเข้านิพพานด้วยกายธรรมนั้น เป็นระบบที่มารเขาบัญญัติขึ้น ภาคขาวจะไม่ใช้ระบบนั้นอีกต่อไป การที่ภาคขาวประกาศเช่นนั้น สร้างความไม่พอใจให้มารเป็นอย่างยิ่ง เพราะมารเขาไม่ยอม เนื่องจากเขาเป็นใหญ่ เขาเป็นผู้ปกครองทั้งหมด เมื่อไม่ยอมก็ต้องรบกัน ซึ่งข้าพเจ้าก็รบอยู่แล้ว ผลการรบปรากฏว่า ภาคขาวได้เปรียบ ภาคขาวจึงประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพานของตนเอง ซึ่งภาคขาวได้ประกาศไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ นั้น การที่ภาคขาวประกาศเช่นนั้น เป็นการลองเชิงว่าภาคมารเขาจะว่าอย่างไร? เมื่อไม่พอใจ ก็จงมารบกับเราเถิด ไม่ต้องพูดอะไรกันมาก มารบกันเลย นี่คือชั้นเชิงของภาคขาว ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนั้น ไม่ต้องให้เราทำวิชาติดตาม เราทำวิชาติดตามมานานแล้วเอาแต่ซ่อนตัว การรบจึงไม่มีวันจบสิ้น เสียเวลาติดตาม แต่พอเราเผลอ มันก็มาลุยเรา สันดานของมารเป็นอย่างนั้น ธาตุธรรมท่านคงคิดช่วยข้าพเจ้าอย่างนั้น จึงกล้าประกาศเช่นนั้น ผิดถูกอย่างไรไม่ทราบ? ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้น ขณะนี้มารยังไม่หมด เราไปรบในนิพพาน มันก็หนีมาอยู่ในภพ ๓ หากยกพลมาประจัญบานซึ่ง ๆ หน้ากันหมด อย่างนี้เราชอบ มันจะได้ยุติผลการรบในเร็ววัน การที่ยืดเยื้อเพราะมารไม่สู้ซึ่งหน้า เขาหนีอยู่เรื่อย หนีไปซ่อนตัว เราหาตัวไม่พบ แต่เขาหนีสู้เราเผลอเมื่อไร? เขาเข้ามาลุยทันที ข้าพเจ้าจะเปรียบเทียบให้เกิดความเข้าใจ มารเขาหนีก็เหมือนนักโทษหนีไปอยู่ต่างประเทศ เขาไปอยู่ประเทศใด? เขาหลบซ่อนอยู่ที่ส่วนใด? ในหุบเขาใด? เขาหนีไปอยู่ในป่าใด? เขาไปซ่อนตัวอยู่ในทะเลใด? เขาหนีไปอยู่ในทะเลทรายไหน? ไม่มีใครรู้? เราไม่มีกฎหมายให้ส่งตัวนักโทษมาให้เรา มันยากอย่างนี้

อีกแนวคิดหนึ่ง กรณีที่ธาตุธรรมท่านประกาศใช้ระบบนิพพานใหม่นั้น เรื่องจริงอาจเป็นไปตามที่ธาตุธรรมท่านรู้เห็นก็ได้ โดยทรงเห็นว่ามารอ่อนตัวลงมากแล้ว มารงวดตัวลงมากแล้ว พระพุทธเจ้าของเรามีกำลังขึ้นมาแล้ว ได้ทรงตรัสรู้ในระดับปกครองใหญ่แล้ว ได้ปะทะกับมารมามากแล้ว ได้เห็นวิชามามากแล้ว สู้มารได้แล้ว จึงต้องประกาศเอกราชให้ชัดแจ้งลงไป เพื่อพระพุทธเจ้ารุ่นต่อไป จะได้เตรียมตัวสร้างบารมีให้เข้ากับกฎเกณฑ์ใหม่ นี่คือความเห็นของข้าพเจ้าอีกแนวหนึ่ง แต่ข้าพเจ้ายืนยันว่า มารยังดับไม่หมด การรบยังต้องดำเนินต่อไป ที่สุดแห่งการรบของข้าพเจ้าจะยุติอย่างไร? ข้าพเจ้ายังตอบไม่ได้ นี่คือแนวตอบ ตรงไหนที่เป็นความรู้ประกอบความเข้าใจ? ท่านไม่ต้องนำไปตอบ)

๑๔. จงบอกวันสำคัญของอายตนะนิพพานมาให้ครบว่ามีอะไรบ้าง? วันเหล่านั้นสำคัญอย่างไร? จงอธิบาย

(แนวเฉลย วันสำคัญของอายตนะนิพพานมีดังนี้

(๑.) วันเอกราชของธาตุธรรม ตรงกับวันที่ ๒๗ ธันวาคม ของทุกปี ต้นธาตุของนิพพานกายธรรมประกาศ ตั้งแต่รุ่นหนังสือปราบมารภาคก่อน ๆ แล้ว ให้ท่านกลับไปอ่านทบทวนดูว่าอยู่ในหนังสือปราบมารเล่มใด? ดูประวัติของ "ต้นปราบ" ด้วย ธาตุธรรมท่านถือว่าวันนั้นที่ภาคขาวชนะมาร ข้าพเจ้าจำได้ว่า วันที่ ๒๘ ธันวาคม เป็นวันที่พระเจ้าตากสินมหาราชกอบกู้เอกราชทางราชการมีประเพณีจัดพวงมาลาไปถวายบังคมพระบรมรูปพระเจ้าตากฯ วันเอกราชของธาตุธรรมจึงต้องก่อนวันเอกราชของทางโลก ๑ วัน

(๒.) วันวิสาขบูชาของอายตนะนิพพาน ตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๗ ของทุกปี วันนี้เป็นวันสำคัญมาก! เพราะเป็นวันที่นิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม ได้ตรัสรู้ธรรมระดับปกครองใหญ่พร้อมกัน ทำให้มารหมดอำนาจปกครองอายตนะนิพพานอีกต่อไป

(๓.) วันประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพาน ตรงกับวันที่ ๒๑ มิถุนายน ของทุกปี ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ผู้ได้มรรคผลนิพพานให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ไม่ให้เข้าด้วยกายธรรมอีกต่อไป ประกาศเมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ต้นธาตุนิพพานกายธรรมเป็นผู้ประกาศ

(๔.) วันกตัญญูกตเวทีหรือวันระลึกถึงพระเจ้า ตรงกับวันที่ ๓๑ สิงหาคม ของทุกปี เป็นวันที่ธาตุธรรมทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม ประกาศมอบอำนาจให้แก่ "ต้นปราบ ตรีภพและหยกชมพู" ทำหน้าที่ปกครองอายตนะนิพพานทั้งหมด และปกครองภพ ๓ ทั้งหมด คือปกครองอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้นและมนุษยโลกด้วย ซึ่งผู้ปกครองใหญ่นิพพานเป็นและต้นธาตุนิพพานกายธรรมประกาศเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ท่านทราบเรื่องราวของ "ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู" แล้ว ว่ามีประวัติอย่างไร? ขอให้กลับไปทบทวนอ่านหนังสือปราบมารเล่มก่อน ๆ ข้าพเจ้านำประวัติมากล่าวไว้แล้ว ในหนังสือปราบมารเล่มก่อน ๆ นั้น ท่านคงจำได้ ธาตุธรรมท่านสถาปนา "ตรีภพและหยกชมพู" ให้มีฐานะสูงขึ้นเทียบเท่ากับ "องค์ต้นปราบ" ข้าพเจ้าก็นึกเฉลียวใจแล้วว่า ธาตุธรรมต้องมีแผนการอะไรสักอย่างหนึ่ง? แล้วข้าพเจ้าก็ลืมเหตุการณ์นั้นไปแล้ว เพราะเป็นเหตุการณ์นานแล้ว เราลืมไปแล้ว ครั้นมาถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ธาตุธรรมท่านประกาศมอบอำนาจปกครองในธาตุในธรรม ข้าพเจ้าเกิดความตกใจ! เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ระแคะระคายมาก่อนเลย ธาตุธรรมท่านไม่บอกให้ข้าพเจ้ารู้ตัวเลย ก็หมายความว่า ธาตุธรรมท่านหมายตาไว้แล้ว ข้าพเจ้าจึงระลึกถึงเรื่องราวการสถาปนา "ตรีภพและหยกชมพู" อีกครั้งหนึ่ง วันนี้ทั้ง "องค์ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" มีฐานะเป็นผู้ปกครองใหญ่ทั้งหมด โดย"องค์ต้นปราบ" เป็นแม่ทัพ ส่วน "ตรีภพและหยกชมพู" เป็นกระบี่

ซ้ายขวา นั่นเอง หน้าที่ของเราต้องนึกถึงพระองค์ นึกถึงคุณความดีของพระองค์ ที่ต้องปราบมาร ให้ พระองค์ทำงานหนักแสนสาหัสสากรรจ์ ธาตุธรรมท่านมอบอำนาจให้ พระองค์ต้องรับมอบอำนาจด้วยความจำยอม เพราะทรงปราบมารมาแล้ว มีผลงานเป็นที่ประทับใจของธาตุธรรมมาตลอด เราไม่นึกถึงท่าน ก็เท่ากับเราไม่รู้คุณ ซึ่งผิดหลักของพระพุทธศาสนาในเรื่องเราไม่มีกตัญญูกตเวที พระองค์ป้องกันมารไม่ให้มารมารังควานเรา หากพระองค์ไม่ดูแลเรา มารก็รังแกเราวันยังค่ำ มนุษยโลกทุกคนต้องระลึกถึงท่าน บูชาท่าน เพราะท่านเป็นผู้ปกครองเรา ให้เราพ้นทุกข์ บางท่านส่งเงินไปให้ข้าพเจ้า แจ้งว่าบูชา "องค์ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" ข้าพเจ้าก็นำเงินนั้นไปใช้ เพราะทุกวันนี้ข้าพเจ้าทำงานในนามของ "องค์ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" ทั้งปราบมาร ทั้งเขียนตำรา ทั้งตั้งกองทัพวิทยากรเผยแพร่วิชาธรรมกาย และบูชาข้าวพระในทุกวันเสาร์ หากท่านทุกข์ร้อนอะไร? จงตั้งใจระลึกถึง "องค์ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" บนท่านเป็นเงิน เมื่อประสบความสำเร็จแล้วให้ส่งเงินไปแก้บนที่ข้าพเจ้า มีหลายท่านส่งเงินไปให้ข้าพเจ้า แจ้งว่าเป็นเงินบน "ต้นปราบ" ไม่ทราบว่าท่านทราบเรื่องราวได้อย่างไร? บนได้ถูกต้องและส่งเงินไปได้อย่างถูกต้อง ต่อเมื่อข้าพเจ้าอ่านจดหมายแล้วจึงได้รู้ความ)

๑๕. เมื่อวันสำคัญของนิพพานเวียนมาถึง เราควรประกอบกิจกรรมอะไร?

(แนวเฉลย เราควรทำบุญใส่บาตรรักษาศีล เจริญภาวนา ในการเจริญภาวนานั้น ท่านเข้าใจแล้ว ก็คือการฝึกให้เป็นธรรมกาย ข้าพเจ้าทำตำราให้ครบทุกหลักสูตรแล้ว ขอให้ท่านศึกษาค้นคว้าดูได้ เมื่อเข้าวิชาได้แล้ว เดินวิชา ๑๘ กายเป็นอนุโลมปฏิโลม เสร็จแล้วเดินวิชาเข้านิพพาน ไปหยุดนิ่งอยู่ในนิพานให้นาน แล้วก็อธิษฐานใจดังนี้

(๑.) วันเอกราชของธาตุธรรม (วันที่ ๒๗ ธันวาคม ของทุกปี) วันนี้เป็นวันที่ "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" และกองทัพจักรพรรดิทั้งปวง ทำวิชาปราบมารมาด้วยกัน จนได้รับเอกราชในวันนี้ ขอให้ธรรมภาคขาวทั้งปวง ซึ่งประกอบด้วยพระพุทธองค์และผู้ได้มรรคผลนิพพานทั้งปวง ทั้งจักรพรรดิและกายสิทธิ์ของภาคขาวทั้งหมด ทั้งของนิพพานเป็น นิพพานกายธรรม ทั้งในแสนโกฏิจักรวาลธาตุแสนโกฏิจักรวาลธรรม มีมากน้อยเท่าไรก็ดี ทั้งทิพย์ พรหม อรูปพรหม และมนุษยโลก จงพ้นจากการปกครองของมาร จงเป็นเอกราชสืบไป กุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญในวันนี้ ขอบูชาแก่ความเป็นเอกราชของธรรมภาคขาว ขอบูชากองทัพนักรบของธรรมภาคขาว ซึ่งมี "องค์ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" เป็นแม่ทัพ จงอธิษฐานใจอย่างนี้ อย่าลืม! อย่าลืม!

(๒.) วันวิสาขบูชาของอายตนะนิพพาน ผลบุญที่ข้าพเจ้าประกอบแล้วในวันนี้ คือรักษาศีล ทำบุญใส่บาตร และเจริญภาวนาขอบูชาธรรมของพระบรมศาสดาและผู้ได้มรรคผลนิพพาน

ของธรรมภาคขาว ที่พระองค์ทรงตรัสรู้แล้ว กำลังตรัสรู้อยู่ และที่จะตรัสรู้ต่อไป ขอให้ธรรมภาคขาวทั้งปวงจงชนะมารอย่างเสร็จสิ้น เด็ดขาดตลอดไป

(๓.) วันประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาว วันนี้เป็นวันที่ธรรมภาคขาวท่านประกาศใช้ระบบมรรคผลนิพพานขึ้นใหม่ ให้ใช้ระบบนิพพานแบบสอุปาทิเสสนิพพาน คือให้ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ นั่นเป็นผลจากการการปราบมารของ "องค์ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" และกองทัพจักรพรรดิของภาคขาว ขอกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าประกอบแล้วในวันนี้ บูชาพระพุทธองค์นิพพานภาคขาวทั้งปวง บูชากองทัพปราบมารของภาคขาวทั้งปวง ขอให้พระองค์จงชนะมารตลอดไป

(๔.) วันระลึกถึงพระเจ้า (วันกตัญญูกตเวที) วันนี้เราต้องระลึกถึงพระพุทธองค์ทั้งปวงของภาคขาว ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต มีมากน้อยเท่าไรก็ดี พระองค์ทรงเป็นสรณะที่พึ่งของเรา ระลึกถึง "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" ที่ทำหน้าที่ปกครองทั้งปวง และปกครองมนุษยโลกทั้งหมด บารมีที่เราบำเพ็ญวันนี้ ขอบูชาพระองค์ ขอให้พระองค์ทรงชนะมารในทุกกาลทุกเมื่อ พระองค์จะได้ทราบว่า เรารู้คุณของพระองค์ พระองค์จะได้ป้องกันมารให้แก่เรา หากเราไม่ระลึกถึงหรือไม่บูชา มารจะถือว่าเราไม่มีผู้ปกครอง เป็นช่องว่างที่มารเขาจะถือโอกาสย่ำยีเราได้ง่าย เหมือนกับว่าเราไม่มีลูกพี่คุ้มกันนั่นเอง เพราะมารเขาคอยหาจังหวะโอกาสเขมือบสัตว์โลกอยู่แล้ว เมื่อเราไม่มีใครคุ้มกัน เขาก็ถือโอกาสรังแกเราทันที โดยเฉพาะวันที่ ๓๑ สิงหาคม ของทุกปี ควรส่งเงินไปบูชา "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" ก็จะเกิดบารมีแก่ตัวเรา

คำว่า "พระเจ้า" หมายถึง พระพุทธองค์ทั้งหมด ก็คือพระพุทธเจ้าทั้งปวงของธรรมภาคขาวทั้งหมด ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น ในอายตนะนิพพานของภาคขาวทั้งหมด ทั้งในอดีตมีมากน้อยเท่าไรก็ดี ทั้งในปัจจุบันมีมากน้อยเท่าไรก็ดี และทั้งในอนาคตมีมากน้อยเท่าไรก็ดี กินความรวมถึง จุลจักร มหาจักร บรมจักร อุดมบรมจักร ต้นภาคปราบ ของภาคขาวทั้งหมด ทั้งในอายตนะนิพพานเป็นและอายตนะนิพพานกายธรรม รวมทั้งที่อยู่ในภพ ๓ ทั้งหมด กินความรวมถึงจักรวาลธาตุและจักรวาลธรรมทั้งที่มีอยู่ในอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น และในสวรรค์ ๖ ชั้น รวมทั้งที่มีอยู่ในมนุษยโลกของเราด้วย รวมทั้งที่ร่วมเป็นกองทัพทำวิชาปราบมารในกองทัพของ "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" อีกด้วย เป็นความหมายครอบจักรวาล เพราะพระองค์มาร่วมทำวิชาปราบมารจะกระทั่งเราชนะมาร เราต้องระลึกถึงทั้งหมด ที่ขาดไม่ได้ที่จะต้องระลึกถึงทุกวัน ก็คือระลึกถึง "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" เพราะพระองค์เป็นผู้ปกครองใหญ่ทั้งหมด ตามที่ธาตุธรรมท่านมอบอำนาจปกครองให้หมด ดังที่ได้กล่าวให้ทราบแล้วนั้นนี่คือ

ความหมายของคำว่า "พระเจ้า" ของเรา ซึ่งคำว่า "พระเจ้า" นั้น เป็นคำที่นิยมพูดกันทั่วไปในขณะนี้ ส่วนคำว่า "กตัญญูกตเวที" เป็นถ้อยคำที่เราชาวพุทธคุ้นอยู่แล้ว ไม่ต้องอธิบายมาก เราเข้าใจความหมายแล้ว เรารู้คุณของพระพุทธองค์และรู้คุณของจักรพรรดิที่มีต่อเรา ที่มีต่อมนุษย์ เราระลึกถึงพระองค์โดยใจ ทวารใจก็เปิดรับพระองค์ เหมือนหนึ่งเราเปิดประตูบ้าน หากเราไม่เปิดประตูบ้าน ใครก็เข้าบ้านเราไม่ได้? ข้าพเจ้าเปรียบเทียบความหมายให้ดู เพื่อจะได้เกิดความเข้าใจ เมื่อเราระลึกถึงพระองค์ พระองค์ก็ให้การคุ้มครองรักษา ขอเตือนว่า อย่าไปบูชาเจ้าบูชาผีเป็นอันขาด! นั่นเป็นความเข้าใจผิดกันทั้งนั้น นั่นคือวิญญาณของมารทั้งนั้น เป็นการไปให้กำลังมาร เป็นการไปให้มารมันมีกำลัง แล้วมารมันก็เข้ามาปกครองเรา ในที่สุดเราก็ได้รับทุกข์ จงเลิกเชื่อเจ้า! จงเลิกเชื่อผี! จงเลิกเข้าทรง! จงเลิกเข้าผีกันตั้งแต่วันนี้! มารมันจะได้สูญพันธ์ไปจากโลกเสียที เพื่อมนุษย์จะได้เกิดสุขสันต์กันทั่วหน้า ขอร้องเถิดพี่น้องทั้งหลาย จงเลิกเซ่นเจ้า เลิกเซ่นผีกันเสียทีเถิด เลิกไหว้เจ้า เลิกไว้ผีกันเสียทีเถิด เราเข้าใจผิดกันมานานแล้ว เราทำผิดกันมานานแล้ว เราไปบำรุงมารแท้ ๆ เพราะเชื่อกันมาแต่โบราณ เราเสียเงินไปเพื่อการนี้มากแล้ว เกิดเพลิงไหม้เพราะจุดธูปเทียนไปมากแล้ว เราก็ได้รู้ได้เห็นเรื่องนี้กันทั่วแล้ว จงเลิกเชื่อประเพณีผิด ๆ เหล่านั้นเสียทีเถิด เราระลึกถึงบรรพบุรุษที่ตายไปแล้ว เราก็ทำบุญใส่บาตรกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา ตามความรู้ทางพระพุทธศาสนา บรรพบุรุษจึงจะได้รับส่วนกุศล ไปทำอย่างอื่น เช่น เซ่นไหว้ด้วยอาหารคาวหวานผลไม้ มารเอาไปกินทั้งนั้น วิญญาณบรรพบุรุษของเราไม่ได้กินเลย ข้าพเจ้าเตือนเรื่องนี้มานานแล้ว ควรจะรับฟังความรู้ที่ถูกต้อง คือความรู้ที่ข้าพเจ้าบอกให้ทราบนี้ จงปฏิบัติเถิด)

๑๖. พระพุทธเจ้ามีกี่ภาค? อะไรบ้าง? ภาคใดสร้างบารมีอย่างไร? ในการมาตรัสรู้ธรรมในโลกเพื่อมาสอนมนุษย์ในโลกนั้น กติกาในการตรัสรู้ของภาคขาวนั้น จะต้องตรัสรู้หลักสูตรอะไรบ้าง? จงแสดงความรู้ของท่านตอบให้ชัดเจน

(แนวเฉลย พระพุทธเจ้ามี ๒ ภาคคือ ภาคโปรดและภาคปราบ ตามที่เคยกล่าวมาแล้วนั้น พระพุทธเจ้าภาคโปรดสร้างบารมีง่ายกว่าภาคปราบ การสร้างบารมีของโพธิสัตว์ภาคปราบนั้น ต้องสร้างบารมีมากกว่าของโพธิสัตว์ภาคโปรด เพราะจะต้องเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ตามประวัติการสร้างบารมีของพระพุทธเจ้านั้น ไม่มีใครมีความรู้บอกเราได้อีกแล้ว การที่ข้าพเจ้ารู้มาได้นั้น เป็นเพราะข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมานานปี ตั้งข้อสังเกตไปและเรียนรู้เรื่อยไป ก็พอทราบได้ว่า การสร้างบารมีของพระพุทธเจ้าภาคปราบนั้น ดำเนินมาได้ไม่นาน การสร้างบารมีประเภทนั้นก็เป็น

อันยุติ เพราะมารเขาไม่ยอมคงมีแต่การสร้างบารมีของภาคโปรดเท่านั้น เหตุผลที่มารเขาไม่ยอมให้ภาคขาวสร้างบารมีภาคปราบ หากยอมให้ภาคขาวสร้างบารมีภาคปราบดำเนินไปตามปกติแล้ว สักวันหนึ่งพระพุทธเจ้าภาคปราบของภาคขาวจะต้องโค่นอำนาจปกครองของมารเป็นแน่แท้ จึงไม่ยินยอมให้ภาคขาวสร้างบารมีภาคปราบอีกต่อไป นี่คือเหตุผล ต่อมากล่าวถึงการมาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้ในโลกเพื่อสอนมนุษย์นั้น การตรัสรู้ของ ธรรมภาคขาวจะต้องตรัสรู้ ๒ หลักสูตร คือหลักสูตรภาคโปรด และหลักสูตรภาคปราบด้วย อย่างน้อยหลักสูตรละ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ ครั้นมาตรัสรู้เข้าจริง คงตรัสรู้ได้หลักสูตรเดียวคือ หลักสูตรภาคโปรดเท่านั้น ส่วนหลักสูตรภาคปราบไม่อาจตรัสรู้ได้ เพราะเขาขัดขวางอย่างแข็งขัน ต่อมาการตรัสรู้ของพระพุทธองค์คงตรัสรู้ได้เพียงหลักสูตรเดียวตลอดมา การตรัสรู้หลักสูตรภาคปราบเอาไปตรัสรู้ในอายตนะนิพพานนั้น ครั้นพระพุทธองค์สิ้นพระชนม์ลงได้มรรคผลนิพพานจึงเสด็จเข้าอายตนะนิพพานไป และเมื่อเข้าอายตนะนิพพานเข้าจริงกลับปรากฏว่า ตรัสรู้หลักสูตรภาคปราบไม่ได้ เพราะมารเขาขัดขวาง จึงเกิดความผิดหวังอย่างใหญ่หลวงของธรรมภาคขาว เหตุการณ์นี้เริ่มมีมาตั้งแต่มีมรรคผลนิพพานมาทีเดียว การที่ภาคขาวตรัสรู้วิชาหลักสูตรภาคปราบไม่ได้ จึงอยู่ใต้ปกครองของมารในทุกรูปแบบ และการที่ภาคขาวจะตรัสรู้ความรู้ภาคปราบได้นั้น ผู้ใหญ่ในฝ่ายปกครองของภาคขาว ท่านแก้ไขโดยส่งคนของท่านที่มีความรู้วิชาภาคปราบให้ลงมาเกิดเพื่อให้มาทำวิชาปราบมาร ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้น บัดนี้ งานปราบมารมาถึงจุดสำคัญส่งผลให้พระพุทธองค์ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรมได้ตรัสรู้พร้อมกันในวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ เรียกวันนี้ว่า "วันวิสาขบูชาของนิพพาน" ดังที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวมาแล้วนั้น)

๑๗. งานปราบมารมาถึงจุดหนึ่ง กล่าวว่านิพพานไม่มีดวงธรรม ๖ ดวง ถามว่าดวงธรรม ๖ ดวงนั้น คืออะไร? และเมื่องานปราบมารมาถึงขั้นแก้ไขให้นิพพานเกิดดวงธรรม ๖ ดวงได้แล้ว ได้รับผลดีอะไรบ้าง? จงบรรยายความรู้ของท่านให้ชัดเจน

(แนวเฉลย ดวงธรรม ๖ ดวงของอายตนะนิพพาน คือการรวมกายของอายตนะนิพพานทั้งหมด ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรมเข้าด้วยกัน ให้เป็น "หนึ่งเดียว" คือให้เป็นกายเดียว ตามแนววิชาซ้อนสับทับทวีที่หลวงพ่อท่านสอนไว้ในวิชาธรรมกายชั้นสูงหลักสูตร "วิชชามรรคผลพิสดาร ๑" นั้น การเดินวิชารบ จะต้องเข้าดวงธรรม ๖ ดวงเสมอไป คือ ดวงปฐมมรรค-ดวงศีล-ดวงสมาธิ-ดวงปัญญา-ดวงวิมุตติ-ดวงวิมุตติญาณทัสสนะเรื่อยไปทีเดียว เพราะดวงธรรม ๖ ดวงมีมากมาย ตั้งแต่หยาบไปถึงละเอียด และละเอียดเข้าไปเป็นเถา-ชุด-ชั้น-ตอน-ภาค-พืด และในเถา-ในชุด-ในชั้น-ในตอน-ในภาค-ในพืด และในเข้าไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด นั่นเอง ในกรณีที่เรามาพบว่า เมื่อมาถึงจุดนี้ ปรากฏว่า อายตนะนิพพานไม่มีดวงธรรม ๖ ดวงเสียแล้ว เรา

จึงเดินวิชาต่อไปไม่ได้ เพราะดวงธรรมทั้งปวงเป็น "มรรค" คือเป็นทางเดิน การไม่มีดวงธรรม แปลว่าเราไม่มีทางเดินเสียแล้ว เราไปไหนไม่ได้เสียแล้ว ตรงนี้คือ "ทางตันของอายตนะนิพพาน" ของภาคขาว เพราะทะเลรู้ทะเลญาณของภาคขาวมีแค่นั้น รู้เห็นอะไรต่อไปไม่ได้อีกแล้ว หรือพูดอีกอย่างหนึ่งก็ว่า ทางเดินของภาคขาวมีอยู่แค่นั้น ต่อจากนั้นเราไปไหนไม่ได้แล้ว ตรงนี้บ่งบอกให้เรารู้ว่า ดวงธรรม ๖ ดวงทั้งหมดของภาคขาวที่มีแต่เดิมนั้นเป็น "สุดหยาบ" ส่วนดวงธรรมประเภทสุดละเอียด ถูกมารดับจนหมดสิ้น จะพูดว่าดวงธรรม ๖ ดวงนั้นเป็นปิฎกธาตุปิฎกธรรมของภาคขาวก็ถูก นั่นคือปิฎกธาตุปิฎกธรรมของภาคขาวถูกมารดับตั้งแต่จุดนี้ เพราะเหตุนี้เองมารเขาจึงรู้อะไรของภาคขาวจนหมดสิ้น แต่ภาคขาวไม่รู้อะไรของภาคมารเลย คือ "เขารู้เรา" แต่ "เราไม่รู้เขาเลย" การเดินวิชาปราบมารแก้ไขให้อายตนะนิพพานเกิดดวงธรรม ๖ ดวงประเภทสุดละเอียดขึ้นได้ในจุดนี้ ส่งผลให้อายตนะนิพพานตรัสรู้วิชาภาคปราบได้ในวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๔๓ นั้น และเรียกวันนั้นว่า "วัน วิสาขบูชาของอายตนะนิพพาน" การเดินวิชาต่อมา เรื่องดวงธรรม ๖ ดวงยังไม่จบ เพราะยังพบตลอดเวลาว่าดวงธรรม ๖ ดวงขาดหายไปอีกแล้ว การเดินวิชาก็ยังต้องแก้กันต่อไป งานทำวิชายังไม่ยุติในวันนี้ ไม่ทราบว่าข้อยุติจะมีอย่างไรต่อไป? วันนี้ยังบอกอะไรไม่ได้มาก โปรดเข้าใจว่า การเดินวิชาต้องส่งใจเข้าดวงธรรมเสมอไป กลางดวงธรรมจะมี "กลาง" คือ "จุดใสเท่าปลายเข็ม" ต้องส่งใจเข้ากลางดวงธรรม แล้วเข้าจุดใสเท่าปลายเข็มของแต่ละดวงเสมอไป ดังที่หลวงพ่อท่านสอนว่า "กลางของกลาง ๆๆ ดับหยาบไปหาละเอียด ๆๆ" นั้น เมื่อสุดดวงธรรม ๖ ดวงชุดนี้แล้ว ก็เข้าดวงธรรม ๖ ดวงชุดใหม่ต่อไป แล้วก็ต่อไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด คือละเอียดเข้าไปเรื่อย ๆ เราก็เห็นละเอียดเข้าไปเรื่อยไป ดวงธรรมคือมรรค ดวงธรรมคือทะเลญาณ ดวงธรรมคือปิฎกธาตุปิฎกธรรม (คือสุตตันตปิฎก วินัยปิฎก อภิธรรมปิฎก) มีละเอียดเข้าไปเรื่อยไป เราต้องเดินวิชาต่อไป จนถึงจุดที่มารเข้ามาบังคับดวงธรรมเหล่านี้ไม่ได้ และเมื่อไรการเดินวิชาจะถึงเป้าหมายนี้? ยังตอบไม่ได้ทั้งนั้น)

๑๘. คำถามนี้เป็นคำถามสำคัญ เพราะท่านอ่านมามากแล้ว ให้นำความรู้ที่อ่านพบมาตอบให้จงได้ คำถามมีว่า เมื่อมรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาวเกิดขึ้นนั้น ในสายตาของมารเขามองดูมรรคผลนิพพานของธรรมภาคขาวด้วงวิสัยทัศน์อย่างไร? คือเขามีความเห็นต่อมรรคผลนิพพานของภาคขาวอย่างไร? นั่นเอง

(แนวเฉลย ต้องทราบความรู้เดิมก่อนว่า ธรรมภาคมารเกิดก่อนธรรมภาคขาว คือธรรมภาคขาวเกิดทีหลัง ทราบได้จากธาตุธรรมท่านบอก เมื่ออายตนะนิพพานของภาคขาวเกิดขึ้นทันใด! มารเขายิ้มด้วยความชอบใจทันที ว่าบัดนี้อาหารโอชะได้มาถึงเขาแล้ว เหมือนกับความรู้สึกของสิงโตและความรู้สึกของเสือ ที่มองเห็นฝูงม้าลายเกิดขึ้นในป่า เห็นฝูงเก้งกวาง

เกิดขึ้นในป่า เห็นฝูงวัวป่าเกิดขึ้นในป่า หากเราดูภาพยนตร์สารคดีในช่อง ๙ เราจะนึกภาพออกทันที พอถึงเวลา สิงโตและเสือก็ออกมาล่าจับสัตว์เหล่านี้กินได้ทุกวัน เราไม่เคยเห็นม้าลาย กวาง เก้ง วัวป่า รวมตัวกันต่อสู้ เห็นแต่ม้าลาย กวาง เก้ง วัว วิ่งหนีอย่างเดียว จะดูภาพยนตร์กี่เรื่อง? ก็ยังไม่พบว่า สัตว์ใดคิดสู้เห็นแต่วิ่งหนีเอาตัวรอด แต่แล้วก็ไปไม่รอด ถูกสิงโตและเสือจับกินจนหมดฝูง แต่วันหนึ่ง เราโชคดี ที่ได้เห็นควายป่า ๒ ตัวหันหลังชนกันสู้เสือ แม้ฝูงเสือจะมากตัว แต่ก็สู้ควายป่า ๒ ตัวไม่ได้ สิงโตและเสือมีอาวุธร้ายที่เล็บและเขี้ยว เหตุใดสัตว์ที่มีเขายาวเช่นกวางจึงไม่คิดสู้? ต่อมาคือวัวป่าแม้เขาจะสั้น แต่ทำไมไม่สู้? ม้าที่บ้านเรา พอได้กลิ่นของเสือ เหตุใดมันจึงไม่ยอมเดิน? มันยอมให้เสือตะปบกินโดยที่มันไม่วิ่งหนี เพราะฝีเท้าการวิ่งของม้า มีความเร็วปานใด? เราก็ทราบดีอยู่แล้ว นี่คือเรื่องของสัตว์เจ้าป่า คือสิงโตและเสือเป็นเจ้าป่า คราวนี้เรามาดูมรรคผลนิพพานของภาคขาวกันบ้าง เราต่อสู้มารมาอย่างไร? เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าขอพูดว่า ภาคขาวสู้มารตลอด แม้จะสู้ไม่ได้ แต่ก็สู้มาตลอด หากเราไม่สู้ ก็เหมือนม้าลาย เก้ง กวาง วัวป่า เป็นอาหารอันโอชะของสิงโตและเสือดี ๆ นี่เอง เรื่องที่เราควรคิดก็คือ สัตว์ที่มีเขา มันมีเขาไว้เพื่อต่อสู้พวกเดียวกันเองเท่านั้น เวลามันขวิดกันเพื่อแย่งตัวเมีย มันสู้กันถึงเอาเป็นเอาตายทีเดียว แต่เวลาป้องกันตัวให้รอดจากการเป็นเหยื่อของสิงโตและเสือ ทำไมมันไม่ใช้เขาของมันให้เป็นประโยชน์? เพราะถึงอย่างไรมันก็จะตายแล้ว ม้าก็เหมือนกัน ใช้เท้าเตะได้ ให้ปากกัดได้ กระโดดสุ่มได้ ทำไมมันไม่ใช้เลย? มันกลับยอมให้เสือกินเอาดื้อ ๆ ดูภาพยนตร์สารคดีทีไร? เห็นเสือกินม้าทุกทีไป กินได้อย่างง่ายดาย สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นเด็ก ม้ามันชอบวิ่งไล่เด็กนักเรียน ข้าพเจ้ากับเด็กเพื่อน ๆ ต้องคอยหนีม้าอยู่ทุกวัน มันแสดงท่าดีด มันแสดงท่ากระโดดสุ่ม จนพวกเรากลัวต้องวิ่งหนีอยู่เรื่อย ๆ ควายตัวเดียว สู้เสือไม่ได้ถ้าถูกเสือรุม คือเสือมันส่งพรรคพวกของมันเข้าข้างหลังบ้าง เข้าข้าง ๆ บ้าง ล่ออยู่ข้างหน้าบ้าง เสือตัวที่เข้าข้างหลังจะถือโอกาสขึ้นบนหลังควายได้ แล้วควายจะล้มลง พอควายล้มลงแล้ว สมุนเสือทั้งหลายจะวิ่งเข้ามารุมฉีกเนื้อควายอย่างทันใด! ภาพยนตร์อีกฉากหนึ่ง เหตุใดควาย ๒ ตัวหันหลังชนกัน? แล้วสู้เสือทั้งฝูงได้ กลับมาดูมรรคผลนิพพานของเราบ้าง ไม่มีอะไรต้องพิสูจน์กันอีกต่อไป สรุปว่า ภาคขาวแพ้มารราบคาบ ไม่ใช่เพิ่งราบคาบเดี๋ยวนี้ ราบคาบมาตั้งแต่เริ่มมีมรรคผลนิพพานแล้ว ส่วนที่เราเรียนรู้ในหนังสือพุทธประวัติ กล่าวถึงพระพุทธเจ้าว่าชนะมารนั้น เป็นการชนะแบบเล็กน้อยเท่านั้น ได้แก่เรื่องราวตามที่ปรากฏอยู่ในบทสวดอิติปิโสและบทพาหุงฯ นั้น)

๑๙. ประวัติการปราบมารของข้าพเจ้า ตามที่อ่านผ่านมาแล้วนั้น พบว่าธาตุธรรมไม่ได้ช่วยอะไรข้าพเจ้าเลย การปราบมารคราวนี้เป็นการ "จับเสือมือเปล่า" ถามว่า เมื่อข้าพเจ้าทราบ

ความจริงแล้ว ข้าพเจ้าเกิดความเสียใจหรือไม่? ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเช่นไรต่อกรณีที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเช่นนี้?

(แนวเฉลย ธาตุธรรมท่านบอกให้ข้าพเจ้าทราบ คือ "ต้นนิพพานเป็น" ทรงบอกเรื่องราวให้ทราบก่อน ข้าพเจ้าก็ฟังไว้ และต่อมา "ต้นธาตุนิพพานกายธรรม" ก็บอกให้ข้าพเจ้าทราบเช่นเดียวกัน ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าก็เสียใจ! คิดมาก! เหมือนกับการทำสงครามในโลก จะต้องออกกฎหมายบังคับให้ประชาชนนำเงินมาให้แก่รัฐ เพื่อจะเอาเงินนั้นมาทำสงคราม เพราะการทำสงครามใช้เงินมากมาย ใช้ทหารมากมาย ใช้ความรู้มาก ใช้เทคโนโลยีมาก ใช้อาวุธมาก จึงต้องใช้เงินมาก แต่การปราบมารของข้าพเจ้า ไม่มีใครช่วย! ซึ่งข้าพเจ้าก็เห็นว่าแปลกอยู่มาก ๆ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะรู้ความจริง ข้าพเจ้าได้บรรยายไว้ในเรื่องราวการปราบมารของข้าพเจ้าแล้ว หากท่านติดตามอ่านทุกเล่มท่านจะจำได้ ข้าพเจ้าบรรยายว่า การปราบมารของข้าพเจ้านั้น เป็นละครเรื่อง "ข้ามาคนเดียว" หมายความว่า มันขัดสนไปหมด ไม่มีใครช่วยอะไรเราได้เลย? เราทำคนเดียวตั้งแต่ไม้จิ้มฟันจนถึงทำเรือรบ ไม่รู้ว่าทำมาได้อย่างไร? อยากได้เงินค่ารถเพียง ๑๐๐ บาทเท่านั้น เราก็ยังหาไม่ได้ ตำราเขียนเอง ตรวจเอง แจกเอง สอนเอง ตอนกลางคืนทำวิชาปราบมาร ตลอดวันไม่มีเวลาว่าง เวลาทั้งปวงใช้ไปในเรื่องพิมพ์ตำรา แจกตำรา เผยแพร่ ออกไปสอน พอถึงเวลาค่ำต้องทำวิชาปราบมาร เป็นเช่นนี้มานาน ครั้นมาถึงจังหวะหนึ่ง คงเป็นการปราบมารมาถึงปีที่ ๑๕ เห็นจะได้ "ต้นนิพพานเป็น" ทรงรับสั่งให้ทราบว่า งานปราบมารของข้าพเจ้า ธาตุธรรมไม่ได้ช่วยอะไรเลย งานปราบมารที่ข้าพเจ้าทำนั้น เป็นการ "จับเสือมือเปล่า" ข้าพเจ้าก็เลยระลึกถึงความหลังที่ผ่านมา เหตุที่ข้าพเจ้าขัดสนปานนั้น เนื่องจากธาตุธรรมท่านไม่ได้ช่วยอะไร นั่นเอง ข้าพเจ้ามีความเสียใจเหมือนกัน แต่ก็ทำใจได้ เพราะธาตุธรรมก็ต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่างเป็นแน่ ครั้นเหตุการณ์ต่อมา ธาตุธรรมท่านก็บอกให้ทราบอีกว่า งานปราบมารตั้งแต่อดีต มีมาแล้วมากมาย ทำกันมาหลายยุคหลายสมัย "ต้นนิพพานเป็น" รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า พระองค์ไม่ยอมรับ และต่อมา "ต้นธาตุนิพพานกายธรรม" ก็รับสั่งให้ข้าพเจ้าทราบถึงงานปราบมารในอดีตว่า งานปราบมารในอดีต ไม่ประสบความสำเร็จ เป็นอันว่า ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรมรับสั่งตรงกัน กล่าวถึงงานปราบมารในอดีตไม่ประสบความสำเร็จ เหตุการณ์มาถึงตรงนี้ ข้าพเจ้าก็ได้ข้อคิดว่า การที่ธาตุธรรมไม่ช่วยอะไรแก่เรานั้น คงมีเหตุผลว่า ตั้งแต่อดีตที่งานปราบมารมีขึ้นนั้น ธาตุธรรมท่านลงทุนให้ทั้งนั้น แต่แล้วไม่ได้ผลอะไร? จึงไม่อยากลงทุนให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเคยลงทุนมาให้มากต่อมากแล้ว เสียบารมีไปมากแล้ว แต่ไม่ได้ผลงานอะไร? ขืนให้ไปอีก ก็คงไม่ได้ความอะไร? เสียบารมีไปเปล่า ๆ แต่ก็อยากให้ข้าพเจ้าประลองฝีมือดูบ้าง จึงให้ข้าพเจ้าลงมาเกิด หากเปรียบเทียบไปแล้ว ข้าพเจ้าก็คือมวยไม่

อยู่ในสายตา ธาตุธรรมต้องคิดเช่นนั้น นี่คือการเดาของข้าพเจ้า แต่เป็นการบังเอิญว่างานปราบมารของข้าพเจ้าเข้าตากรรมการ จึงจัดเป็นเรื่อง "ฟลุ๊ก" ซึ่งข้าพเจ้าก็คาดไม่ถึงว่าจะได้ผลปานนั้น ที่สำคัญที่สุดคือ เราพิมพ์ตำราปราบมารออกมาได้ เล่มนี้เป็นเล่มที่ ๕ นี่คือพยานแห่งการปราบมาร มารเขาห้ามทำตำราเป็นหนังสือ แต่ข้าพเจ้าดื้อดึง สามารถพิมพ์ตำราปราบมารออกสู่สายตาชาวโลกได้ เป็นงานที่ข้าพเจ้าดีใจมาก! โดยปกติแล้ว หากใครพิมพ์ตำราออกมา มารเขาเอาถึงตายทุกคน จึงไม่มีใครกล้าทำ แต่ข้าพเจ้ากล้าขัดคำสั่งของมาร จนวันนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่ตาย จึงถือเป็นเรื่องอัศจรรย์มากทีเดียว ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ตำราเช่นนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก" เพราะไม่ใช่ทำได้ง่าย ตามเหตุผลที่ข้าพเจ้าชี้แจงให้ทราบแล้ว เพราะมันหมายถึงชีวิตทีเดียว วัตถุประสงค์ของการทำตำราไว้ ก็เพื่อรอรับโพธิสัตว์ที่ลงมาเกิด เพราะธาตุธรรมท่านจะต้องส่งคนของท่านลงมาเกิด เพื่อมาสืบสานงานต่อไป หากไม่มีตำราไว้ ก็เป็นอันไม่มีเครื่องมือค้นคว้า คนที่จะถูกตำหนิก็คือข้าพเจ้า ดังนั้น เราต้องทำงานให้รอดตัวเข้าไว้ นั่นเอง แต่งานปราบมารยังไม่เสร็จ เพราะมารยังดับไม่หมด เพียงแต่ได้ผลงานในระดับหนึ่งเท่านั้น งานปราบมารยังต้องทำต่อไป และตำราปราบมารยังต้องทำต่อไป เมื่อมีผลงานแล้ว จะต้องเอาผลงานเสนอชาวโลกต่อไป)

๒๐. ท่านอ่านมามากแล้ว อ่านตำราปราบมารมาหลายภาคแล้ว จงนำความรู้นั้นมาตอบ คำถามมีว่า ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ขณะที่เข้านิพพานอยู่นั้น มีความขัดข้องทางวิชาเกิดขึ้น จะถามความรู้ธาตุธรรมหรือถามพระพุทธองค์ ได้หรือไม่? เพราะเหตุใด?

(แนวเฉลย การถามความรู้ต่อธาตุธรรมก็ดี หรือจะถามพระพุทธองค์ก็ดี กระทำได้ยาก เพราะจะเป็นการไปเพิ่มข้อหาให้แก่พระองค์ทีเดียว มารเขาห้ามไว้หมด ห้ามบอกความรู้แก่ใคร! ห้ามติดต่อกัน! ห้ามค้นคว้าความรู้ทั้งปวง! ห้ามตรัสรู้ใด ๆ! ใครขัดคำสั่ง? เขาก็ลงโทษ รูปแบบการลงโทษมีหลายรูปแบบ ข้าพเจ้านำข้อมูลมารายงานแล้วในหนังสือปราบมารทุกภาค หากเราไปถามความรู้ต่อพระองค์ เท่ากับเราไปหาเหตุให้พระองค์ได้รับโทษนั่นเอง วิธีทำของเราก็ต้องตั้งข้อสังเกตเอาเอง ทำวิชาไปเอง แล้วความรู้จะเกิดแก่ใจของเราเอง แล้วเราจงบันทึกความรู้นั้นลงในสมุดบันทึกอย่างทันใด! คราวนี้มาถึงประเด็นว่า เราจะรู้ได้อย่างไรว่ามารเขาห้ามไปหมด? เรื่องนี้ไม่ยาก เมื่อเราทำวิชานานเดือนนานปีเข้า เราจะรู้ไปเอง เพราะเราเป็นผู้รู้เห็นอยู่ทุกวัน นำสิ่งที่ได้รู้เห็นมาประมวลกันเข้า ก็พอทราบว่าอะไรเป็นอะไร? ทั้งนี้เกิดจากการสังเกตของเรา เราจะทราบไปเอง)

...วิชาธรรมกายเคยถูกมารดับไปนานแล้ว
หมายความว่าเมื่อพระพุทธองค์เข้านิพพาน
ได้แล้วประมาณ ๕๐๐ ปี วิชาธรรมกายก็หาย
สาบสูญไป ไม่มีพระสงฆ์สืบต่อวิชา มรรคผล
นิพพานจึงว่างเว้นมาแต่บัดนั้น ต่อมาหลวง
พ่อวัดปากน้ำมาค้นวิชาธรรมกายได้อีกครั้งหนึ่ง
ถามว่า วิชาธรรมกายที่หลวงพ่อรวมไว้เป็น
หนังสือ มีกี่หลักสูตร? อะไรบ้าง? ถ้าตอบได้!
ก็น่าอนุโมทนา หากตอบไม่ได้! แปลว่า
ประมาท ไม่น่าให้อภัยเลย ....

“ก. บุญมานุช”

ภาควิชาการ

...คุณค่าของวิชาปราบมารนั้น ประเสริฐเลิศล้น! ยากที่ใครจะเรียนรู้ได้! ผู้ที่จะเรียนรู้ได้ จะต้องมีบุญบารมีมาแต่ปางหลังด้วย ต้องวางภารกิจส่วนตัวทั้งปวง เอาใจจดจ่อแต่การทำวิชาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ท่านจึงจะเรียนรู้ได้ การเรียนรู้นั้นกระทำได้โดยยาก เพราะมารเขาจะมาขัดขวางในทุกรูปแบบ เราจะพบปัญหานานาประการ เสร็จเรื่องนี้แล้วไปขึ้นเรื่องนั้นเสมอ นั่นคือมารเขาดลบันดาลให้เป็นไป ข้าพเจ้าจึงว่าเรียนยาก! ข้าพเจ้าปรารภกับพวกเราว่า ในโลกนี้มีประชากรหกพันล้านคน มีเพียงคนเดียวที่ทำวิชาปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอยู่ น่าอาศัย...

“ก. บุญมานุช”

ความรู้วิชาการ

ความรู้วิชาการเรื่องปราบมารนั้น ข้าพเจ้านำความรู้มากล่าวมากแล้ว โปรดดูเล่มปราบมารภาคต่าง ๆ ขอให้ศึกษาจากเล่มเหล่านั้น เห็นว่าเป็นการเพียงพอแล้ว ขอให้ท่านสรุปความรู้เอาเอง และฝึกวิชาเอาเอง

ส่วนตำราประกอบ ก็คือตำรา ๓ เล่มของหลวงพ่อ ท่านต้องอ่านทั้งหมด และต้องทำได้ทุกบท คือเล่ม *"คู่มือสมภาร"* เล่ม *"วิชชามรรคผลพิสดาร ๑"* และเล่ม *"วิชชามรรคผลพิสดาร ๒"* ข้าพเจ้าได้นำมาเขียนขยายความให้แล้วในทุกหลักสูตร ขอให้ท่านหามาศึกษาเล่าเรียนให้ครบทุกหลักสูตร

จงพิจารณาคุณค่าของวิชาธรรมกาย ถ้าไม่พบวิชาธรรมกาย เราจะมืดมนไปอีกนานแสนนาน นอกจากมรรคผลนิพพานจะล่มสลายแล้ว มารยังจะปกครองนิพพานไปอีกนานแค่ไหน? แล้วมนุษย์อย่างพวกเรานี้จะเดือดร้อนไปอีกนานแค่ไหน? ขอให้พวกเราพิจารณากันให้ดี ***เมื่อเกิดมาชาตินี้ได้พบวิชาธรรมกายแล้ว จงเรียนอย่างทันใด! ตำราทั้งปวงข้าพเจ้าทำให้แล้ว จงค้นคว้า***

วิชชาและจรณะเกี่ยวข้องกันอย่างไร?
มีความหมายอย่างไร?

ทั้ง *"วิปัสสนา"* และ*"จรณะ"* ก็คือวิชชาด้วยกันทั้งคู่ แต่จรณะเป็นบาทของวิชชา คือจรณะเป็นเบื้องต้น ส่วนวิปัสสนาสูงกว่าจรณะ ต้องมีจรณะก่อนแล้วจึงจะถึงวิชชา จรณะเป็นประถมศึกษา วิปัสสนาเป็นมัธยมศึกษา นั่นเอง

จรณะ แปลว่า ประพฤติหรือธรรมควรประพฤติ มี ๑๕ คือ

(๑.) ศีลสังวร	การสำรวมศีล คือสำรวมในพระปาฏิโมกข์
(๒.) อินทรียสังวร	การสำรวมอินทรีย์ ๖ คือ การสำรวม กาย ใจ หู ตา จมูก ลิ้น ไม่ให้อารมณ์ชั่วเข้ามาได้ พระอริยเจ้าสำรวมได้ดีกว่าปุถุชน

(๓.) โภชเนมัตตัญญุตา	การรู้จักประมาณในการบริโภค
(๔.) ชาคริยานุโยค	ประกอบความเพียรให้ใจตื่นอยู่เสมอ ไม่ให้นิวรณ์เข้าครอบงำได้
(๕.) สัทธา	คือการกระทำด้วยความเชื่อ เชื่อว่าการบริจาคทานเป็นความดี
(๖.) สติ	ได้แก่การระลึกได้ การระลึกรู้ ให้รู้ตัวอยู่เสมอ เช่น การมีสติมั่นอยู่ในสติปัฏฐานสูตร คือการวางใจอยู่กับกาย เวทนา จิต ธรรม เป็นต้น
(๗.) หิริ	การละอายต่อความชั่ว
(๘.) โอตตัปปะ	สะดุ้งหวาดกลัวต่อการทำบาป
(๙.) พาหุสัจจะ	การเป็นผู้ฟังมาก เพราะการฟังทำให้เกิดปัญญาเกิดความรู้
(๑๐.) อุปักกโม	ความเพียรประกอบความดีไม่ลดละ
(๑๑.) ปัญญา	การหยั่งรู้เหตุผลอย่างถูกต้อง ไม่ผิดพลาด
(๑๒.) รูปฌาน ๔	คือ ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน (คือฌานโลกีย์)

จรณะเป็นวิชาที่พระพุทธองค์ประพฤติตั้งแต่ครั้งเป็นโพธิสัตว์ เป็นธรรมที่พระอริยสงฆ์ประพฤติปฏิบัติ จงสังเกตว่าจรณะนั้น เป็นเรื่องของการระวังใจ เป็นเรื่องของการสำรวมใจ ครั้นสำรวมใจได้แล้ว ทำให้ใจเข้าถึงรูปฌาน ๔ ได้ เมื่อใจทำรูปฌาน ๔ ได้แล้ว ก็ไต่เต้าไปถึงวิชาชั้นสูงได้ ซึ่งวิชาชั้นสูงหรือที่เราเรียกว่า *"วิชชา"* นั้น (ช. ๒ ตัว) เป็นธรรมชั้นสูงในพระพุทธศาสนา ซึ่งศาสนาอื่นไม่มีความรู้อย่างนี้ หากใจทำรูปฌาน ๔ ไม่ได้ จะไม่มีโอกาสเข้าถึงวิชาชั้นสูงได้เลย

วิปัสสนาวิชชา มี ๑๐ ประการ ดังนี้

(๑.) สัมมสนญาณ คือการพิจารณานามรูปที่ตัวเรา รูปร่างหน้าตาทั้งเรือนร่างนี้รวมเรียกว่า รูป มีนามว่า มนุษย์ พิจารณาให้เห็นจริงว่า ต้องแก่-เจ็บ-ตาย

(๒.) อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ รู้เห็นการเกิดและการดับของตัวเรา

(๓.) ภังคานุปัสสนาญาณ ให้พิจารณาว่า สังขารร่างกายนี้มีแต่จะแตกดับอย่างเดียว

(๔.) ภยตุปัฏฐานญาณ พิจารณาว่าร่างกายของเรานี้เป็นภัย เพื่อให้เกิดการไม่ยึดมั่นในตัวตนของเรา

(๕.) อาทีนวานุปัสสนาญาณ พิจารณาว่าสังขารตัวเรานี้เป็นโทษ ยิ่งทำให้เราปล่อยวางได้ ไม่ยึดมั่นในตัวตนยิ่งขึ้น

(๖.) นิพพิทานุปัสสนาญาณ เมื่อพิจารณาได้ ๕ ประการตามที่กล่าวมา ๕ ข้อนั้นแล้ว ในข้อที่ ๖ นี้ พิจารณาให้เกิดความเบื่อหน่ายสังขารให้จงได้ หากเกิดความเบื่อหน่ายได้ ถือว่าใช้ได้แล้ว

(๗.) มุญจิตุกัมยตาญาณ พิจารณาแต่อยากจะพ้นจากสังขารนี้ การพ้นจากสังขารนี้ต้องพ้นโดยความรู้ของพระพุทธองค์ จะต้องมีความรู้อะไรที่เราจะพ้นจากสังขารนี้ ไม่ใช่ทำลายตัวเอง ไม่ใช่ฆ่าตัวเอง นั่นคือบาปกรรม ไม่ใช่ความรู้ที่พระพุทธองค์ทรงสอน การพ้นจากสังขารนี้ เป็นการพ้นโดยการยกสภาพจิตใจ ไม่ให้ยึดมั่นถือมั่นในร่างกายของเรา แล้วใจของเราก็ยกสภาพใจมาที่กายธรรมอันเป็นกาย นิจจัง สุขัง อัตตา

(๘.) ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ พิจารณาแต่ว่าจะให้หลุดพ้นต่อไป พิจารณาให้ละเอียดถึงการหลุดพ้นต่อไปอีก

(๙.) สังขารุเปกขาญาณ มาถึงการพิจารณาลำดับนี้ หลวงพ่อท่านอธิบายว่า เกิดความรู้สึกทางใจว่าเกิดอาการ *"พะอืดพะอม"* คือกลืนไม่เข้า คายไม่ออก อารมณ์ทางใจอยู่ในฐานะอมเฉยไว้ก่อน จากนี้ไปก็ถึงวิชาญาณสุดท้ายคือ ญาณในข้อ ๑๐

(๑๐.) อนุโลมญาณ เมื่อการพิจารณามาถึงข้อ ๙ คือเกิดอาการพะอืดพะอม แล้วเราก็อมไว้แต่ยังไม่คาย คราวนี้มาถึงขั้นอนุโลมญาณ สภาพใจเกิดขึ้นทันทีว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อนุโลมให้เป็นไปตามความเป็นจริงก็แล้วกัน

สรุปแล้ว วิปัสสนาวิชชาหรือวิชชา ๑๐ นี้ ***ต้องเข้ากายธรรมพิจารณา*** ความรู้นี้จึงจะมีขึ้นจึงจะเป็นขึ้น หากไม่เป็นธรรมกายแล้ว พิจารณาไม่ได้ ได้แต่อ่านไปเท่านั้น ***ต้องเข้ากายธรรมส่งรู้ส่งญาณทัสสนะมาดูที่ดวงธรรมของกายมนุษย์ แล้วก็เริ่มตั้งต้นพิจารณาลำดับมาตั้งแต่ข้อ ๑ เป็นต้นมาจนถึงข้อ ๑๐*** พิจารณาดูนาน ๆ หลายเที่ยวจึงจะเกิดอารมณ์ทางใจ ๑๐ ประการ ตามบทบัญญัติว่าด้วยวิปัสสนาวิชชา ๑๐ ตามที่บรรยายมานี้ ถ้าไม่เป็น

ธรรมกายแล้ว การเรียนของเราก็ดำเนินไปไม่ได้ ตรงนี้เองที่ส่งผลให้วิชชา ๑๐ ประการนี้สูญ เพราะไม่มีใครปฏิบัติได้ เมื่อปฏิบัติไม่ได้ ก็อธิบายไม่ได้ แม้จะมีตำราไว้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร?

ในความรู้เรื่องจรณะ ๑๕ นั้น เราก็ต้องเรียนให้เห็นกายโลกีย์ของเรา คือ กายมนุษย์ ลำดับดวงธรรม ๖ ดวง ก็มาเห็นกายมนุษย์ละเอียด (กายฝันของตัวเรา) กายมนุษย์ละเอียด ลำดับดวงธรรม ๖ ดวงก็มาเห็นกายทิพย์หยาบ กายทิพย์หยาบลำดับดวงธรรม ๖ ดวงก็มาเห็น กายทิพย์ละเอียด กายทิพย์ละเอียดลำดับดวงธรรม ๖ ดวงก็มาเห็นกายพรหมหยาบ กายพรหม หยาบลำดับดวงธรรม ๖ ดวงก็มาเห็นกายพรหมละเอียด กายพรหมละเอียดลำดับดวงธรรม ๖ ดวงก็มาเห็นกายอรูปพรหมหยาบ กายอรูปพรหมหยาบลำดับดวงธรรม ๖ ดวงก็มาเห็นกายอรูป พรหมละเอียด ในการพิจารณานั้นไม่ยาก ***จะใช้กายพรหมหรือกายอรูปพรหมพิจารณาก็ได้*** เลือกเอา เพราะกายพรหมทำรูปฌานได้ และการอรูปพรหมทำอรูปฌานได้ ในความรู้เรื่องจรณะ ๑๕ นั้น มีหลักสูตรให้พิจารณารูปฌาน ซึ่งเป็นข้อยากที่สุด เราจึงต้องใช้กายพรหม (รูปพรหม) หรือากายอรูปพรหมพิจารณา ***วิธีพิจารณาไม่ยากเลย เพียงแต่เราเข้ากายไหน? เราก็เข้ากายนั้น แล้วก็หยุดนิ่งกลางดวงธรรมในท้องของกายนั้น จากนั้นก็นึกใช้รู้ญาณของกายนั้น มองลงไปในท้องกายมนุษย์ตัวของเรา เห็นดวงธรรมในท้องกายมนุษย์แล้ว ก็เปิดตำราดูบทบัญญัติว่าด้วยเรื่องจรณะ ๑๕ แล้วเริ่มพิจารณาตั้งแต่ข้อ ๑ เป็นต้นไป***

หากเราไม่เห็นกายโลกีย์ของเรา การพิจารณาไม่ได้ผล แม้ตำราจะมีไว้ แต่เราก็เรียนรู้ไม่ได้ เราจะเรียนรู้ได้ เราก็ต้องค้นคว้า ให้พบกายโลกีย์ของเราก่อน ว่ามีกี่กาย? ต่อไปก็ให้พิจารณาว่า จะใช้กายใดมาเรียนรู้ได้? จะให้ดีต้องให้เห็นกายธรรมเสียเลย เรียนวิชาธรรมกายให้เป็น แล้วการพิจารณาความรู้เหล่านี้จะไม่ยากอีกต่อไป

เรามาพูดกันว่า ตำราในพระพุทธศาสนามีความรู้เรื่องจรณะ ๑๕ และวิปัสสนาวิชชา ๑๐ ถามว่า ใครจะมีคามรู้อธิบายได้บ้าง? ตอบว่า ไม่มีใครมีความรู้อธิบาย เพราะไม่มีใครเห็นกายโลกีย์และกายธรรมของเขา เขาจึงหมดโอกาสเรียนรู้ แม้จะมีตำราไว้ แต่ก็เรียนไม่ได้ นี่คือทางตัน แต่โพธิสัตว์ ตั้งแต่อดีตมา และพระอริยเจ้า ท่านเห็นกายโลกีย์และเห็นกายธรรมของท่าน ท่านจึงเรียนได้ ท่านจึงเข้าใจได้

ความรู้เรื่องจรณะเป็นความรู้ระดับสมถะ ใช้กายโลกีย์เรียน ส่วนความรู้เรื่องวิปัสสนาวิชชา เป็นความรู้ระดับวิปัสสนา ใช้กายธรรมเรียน ***ระดับสมถะใช้สภาพใจที่หยุดและใสแล้ว ส่วนระดับวิปัสสนาใช้สภาพใจที่เห็นแจ้งแล้ว นี่คือความต่างกัน*** แต่จรณะเป็นบาทให้วิปัสสนาวิชชา เป็นบันไดให้วิชชาวิปัสสนาเป็นของคู่กันไป แยกจากกันไม่ได้

เรื่อง *"จรณะและวิปัสสนาวิชชา"* นี้ เป็นคำเทศน์ของหลวงพ่อ ข้าพเจ้านำมาฝาก เพื่อให้บัณฑิตจะได้ศึกษาเล่าเรียนกัน เพราะหาผู้รู้อธิบายไม่ได้แล้ว เป็นความรู้สำคัญในพุทธศาสนา แต่หาคนเรียนรู้ไม่ได้แล้ว เป็นเพียงตัวหนังสืออยู่ในคัมภีร์เท่านั้น ดีแต่ว่าหลวงพ่อท่านเป็นธรรมกาย ท่านเรียนรู้ได้ จึงนำความรู้มาอธิบายไว้ ข้าพเจ้าจึงนำความรู้เหล่านั้นมาสรุปไว้ เกรงว่าความรู้เรื่องนี้จะสูญ ***โปรดจำไว้ว่า จรณะ ๑๕ และวิปัสสนาญาณ ๑๐ เป็นเรื่องของผู้ที่เป็นธรรมกายจะต้องเรียนรู้***

คำว่า วิปัสสนาวิชชา ๑๐ มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วิปัสสนาญาณ ๑๐ หรือวิชชาญาณ ๑๐ เรียกได้หลายอย่าง

คำว่า *"ญาณ"* เป็นคำย่อ มาจากคำเต็มว่า ญาณทัสสนะนั่นเอง แปลว่า หยั่งรู้ได้ รู้เห็นได้ ด้วยใจของกายธรรม กายธรรมรู้เห็นได้อย่างไร? ส่งผลกระทบถึงกายมนุษย์ตัวเราด้วย คือเรารู้เห็นตามไปได้ด้วย ลักษณะการเห็นก็เหมือนเรื่องราวของภาพยนตร์ที่เราดูกันในทุกวันนี้ จอภาพที่รับเรื่องราวก็คือใจของเรานั่นเอง แต่ว่ากายธรรมเห็นได้มากกว่ากายมนุษย์ กายมนุษย์เป็นผู้รับถ่ายทอดจากกายธรรม คือ กายธรรมต่อรู้ต่อญาณให้กายมนุษย์ได้รับรู้ เหมือนสมัยที่พระพุทธองค์มาตรัสรู้ในโลก ทรงเห็นกายธรรม แล้วกายธรรมก็บอกพระไตรปิฎกแก่กายมนุษย์ของพระองค์ แล้วกายมนุษย์ของพระองค์ก็สอนความรู้นั้นแก่มนุษย์โลกต่อไป

คำว่า วิชชา มีความหมายอย่างไร?
วิชชา ๓ กับวิชชา ๘ คืออย่างไร?

หลวงพ่อท่านอธิบายไว้ดังนี้ คำว่า *"วิชชา"*(ช. ๒ ตัว) แปลว่า ความรู้กำจัดมืดบอด

คำตรงข้ามกับคำว่า *"วิชชา"* คือ *"อวิชชา"* ซึ่งคำ *"อวิชชา"* แปลว่า ความไม่รู้ ความเขลา ได้แก่การไม่รู้ถูกไม่รู้ผิด ไม่รู้อดีต ไม่รู้ปัจจุบัน ไม่รู้อนาคต ไม่รู้อนาคตของสังขาร ไม่รู้ปฏิจจสมุปบาท ไม่รู้อริยสัจ ท่านอธิบายว่า มนุษย์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม และสัตว์เป็นผู้ที่มืดอยู่ในขันธ์ ๕ ยังปล่อยวางไม่ได้ การปล่อยวางไม่ได้นี่เองจึงชื่อว่าเป็นผู้มืดในขันธ์ ๕ เพราะอีกนัยหนึ่ง คำว่าขันธ์ ๕ เป็นชื่อของอุปาทาน คือการไปยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวตนของเรา การไปยึดมั่น ก็คือการมีอุปาทานในขันธ์ ๕

คราวนี้มาดูเรื่องวิชชา ๓ หมายถึงอะไรบ้าง? ความหมายนัยหนึ่งของวิชชา ๓ ก็คือ

(1.) วิปัสสนาวิชชา

(2.) มโนมยิทธิวิชชา

(3.) อิทธิวิธีวิชชา

ที่เรียกว่า วิชชา ๘ ก็คือเพิ่ม *"อภิญญา"* เข้าด้วย คือ

(4.) ทิพพจักขุวิชชา

(5.) ทิพพโสตวิชชา

(6.) ปรจิตตวิชชา

(7.) ปุพเพนิวาสวิชชา

(8.) อาสวักขยวิชชา

โปรดดูความเกี่ยวข้องของวิชชา ๓ กับวิชชา ๘ ให้เข้าใจ ว่ามีความเกี่ยวข้องกัน อยู่ที่ว่าเราจะจัดอย่างไร? นั่นเอง จงดูความหมายของชื่อวิชา ดังนี้

มโนมยิทธิ เป็นวิชาที่แสดงฤทธิ์ทางใจ

อิทธิวิธี เป็นการแสดงฤทธิ์ เช่นการนิมิตให้เกิดกายต่าง ๆ

ทิพพจักขุ แสดงถึงการที่ตาเป็นทิพย์ เห็นอะไรได้หมด

ทิพพโสต แสดงถึงการที่หูเป็นทิพย์ ได้ยินอะไรได้หมด

ปรจิตตวิชชา คือการหยั่งรู้ใจคนอื่น รู้ว่าใครคิดนึกอะไร? เรียกว่า รู้ใจใคร ๆ ได้หมด

ปุพเพนิวาสวิชชา คือการระลึกชาติในปางหลังได้ว่าตั้งแต่อดีตชาตินั้นเกิดเป็นอะไร? ที่ไหน? อย่างไร?

อาสวักขยวิชชา คือความรู้ทำลายให้กิเลสหมดจากใจ

เนื้อหาสาระการเรียนรู้วิชาเหล่านี้ เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงทั้งสิ้น บรรดาศิษย์ผู้เป็นธรรมกายต่างยอมรับว่าหลวงพ่อท่านทำได้หมด แต่ว่าการจดบันทึกความรู้วิชาแขนงต่าง ๆ ไม่ได้ทำไว้ จึงเป็นที่น่าเสียดาย เพราะการฝึกฝนเรียนรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง เป็นการเรียนทางใจที่ละเอียดและลึกซึ้ง ยากต่อการเรียนรู้ แต่ก็ไม่เกินความสามารถที่เราจะเรียนรู้ได้ เช่น ปรจิตต

วิชชา คือการหยั่งรู้ใจคนอื่น วิธีทำก็คือ นึกเอาใจของเรา คือดวงเห็น-ดวงจำ-ดวงคิด-ดวงรู้ ซ้อนลงไปที่ดวงเห็น-ดวงจำ-ดวงคิด-ดวงรู้ ของใคร? แล้วเราก็หยุดนิ่งวางอารมณ์ให้ว่าง แล้วเราก็รู้ทันทีว่า เขาผู้นั้นคิดอะไรอยู่? ดังนั้น ในการเรียนวิชาธรรมกายชั้นสูง มีวิธีเรียนมีวิธีฝึกทั้งนั้น เมื่อเราเข้านิพพาน เราก็เอา เห็น-จำ-คิด-รู้ ของเรา ซ้อนลงไปใน เห็น-จำ-คิด-รู้ ของพระพุทธองค์ เราก็ลองฝึกไปนาน ๆ แล้ว เราก็จะเห็นผลการฝึกว่า เราทำได้ดีขึ้นเป็นลำดับ ทุกวิชาเราเรียนได้ทั้งนั้น

<u>ทิพพจักขุ และ ทิพพโสต</u> ให้เรานึกถึงอายตนะภายใน ๖ คือ หู-ตา-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ เอาใจของกายธรรมมาดูที่ดวงธรรมของกายมนุษย์ตัวเรานี้ ให้ดูสุดละเอียดของหู-ตา-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ว่าคืออย่างไร? พอใจหยุดนิ่งกลางดวงธรรม เราก็นึกดู ก็จะเห็นสุดละเอียดของอายตนะภายใน ๖ เป็นดวงใสทั้งนั้น เวลาเข้านิพพาน เราก็เอาดวงสุดละเอียดของอายตนะภายใน ๖ ของเรา ซ้อนเข้ากับกายธรรมของพระพุทธองค์ กายมนุษย์หยาบของเราทำกับกายธรรมของเรา ส่วนกายอื่น เช่น กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม กายธรรม เราก็เอาดวงธรรมสุดละเอียดของอายตนะภายใน ๖ ของเรา ไปซ้อนกับอายตนะภายในของพระพุทธองค์ ฝึกให้นาน ๆ แล้วจะส่งผลให้ทิพพจักขุและทิพพโสตของเราดีขึ้น นี่คือตัวอย่างการฝึก สรุปแล้วเราฝึกได้ทุกวิชา

<u>ปุพเพนิวาสวิชชา</u> วิชานี้ไม่ยาก ส่งใจกายธรรมมาที่ดวงธรรมในท้องของกายมนุษย์ นึกดูดวงกำเนิดเดิม เห็นดวงกำเนินเดิมแล้ว ให้หยุดนิ่งกลางดวงกำเนิดเดิมนั้น นึกดูว่า เมื่อวานนี้เราอยู่ที่ไหน? พอดวงกำเนิดเดิมว่าง ในว่างนั้นเอง เราก็เห็นตัวเราว่าอยู่ที่ใด? นึกดูถอยออกไปถึงวันก่อนนี้ เราอยู่ที่ใด? แล้วเราก็เห็นตัวเราว่า เราอยู่ที่ใด? เรานึกดูถอยห่างออกไปเรื่อย ๆ คราวแรกให้ห่างเป็นวัน ต่อมาให้ห่างเป็น ๓ วัน และเป็น ๗ วัน และให้ห่างออกไปเป็นเดือนเป็นปีเป็นลำดับไป ดูไปจนถึงวันที่เราเข้าถึงครรภ์มารดา ดูดวงธรรมในท้องของกุมาร นิ่งกลางดวงธรรมของกุมารนั้น นึกดูดวงกำเนิดเดิม พอดวงกำเนิดเดิมของกุมารว่าง เราก็เห็นกายของเขาว่า เขามาจากไหน? มาจากสวรรค์ชั้นใด? เราตามไปดูกายที่มาจากสวรรค์ของกุมารนั้นอีก ส่งใจนิ่งกลางดวงธรรมในท้องของกาย ดูกำเนินเดิมอีก แล้วเราก็เห็นไปเรื่อย ๆ นี่คือ การฝึกแบบย่อของวิชาปุพเพนิวาสวิชชา ข้อสำคัญที่เราต้องใส่ใจก็คือ เราต้องเข้านิพพานไปซ้อนกายสับกายกับพระพุทธองค์ให้กายของเราใสเสียก่อน ต้องพากเพียรทำ

<u>อาสวักขยวิชชา</u> คือหัวใจของวิชาธรรมกายที่เราต้องเรียนรู้ให้ได้ เพราะเป็นวิชาดับกิเลสได้ เป็นวิชาดับมารได้ มารเขากลัววิชานี้ แต่เรียนยากอย่างยิ่ง คนที่จะฝ่าฟันไปได้ต้องมีความเพียรอันเลิศ วิชาต้องไม่เพี้ยน อย่าเรียนแบบฟุ้งซ่านดังที่เราเห็นในทุกวันนี้ เรียนอย่างนั้น

มารเขาจูงรู้จูงญาณไปได้ มารเขาหลอกไปได้ ไม่ได้ทำให้กิเลสดับ ไม่ได้ทำให้มารดับ มีแต่กิเลสจะกำเริบเสิบสาน มีแต่มารจะฟื้นตัว ท่านที่เล่นของดำ เช่น นิล เหล็กไหล และปรอท นั่นคือกายสิทธิ์ของมาร แก้เท่าไรไม่ขาว ท่านไปเล่นได้อย่างไร? ท่านไปนิยมได้อย่างไร? ท่านไปกล้าได้อย่างไร? แค่นี้ก็บ่งบอกว่า ความรู้ไม่เอาไหน? เป็นการหลงผิด แล้วจะไปหวังอะไรในความรู้อื่น? นี่คือการล้มเหลวของการเรียนวิชาธรรมกาย เราตอบว่า เราอยากได้เงินเพื่อจะเอาเงินมาบำรุงศาสนา ลืมแล้วหรือ? เมื่อศีล-สมาธิ-ปัญญา ของเราบริสุทธิ์แล้ว เงินที่จะบำรุงศาสนาจะมาเองโดยธรรมชาติ เราก็บำเพ็ญกิจของเราต่อไปแบบตามมีตามได้ เรื่องก็จบลง มารเขาก็ไม่ได้ช่อง ศีล-สมาธิ-ปัญญา ของเราก็บริสุทธิ์ เราก็สบายใจ แต่เราเสี่ยงไปเล่นของมาร ไปเล่นวิชามาร นี่คืออะไรกัน? ความรู้ทางวิชาธรรมกายใช้การไม่ได้ถึงปานนี้หรือ? เอาอย่างนี้ ถ้าท่านประสงค์จะเรียนวิชาอาสวักขยญาณ ก็ให้ติดตามหนังสือปราบมารทุกภาค ความรู้ทั้งปวงปรากฏในนั้นหมดแล้ว

<u>อิทธิวิธีวิชชา</u> คือวิชาการแสดงฤทธิ์ ได้แก่ การพิสดารกายให้มากขึ้น การทำฌานให้เกิดขึ้นได้ เป็นการแสดงฤทธิ์การแก้โรคโดยวิชา การใช้วิชาแก้ทุกข์ร้อนให้ผ่อนคลาย นี่คือการแสดงฤทธิ์ทั้งนั้น การแสดงฤทธิ์อีกอย่างหนึ่ง ก็คือ การทำวิชาให้มนุษย์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหมเห็นนิพพานได้ นี่คือการแสดงฤทธิ์สำคัญ การแสดงฤทธิ์สำคัญที่สุดคืออะไร? คือการดับมารได้ คือการดับกิเลสได้ หากดับมารได้หมด วิชาของภาคขาวก็จรัสแสง ทำอย่างไรจึงจะเข้าถึงอิทธิวิธีวิชชา? ตอบว่าเรียนวิชาธรรมกายไปให้ได้ทุกหลักสูตร จนเข้าหลักสูตรปราบมารได้ จึงจะถือว่าแสดงฤทธิ์ได้จริง

<u>มโนมยิทธิวิชชา</u> คือวิชชาที่ทำให้ใจมีฤทธานุภาพกำจัดอวิชชาได้ อวิชชาคือความมืด อวิชชาคือความเขลา อวิชชาคือ ไม่รู้ สิ่งที่ทำให้ใจมืด สิ่งที่ทำให้เขลา สิ่งที่ทำให้ไม่รู้ คืออวิชชานั่นเอง ใจของเราสามารถดับอวิชชาได้ นั่นคือมโนมยิทธิวิชชา จงเล่าเรียนเข้าเถิด วิชาอะไรเล่าที่จะกำจัดแบบครอบจักรวาลได้ ก็คือวิชาธรรมกาย นั่นเอง แต่ว่าต้องเรียนให้ครบทุกหลักสูตร อย่าเรียนแต่เบื้องต้นเท่านั้น ต้องเรียนวิชาชั้นสูงด้วย ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ข้าพเจ้านำมาขยายความให้ง่ายขึ้นแล้ว

คุณของพระพุทธเจ้า ๙ ประการ
คุณของพระธรรม ๖ ประการ
คุณของพระอริยสงฆ์ ๙ ประการ นับอย่างไร?

คุณของพระพุทธเจ้า มี ๙ ประการ ดังนี้

(1.) อรหํ เป็นผู้ไกลจากกิเลส

(2.) สัมมาสัมพุธโธ ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

(3.) วิชชาจรณะสัมปันโน เป็นผู้เข้าถึงจรณะและวิชชา

(4.) สุคโต เป็นผู้ไปดีแล้ว หมายความว่า เดินใจไปตามแนวของมรรค ๘ ถูกต้องทั้งหมด ดีทั้งหมด

(5.) โลกวิทู รู้แจ้งโลก คือรู้แจ้งทั้งสังขารโลก สัตว์โลก และอากาศโลก

(6.) อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ เป็นผู้สอนที่ดีเลิศ ไม่มีใครเหมือน

(7.) สัตถาเทวมนุสสานัง เป็นบรมครูของเทวดาและมนุษย์

(8.) พุทโธ เป็นผู้ตื่นแล้ว เบิกบานแล้ว

(9.) ภควา จำแนกแจกธรรมได้หมด

คุณของพระธรรม มี ๖ ประการ ดังนี้

(๑) สวากขาโต ภควตา ธัมโม แปลว่า ธรรมที่พระองค์ทรงสอนนั้น เลิศประเสริฐนัก ใครปฏิบัติแล้วเกิดผลดีทั้งนั้น รู้เห็นได้เฉพาะผู้ปฏิบัติเท่านั้น (สันทิฏฐิโก) เกิดผลไม่เลือกเวลา (อกาลิโก) เมื่อได้ผลดีแล้วเรียกให้คนอื่นมาดูได้ (เอหิปัสสิโก) ควรน้อมนำธรรมนั้นเข้ามาในตน (โอปนยิโก)

คุณของพระอริยสงฆ์ มี ๙ ประการ ดังนี้

(1.) สุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดีแล้ว คือยึดทางสายกลางเข้าหลักมรรค ๘ ทีเดียว

(2.) อุชุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติตรง มุ่งตรงต่อนิพพานสถานเดียว ไม่มุ่งทางอื่นเลย

(3.) ญายปฏิปันโน ปฏิบัติเพื่อมุ่งออกไปจากภพ ๓ เพราะภพ ๓ เป็นทุกข์

(4.) สามีจิปฏิปันโน ปฏิบัติอย่างดีเลิศ เหตุที่ว่าดีเลิศเพราะมุ่งตรงนิพพานอย่างเดียว

(5.) อาหุเนยโย ควรแก่การที่ใครต้องเคารพ ใครที่ปฏิบัติอย่างนี้? ถือว่าควรแก่การให้ความเคารพทั้งนั้น

(6.) ปาหุเนยโย เป็นผู้ควรที่เราให้การต้อนรับ

(7.) ทักขิเนยโย เป็นผู้ควรรับสิ่งของที่เขาทำบุญ

(8.) อัญชลีกรณีโย เป็นผู้ควรแก่การกราบไหว้

(9.) อนุตตรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ เป็นเนื้อนาบุญอันเลิศ ไม่มีอะไรดีกว่านี้อีกแล้ว

สุปฏิปันโน ภควโต สาวกสังโฆ สาวกของพระพุทธเจ้ามี ๒ ประเภท คือปุถุชนสาวกและอริยสาวก ผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในพระรัตนตรัย แต่ยังไม่ได้บรรลุธรรมวิเศษอะไร? เรียกว่าปุถุชนสาวก แต่อริยสาวก หมายถึง ผู้บรรลุธรรมวิเศษแล้ว คือ โสดาปฏิมรรค โสดาปฏิผล สกิทามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล หมายถึงผู้บรรลุธรรมกาย

- พระโสดา ละกิเลสได้ ๓ คือ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลพพตปรามาส
- พระสกิทาคามี ละกิเลสอย่างพระโสดาได้แล้ว ยังละกิเลสได้อีก ๒ คือ กามราคะ พยาบาท
- พระอนาคามี ละอย่างพระสกิทาคามีได้แล้ว ยังละกามราคะและพยาบาทอย่างละเอียดได้อีก
- พระอรหัต ละอย่างพระอนาคมีได้แล้ว ยังละรูปราคะ (ความกำหนัดยินดีในรูปฌาน) อรูปราคะ (ความกำหนดยินดีในอรูปฌาน) มานะ (ความถือตัว) อุทธัจจะ (ความฟุ้งซ่าน) อวิชชา (ความมืดความเขลา ไม่รู้อดีต ปัจจุบัน อนาคต ของสังขาร ไม่รู้ปฏิจจสมุปบาทธรรม ไม่รู้อริยสัจ) สรุปแล้ว พระอรหัตละสังโยชน์ได้ ๑๐ ประการ)

ที่ว่าพระพุทธองค์ทรงรู้แจ้งโลก ๓ คือโลกวิทู นั้น คืออย่างไร?

โลกมี ๓ อย่างคือ สังขารโลก สัตว์โลก และโอกาสโลก อธิบายว่า โลกคือที่อยู่ของสัตว์ เป็นที่สร้างกุศลและสร้างอกุศล เป็นที่เวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลก

๑. <u>สังขารโลก</u>

คือ โลกที่มีอาหารหล่อเลี้ยง อาหารที่หล่อเลี้ยงมี ๔ ประเภทคือ

(ก.) กวฬิงการาหาร ได้แก่ อาหารที่เป็นคำ ๆ เช่น ข้าว ส่วนละเอียดของอาหาร เรียกว่า โอชะ เข้าไปหล่อเลี้ยงร่างกาย โอชะนี้มีความละเอียดเข้าไปเป็นชั้น ๆ เช่น มนุษย์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม และนิพพาน โอชะก็มีความละเอียดต่างกัน อาหารเป็นปัจจัยให้เกิดรูป และโอชะทำให้เกิด ๘ ประการ คือ ปฐวี อาโป เตโช วาโย วณโณ คนโธ รโส โอชา นั่นคือ เกิดเป็นธาตุ ๔ เกิดเป็นผิวพรรณ เรียกว่า *"กลละรูป"* คือ เกิดเป็น *"รูป"* การกินอาหารของมนุษย์ก็กินเป็นคำ ๆ แต่สัตว์บางอย่างไม่กินเป็นคำ ๆ กลืนเข้าไปทั้งตัวเช่น ปลา จระเข้ เป็นต้น แต่ก็ถือว่าเป็นคำหนึ่งของเขา

(ข.) ผัสสาหาร คำว่า *"ผัสสะ"* แปลว่า กระทบ หมายถึง การกระทบกันทางหู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ เรียกว่า *"ผัสสะ ๖"* เมื่ออะไรมากระทบผัสสะ ๖? ก็เรียกชื่อผัสสะนั้น ๆ เช่น รูปมากระทบตาก็เรียกว่า *"จักขุผัสสะ"* เป็นต้น การสัมผัสเช่นนี้เป็นอาหาร หากการกระทบนั้นเป็นอารมณ์ดี ก็เรียกสุขเวทนา อารมณ์ไม่ดี ก็เรียกทุกขเวทนา และอารมณ์ไม่ดีและไม่ชั่ว ก็เรียกอุเบกขาเวทนา นี่คือหลักของเวทนา ๓ นั่นเอง คนนอนหลับอยู่ได้เพราะอุเบกขาเวทนา พระสารีบุตรยืนกั้นร่มให้แก่พระพุทธองค์ ๗ วันโดยไม่หิวโหยก็เพราะผัสสะเช่นนี้ และสัตว์นกอยู่ในนรกได้ก็เพราะผัสสาหารทางชั่ว

(ค.) มโนสัญเจตนาหาร ได้แก่ การคิดอ่านทางใจ ใจประกอบการกุศล นั่นเป็นอาหารทางใจ ส่งผลให้ไปสุคติ แต่ถ้าประกอบอกุศลก็ส่งไปทุคติ เจตนาเป็น *"ตัวกรรม"* ตามบาลีว่า ***เจตนาหํ ภิกฺขเว วทามิ*** แปลว่า เจตนานั้นเองเป็นตัวกรรม

(ง.) วิญญาณาหาร คำว่า *"วิญญาณ"* แปลว่า ความรู้แจ้ง ความรู้แจ้งเป็นอาหาร ดังนั้น ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จึงเป็นที่รองรับวิญญาณ วิญญาณจึงเป็นอาหารให้เกิดนามรูปได้ เช่น ***วิญญาณ ปัจจยา นามรูปัง*** แปลว่า วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป

๒. สัตว์โลก

คือ พระพุทธเจ้าทรงรู้ธรรมอันเป็นที่มาของการปรุงแต่งใจของมนุษย์ มนุษย์มีความเชื่อไม่เหมือนกัน บางพวกเชื่อว่าตายแล้วสูญ บางพวกเชื่อว่าตายแล้วไม่สูญ พระองค์ทรงเห็นว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมของตน ทำดีได้ดีและทำชั่วได้ชั่ว ติดตามตัวไปในภพเบื้องหน้า นี่คือหลักของ *"ยถาภูตญาณทัสสนะ"*

อนุสเย ชานาติ ทรงรู้แจ้งถึงอนุสัย ๗ ประการ คือ กามราคานุสัย ภวราคานุสัย ปฏิฆานุสัย ทิฏฐานุสัย วิจิกิจฉานุสัย มานานุสัย อวิชชานุสัย คืออนุสัยเหล่านี้ปรุงแต่งใจมนุษย์

จริตัง ชานาติ ทรงรู้แจ้งจริตแห่งสัตว์โลก ๖ ประการ คือ ราคะจริต โทสจริต โมหะจริต วิตกจริต สัทธาจริต พุทธิจริต

อธิมุตตัง ชานาติ ทรงรู้แจ้งนิสัยต่ำสูง ความเป็นใจบาปแห่งสัตว์ทั้งหลาย ความมีกิเลสหนาบางของสัตว์ทั้งหลาย

ทรงรู้แจ้งในอินทรีย์ ๕ ของสัตว์ทั้งหลาย คือรู้แจ้งในศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เรียกว่า อินทรีย์ ๕ แล้วก็หาวิธีสั่งสอนเขาเหล่านั้น

สวากาเร ทวากาเร ชานาติ ทรงรู้ว่าสัตว์โลกใดแก้ไขได้หรือไม่ได้? รู้อาการดีอาการชั่ว รู้ว่าปัญญาดีปัญญาน้อย

ภพฺเพ อภพฺเพ ชานาติ รู้ว่าพวกใดโปรดได้ พวกใดโปรดไม่ได้?

๓. โอกาสโลก

คือ สภาพซึ่งรองรับซึ่งกันและกัน คืออากาศรับรองธาตุไฟ ธาตุไฟรับรองธาตุน้ำ ธาตุน้ำรับรองธาตุดิน ธาตุดินรับรองเขาตรีกูฏ เขาตรีกูฏรับรองเขาพระสุเมรุ

เขาพระสุเมรุรับรองสวรรค์ชั้น ๑ คือชั้นจาตุมหาราชา

ชั้นจาตุมหาราชารับรองชั้นดาวดึงส์ ชั้นดาวดึงส์รับรองชั้นยามา ชั้นยามารับรองชั้นดุสิต ชั้นดุสิตรับรองชั้นนิมมานรดี ชั้นนิมมานรดีรับรองชั้นปรนิมมิตวสวดี

สวรรค์รับรองพรหมโลก คือปรนิมมิตวสวดีรับรองพรหมปาริสัชชา พรหมชั้นปาริสัชชารับรองพรหมปุโรหิตา พรหมชั้นปุโรหิตารับรองพรหมมหาพรหมมา-ปริตตภา-อัปปมานาภา-อาภัสสรา-ปริตตสุภา-อัปปมาณสุภา-สุภกิณหา-เวหัปผลา-อสัญญีสัตตา-อวิหา-อตัปปา-สุทัสสา-สุทัสสี-อกนิฏฐา-อากาสานัญจายตนะ-วิญญาณัญจายตนะ-อากิญจัญญายตนะ-เนวสัญญานาสัญญายตนะ

กล่าวถึงส่วนสูง (มนุสสโลกโตปัฏฐาน) ตั้งแต่มนุษยโลกขึ้นไปถึงชั้นจาตุมหาราชิกาวัดได้สี่หมื่นสองพันโยชน์ (กายเทวดาสูงร้อนเส้น ใหญ่พอสมควร อายุห้าร้อยปีทิพย์นับเป็นปีของมนุษย์ได้เก้าล้านปี) ตั้งแต่ชั้นจาตุมหาราชิกาขึ้นไปถึงขั้นดาวดึงส์ วัดได้สี่หมื่นสองพันโยชน์ ตั้งแต่ชั้นดาวดึงส์ขึ้นไปถึงชั้นยามาวัดได้สี่หมื่นสองพันโยชน์ ตั้งแต่ชั้นยามาไปถึงชั้นดุสิตวัดได้สี่หมื่นสองพันโยชน์ ตั้งแต่ชั้นดุสิตไปถึงชั้นนิมมานรดีวัดได้สี่หมื่นสองพันโยชน์ ตั้งแต่ชั้นนิมมานรดีไปถึงขั้นปรนิมมิตวสวดีวัดได้สี่หมื่นสองพันโยชน์

ตั้งแต่ชั้นปรนิมมิตวสวดีขึ้นไปอีก ห้าล้านห้าแสนแปดพันโยชน์ถึงพรหมโลกชั้นปาริสัชชา และลำดับไปถึงชั้นพรหมต่าง ๆ มีระยะทางเท่ากัน จนถึงพรหมโลกชั้นเนวสัญญานาสัญญายตนะมีความสูงเท่า ๆ กัน ดังนี้

(ก.) สิ่งที่รองรับพรหมโลก คือธาตุ ๖ และขันธ์ ๕ ว่ามีความหนาเท่าไร? หลวงพ่ออธิบายไว้ว่า ธาตุ ๖ ขันธ์ ๕ ธาตุส่วนหยาบที่มีตามปกติคือ

ดินหนา	๒๔๐,๐๐๐ โยชน์
น้ำหนา	๔๘๐,๐๐๐ โยชน์
ไฟหนา	๙๖๐,๐๐๐ โยชน์
ลมหนา	๑,๙๒๐,๐๐๐ โยชน์
วิญญาณหนา	๓,๘๔๐,๐๐๐ โยชน์
อากาศ	สุดประมาณ (มากมาย)

อากาศหนาลงไปไม่มีที่สิ้นสุด เช่น ภพ ๓ นี้ จะเห็นว่าอากาศที่อยู่รอบภพก็ไปจรดกับภพที่อยู่รอบ ๆ ออกไป ข้างล่างจรดขอบบนของโลกันต์ ข้างบนจรดขอบล่างของนิพพาน ทุก ๆ ระหว่างของภพเหล่านี้มีพระพุทธเจ้ารักษาอยู่ทั้งนั้น

ธาตุ ๖เหล่านี้ ความจริงเป็นเพียงธาตุส่วนที่เรียกว่า *"โอกาสโลก"* และธาตุในส่วนที่เป็น *"ขันธโลก"* นั้น มีความละเอียดยิ่งกว่าธาตุปกติธรรมดามากมาย หลายพันเท่าทวีทีเดียว เพราะเหตุว่าขันธ์นั้นเป็นธาตุละเอียดที่กลั่นมาจากธาตุหยาบอีกต่อหนึ่ง นั่นเอง ขันธ์จึงไม่ใช่ธาตุหยาบอย่างธรรมดา เปรียบไปแล้วก็เหมือนน้ำธรรมดากับน้ำกลั่น นั่นเอง

(ข.) กล่าวถึงเครื่องกลั่นธาตุ ซึ่งเป็นความรู้ชั้นสูง หลวงพ่ออธิบายว่า เครื่องกลั่นธาตุตั้งอยู่ในศูนย์กลางธาตุ ๖ ปริมาณความใหญ่โตของเครื่องก็เต็มธาตุนั้น เครื่องมีหลายเครื่องทำงานส่งต่อกันไป เหมือนเครื่องจักรในโรงงาน คือเครื่องแรกกลั่นธาตุเหล่านี้แล้ว ก็เอาส่วนที่กลั่นแล้วนี้ส่งต่อไปยังเครื่องกลั่นที่ ๒-๓-๔-๕-๖-๗ ต่อไปเป็นลำดับ และเมื่อเครื่องที่ ๗ กลั่นเสร็จแล้ว ก็ส่งธาตุที่กลั่นแล้วนั่นเข้ามาที่เครื่องศูนย์กลางของภพ ๓ นี้

การส่งธาตุนั้น ส่งโดยอายตนะของเครื่องที่ ๗ กับเครื่องในภพ ๓ และเมื่อเครื่องในภพ ๓ รับมาแล้ว ก็เอามาเข้าเครื่องสำเร็จเก็บไว้เป็น *"เซฟทะเล"* (เซฟทะเล แปลว่า มากมายเหลือคณานับ ประดุจความเวิ้งว้างของทะเล) เมื่อเซฟทะเลรับธาตุมาแล้วจะทำอย่างไรต่อไป? ศูนย์กลางของภพ ๓ ก็เอามาทำเป็นขันธ์ ๕ ขึ้น ประกอบได้สำเร็จพอดีกับ *"ปฐมวิญญาณ"* (กายที่ต้องอาศัยขันธ์) ขันธ์ที่ประกอบไว้แล้วนั้นเป็นส่วนเฉพาะของกายหนึ่ง ๆ ไม่มีปนเปกันส่วนดีส่วนชั่ว และส่วนธรรมภาคกลางคือไม่ดีแต่ไม่ชั่ว เป็นส่วน ๆ ไป มีผู้คุมไว้เป็นส่วน ๆ

(ตรงนี้ ต้องทำความเข้าใจภาษา *"ปฐมวิญญาณ"* คือดวงปฐมมรรค นั่นเอง ดวงปฐมมรรคของกายใด? ก็เป็นกายนั้น เช่นของกายมนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม...ฯ เป็นต้น ความยากอยู่ที่มารเขาก็ทำของเขา และภาคกลางเขาก็ทำของเขา ทำแล้วเขาก็เอามาซ้อนทับลงไปในของภาคขาว ***เราเสียท่าตรงนี้ ดวงธรรมของเราไม่ใสเป็นเพราะเหตุนี้ เพราะมารเขาก็ทำมาซ้อนไว้ เพื่อให้เราตกอยู่ในบังคับของเขา*** หลวงพ่ออธิบายว่า เมื่อทำแล้วก็แยกเป็นส่วน ๆ คือ ของภาคขาว ของภาคมาร ของภาคกลาง ใครสร้างบุญ? ภาคขาวก็เอาธาตุสะอาดให้ ใครทำบาป? มารเขาก็เอาธาตุสกปรกให้ ใครอยู่เฉย? บุญไม่ทำกรรมไม่สร้าง ภาคกลางก็เอาธาตุของภาคกลางให้ มารเขาถือว่าใครทำบาป? เขาปกครอง ภาคกลางเขาถือว่าใครอยู่เฉย ๆ บุญไม่ทำกรรมไม่สร้าง ภาคกลางเขาถือว่าเขาปกครอง)

(ค.) กล่าวถึง การส่งธาตุละเอียดมาให้แก่ผู้มาเกิดว่ามีขั้นตอนอย่างไร? หลวงพ่ออธิบายว่า เวลาที่จะส่งมาเป็นกายนั้น กายทิพย์ของผู้จะเกิดอยู่ที่ศูนย์กลางของภพ เครื่องใหญ่ที่ประกอบธาตุเป็นขันธ์เสร็จแล้ว ก็ส่งมายังภพนั้น แล้วก็ส่งต่อจากภพมาสู่เครื่องที่ศูนย์กายของผู้เป็นบิดา ซึ่งธาตุสำเร็จนี้มีขนาดเท่าเมล็ดโพธิ์เมล็ดไทรเท่านั้น หากเป็นชายเข้าทางจมูกขวาของ

บิดา ถ้าเป็นหญิงเข้าทางจมูกซ้ายของบิดา วันที่ถ่ายจากบิดาไปสู่มดลูกของมารดานั้น ถ้าผู้มาเกิดเป็นหญิงก็เข้าทางปากช่องจมูกมารดาข้างซ้าย และถ้าผู้เกิดเป็นชายก็เข้าปากช่องจมูกมารดาข้างขวา ตามหลักของฐาน ๗ ฐาน แล้วก็ไปสุดที่มดลูกของมารดา

(ง.) กล่าวถึงผู้ตายว่าธาตุละเอียดของขันธ์นี้จะไปอยู่อย่างไร? ตำราบอกว่า ธาตุขันธ์ละเอียดนี้จะเก็บไว้ที่เดิม คือมาจากไหน? ก็จะเก็บไว้ที่นั่น นี่คือความรู้ที่ไม่มีใครอธิบายได้ แต่หลวงพ่อท่านอธิบายได้หมด คราวนี้ก็มาถึงความรู้สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือกายละเอียดอื่น ๆ ของเราจะได้ขันธ์มาจากไหน? ตอบว่าขันธ์ของกายมนุษย์กลั่นตัวไปเป็นขันธ์ของกายทิพย์ และขันธ์ของกายทิพย์ก็กลั่นไปเป็นขันธ์ของกายพรหม แต่ละกายก็กลั่นกันต่อ ๆ ไป

การจะอ่านให้รู้เรื่องจะต้องมีความรู้เดิมด้วย เช่น เรื่องธาตุ ๖ และขันธ์ ๕

ธาตุ ๖ คือ ธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุลม-ธาตุไฟ-อากาศธาตุ-วิญญาณธาตุ รวมเป็น ๖ ซึ่งที่ตั้งของพรหมโลกนั้นตั้งอยู่บนธาตุ ๖ ไม่ว่าสวรรค์ ๖ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น อรูปพรหม ๔ ชั้น ตั้งอยู่บนธาตุ ๖ ทั้งนั้น รวมทั้งโลกของเราด้วย นิพพานก็ตั้งอยู่บนธาตุ ๖

ขันธ์ ๕ คือ รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ รูปคือกาย และเวทนาคือเห็น สัญญาคือจำ สังขารคือคิด (ไม่ใช่ร่างกาย) วิญญาณคือรู้ ดังนั้นขันธ์ ๕ คือกายกับใจ เพราะใจคือ เห็น-จำ-คิด-รู้ เป็นดวง และกายก็เป็นดวง นั่นคือดวงเป็น *"สุดละเอียด"* เนื้อตัวของเราคือสุดหยาบ ใจก็คือดวงใสซ้อนกันอยู่ ๔ ดวง

เครื่องเกิดจากอะไร? เครื่องเกิดจากเอาธาตุมาหมุน ของภาคขาวหมุนขวา ของมารหมุนซ้าย ให้หมุนขวาไปจนกว่าจะเกิดความใสและงวดตัวเหลือน้อยเข้ามา เช่นเราตักน้ำมาหมุนในอ่างตะกอนของน้ำจะรวมตัวกัน เราตักตะกอนทิ้ง จำนวนน้ำในอ่างจะเหลือเล็กน้อย เพราะเราตักตะกอนทิ้ง กวนน้ำไปเรื่อย ๆ และคอยตักตะกอนทิ้งไปเรื่อย ๆ น้ำในอ่างก็จะเหลือน้อยลงอีก คือน้ำจะเกิดความใสขึ้นมาเรื่อยๆ และจำนวนก็จะลดลงเรื่อย ๆ สุดท้ายจะเป็นน้ำที่เราต้องการ นี่คือการเปรียบเทียบให้ดูเท่านั้น ***กลั่นก็คือการนำมารวมกัน แล้วทำให้เกิดความใส*** เช่นเรานำน้ำมาต้มให้เป็นไอ ไอคือน้ำที่เราต้องการ นี่คือตัวอย่างแบบหยาบ ๆ ที่ยกมาให้เห็น เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ท่านต้องไปอ่าน *"วิชชามรรคผลพิสดารภาค ๑-๒"* รวม ๒ หลักสูตรให้ได้ทุกบท

จึงจะเกิดความเข้าใจวิชายาก ๆ ข้าพเจ้าเกรงว่าวิชาของหลวงพ่อจะสูญ จึงนำมาสรุปย่อไว้ เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้เรียนกัน เวลานี้ไม่มีผู้มีความรู้อธิบายได้แล้ว

เรื่องวิชชาและจรณะนี้ สรุปย่อมาจากเทศน์ของหลวงพ่อ จากหนังสือ *"ธรรมกาย"* ของวัดปากน้ำ เห็นว่าเป็นความรู้สำคัญ อีกทั้งยังนำเรื่องพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ มารวมไว้ด้วย เกรงว่าความรู้เหล่านี้ยากที่ใครจะอธิบายได้แล้ว จึงทำเป็นสรุปย่อ หากท่านใดอยากรู้ละเอียด? ก็จงค้นหาได้จากตำราเล่มที่กล่าวนั้นได้ตามต้องการ

คำถามท้ายบท

1. *คำว่าวิชชาและจรณะ มีความหมายอย่างไร? มีอะไรบ้าง? จงอธิบาย*
2. *การเรียนรู้เรื่องจรณะและวิชชานั้น มีวิธีเรียนอย่างไรจึงจะเข้าถึงวิชานั้น ๆ?*
3. *วิชชา ๓ กับวิชชา ๘ คืออย่างไร?*
4. *คุณของพระพุทธเจ้า ๙ ประการ คุณของพระธรรม ๖ ประการ คุณของพระอริยสงฆ์ ๙ ประการ นับอย่างไร?*
5. *ที่ว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้แจ้งโลกนั้น ถามว่าแจ้งโลกอะไรบ้าง? จงอธิบาย*
6. *ที่ว่าอาหาร ๔ ประเภทนั้น คืออะไรบ้าง?*
7. *จงแสดงให้เห็นถึงการอยู่เรียงกันของสวรรค์ ๖ ชั้น และพรหม ๑๖ ชั้นมาดู*
8. *สิ่งที่รองรับพรหมโลกคืออะไร? แต่ละอย่างมีขนาดเท่าไร? จงบรรยาย*
9. *ธาตุ ๖ และขันธ์ ๕ คืออะไร? มีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร? จงอธิบาย*
10. *ขันธ์ ๕ ของมนุษย์เกิดจากอะไร? จงแสดงการเกิดขันธ์ ๕ ของมนุษย์มาดู ตั้งแต่ต้นจนถึงขั้นเกิดในครรภ์มารดา*

เรื่องของ “รอยใจ” มีความพิสดารมาก มีความละเอียด รอยใจของภาคขาว ของภาคกลาง และของภาคมารนั้น ต่างกัน

(ก.) รอยใจ คืออะไร? รอยใจคือ แนวทางของใจ แนวการเดินทางของใจ ร่องรอยการเดินวิชาของใจ

(ข.) รอยใจของธรรมภาคต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน

(ค.) รอยใจมีต้น-กลาง-ปลาย ตามหลักของกำเนิดเดิม มีอ่อน-แก่-หยาบ-ละเอียด เป็นลำดับไป รอยใจละเอียดก็เป็นไปตามแนวแห่งความละเอียดนั้น เช่น รอยใจของไตรปิฎก คือ สุตตันตปิฎก วินัยปิฎก และอภิธรรมปิฎก ก็ละเอียดเข้าไปไม่มีประมาณ คำว่า ปิฎกหรือที่เราเรียกว่า ปิฎกธาตุปิฎกธรรมนั้น หลวงพ่อได้นำมากล่าวไว้แล้วในวิชาธรรมกายชั้นสูง คือเล่ม *“วิชชามรรคผลพิสดาร”*

(ง.) การเปลี่ยนแปลงรอยใจของภาคขาว มีวิวัฒนาการมาดังนี้

แต่เดิมคนของภาคขาวมีเบญจขันธ์เป็น ทาน-ศีล-ภาวนา นั่นคือ ***ทาน*** ได้แก่ การให้การบริจาค การทำบุญ การให้ทาน ***ศีล*** ได้แก่ ศีลเบื้องต้น จนถึงศีลใหญ่ ได้แก่ ศีลของพระสงฆ์เป็นต้น ***ภาวนา*** ได้แก่ การทำใจให้ใสสว่างตามคำสอนข้อ ๓ ที่ว่า ***สจิตฺตปริโยทปนํ*** นั้น ***ทานเป็นบาท (เป็นฐาน) ให้แก่ศีล และศีลเป็นบาทให้แก่ภาวนา*** คราวนี้มาดูขอบข่ายของทาน ศีล และภาวนา ว่ามีขอบข่ายแค่ไหน? ทั้งทาน ศีล และภาวนา ต่างก็มี ต้น-กลาง-ปลาย และละเอียดเข้าไป ต่างก็เป็นอุปการะให้แก่กัน เรื่องของภาวนานั้น ก็คือเรื่องของปิฎกธาตุปิฎกธรรมนั่นเอง

ครั้นต่อมา มารเขาคิดวิชาปกครองได้ใหม่ คือ วิชาทุกข์สมุทัยและวิชาปิฎกของมาร มารเขาทำวิชาบังคับไปทั่ว ทำให้เบญจขันธ์ของภาคขาวถูกหุ้มด้วยทุกข์สมุทัยและปิฎกของมารอีกชั้นหนึ่ง ส่งผลให้ทาน-ศีล-ภาวนา ของภาคขาวอ่อนอานุภาพลง ส่งผลให้มนุษย์ของภาคขาวแก่-เจ็บ (เป็นโรค)-ตาย และยังถูกปิฎกของมารหุ้มปิฎกของภาคขาวอีกชั้นหนึ่ง ส่งผลให้ปิฎกของภาคขาวอานุภาพอ่อนลง ***เมื่อมารเขาทำวิชาได้สำเร็จ เขาจึงเข้ายึดอำนาจปกครองของธรรมภาคขาวจนหมดสิ้น*** นั่นคือ เขายึดอำนาจปกครองในระดับปกครองใหญ่คือมรรคผลนิพพานของภาคขาว ซึ่งได้แก่อายตนะนิพพานของภาคขาว เขามาปฏิวัติระบบนิพพานของ

ภาคขาวเสียใหม่ จากเดิมพระพุทธเจ้าของภาคขาวเข้าอายตนะนิพพานด้วยกายมนุษย์ (สอุปาทิเสสนิพพาน) ก็เปลี่ยนให้เข้านิพพพานด้วยกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน) ดังที่ได้เคยได้เล่าไว้นั้น เมื่อมารปฏิวัติระบบมรรคผลนิพพานของภาคขาวแล้ว เขายังสร้างทุคติภูมิทรมานมนุษย์ไว้อีก นั่นคือ เขาทำนรก อเวจี และโลกันต์ขึ้น หมายความว่า มนุษย์ที่ตายแล้วจะต้องไปสู่ภพภูมิเหล่านี้ เรื่องนี้ข้าพเจ้าได้บรรยายไว้แล้ว สรุปว่านอกจากมารจะปกครองอายตนะนิพพานแล้ว เขายังปกครองภพ ๓ ด้วย คืออรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษย์ทั้งหมดอยู่ในปกครองของมารทั้งหมด

เมื่อมารยึดอำนาจปกครองได้แล้ว ส่งผลให้รอยใจ
ของภาคขาวเสียหายทั้งหมด เพราะมารเขาเอา
วิชาของมารมาหุ้มใจของภาคขาวทั้งหมด
ส่งผลให้เราเห็นธรรมยากเย็นทีเดียว

นี่คือ ความรู้ที่ข้าพเจ้าค้นคว้าพบในขณะนี้ แต่แรกที่พบเห็นไม่รู้ว่าจะเรียกอะไร? อาจารย์ฉลวย สมบัติสุข ท่านบอกว่า หลวงพ่อเรียกว่า *"รอยใจ"* ข้าพเจ้าก็เลยเรียกตามท่าน

ดังนั้น วิชาธรรมกายทุกหลักสูตรคือรอยใจของภาคขาวมาแต่เดิม นั่นเอง

การที่เราเห็นธรรมกันยาก เพราะมารเขามาทำรอยใจของเราเสียหายหมดแล้ว เราต้องมาฟื้นฟูรอยใจของเราขึ้นมาใหม่ ให้เป็นไปตามหลักวิชาที่หลวงพ่อท่านได้สอนไว้ แต่การปรับปรุงสภาพใจของเราให้เข้าสู่รอยใจเดิมนั้น ทำได้ยาก! ไม่ใช่งานที่ทำได้ง่าย! แต่ว่าสภาพใจของเด็ก นักเรียน นักศึกษา ข้าพเจ้าค้นพบวิธีแล้ว หากอยากเป็นธรรมโดยพลัน ต้องเชิญคณะวิทยากรทีมงานของข้าพเจ้าไปสอน รับรองได้ว่าเห็นธรรมกันหมดชั้นเรียนทีเดียว เห็นธรรมกันหมดวิทยาลัยทีเดียว โบราณท่านกล่าวว่า *"ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก"* ด้วยเหตุนี้เราต้องฝึกคนของเราแต่เยาว์วัย ขณะนี้วิทยากรของข้าพเจ้าได้รับความนิยมทั่วไป ท่านต้องทดลองตั้งแต่วันนี้ โปรดเชิญวิทยากรของข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทำเพื่อเป็นธรรมทาน ไม่ได้มาเรี่ยไรเงินของท่าน เราไม่เกี่ยวกับการเงิน สอนเสร็จเราก็จากไป หากท่านศรัทธาคณะของเรา เราก็มาทำงานให้ตามแต่ท่านจะนัดหมาย แต่ว่าครูอาจารย์ของสถานศึกษาจะต้องช่วยกำกับเด็ก ช่วยจัดเด็กเข้าแถวเมื่อเข้าสู่ห้องประชุม ช่วยกำกับให้อยู่ในระเบียบเป็นแถว แล้วพวกเราจะสอนและฝึกให้ตามเวลาที่กำหนด

เวลานี้วิชาปราบมารทำอย่างไร?
จงบอกวิธีเดินวิชาแบบย่อ ๆ ให้ทราบ

เพราะภาควิชาการได้นำมากล่าวไว้มากแล้วในเล่มปราบมารภาคอื่น ๆ เห็นว่าพอสมควรแล้ว ขอให้ติดตามค้นคว้าเอาเอง วันนี้ข้าพเจ้ากล่าวแต่ย่นย่อให้ทราบเท่านั้น ว่าแนวการเดินวิชาทำอย่างไร?

ก. เข้านิพพานกายธรรม ไปสุดอดีต สุดปัจจุบัน สุดอนาคต รวมเป็นกายเดียวทั้งหมด ทั้งภาคจักรพรรดิ ก็ต้องเอาเข้ามาด้วย จากนั้น เข้านิพพานเป็น คำนวณไปให้สุดอดีต-ปัจจุบัน-อนาคต ทั้งภาคจักรพรรดิทั้งหมด รวมให้เป็น *"หนึ่งเดียว"* ตามแนววิชาซ้อนสับทับทวีที่หลวงพ่อท่านสอนไว้

ข. จากนั้น รวมรู้รวมญาณทัสสนะเข้าด้วยกัน แล้วก็เดินวิชาเข้าดวงธรรม ๖ ดวงจากหยาบไปหาละเอียดเรื่อยไป พบมารก็ดับมาร พบอะไรก็ดูไป ***จุดด่างจุดดำนี่คือตัวร้าย ต้องกำจัดจุดดำให้ได้หมด อย่าให้เหลือ! โปรดจำไว้เป็นตำราทีเดียว*** จุดดำเล็กที่เห็นนั้น ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด? นั่นคือ ธาตุใหญ่ธรรมใหญ่ของมารร้อยธาตุพันธรรมอยู่ในนั้น นั่นคือตัวร้ายที่ไม่มีใครดับเขาได้ จุดลักษณะนี้ไปอยู่ที่ใด? หมายความว่าเป็นชัยชนะของมารที่นั่น หมายความว่ามารเขายึดปกครองที่ตรงนั้นได้แล้วอย่างสะดวกโยธิน ***โปรดจำไว้ว่า ดวงธรรม ๖ ดวง มีละเอียดเข้าไปไม่มีที่สิ้นสุด***

ค. ข้อควรคิด หากเราไม่รวมนิพพานกายธรรมกับนิพพานเป็นให้เป็น *"หนึ่งเดียว"* ก็แปลความว่า เราไม่รวมรู้รวมญาณกัน โอกาสที่เราจะรู้เห็นอะไร? ย่อมเป็นไปได้ยาก! ***ถึงแม้ว่าเรารวมกันได้ เราก็ยังไม่ทันมารเขา เรายังกวาดล้างไม่หมด เขาเห็นท่าไม่ดี เขาก็หนีมาอยู่ในภพ ๓ จะอยู่ที่ใด? อยู่ตรงไหน? ไม่มีใครรู้เห็นทั้งนั้น*** เราจึงวัดกำลังของธรรมภาคขาวได้ว่า เรารวมกันหมดแล้ว เราทำได้แค่ไหน? เราทำได้แค่นี้ ดังนั้น เราจึงกล่าวอะไรไม่ได้มากเท่าที่รบมา ๑๘ ปีนั้น ยังได้งานไม่พอใจเลย อยากจะได้งานมากกว่านี้ ก็ได้แต่อยาก แต่วิชายังเดินไปไม่ทันใจเรา ใครก็อยากให้งานปราบมารยุติกันทั้งนั้น! แต่ยังยุติไม่ได้! เพราะมารยังดับไม่หมด

มาถึงวันนี้ ถามว่างานปราบมารทำได้แค่ไหน? และจะทำอะไรต่อไป?

งานปราบมารในปกครองใหญ่ คือการรบในภาคนิพพานก็ยังต้องทำอยู่ทุกวัน และเมื่อเสร็จการรบภาคนิพพานแล้ว ก็ต้องมารบในภพ ๓ ด้วย นั่นคือถอยกำลังทั้งหมด มารบให้แก่อรูปพรหม ๔ ชั้น เสร็จแล้วก็ถอยมารบให้พรหม ๑๖ ชั้น เสร็จแล้วมารบให้แก่สวรรค์ ๖ ชั้น สุดท้ายก็ถอยกำลังมารบให้แก่มนุษยโลก ซึ่งการรบในภพ ๓ นี้ เพิ่งทำเมื่อไม่นานมานี้

ถามว่าตอนไหนจะรบให้จุดไหนอย่างไร? เรื่องนี้ตอบไม่ได้ เพราะวิชาจะเป็นไปเองเป็นอัตโนมัติ หากจะถามว่าจุดหมายใดจะใช้เวลารบนานแค่ไหน? ก็ยิ่งตอบไม่ได้ เนื้อหาสาระก็คือให้มารจุดนั้นหมดไป นี่คือหลักกว้าง ๆ เท่านั้น

วิชาที่ทำขณะนี้คืออะไร?
คือทำกำเนิดเดิมให้ใสทั้งหมด นี่คืองานขณะนี้

ใครเป็นผู้ทำกำเนิดเดิม? ใครเป็นผู้ปกครองกำเนิดเดิม? กายของเขาอยู่ที่ใด? เราจะต้องสืบสาวไปค้นให้พบทั้งหมด นี่คือเป้าหมายของวิชาขณะนี้ เพราะเราทราบชัดแล้วว่า ***มารเขาเป็นผู้ทำกำเนิดเดิม เขาเป็นผู้ปกครองกำเนิดเดิม แต่เราหาเจ้าของวิชาไม่พบ เพราะเขาหลบธาตุหลบธรรม เขาซ่อนธาตุซ่อนธรรม เราหาไม่พบ*** เขายิงเครื่องปกครองไปทั่ว แล้วเครื่องนั้นก็ไปบังคับกายบังคับใจพวกเราภาคขาวทั้งหมด เขาจะให้เป็นอย่างไร? เขาก็ยิงเครื่องปกครองเข้ามา เหมือนดังที่เรากด *"รีโมท"* เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ ทุกอย่างเป็นไปตามที่เขาบังคับ ***มารเขาบังคับด้วยวิชา คือวิชาเครื่องปกครอง*** เรายังแก้วิชาไม่ได้หมด เขายังบังคับเราได้ เราจึงอยู่ในปกครองของเขา เขาจะให้เราเป็นอย่างไร? เขาก็ยิงเครื่องเข้ามาที่ใจของเรา คือหลักวิชาย่อ ๆ

เรารู้ปัญหาแล้ว แต่เรายังแก้ไม่ได้ ก็เหมือนกับที่เรารู้ว่าประเทศของเราเป็นหนี้ต่างชาติ เรากำลังแก้ไขอยู่ ก็เหมือนกับที่เรารู้ว่าเป็นโรค แต่หมอของเรายังแก้ไม่ได้ นั่นเอง

ความรู้เรื่องกำเนิดเดิมนั้น เป็นความรู้สำคัญมาก พวกเราต้องเรียนให้แจ้ง จะเรียนแบบเพ้อฝันอย่างที่เราเห็นอยู่ในสำนักต่าง ๆ นั้น ไม่ได้ประโยชน์อะไร? จับประเด็นให้ได้ว่า ***เมื่อภาคขาวทำกำเนิดเดิมให้แก่พวกเราแล้ว พระองค์ก็ทำให้ตามความมากน้อยของบารมีที่เรามีอยู่ สุดท้ายมารเขาก็มาซ้อนวิชาของเขาลงไปในกำเนิดเดิมที่ภาคขาวทำไว้***

แล้วนั้น มันเจ็บปวดตรงนี้! มันน่าเจ็บใจตรงนี้! แต่เป็นความจำยอม เนื่องจากภาคขาวสู้มารไม่ได้ เป็นภาวะจำยอม เมื่อเราทำวิชามาถึงตรงนี้ เราจึงได้รู้ว่า ใครเป็นผู้ปกครองกำเนิดเดิม? เราตอบทันทีว่ามารเขาเป็นผู้ปกครอง เราต้องทำวิชาสู้มารในจุดนี้ให้จงได้ หากเราเก่งจริงที่สามารถดับมารตรงจุดนี้ได้หมด นั่นคือชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ภาคขาวของเราชนะทั้งหมด ซึ่งยังไม่เคยปรากฏว่ามีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นในธรรมภาคขาวมาก่อนเลย ***ถ้าใครปกครองกำนิดเดิมได้? เขาผู้นั้นคือผู้ชนะ***

นี่คือ คำตอบ!

ข้าพเจ้าจึงบอกว่า ***ความรู้เรื่องกำเนิดเดิมเป็นความรู้สำคัญ*** เรียนกันเล่น ๆ ได้อย่างไร? หากภาคขาวได้อำนาจปกครองในกำเนิดเดิม แน่นอนที่สุด ภาคขาวก็ทำกำเนิดเดิมให้ผู้ได้มรรคผลนิพพานเข้านิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) และเมื่อถึงเป้าหมายนี้ มนุษยโลกก็กลับมาสู่ยุคของ ทาน-ศีล-ภาวนา กันใหม่ นั่นเอง

แต่ว่าการรบที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ ไม่ง่ายดังที่ว่านี้ และเมื่อไรงานปราบมารจะถึงเป้าหมายนี้? ข้าพเจ้ายังตอบไม่ได้ ***จงจำไว้ว่าไม่ว่าอะไรมาจากกำเนิดเดิมทั้งนั้น*** เพราะกำเนิดเดิมเป็นย่อส่วนละเอียดที่สุดของทุกอย่าง เล็กยิ่งกว่าใยแมงมุมร้อยเท่าพันเท่าทีเดียว คือเล็กยิ่งกว่าเล็ก

สรุปว่า มารเขายึดกำเนิดเดิมได้ เขาจึงเป็นผู้ชนะในทุกอย่าง กายมารที่เขาเป็นผู้ปกครองกำเนิดเดิมนั้น กายของเขาละเอียดมาก เรามองไม่เห็นตัวเขา เขาล้มกายได้ละเอียดมาก เราจึงไม่เห็นกายของเขา แม้ว่าเราจะรวมรู้รวมญาณกันหมดนิพพานของภาคขาวแล้ว เราก็ยังไม่เห็นกายของเขา นี่คือความหนักใจของเรา ว่าเราจะเดินวิชารบกับเขาในรูปแบบใด? เราจึงจะดับเขาได้ ข้าพเจ้าคิดอยู่ทุกวัน ว่าเราจะทำอย่างไรต่อไป? ขอให้ท่านผู้ศึกษาเล่าเรียนจงค้นคว้าว่า ***วิชาของภาคขาวนั้น มารเขาแทรกเข้ามาได้หมด เขาแทรกที่สุดละเอียดได้ทุกเรื่อง ก็แปลว่าเราแพ้เขาทุกเรื่อง ใครยึดสุดละเอียดได้? ผู้นั้นเป็นผู้ชนะเสมอไป***

กำเนิดเดิมของเรานั้น มารก็มาแทรกได้ แม้แต่ปิฎกธาตุปิฎกธรรมของเรา มารเขาก็แทรกเข้ามาได้ (ปิฎกธาตุปิฎกธรรม คือไตรปิฎก ได้แก่ สุตตันตปิฎก วินัยปิฎก อภิธรรมปิฎก) เขาแทรกได้ในระดับสุดละเอียดทั้งนั้น หากเราไม่เดินวิชาซ้อนสับทับทวีแล้ว เราไม่มีทางรู้ด้วยประการใด ๆ เท่าที่ข้าพเจ้าฟังวิชาของเจ้าสำนักในทุกวันนี้ ข้าพเจ้าไม่มีคะแนนให้เลย เห็นความรู้แล้วเราพูดอะไรไม่ออก เพราะอะไรหรือ? เพราะเดินวิชาตามความฟุ้งซ่านทางปัญญา การเชื่อมต่อวิชาก็ทำไม่ถูก เป็นจังหวะของมารที่เขาจะเข้าแทรก แล้วเราก็เป็นไปตามรู้ญาณที่

มารเขาพาไป ถามว่าถูกไหม? ก็ตอบว่าถูก ถามว่าผิดไหม? ก็ตอบว่าคาบลูกคาบดอก จะว่าผิดก็ไม่ผิดชัดเจน จะว่าถูกก็ไม่ถูกเต็มร้อย ***เพราะเรียนกันมาตามการบอกเล่าของอาจารย์ ไม่เคยเปิดตำราเทียบความรู้กันเลย ใครเรียนอย่างนี้? ข้าพเจ้าบอกได้ร้อยทั้งร้อย สุดท้ายก็เสียหมด***

ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามารเขาหวงวิชาธรรมกาย เขาหาจังหวะจะดับวิชา หากเขาได้โอกาส เขาจะเข้าแทรกซ้อนทันที หลวงพ่อท่านก็เตือนเราไว้แล้ว ว่า *"เรียนวิชาธรรมกายเหมือนเราขี่เสือ ลงจากหลังเสือเมื่อไร? ถูกเสือกัดเมื่อนั้น"* หมายความว่าให้หมั่นเดินวิชาเข้าไว้ อย่าให้วิชาเรื้อรัง ให้หมั่นตรวจสอบความรู้เข้าไว้ อย่าให้ความรู้เพี้ยน ความรู้เผือไปก็ดี หรือความรู้เพี้ยนไปอย่างไร? นั่นหมายถึงว่า เราลงจากหลังเสือแล้ว หายนะจะมาสู่เราแล้ว แล้วมารเขาก็จะเดินวิชาของเขาเข้ามาแทรกซ้อนเราอย่างทันใด! นั่นคือวิชาของมารจะเข้ามา เอิบ-อาบ-ซึม-ซาบ-ปน-เป็น-สวม-ซ้อน-ร้อยไส้ ในเห็น-จำ-คิด-รู้ ของเราอย่างทันใด! และสุดท้ายเขาก็กลืนธาตุธรรมของเราไป เรากลายเป็นธาตุธรรมของพระปนมารไปแล้ว ***และในที่สุดธาตุธรรมของเราก็กระเดียดไปเป็นมารโดยเราไม่รู้ตัว***

เราไม่ระวังศีล ไม่ระวังวินัย ไม่กลัวบาป ไม่รักษาวินัย ไม่รักษาศีล ไม่สำรวมพระปาฏิโมกข์ ดังที่เราได้เห็นตัวอย่างอยู่ในขณะนี้ทั่วกันแล้ว ข้าพเจ้ามีความหวังดีต่อทุกคน เพราะส่งผลกระทบต่อวิชาธรรมกายด้วย ***ความจริงวิชาธรรมกายก็เหมือนวินัยของพระสงฆ์ เมื่อพระสงฆ์ปฏิบัติบกพร่อง เขาก็ลงโทษพระสงฆ์ ไม่ใช่ลงโทษวินัย*** วิชาธรรมกายมีหลักวิชาอยู่ มีกฎเกณฑ์อยู่ เราผู้ปฏิบัติเพี้ยนไปเอง จะไปวิจารณ์วิชาได้อย่างไร? วิชาธรรมกายคือวิชาที่พระพุทธองค์ทรงค้นคว้าได้ ใครมีวาสนาบารมี? เขาก็เรียนได้เข้าถึงได้ ใครไม่มีบุญไม่มีบารมี? ก็เรียนไม่ได้เข้าถึงไม่ได้ เช่นเดียวกับวิชาการในทางโลก ใครมีทุนมีปัญญาก็เรียนได้ทุกคน

คำถามท้ายบทเรื่อง “รอยใจ”

1. *“รอยใจ” คืออะไร? รอยใจของธรรม ๓ ภาคเหมือนกันหรือไม่?*
2. *แต่เดิมนั้น รอยใจของธรรมภาคขาวเป็นอย่างไร?เหตุใดรอยใจของภาคขาวจึงเปลี่ยนไป*
3. *จงเล่าถึงการเปลี่ยนแปลงของการมีอนุปาทิเสสนิพพานว่า เกี่ยวข้องกับคำว่า สอุปาทิเสสนิพพานอย่างไร?*
4. *ทุคติภูมิคืออะไรบ้าง? เกิดมาแต่ครั้งใด? ใครเป็นผู้ทำให้เกิด? จงเล่าความเป็นมาให้ฟัง*
5. *กำเนิดเดิมคืออะไร? จงอธิบาย*
6. *คำกล่าวที่ว่า วิชาธรรมกายทุกหลักสูตรที่หลวงพ่อวัดปากน้ำทำไว้นั้น ที่แท้คือรอยใจของภาคขาวนั่นเอง คำกล่าวนี้ผิดถูกอย่างไร? จงอธิบาย*
7. *เหตุใดพวกเราจึงเห็นวิชาธรรมกายล่าช้า? จงอธิบาย*

ภาคปกิณกะ

... มีคนถามข้าพเจ้าเสมอว่า เหตุใดหลวงพ่อไม่เขียนตำราปราบมารไว้เป็นหลักฐาน? แปลว่าท่านผู้นี้เป็นผู้ใคร่ต่อการศึกษา ข้าพเจ้านับถือมาก เพราะวิชาปราบมารเป็นวิชาชั้นสูง ยากที่ใครจะรู้! ยากที่ใครจะเข้าถึง! ข้าพเจ้าก็ได้แต่ปรารภไปว่า ตำราปราบมารเท่าที่มีก็เล่มที่คุณฉลวย สมบัติสุข เป็นผู้เขียนไว้ เป็นความรู้ย่ออยู่ในหนังสือยุทธศาสตร์การสะสางธาตุธรรม ซึ่งเจ้าคุณภาวนาโกศลเถรเคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าก็เคยอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วย หลวงพ่อท่านอยากเผยแพร่วิชาปราบมาร ไม่ใช่ไม่คิด เผยแพร่ พอคิดจะพิมพ์ตำรา ก็มีเหตุวุ่นวาย มีอุปสรรคร้อยแปด จนไม่อาจพิมพ์ตำราได้ นี่คือการศึกษาเรียนรู้ของข้าพเจ้าเท่าที่จะศึกษาได้...

“ก. บุญมานุช”

เป็นเพราะเหตุใดหลวงพ่อไม่ทำตำราปราบมารเป็นหนังสือไว้เลย?

นี่คือคำถามสำคัญที่ผู้คงแก่เรียนถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตอบแก่ท่านผู้คงแก่เรียนว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบเหตุผล และข้าพเจ้าก็ตอบแทนหลวงพ่อไม่ได้ ท่านก็พากเพียรถามข้าพเจ้าต่อไปว่า ถ้าข้าพเจ้าตอบไม่ได้แล้วจะไปถามใคร? นี่คือปัญหาที่ข้าพเจ้าอยากคุยด้วย แต่ไม่ใช่ตอบปัญหา หากเป็นเพียงคุยสู่กันฟัง ข้าพเจ้าพอคุยด้วยได้ แต่ไม่ใช่การตอบคำถามของผู้ใครรู้ หากตกลงตามนี้ ข้าพเจ้าก็จะคุยให้ฟังดังต่อไปนี้ ขอบคุณที่ท่านไม่ถือว่าผิดหรือถูก เพราะเป็นเรื่องคุยกัน ข้าพเจ้าก็สบายใจ

ก่อนที่เราจะคุยเข้าประเด็น เราต้องมีความรู้เบื้องต้นเสียก่อน เกี่ยวกับคุณสมบัติส่วนตัวของหลวงพ่อเสียก่อน ดังนี้

๑. หลวงพ่อเป็นนักเทศน์ หลวงพ่อเป็นนักปฏิบัติ หลวงพ่อเป็นพระเคร่งวินัย การปฏิบัติของท่านหากเคลื่อนวินัยของสงฆ์นิดหนึ่ง หลวงพ่อก็ไม่ยอม จะเคร่งวินัยอย่างเสมอต้นเสมอปลายและปลงอาบัติทุกวัน

๒. หลวงพ่อเป็นคนจริง เมื่อจะทำอะไรแล้ว ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันทั้งนั้น เช่นมีประวัติว่า นั่งหลับลงไปคราวนี้หากไม่เห็นธรรมที่พระพุทธองค์ทรงเห็นแล้ว ขอให้ตายไปเถิด มีชีวิตอยู่ต่อไปก็ไม่มีความหมายอะไรแก่ศาสนา เปลืองข้าวสุกชาวบ้านเปล่า ๆ แล้วหลวงพ่อก็เห็นวิชาธรรมกาย นี่คือประวัติของหลวงพ่อ

๓. หลวงพ่อมีประวัติว่า บิณฑบาตแล้วไม่ได้ข้าว หลวงพ่อก็ไม่แสวงหาอาหารอื่น ไม่ฉันอะไร มีชีวิตอยู่อย่างไม่ได้กินอะไรเลย ท่านอธิษฐานใจว่า ท่านเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านเป็นผู้เคร่งวินัย หากต้องมาอดตาย ท่านขอยอมตาย วันรุ่งขึ้นหลวงพ่อออกไปรับอาหารบิณฑบาตใหม่ ปรากฏว่าหลวงพ่อได้อาหารแล้วหลวงพ่อก็ฉันอาหารนั้น และยังได้แบ่งอาหารนั้นแก่เพื่อนภิกษุอื่น นี่คือประวัติของหลวงพ่อตอนหนึ่ง

๔. หลวงพ่อมีความรู้ภาษาบาลีอย่างดี เวลาเทศน์จะอ้างคำบาลีแล้วแปลเป็นภาษาไทย ต่อไปจึงโยงเข้าเรื่องที่หลวงพ่อเทศน์ เสร็จแล้วก็โยงเข้าสู่การปฏิบัติวิชาธรรมกายตามหลักสูตรวิชาธรรมกายเบื้องต้น คือหลักสูตร ๑๘ กาย ท่านจะพบกัณฑ์เทศน์ต่าง ๆ จากวัดปากน้ำ ซึ่งทางวัดเก็บรักษาไว้อย่างบริบูรณ์ เป็นหลักฐานการแสดงธรรมของหลวงพ่อ เป็นไปตามแนวที่บรรยายนี้

๕. หลวงพ่อทำวิชาปราบมารโดยตั้งศิษย์ของท่านที่เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงเป็นหัวหน้าเวรทำวิชา มีหัวหน้าเวร ๖ ท่าน คือ คุณตรีธา เนียมขำ, คุณฉลวย สมบัติสุข, แม่ชีญาณี ศิริโวหาร, แม่ชีถนอม อาสไวย์, แม่ชีปุก มุ้ยประเสริฐ, แม่ชีชั้น จอมทอง หัวหน้าเวร รองหัวหน้าเวรและลูกเวรแต่ละเวรทำวิชาเวรละ ๔ ชั่วโมง ดังนั้น ตลอดเวลา ๒๔ ชั่วโมงมีการทำปราบมารติดต่อกัน เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี

๖. พระเณรที่อยู่ในความรับผิดชอบของหลวงพ่อจำนวน ๑,๐๐๐ รูปขึ้นไป การจัดการศึกษาของสงฆ์นั้น หลวงพ่อจัดให้ครบทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระที่วัดปากน้ำ คือการศึกษานักธรรมการศึกษาบาลีและวิปัสสนากัมมัฏฐาน จำนวนอุบาสกอุบาสิกาที่อยู่วัดปากน้ำสมัยนั้นยังมีอีกจำนนหนึ่ง รู้แต่ว่าจำนวนมาก นี่คือสมาชิกมากมายที่หลวงพ่อรับผิดในการจัดการศึกษา การจัดที่อยู่อาศัย การจัดโรงครัว การจัดยารักษาโรค การจัดระบบการปกครอง เนื่องจากมีสมาชิกจำนวนมาก เพื่อให้การอยู่ร่วมกันเป็นปกติสุข

เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นแก่หลวงพ่อ หลังจากที่ตัดสินใจทำวิชาปราบมารแล้ว

หลวงพ่อตั้งเวรทำวิชาปราบมาร โดยตั้งเวรทำวิชา ๖ เวร ๆ ละ ๔ ชั่วโมง รวมความว่า ทำวิชาปราบมารตลอด ๒๔ ชั่วโมงทีเดียว บัดนี้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าจะนำมาตอบคำถามต่อไป นั่นคือมารเขาเข้าทรงมาสู้หลวงพ่อถึงวัด ต้องสู้กันทางวิชาดังเรื่องราวที่จะเล่าให้ทราบต่อไปนี้

แม่ชีถนอม อาสไวย์ ท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง เป็นเหตุการณ์ตั้งแต่ปีใดก็จำไม่ได้? วันนั้นหลวงพ่อขึ้นศาลาการเปรียญเพื่อเทศน์ตามปกติของหลวงพ่อ หลวงพ่อนั่งอยู่บนธรรมาสน์เพื่อจะเทศน์ ปรากฏว่ามีคนจีนคณะหนึ่งเดินทางมาพบหลวงพ่อ เขาเข้าทรงมาแล้ว คนหัวหน้าใส่หมวกเจ๊ก เขาเข้ามาหาหลวงพ่อ ถามหลวงพ่อว่า จะให้เขานั่งตรงไหน? หลวงพ่อก็ตอบว่าเลือกเอา เพียงเท่านั้นเอง หัวหน้าของเขาขึ้นนั่งบนธรรมาสน์เคียงหลวงพ่อทันที หลวงพ่อกระซิบกับไวยาวัจกรว่า ให้ไปตามพวกเราในโรงงานทำวิชาของเรามาให้หมด วันนี้มารเขาขนกำลังมาสู้กับเรา (โยมประยูร สุนทรา เป็นไวยาวัจกร)

คณะทำวิชามาถึงศาลาแล้ว เห็นเหตุการณ์แล้วว่ามารเขาขนกำลังมาสู้หลวงพ่อ จึงทำวิชาสู้กันทันที แต่พวกเราไม่ได้นั่งสมาธิ เพียงแต่ยืนทำวิชา ทำให้วิชาไม่ละเอียดเพียงพอ

กล่าวถึงคนสำคัญท่านหนึ่ง คือแม่ชีถนอม อาสไวย์ ท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พอฉันเห็นคนที่เป็นหัวหน้านั่งประจันหน้ากับหลวงพ่อ ฉันก็จำรูปร่างเขาได้ ฉันรีบนั่งหลับตาเข้าสมาธิทำวิชาทันใด ละลายและระเบิดสถานเดียว เข้านิพพานได้แล้วไม่ฟังเสียงอะไรแล้ว ข้าละลายเจ้าสถานเดียว เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง ตัวหัวหน้าที่นั่งบนธรรมาสน์ชี้มือมาที่แม่ชีถนอม อาสไวย์ แล้พูดว่า *"ทั้งหมดนี้ มีจริงอยู่คนเดียว คือแม่ชีคนนี้"* เขากล่าวจบลง เขาก็พาพรรคพวกเขากลับไปแล้วกล่าวทิ้งท้ายว่าวันหลังจะมาสู้ใหม่

เมื่อพวกมารเขากลับไปแล้ว หลวงพ่อพูดกับคณะทำวิชาว่า วันนี้วิชาไม่ละเอียดเพราะพวกเราลืมตาทำวิชา ไม่นั่งหลับตา ไม่รู้ที่เป็นที่ตายหรืออย่างไร? เดินวิชาอย่างนั้นเป็นการประมาทรู้ไหม? มารมันเอาวัดของเราไปทิ้งทะเลก็ได้ ดีแต่ว่าหนอมช่วยไว้ได้ ถ้าไม่ได้หนอม วันนี้เราไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น แล้วก็กล่าวต่อไปว่า *"หนอม...เอ็งน่ะคุ้มข้าวสุกวัดแล้ว"* นี่คือคำกล่าวของหลวงพ่อ (หลวงพ่อเรียกแม่ชีถนอม อาสไวย์ ย่อ ๆ ว่า *"หนอม"* ท่านไม่เรียกว่า ถนอม)

เหตุการณ์ครั้งนี้เราได้ความรู้สำคัญ คือหลวงพ่อท่านบอกว่า ***มารมันมีอานุภาพถึงกับเอาวัดไปทิ้งทะเลก็ได้*** คือมารมันทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น อย่างพวกเราที่เป็นมนุษย์ มารเขาทำให้เราแก่-เจ็บ-ตาย ก็ได้ ทำให้แตกแยกกันก็ได้ เช่น เกาหลี เวียดนาม เยอรมัน มารเขาก็ทำให้เป็น ๒ ประเทศได้ นิกายของสงฆ์มารเขาก็ทำให้เป็น ๒ นิกายได้ สรุปแล้วมารทำได้ทั้งนั้น

คราวนี้มาถึงขั้นตอนการตอบปัญหา ท่านถามข้าพเจ้าว่า ทำไมหลวงพ่อไม่ทำตำราปราบมารไว้? เรายังคุยกันถึงเรื่องนั้นยังไม่ได้ ต้องรอให้ความรู้ของเราเป็นไปตามลำดับเสียก่อน อย่าข้ามขั้นตอน ประการแรกเราต้องทราบก่อนว่า สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อเผยแพร่วิชาธรรมกายได้กี่หลักสูตร? คือตำราเล่มใดบ้าง?

ก. <u>สมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่เผยแพร่ได้เพียง ๒ หลักสูตร ดังนี้</u>

(๑.) วิชาธรรมกายเบื้องต้นชื่อ *"ทางมรรคผล"* คือเล่ม ๑๘ กาย ปกเป็นภาพ ๑๘ กาย เล่มนี้ทางวัดปากน้ำแจกเป็นธรรมทานมานานแล้ว

(๒.) วิชาธรรมกายหลักสูตรระดับกลางชื่อ *"คู่มือสมภาร"* พิมพ์ถวายสมเด็จพระสังฆราชวัดบวรนิเวศ ตั้งแต่ปี ๒๔๙๒ พิมพ์ในนามคุณฉลวย สมบัติสุข มีความรู้รวมแล้ว ๑๕ บท หากรวมภาคผู้เลี้ยงด้วยจะมี ๓๐ บท

ข. <u>หลักสูตรระดับยากเผยแพร่เมื่อหลวงพ่อมรณภาพแล้ว มี ๒ หลักสูตร ดังนี้</u>

(๑.) วิชาธรรมกายหลักสูตรระดับยากชื่อ *"วิชชามรรคผลพิสดารภาค ๑"* ทางวัดปากน้ำพิมพ์เมื่อปี ๒๕๑๗ มีความรู้ ๔๖ บทเรียน ตามประวัติกล่าวว่า พระมหาจัน (เปรียญ ๕ ประโยค) จดบันทึกไว้แต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๑ จดไว้ตั้งแต่ครั้งนั้น แต่ยังไม่ได้เผยแพร่

(๒.) วิชาธรรมกายระดับยากมากชื่อ *"วิชชามรรคผลพิสดาร ๒"* ทางวัดปากน้ำพิมพ์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ โดยท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (อาจารย์วีระ คณุตฺตโม อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนา) เป็นผู้จดรวบรวมความรู้ไว้

เราต้องทราบว่า หลวงพ่อมรณภาพเมื่อปี ๒๕๐๒ แต่ตำราวิชามรรคผลพิสดารภาค ๑ พิมพ์เมื่อปี ๒๕๑๗ และวิชชามรรคผลพิสดารภาค ๒ พิมพ์เมื่อปี ๒๕๑๙ แปลว่าหลวงพ่อมรณภาพไปแล้วจึงพิมพ์ตำราได้

ทำไมหลวงพ่อจึงไม่ทำตำราวิชาปราบมารไว้?
นี่คือคำถามที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้าตอบ

เราทราบแล้วว่า สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ เผยแพร่วิชาธรรมกายได้ ๒ หลักสูตรเท่านั้น คือวิชาธรรมกายเบื้องต้น ได้แก่ เล่มทางมรรคผลคือเล่มปกมีภาพ ๑๘ กาย และวิชาธรรมกายระดับกลางได้แก่เล่มคู่มือสมภาร ปกเป็นภาพพระพุทธรูปมีรัศมี เขียนบรรยายใต้พระพุทธรูปมีรัศมีว่า *"นี่คือธรรมกาย"*

เราทราบแล้วว่า เมื่อหลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ความรู้วิชาธรรมกายระดับยากและระดับยากมาก ทางวัดปากน้ำพิมพ์อีก ๒ หลักสูตร คือวิชชามรรคผลพิสดาร ๑ และวิชชามรรคผลพิสดาร ๒

ตำราสำคัญสุดยอดไม่ได้ทำไว้ นั่นคือ *"วิชาปราบมาร"* เหตุใดหลวงพ่อไม่ทำตำราไว้? นี่คือคำถามที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้าตอบ เนื่องจากเกิดความเสียหายมากมาย เพราะนักปราชญ์รุ่นหลังไม่มีโอกาสได้เรียนรู้โดยเหตุที่ไม่มีตำรา ***ความรู้หรือวิชาปราบมารนั้น เป็นความรู้พิเศษ เป็นความรู้ของพระพุทธเจ้าภาคปราบ ไม่ใช่ความรู้ของพระพุทธเจ้าภาคโปรด*** เราต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่า พระพุทธเจ้าภาคปราบกับภาคโปรดนั้นความรู้ต่างกัน สร้างบารมีมาไม่เหมือนกัน พระพุทธเจ้าภาคปราบนั้นหายากแสนเข็ญทีเดียว แต่พระพุทธเจ้าภาคโปรดมีมาก ***พระพุทธเจ้าภาคโปรดนั้น ทรงมีความรู้สอนศาสนา แต่พระพุทธเจ้าภาคปราบทรงมีความรู้ในทางรบทัพจับศึก*** หรือเรียกว่าวิชารบ หรือเรียกว่าความรู้พิชัยสงคราม ตามความรู้ของวิชาธรรมกายท่านเรียกว่า วิชาอาสวักขยญาณ หรือวิชาอาสวักขยญาณใหญ่

หลวงพ่อท่านสอนวิชารบให้แก่ผู้เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง โดยเฉพาะหัวหน้าเวรและพลรบที่ทำวิชาปราบมาร ท่านเหล่านั้นจะเข้าใจเนื้อหาของวิชาเป็นอันดี ครั้นมาถึงขั้นตอนที่หลวงพ่อมรณภาพแล้ว ศิษย์ผู้คงแก่เรียนเหล่านั้นต่างก็ออกไปจากวัดปากน้ำ คือต่างคนต่างไป ไปอยู่กับลูกบ้าง ไปประกอบอาชีพใหม่บ้าง เพราะขาดผู้นำทัพแล้ว ไม่มีใครสามารถที่จะควบคุมได้ เขาเหล่านั้นก็ไปคนละทางสองทาง หากหลวงพ่อท่านมีชีวิตอยู่ ท่านให้ความอุปการะทุกอย่าง เริ่มตั้งแต่จัดที่อยู่อาศัย อาหารการกิน ยารักษาโรค ให้การศึกษาเล่าเรียนวิชาธรรมกาย ท่านผู้อื่นไม่มีใครสามารถอย่างหลวงพ่อ ท่านเหล่านั้นก็ต้องไป แต่บางท่านยังถือเพศนักบวชอยู่ คือบวชเป็นแม่ชี แต่ไม่มีใครเขียนตำราเลย เพราะการเขียนตำราทำยาก

กล่าวถึงวิชารบเบื้องต้น ข้าพเจ้าเคยอ่านหนังชื่อ *"ยุทธวิธีและยุทธศาสตร์ของการสะสางธาตุธรรมขั้นสูง"* ซึ่งท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (อาจารย์วีระ คณฺตตโม) เป็นผู้จัดพิมพ์ บอกว่าเป็นความรู้ที่คุณฉลวย สมบัติสุข ถ่ายทอดไว้ กล่าวถึงการส่งวิชาของมารว่ามารเขาส่งวิชามาอย่างไร? มารเขาส่งวิชาปกครองมีกี่ขั้นตอน? มารปกครองเรานั้น มารเขาทำวิชาอย่างไร? และตำรายังได้อธิบายถึง วิธีแก้ปัญหาของมารว่ามีวิธีแก้อย่างไร? ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นตำราสำคัญ แต่ว่าตำราปราบมารไม่มีแค่นี้ เหตุใดไม่ทำตำราไว้? ควรทำไว้ให้ครบหลักสูตร เพื่อให้ผู้มีบารมีธรรมรุ่นหลังจะได้มีตำราศึกษาค้นคว้า ***การไม่มีตำราสำคัญเป็นความเสียหายมาก เพราะส่งผลให้โพธิสัตว์ ยุคปัจจุบันไม่มีตำราศึกษาเล่าเรียน ความรู้อย่าง***

นั้นไปหาที่ใดในโลกไม่มีอีกแล้ว? มีแต่หลวงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่มีความรู้อย่างนี้ เหตุใดหลวงพ่อไม่ทำตำราไว้? นี่คือคำถาม ข้าพเจ้าจะตอบให้ทราบดังนี้

ขึ้นชื่อว่าความรู้วิชาธรรมกาย มารเขาหวงและปกป้องและหวงแหนสุดชีวิตทีเดียว เพราะอะไรหรือ? ตอบว่า วิชาธรรมกายเป็นสื่อให้ไปรู้เห็นได้ทั้งนั้น ***การยอมให้มีการเปิดเผยวิชาธรรมกาย ก็เท่ากับยอมให้ภาคขาวไปรู้กำพืดของภาคมาร มารเขาจึงไม่ยอม*** ไม่ยอมให้เราไปรู้เห็นกำลังของเขา ไปรู้เห็นวิชาของเขา ไปรู้วิชาปกครองของเขา ไปรู้วิธีหากินของเขา เปรียบแล้วมารก็เหมือนเสือหรือสิงโต มนุษย์คือพวกเรานี้ ก็เหมือนฝูงกวางป่า เก้งป่า ม้าลาย พอได้เวลาเสือสิงโตก็มาล่าไปกิน มนุษย์เป็นอาหารของเขา เขามาระเบิดดวงบารมีไปหมด แม้แต่พระพุทธเจ้าในนิพพาน มารยังไปยึดอำนาจปกครอง มารยังไประเบิดเอาดวงบารมีไป มารยังเข้าบังคับลงโทษนานาประการ ดังที่ข้าพเจ้าได้รายงานไปแล้วในหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆ

กล่าวถึงตำราปราบมาร มารไม่ยอมให้หลวงพ่อเผยแพร่ หมายถึงว่าเป็นการแย่งอำนาจปกครองของเขาทีเดียว ***เวลาที่หลวงพ่อจะคิดเผยแพร่ จะปรากฏว่ามีอุปสรรคนานาประการ เสร็จปัญหานี้ขึ้นปัญหาโน้น เป็นเช่นนี้เรื่อยไป ในที่สุดหลวงพ่อก็พิมพ์ตำราออกมาไม่ได้*** จงดูตัวอย่างวิชาธรรมกายระดับยาก คือวิชชามรรคผลพิสดาร ๑ เราจะพบว่า พระมหาจันจดบันทึกไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๑ แต่วัดปากน้ำพิมพ์ได้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ หลวงพ่อของเรามรณภาพไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒ แปลว่าหลวงพ่อของเราตายไปนานแล้ว แต่ตำราเพิ่งพิมพ์ได้ และวิชาธรรมกายหลักสูตรยากมากคือวิชามรรคผลพิสดาร ๒ ทางวัดปากน้ำเพิ่งพิมพ์ได้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นต้น นี่คือหลักฐานที่นำมาอ้างอิงคำตอบ ***ตำราธรรมดายังเป็นถึงปานนี้ แล้วตำราปราบมารจะขนาดไหน? นี่คือข้อคิดที่ทุกท่านต้องดีให้แตก*** แต่ว่าเหตุผลอันแท้จริงคืออะไร? นี่คือประเด็นที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้ากล่าว

ในวันที่พวกคนจีนเข้าทรงมาสู้กับหลวงพ่อ ตามที่ข้าพเจ้านำมาเล่าไว้แล้วนั้น เป็นข้อมูลสำคัญ ***หากมารไม่ชอบใจขึ้นมา มันเอาวัดปากน้ำไปทิ้งทะเลได้ หลวงพ่อก็บอกแก่เราแล้วว่ามารมีอานุภาพปานนั้นทีเดียว*** แล้วหลวงพ่อมีพระเณรอยู่ในวัดถึ. ๑,๐๐๐ รูป หากเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้น หลวงพ่อจะเอาพระเณรจำนวนมหาศาลเหล่านี้ไปพักพิงที่ไหน? นี่คือความคิดของหลวงพ่อ ท่านต้องคิดอย่างนี้ ดังนั้น **หลวงพ่อจะทำอะไรก็ทำเท่าที่ทำได้ ทำแต่สิ่งที่มารเขาไม่ขัดขวาง ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุด** ท่านกล่าวแย้งว่า ก็เมื่อกลัวมารแล้วจะมาตั้งเวรทำวิชาปราบมารทำไม? นั่นเป็นการรบกับมารเขาแล้ว จริงอยู่เราทำวิชาปราบมารเป็นการ

รบกับมารแล้ว แต่การรบยังไม่ถึงขั้นยึดอำนาจปกครองได้ เพียงแต่เป็นการรบแบบป้องกันตัวเท่านั้น เพราะความรู้การรบในสมัยนั้น ยังไม่ถึงขั้นดุเดือดเลือดพล่าน

สรุปแล้ว กว่าข้าพเจ้าจะตอบคำถามว่า เหตุใดหลวงพ่อไม่ทำตำราปราบมารไว้? ข้าพเจ้าต้องบรรยายข้อมูลหลายอย่าง ดังที่เราอ่านผ่านมานั้น คราวนี้มาถึงคำถามที่ท่านสมาชิกหลายท่านถามข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าตอบ คำถามมีว่า เหตุใดหลวงพ่อใช้เวลาตัดสินใจยาวนานถึง ๘ ปี ว่าจะลงมือทำวิชาปราบมารหรือไม่?

เหตุใดหลวงพ่อจึงใช้เวลาใครครวญถึง ๘ ปี ว่าจะทำวิชาปราบมารหรือไม่?

ครั้งนั้น ข้าพเจ้ายังเป็นข้าราชการครูหนุ่ม ๆ ยังไม่รู้เรื่องอะไรกับเขา ยังไม่เป็นวิชาแม้จะเรียนวิชาธรรมกายแล้ว แต่ยังไม่ได้ความอะไร? ผู้เล่าให้ข้าพเจ้าทราบเรื่องการปราบมารของหลวงพ่อคือหลวงปู่ชั้ว โอภาโส พระสงฆ์ผู้เคร่งวินัย เป็นพระมาจากจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นคนบ้านเดียวกับหลวงพ่อ เป็นญาติของหลวงพ่อ มีอายุมากกว่าหลวงพ่อ ท่านมาเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อ โดยจำพรรษาอยู่ที่วัดปากน้ำ

หลวงปู่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า หลวงพ่อคิดจะทำวิชาปราบมารนั้น ใช้เวลาตัดสินใจอยู่ ๘ ปี ว่าจะทำวิชาปราบมารดีหรือไม่ทำดี? ใช้เวลาคิดอยู่ ๘ ปี แต่พอตกลงใจว่าจะทำแล้ว มารเขาก็มาต่อรองทันที มารเขามีกายดำ เขามาหาหลวงพ่อ มาต่อรองว่า หลวงพ่อไม่ทำวิชาปราบมารได้ไหม? ถ้าหลวงพ่อรับคำว่าไม่ทำ! มารเขาอาสาว่าจะให้คนสำคัญของแผ่นดินมาปฏิบัติรับใช้ที่กุฏิ ๗ วัน หลวงปู่ถามหลวงพ่อว่าแล้วหลวงพ่อให้คำตอบแก่มารไปอย่างไร? หลวงพ่อตอบว่าไม่ได้ให้คำตอบอะไร? แล้วยังพูดกับหลวงปู่ว่า เราจะทำเหมือนหนูเห็นข้าวสารได้อย่างไร? นี่คือเรื่องราวก่อนที่หลวงพ่อจำทำวิชาปราบมาร ซึ่งข้าพเจ้าจำได้

คราวนี้มาถึงประเด็นที่ข้าพเจ้าจะตอบว่า เหตุใดหลวงพ่อใช้เวลาคิดนานถึง ๘ ปีว่า จะทำวิชาปราบมารดีหรือไม่ทำดี? การที่หลวงพ่อต้องครุ่นคิด เพราะเมื่อหลวงพ่อเข้านิพพานไปแล้ว ธาตุธรรมผู้ใหญ่ในนิพพานบอกแก่หลวงพ่อว่าให้หลวงพ่อมาเกิดคราวนี้ ก็เพื่อให้มาทำวิชาปราบมาร ไม่ใช่ให้มาเป็นใหญ่เป็นโตอะไร เนื้อหาสาระของเรื่องก็คือนิพพานท่านใช้ให้มาปราบมาร หลวงพ่อรับทราบ แล้วหลวงพ่อก็คิดมาก

คิดมาก คือคิดอะไร?วิชาปราบมารหลวงพ่อเข้าถึงแล้วเห็นแล้วเข้าใจแล้ว ว่าการเดินวิชารบกับมารนั้น ไม่ง่าย! ต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายอย่าง ***ถ้าจะรบกับมารต้องมีพลรบคือมีคนเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงจำนวนหนึ่ง*** เหมือนการรบในโลกหากไม่มีกองทัพ แล้วเราจะเอาอะไรไปรบ ต้องมีงบประมาณสนับสนุนกองทัพ มีอาวุธยุทโธปกรณ์ มีความรู้ทันสมัยเพื่อใช้ในการรบ มีผู้อำนวยการรบ มีแม่ทัพ มีเสนาธิการ นี่คือการรบในโลกที่เราทราบ แม้การรบในธาตุในธรรมก็ต้องมีอย่างนั้น หากไม่อย่างนั้นก็รบไม่ได้ นี่คือความต้องการของหลวงพ่อ ***หลวงพ่อมีพลรบแล้วหรือยัง? พลรบจะได้จากไหน? เขาเป็นวิชาแค่ไหน? เขามีที่อยู่ที่อาศัยหรือไม่? มีที่กินที่ใช้แล้วหรือยัง? มียารักษาโรคให้เขาบ้างไหม? ใครเป็นแม่ทัพ ใครเป็นผู้อำนวยการทางวิชา?***

หลวงพ่อคิดแล้ว หลวงพ่อก็ตอบแก่ตัวเองไม่ได้ แม้แต่รัฐบาลเองมีกฎหมายบังคับให้ประชาชนมาเป็นทหาร ยังเอางานไม่ได้ เราเป็นนักบวชซึ่งไม่มีอะไรในมือเลย แล้วจะทำวิชาปราบมารได้อย่างไร? นี่คือประเด็นแรก ประเด็นสำคัญต่อมา ***งานปราบมารที่จะมีขึ้น ใครจะแพ้ใครจะชนะ? เราต้องเรียนก่อน รบแพ้แล้วผลที่ตามมาคืออะไร? หากเราชนะก็ไม่มีปัญหาอะไร?*** ความรู้ที่จะใช้ในการปราบมารนั้น ไม่ใช่ความรู้ที่ใครจะรู้ได้ง่าย ***เรามีผู้รู้ระดับเสนาธิการแล้วหรือยัง? หลวงพ่อท่านคิดไม่ตก*** ธาตุธรรมท่านก็เตือนทุกวันว่าทำวิชาปราบมารได้แล้ว การสั่งงานนั้นทำง่าย แต่ผู้ปฏิบัติพร้อมที่จะทำงานแล้วหรือยัง? ข้าพเจ้าพบมาแล้วมีประสบการณ์มาแล้วเป็นอันดี ไม่มีอะไรง่ายเลย มารมันจะยอมให้เรามีความพร้อมตามที่เราต้องการนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ ***หากเรามีความต้องการอะไร? แล้วเรามีได้ตามต้องการนั้นป่านนี้เราชนะมารไปแล้ว*** ไม่ต้องเป็นผู้แพ้อย่างทุกวันนี้แน่นอน เรามีอะไรตามต้องการไม่ได้เด็ดขาด เพราะอะไรหรือ? เพราะมารมันระเบิดออกไปหมด เราจะไม่ได้อะไรทั้งนั้น เราจะขาดเหลือทุกอย่าง จะเปรียบเทียบกับรัฐบาลไม่ได้ รัฐบาลจะเอาอะไรก็ได้ดังใจทุกอย่าง อยากได้อะไรก็ออกกฎหมายบังคับเอาได้ทั้งนั้น ***แต่งานปราบมารนั้น เราจะขาดเหลือทุกอยางเพราะมารมันระเบิดไปหมด เราอยากได้คน เราก็ไม่ได้ เราอยากได้เงินเพียง ๑๐๐ บาทรับรองว่าไม่ได้แน่นอน*** ข้าพเจ้าพบเหตุการณ์อย่างนี้มาแล้ว ระหว่างที่เราทำวิชาปราบมาร จะมีเรื่องร้าวฉานมากระทบใจทุกวัน ความไม่ราบรื่นในชีวิตเกิดมีให้เราได้เห็นทุกวัน เหมือนคนมีกรม ข้าพเจ้าได้พบเห็นมาแล้ว ที่เป็นเช่นนี้เพราะมารเขาบันดาลให้เป็นไป เพื่อให้เราแพ้เขานั่นเอง สารพัดยากเข็ญที่เราจะได้พบในชีวิตของการปราบมาร ข้าพเจ้าปราบมารมาแล้ว ๑๘ ปี รู้รสชาติเป็นอันดี

กลับมาดูเรื่องของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าพูดได้ทันทีทันใดว่า ***ข้าพเจ้าเห็นใจหลวงพ่อ หลวงพ่อทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้ามีอะไร? ข้าพเจ้ายอมยกให้ทั้งหมด จะเอาอะไรขอให้บอกคำเดียว หากข้าพเจ้ามีสิ่งนั้น ๆ ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธเลย*** เหตุใดข้าพเจ้าจึงกล่าวอย่างนี้? นี่คือประเด็นที่ท่านอยากทราบ การที่เรายอมให้ทุกอย่าง เป็นเพราะเราพบกับความยากในการปราบมารมาแล้ว ว่ามันยากยิ่งกว่าอะไร!?! เราลิ้มรสชาติมาแล้ว ใครทำได้? เขาผู้นั้นควรได้ทุกอย่างบรรดามีในโลกนี้ ข้าพเจ้าไม่หวงเลย ยกให้ด้วยความยินดี ส่วนเราเองนั้นไม่ขอรับอะไร? เพราะเหตุว่า เราไม่สามารถที่จะทำงานยาก ๆ อย่างนั้น ใครทำได้? เขาผู้นั้นควรได้สมบัติทุกอย่างบรรดามีในโลกนี้ นี่คือความเห็นของข้าพเจ้า เหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เป็นเพราะข้าพเจ้ามีประสบการณ์มาแล้ว

ข้าพเจ้าสงสารหลวงพ่อ ข้าพเจ้าเห็นใจความยากที่หลวงพ่อได้รับ ในสากลโลก ในสากลธรรมมียากอยู่อย่างเดียวคือปราบมาร

เมื่อหลวงพ่อตัดสินใจปราบมารแล้ว หลวงพ่อขอร้องอะไรแก่พวกเราบ้าง? เหตุใดหลวงพ่อจึงกล่าวเช่นนั้น

เรื่องปราบมารของหลวงพ่อนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าติดตามมาตลอด จึงทราบว่า พอหลวงพ่อตัดสินใจจะปราบมารแล้ว ท่านก็บอกแก่ศิษย์ทั่วไปว่า ใครจะช่วยทางใดได้? ก็ขอให้ช่วยเถิด ***งานนี้เป็นงานสำคัญ หากหลวงพ่อชนะแล้ว ก็ชนะกันทั้งหมด*** แม้คนที่ไม่ช่วยเลยก็ชนะด้วย แม้แต่คนที่เป็นศัตรูของท่านก็ชนะด้วย แม้แต่คนที่ไม่ชอบหลวงพ่อเลยก็ชนะด้วย แม้แต่คนที่เอยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไรเลยก็ชนะด้วย นี่คือเนื้อความที่ข้าพเจ้าพอจำได้

เหตุใดหลวงพ่อจึงกล่าวเช่นนั้น? เพราะว่างานปราบมารเป็นงานใหญ่ของธรรมภาคขาวทั้งปวง หากปราบมารคราวนี้ชนะ ทำให้ภาคขาวทั้งปวงชนะทั้งหมด เป็นเอกราชทั้งหมด ไม่เป็นเบี้ยล่างแก่มารอีกต่อไป เหตุผลที่หลวงพ่อบอกให้ช่วยท่าน ก็เพื่อให้กองทัพปราบมารของหลวงพ่อมีกำลัง งานปราบมารจึงจะดำเนินไปได้ หากขาดกำลังไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหารการกิน ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ของใช้ที่จำเป็นแก่การครองชีพ หากขาดแคลนสิ่งเหล่านี้ งานปราบ

มารก็ดำเนินต่อไปไม่ได้ จึงว่าต้องมีกำลังจึงจะทำงานได้ ***เพราะมารเขาจะต้องทำทุกอย่างให้เราขาดกำลังเพื่อเราจะได้แพ้เขาในที่สุด***

เมื่อหลวงพ่อบอกบุญมายังพวกเราแล้ว เพื่อให้เราช่วยท่าน เพราะท่านทำงานใหญ่ ทำงานสำคัญ คืองานปราบมาร ***ใครที่ไปช่วยหลวงพ่อไม่ว่าจะด้วยทางใด? เป็นบุญใหญ่ เป็นบารมีใหญ่ของเขาผู้นั้น*** เป็นโชคดีของเขาผู้นั้นที่เกิดมาในชาตินี้ มีวาสนาบารมีที่ได้ร่วมบารมีใหญ่บารมีสำคัญกับหลวงพ่อ ท่านใดมีเงิน? ก็ไปจองเลี้ยงพระเณร เพราะหลวงพ่อมีพระเณร อุบาสก อุบาสิกา จำนวนมาก พร้อมด้วยคณะทำวิชาปราบมารก็มีอยู่ในจำนวนเหล่านั้นด้วย ใครมีเงิน? ก็ช่วยทางการเงิน ใครมีสิ่งของจำเป็นแก่การดำรงชีวิต? ก็บริจาคสิ่งของ ใครมีปัญญา? ก็ช่วยทางปัญญา ใครมีความรู้? ก็ไปช่วยกันทำวิชา ใครถนัดทางใด? ก็ไปช่วยทางนั้น งานปราบมารของหลวงพ่อดำเนินไปแล้ว เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี แล้วหลวงพ่อของเราก็มรณภาพในปีพ.ศ. ๒๕๐๒ งานปราบมารจึงมาหยุดลงในปีนั้น

เหตุผลที่งานหยุดชะงัก เนื่องจากไม่มีผู้อำนวยการทางวิชา ไม่มีคนคุมวิชา จะต้องมีผู้รู้มีผู้กำกับ จะทำวิชากันแบบตามอำเภอใจไม่ได้ ***หลวงพ่อท่านเป็นแม่ทัพใหญ่ เมื่อขาดแม่ทัพแล้ว กองทัพก็ระส่ำระสาย*** ข้าพเจ้ากล่าวแล้วว่า เมื่อไม่มีหลวงพ่อแล้ว กำลังพลรบก็ต่างคนต่างไป ไปประกอบอาชีพใหม่บ้าง ไปอยู่กับลูกหลานบ้าง ไปอยู่บ้านส่วนตัวบ้าง เพราะต้องรับผิดชอบตัวเองแล้ว หากอยู่กับหลวงพ่อ เราทำวิชาได้ ไม่ต้องกังวลเรื่องอื่นใด? เพราะหลวงพ่อท่านเลี้ยงทั้งหมด หากเปรียบเทียบกับโครงการอวกาศของฝรั่งในโลกของเรา เท่าที่เราติดตามดูข่าว เราจะพบว่า เมื่อหยุดโครงการ คนงานทั้งปวงก็ต่างคนต่างไป เขาไปหาอาชีพใหม่ บางคนไปเป็นนักร้อง บางคนไปประกอบธุรกิจ ครั้นโครงการอวกาศจะเริ่มใหม่ เรียกคนงานเหล่านั้นให้กลับมาทำงานใหม่ โดยเราจะจ่ายค่าจ้างตามเดิม คนงานทั้งปวงเขาปฏิเสธทันที เหตุผลที่คนงานปฏิเสธคืออะไร? นี่คือประเด็นสำคัญ เขาให้เหตุผลว่าเขาทำงานดังเดิมไม่ได้แล้ว เนื่องจากความชำนาญถอยถอยลงแล้ว เนื่องจากไม่ได้สืบเนื่องงานมานาน การจะฟื้นงานเก่ามาทำใหม่ ฝีมือไม่เฉียบคมเหมือนเดิม นี่คือเหตุผลของเขา น่าฟังที่สุด ***แต่ในงานของความรู้วิชาธรรมกาย หากเราขาดการอนุโลมปฏิโลมวิชาเพียง ๓ วันเท่านั้น เราต้องไปตั้งต้นเรียนใหม่ทั้งหมด เพราะรอยใจเดิมของเรากิเลสมันเข้ามาลบเลือนหมดแล้ว*** ทำให้วิชาเพี้ยน ทำวิชาให้เลือนราง ทำวิชาให้คาบลูกคาบดอก กว่าวิชาของเราจะใช้การได้ ต้องปรับปรุงแก้ไขกันนาน นี่คือประสบการณ์ของข้าพเจ้า ตลอดชีวิตที่เราทำวิชาปราบมาร เราต้องรักษาอารมณ์ตลอดวัน ตัดงานสังคมทั้งหมด เราไม่มีพวกพ้อง เราขาดสังคม หากเราไปงานสังคม ทำให้อารมณ์ฟุ้ง ส่งผลให้วิชาของเราไม่เดินหน้า มันยากอย่างนี้ ***ข้าพเจ้าจึงบอกว่า เรา***

ทำวิชาปราบมารเหมือนคนมีกรรม ไปไหนไม่ได้ ทำอะไรเหมือนคนอื่นไม่ได้ ต้องรักษาอารมณ์ ต้องบ่มอารมณ์ตลอดชีวิตทีเดียว ได้เวลาต้องทำวิชาอย่างทันใด จะนอนหลับสบายไม่ได้ แม้ตาจะหลับ แต่ใจต้องทำงานทางวิชาทันที

บัดนี้ ท่านรู้คำตอบสำคัญหลายอย่างแล้ว ความรู้สำคัญนั้นคืออะไรบ้าง?

๑. สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อพิมพ์ตำราวิชาธรรมกายเผยแพร่แประชาชนกี่หลักสูตร? อะไรบ้าง?

๒. ครั้นเมื่อหลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ตำราวิชาธรรมกายหลักสูตรสำคัญ ๒ หลักสูตรที่ทางวัดปากน้ำพิมพ์เผยแพร่แก่ประชาชน คือวิชาธรรมกายหลักสูตรใด? พิมพ์แต่เมื่อใด?

๓. ทั้งที่หลวงพ่อทำวิชาปราบมารโดยตั้งเวรทำวิชาปราบมาร ๖ เวร ๆ ละ ๔ ชั่วโมง หัวหน้าเวรคือใครบ้าง? ทำวิชาปราบมารไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี เหตุใดหลวงพ่อจึงทำตำราปราบมารเป็นหนังสือไม่ได้? จงอธิบาย การอธิบายต้องมีข้อมูลนำเสนอ ดังเรื่องราวที่ข้าพเจ้านำมากล่าว

๔. เหตุใดหลวงพ่อใช้เวลาใคร่ครวญพิจารณาว่า จะทำวิชาปราบมารหรือไม่นานถึง ๘ ปี? จงเล่าเรื่องราวที่ข้าพเจ้านำมาเล่ากล่าวให้ครบถ้วน ใครเป็นผู้นำเรื่องราวมาเล่าให้ข้าพเจ้าทราบ? จงกล่าวประวัติของท่านมาเท่าที่ทราบ

๕. พระพุทธเจ้าภาคปราบกับภาคโปรดทรงมีความรู้ต่างกันอย่างไร? จงอธิบาย และจงอธิบายถึงคำต่อไปนี้พอเป็นที่เข้าใจ สัพพัญญูพุทธเจ้า พหูสูตพุทธเจ้า ปัจเจกพุทธเจ้า อนุพุทธเจ้า หากตอบไม่ได้ จงค้นอ่านให้ทั่ว แล้วจะพบคำตอบ ข้าพเจ้านำความรู้นี้มาเสนอแล้ว

ทำอย่างไรวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรที่หลวงพ่อทำไว้จึงจะไม่ดับสูญ?

นี่คือปัญหาใหญ่ นี่คือปัญหาสำคัญ นี่คือปัญหาท้าทาย นี่คือปัญหาที่เราพบแล้วเห็นแล้ว ทำไมเราไม่คิดแก้? พวกเราไม่แก้แล้วใครจะแก้? พวกเราไม่ทำแล้วใครจะทำ? พวกเราไม่คิด แล้วใครจะคิด? พวกเราไม่อ่านแล้วใครจะอ่าน? พวกเราไม่ได้แล้วใครจะได้?

นี่คือข้อคิด!

ตำรามีแล้วก็จริง แต่อ่านแล้วไม่รู้เรื่อง ดังนั้น มีตำราหรือไม่มีตำราก็มีค่าเท่ากัน อ่านตำราแล้วไม่รู้เรื่อง เราทำไม่ได้ เราเดินวิชาไม่ถูก แล้วจะมีประโยชน์อันใด? ทั้งที่เราก็รู้ว่าตำรานี้มีคุณค่าสูง แต่เกินปัญญาของเราที่เราจะเรียนรู้ นี่คือลู่ทางที่วิชาธรรมกายจะดับสูญ ***ถ้าวิชาธรรมกายมีเหตุต้องสูญลงไป* อะไรจะเกิดแก่โลกมนุษย์? นี่คือคำถามสำคัญ**

ทุกวันนี้ เราเห็นทางวัดต่าง ๆ เก็บรักษาพระไตรปิฎกไว้ในสถานที่มั่นคง สร้างสถานที่เก็บเป็นอย่างดี นั่นคือประโยชน์น้อย เพราะหนังสือจะเก่าเพราะเก็บ จะเกิดประโยชน์จริงต้องรณรงค์ให้มีการอ่าน ต้องโฆษณาให้มีการอ่าน ต้องบังคับให้มีการอ่าน ต้องจัดให้มีการสอบ จัดให้มีการให้รางวัลแก่ผู้เรียนรู้ ประชาชนทุกหมู่เหล่าต้องเรียนรู้ ทำอย่างนี้พระไตรปิฎกจึงจะเกิดคุณค่า เอาไปเก็บใส่กุญแจอย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์เลย ต้องมีคนมาอ่าน ต้องมีคนมาเปิดดู จึงจะมีคุณ ให้ฉีกขาดไปเพราะการอ่าน ดีกว่าเก็บจนเก่าแต่หาคนอ่านไม่ได้

กลับมาดูวิชาธรรมกายของเราบ้าง ตำรามีอยู่แล้วเพราะหลวงพ่อทำไว้แล้ว ปัญหาอยู่ที่ว่าอ่านไม่รู้เรื่อง จะแก้ปัญหานี้อย่างไร? ปัญหานี้ข้าพเจ้าแก้ไขให้แล้ว ข้าพเจ้านำวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรมาเขียนขยายความให้ครบแล้ว ต่อไปนี้อ่านทุกบทรู้เรื่องแล้วและเดินวิชาได้แล้ว วิชาธรรมกายไม่ยากแล้ว โปรดติดต่อหาดูได้ที่***สำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง*** เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพ ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรในฉบับที่ขยายความแล้วมีครบถ้วน ต้อนรับผู้มีบารมีธรรมทุกเวลา

พระพุทธเจ้ามีกี่ประเภท? อะไรบ้าง?
มีการสร้างบารมีต่างกันอย่างไร?
จงอธิบายพอเข้าใจ

<u>พระพุทธเจ้ามี ๒ ประเภท คือ</u>

(1.) พระพุทธเจ้าภาคโปรด

(2.) พระพุทธเจ้าภาคปราบ

เป็นการแบ่งตามลักษณะของความรู้ เพราะพระพุทธเจ้าทั้ง ๒ ภาค มีความรู้ต่างกัน คือ พระพุทธเจ้าภาคโปรดมีความรู้ทางมรรคผล เป็นความรู้สอนศาสนา แต่พระพุทธเจ้าภาคปราบมีความรู้ในการรบ คือความรู้อาสวักขยญาณ เป็นความรู้พิชัยสงคราม เป็นความรู้ในการรบทัพจับศึก เป็นความรู้ที่ใช้รบกับมาร

พระพุทธเจ้าภาคปราบหายาก แต่พระพุทธเจ้าภาคโปรดมีจำนวนมากมาย การสร้างบารมีเพื่อการไปสู่พระพุทธเจ้าดังกล่าวนี้มีความต่างกัน พระพุทธเจ้าภาคปราบสร้างบารมียากมาก แต่พระพุทธเจ้าภาคโปรดสร้างบารมีง่ายกว่ากันมากทีเดียว ***พระพุทธเจ้าภาคปราบนั้นจะต้องเรียนวิชารบคือวิชาปราบมารไปทุกชาติ จนถึงขั้นบารมีเต็มส่วน จึงจะได้มาตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าภาคปราบ***

กล่าวถึงการสร้างบารมี ***ต้องสร้างบารมี ๑๐ ประการเป็นพื้นฐานก่อนเสมอไป*** คือ ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยะบารมี ขันติบารมี สัจจะบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี ต้องสร้างบารมี ๑๐ ประการนี้ให้เต็มส่วนก่อน เมื่อบารมีเต็มส่วนแล้ว ก็เข้าคิวมาตรัสรู้ในโลก กล่าวถึงพระพุทธเจ้าภาคโปรด เพียงเท่านี้ก็มาตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าภาคโปรดได้แล้ว แต่การเวียนว่ายตายเกิดเพื่อสร้างบารมีให้เต็มส่วนนั้น จะกี่ร้อยชาติ? จะกี่พันชาติ? นับชาตินับภพไม่ถ้วน เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หากเป็นการให้ลูกเป็นทาน ให้ภรรยาเป็นทาน ควักลูกนัยน์ตาให้เป็นทาน หากจะเอาสูตรนั้น ก็ต้องใช้เวลานับภพไม่ถ้วน ***แต่ถ้ามาสอนให้ประชาชนเป็นธรรมกายอย่างที่ข้าพเจ้าทำอยู่ขณะนี้ ไม่ต้องใช้เวลาเวียนว่ายเกิดเวียนตายนาน เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะว่าพระพุทธองค์ตรัสว่า "สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ" การให้ธรรมเป็นทาน ประเสริฐกว่าอะไรทั้งปวง นั่นเอง***

เมื่อบารมี ๑๐ ประการเต็มส่วนแล้ว นั่นเป็นบารมีพื้นฐาน ต้องเรียนวิชาปราบมารไปทุกชาติทีเดียว ต่อเมื่อบารมีปราบมารเต็มส่วนเมื่อไร? จึงจะได้จังหวะมาเกิดเพื่อมาตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าภาคปราบ จะใช้เวลาสร้างบารมีมากกว่าพระพุทธเจ้าภาคโปรด ถามว่าจะกี่ภพกี่ชาตินั้น? ยังบอกไม่ได้ บอกได้แต่ว่า ใช้เวลานานมาก ใช้เวลานานกว่าพระพุทธเจ้าภาคโปรดมากมาย ***เพราะพระพุทธเจ้าภาคปราบสร้างบารมียาก จึงหาพระพุทธเจ้าภาคปราบยากเหลือเกิน*** หากท่านเป็นธรรมกาย เราฝึกเข้านิพพานให้นานปี เราก็พอทราบได้ ว่าพระพุทธเจ้าภาคปราบหายากเหลือเกิน ส่วนใหญ่เราพบแต่พระพุทธเจ้าภาคโปรดทั้งนั้น

วิชาปราบมารคืออย่างไร? มีหลักสูตรเรียนอย่างไร? นี่คือคำถามที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้าอธิบาย เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ตอบง่าย ๆ ให้เป็นที่เข้าใจ จงดูหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นตัวอย่าง หลวงพ่อเรียนอย่างไร? ทำวิชาอย่างไร? ให้ท่านเรียนอย่างนั้น ทำวิชาอย่างนั้น ทำไปทุกชาติ จนกว่าจะได้โอกาสตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า ***ใครเรียนวิชาอย่างที่หลวงพ่อเรียน ใครทำวิชาอย่างที่หลวงพ่อทำ? ทำไปทุกชาติ จนกว่าจะได้ตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า เรียกพระพุทธเจ้าที่มีความรู้อย่างนั้นว่าพระพุทธเจ้าภาคปราบ เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าภาคปราบ***

จะเห็นว่า การสร้างบารมีเป็นพระพุทธเจ้าภาคปราบนั้น ทำได้ยาก! ต้องใช้เวลาสร้างบารมียาวนาน ใช้เวลานานกว่าพระพุทธเจ้าภาคโปรดเป็นอันมาก ต้องเวียนเกิดเวียนตายกันนาน กว่าจะได้พระพุทธเจ้าภาคปราบแต่ละองค์นั้น ไม่ใช่งานที่ทำได้ง่ายเลย หากเราไม่มีพระพุทธเจ้าภาคปราบ เราก็แพ้มารอยู่อย่างนี้ การที่เราแพ้มารเป็นเพราะอะไร? นี่คือคำถามที่ท่านอยากให้ข้าพเจ้าตอบ คำถามนี้ไม่มีใครตอบได้? แต่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมานาน ข้าพเจ้าจึงได้รู้ ***รู้ว่าที่เราแพ้มารเป็นเพราะเรามีพระพุทธเจ้าภาคปราบน้อย นั่นเอง การที่เรามีพระพุทธเจ้าภาคปราบน้อยนี่เอง เราจึงไม่มีใครไปสู้รบกับมาร*** เราแพ้มารเป็นเพราะเราไม่มีความรู้ในการรบ ความรู้การบที่มีอยู่เดิมนั้นใช้การไม่ได้เสียแล้ว มารเขามีความรู้เหนือเราเสียแล้ว เขาแก้วิชาของเราได้หมด แต่เราแก้วิชาของเขาไม่ได้ เราจึงเป็นผู้แพ้ เราแก้วิชามารได้ไม่จริง เราจึงเป็นผู้แพ้ไปตามระเบียบ ผลแห่งการแพ้มารมีความเสียหายอย่างไร? ข้าพเจ้าบรรยายมามากแล้ว ให้ท่านกลับไปอ่านดูใหม่

ทั้งพระพุทธเจ้าภาคโปรดและภาคปราบ
ยังจำแนกแจกแจงเป็นพระพุทธเจ้าต่าง ๆ อีกหลายอย่าง

๑. สัพพัญญูพุทธเจ้า ถือว่าสูงสุด ต้องตรัสรู้ด้วยพระองค์เองเท่านั้น

๒. พหูสูตพุทธเจ้า เป็นพระพุทธเจ้าประเภทหนึ่ง เป็นผู้เล่าเรียนมามาก ได้สดับรับฟังมามาก จำพระไตรปิฎกได้หมด จำคำสอนของสัพพัญญูพุทธเจ้าได้หมด ไม่ได้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

๓. ปัจเจกพุทธเจ้า เป็นพระพุทธเจ้าประเภทหนึ่ง เห็นธรรมจากสัพพัญญูพุทธเจ้าแล้ว ก็ปฏิบัติธรรมเฉพาะตนไม่สอนใคร

๔. อนุพุทธเจ้า เป็นพระพุทธเจ้าประเภทหนึ่ง เจริญรอยตามพระพุทธองค์จนเห็นกายธรรม ได้แก่พวกเราที่เป็นธรรมกายในทุกวันนี้

การเลื่อนชั้นจากพระพุทธเจ้าประเภทต่าง ๆ เข้าสู่การเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า จะทำอย่างไร?

ทั้งพหูสูตพุทธเจ้า ปัจเจกพุทธเจ้า และอนุพุทธเจ้า จะเลื่อนชั้นเข้าสู่การเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าได้ จะต้องสร้างบารมี ๑๐ ประการต่อไป จนดวงบารมีโตเต็มส่วนเข้ากฎเกณฑ์การเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า จากนั้น จึงจะมาเกิดในโลกเพื่อตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าต่อไป

แต่ถ้าไม่ประสงค์จะเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า เมื่อถึงจุดที่ได้มรรคผลนิพพาน ก็เข้านิพพานได้เช่นเดียวกัน กล่าวถึง ปัจเจกพุทธเจ้า นิพพานของพระองค์ก็มีแต่พระองค์เพียงองค์เดียวเท่านั้น นี่คือข้อเสีย! วิธีแก้ก็คือต้องสอนประชาชน จึงจะได้มรรคผลนิพพานแบบสมบูรณ์ บรรยายมาถึงตรงนี้ ทำให้นึกถึงกองทัพวิทยากรของข้าพเจ้าอย่างทันใด ก็พบว่าวิทยากรทั้งหมดไม่ว่าใครทั้งนั้น สอนได้ทุกคน และต่อวิชา ๑๘ กายให้แก่ผู้ฝึกได้ เป็นความรู้บังคับซึ่งทุกคนต้องทำได้ นี่คือความอัศจรรย์ วิทยากรทุกคนสอนได้ทั้งหมด แต่การจะเลื่อนขึ้นเป็นหัวหน้าสายทำหน้าที่บรรยาย จะต้องเก่งกว่าวิทยากรธรรมดา เรื่องนี้ข้าพเจ้าเป็นผู้พิจารณาเอง ***แปลว่าทุกคนสร้างบารมีเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้าทุกคน โดยที่เขาไม่รู้ตัว*** เวลานี้จำนวนวิทยากรมากขึ้นทุกวัน ไปทำหน้าที่สอนตามโรงเรียน ตามแต่โรงเรียนใดจะเชิญ นักเรียนเป็นธรรมกายอย่างอัศจรรย์

หากท่านผู้ใดมีบุญจริง? เขาต้องได้พบข้าพเจ้า และเขาต้องได้เป็นวิทยากรวันยังค่ำ เว้นแต่เขาไม่มีวาสนาบารมีที่จะไปพบข้าพเจ้า เขาก็พลาดโอกาสทองที่จะได้สร้างบารมีพุทธภูมิในชาตินี้ ขอให้ผู้มีบารมีได้มีโอกาสพบข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้ารอเขาผู้นั้นอยู่แล้ว ข้าพเจ้าอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี แค่นี้เอง ขอให้เราได้มาพบกันเถิด แล้วทุกคนจะโชคดี

มีหลายท่านถามข้าพเจ้าว่า ทำไมวิทยากรของข้าพเจ้าสอนให้นักเรียนเป็นธรรมกายได้ผลเต็มร้อย? เหตุใดผลจึงปรากฏเป็นอัศจรรย์อย่างนั้น? หากข้าพเจ้าตอบเรื่องก็ยาวความออกไป เรามายุติกันว่า ขอให้ทุกคนได้พบข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าจะบอกวิธีให้ ***หากไม่ทำตามวิธีของข้าพเจ้าแล้ว ไม่ได้ผล! ต้องวิธีของข้าพเจ้าเท่านั้น เพราะข้าพเจ้ามีประสบการณ์ถวายความรู้แก่พระสงฆ์เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี จึงนำความรู้และประสบการณ์นั้นมาสอนแก่พวกเรา*** เทคนิคและวิธีการมีอย่างไร? เรื่องมันยาวความ พบข้าพเจ้าดีกว่า แล้วข้าพเจ้าจะบรรยายความรู้และเทคนิควิธีให้ทราบ ทางที่ดีควรเข้ากองทัพวิทยากรของข้าพเจ้าแล้วให้นายแพทย์นิพนธ์ หลงประดิษฐ์ เป็นผู้ฝึกก่อนที่จะไปสอบกับข้าพเจ้า ท่านก็จะเป็น

วิทยากรที่เก่ง พร้อมที่จะให้สังคมโลกพิสูจน์ความอัศจรรย์ได้ทุกเวลา หากท่านใดอยากพบความอัศจรรย์? ก็ต้องไปพบข้าพเจ้าและทำตามคำแนะนำของข้าพเจ้าแล้วท่านจะประสบความสำเร็จ

ความรู้สำคัญของหลวงพ่อคืออะไร?
ท่านจำได้ไหม? เพราะเราต้องใช้ในชีวิตประจำวัน

จงตอบคำถามดังนี้ โดยใช้ความรู้ที่หลวงพ่อท่านเคยสอนไว้ ตอบให้ชัดเจน เพราะเป็นความรู้สำคัญที่เราต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ก. *หลงตาย คืออะไร?* จะตายโดยไม่ให้หลง หลวงพ่อสอนไว้อย่างไร? จงบรรยาย

ข. *ทำบุญได้ใช้บุญเป็น คืออะไร?* หลวงพ่อสอนไว้อย่างไร? จงอธิบาย

ค. *เมื่อเกิดอารมณ์ไม่ดีขึ้นแก่ใจ* เช่น โลภ โกรธ อยากแก้แค้น ผิดหวังต่าง ๆ ท้อแท้ในชีวิต เป็นต้น หลวงพ่อสอนวิธีแก้ไว้อย่างไร? จงอธิบาย

เฉลยแนวของคำตอบ ให้ท่านนำไปตรวจสอบ
กับความรู้ที่ท่านตอบ ว่าตรงกับเฉลยหรือไม่?

ก. <u>หลงตาย</u> คือการตายขณะที่ใจของเราหลง นึกอะไรไม่ได้ นึกถึงบุญไม่ได้ นึกถึงความดีที่เราทำไม่ได้ นึกได้แต่สิ่งไม่ดีทั้งปวงที่ตนเคยทำตลอดเวลาที่เรามีชีวิตอยู่ในโลก นึกได้แต่บาปกรรมที่ตนเคยทำ แล้วดวงบาปคือดวงดำ ก็มาหุ้มเคลือบใจของเราทันที ส่งผลให้เราไปสู่ทุคติภูมิอย่างทันใด ทุคติภูมิคือภพภูมิที่ให้ทุกข์แก่เรา เราตกนรกเสียแล้ว ***การที่ใจนึกถึงดวงบุญไม่ได้ เรียกว่า หลง แต่เป็นการหลงในเวลาที่เราจะตาย จึงเรียกว่า หลงตาย คือตายไม่เป็น เรียกการตายไม่เป็นว่า "หลงตาย"***

หลวงพ่อสอนว่า เวลาจะตายต้องไม่หลง ต้องตั้งสติให้มั่นคง โดยให้นึกถึงแต่บุญกุศลทั้งปวงที่เราเคยทำ ให้นึกถึงแต่บุญกุศลสถานเดียว อย่านึกถึงบาปกรรมเป็นอันขาด หากใจยังนึกถึงบาปกรรมอยู่ ก็ขอให้กำหนดสติกลับมานึกถึงบุญอย่างทันใด และภาวนาในใจว่า สัมมาอะระหัง ๆๆๆ เรื่อยไป สำหรับท่านที่กำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว ต้องว่าได้เปรียบมาก ส่งใจนิ่ง

กลางดวงปฐมมรรคนั้น แล้วส่งใจนิ่งลงไปที่ดวงบุญของเราให้เป็นดวงใส นึกให้ดวงบุญช่วยให้เราไปสู่สุคติ แล้วดวงบุญก็นำไปสู่สวรรค์อย่างทันใด สำหรับท่านที่เห็นกายธรรมแล้ว ไม่ยากอะไร? ให้ส่งใจนิ่งกลางดวงธรรมในท้องของกายธรรม ท่องใจ หยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ใสในใส ๆ ๆๆๆๆๆ อธิษฐานใจต่อกายธรรม ขอให้เราไปสู่สุคติภูมิ

โปรดจำไว้ว่า ขณะที่ใจเราจะขาดจากร่างนั้น ใจของเราประหวัดถึงสิ่งใด สิ่งนั้นก็ส่งผล นึกถึงบุญแล้ว ดวงบุญก็ส่งผล หากนึกถึงบาปกรรมแล้วดวงบาปก็ส่งผล ท่านจึงสอนให้เรานึกถึงแต่บุญไว้เสมอ ดังนั้น ก่อนที่คนโบราณจะตาย ญาติมิตรของเขาจะบอกทางสวรรค์ให้ ช่วงนั้นและเวลานั้นไม่มีการรักษาเยียวยาแล้ว ไม่มีการจับเนื้อต้องตัวคนช่วยแล้ว เพราะรู้ว่าคนป่วยต้องตายแน่แล้ว เขาจะบอกให้เรานึกถึงพระพุทธเจ้า เขาจะบอกให้เราภาวนาใจว่า สัมมาอะระหัง ๆๆๆ จนกว่าคนป่วยจะตายอย่างสนิท หากไปถูกเนื้อต้องตัวคนป่วยในระหว่างนั้น หรือร้องไห้เสียใจกันในระหว่างนั้น จะทำให้ใจของคนป่วยเคลื่อนจากสติ ส่งผลให้ใจของคนป่วยเสียจังหวะที่จะทำใจให้เกิดสติ ดังนั้น เขาจึงห้ามถูกเนื้อต้องตัว ห้ามส่งเสียงร้องไห้ ระงับการรักษาเยียวยาใด ๆ ให้โอกาสคนป่วยทำใจเตรียมตาย นั่นเอง

ข. <u>ทำบุญได้ใช้บุญเป็น</u> คือการที่พวกเรารักษาศีล ทำบุญให้ทาน และเจริญภาวนา นั่นคือการทำบุญได้ ดวงบุญก็เกิดที่ดวงปฐมมรรคทันใด มีลักษณะเป็นดวงขาวใส แต่ยังใช้บุญไม่เป็น หลวงพ่อท่านอธิบายว่า ทำบุญได้จริงแต่ใช้บุญไม่เป็น อย่างไรจึงเรียกว่า *"ใช้บุญเป็น"*? ***การใช้บุญเป็นนั้น ท่านสอนให้เอาใจของเราจรดนิ่งกลางดวงปฐมมรรคนั้น ก็ถูกดวงบุญซึ่งซ้อนอยู่ในดวงปฐมมรรคนั้น*** เราปรารภถึงดวงบุญ ดวงบุญก็ปรากฏให้เห็น นึกถึงอะไรสิ่งนั้นก็ปรากฏ โปรดจำไว้ว่า ไม่ว่าอะไรอยู่ในดวงปฐมมรรคทั้งนั้น ให้ส่งใจมั่นคงลงดวงบุญนั้น บริกรรมใจหยุดในหยุด ๆๆนิ่งในนิ่ง ๆๆ ใสในใส ๆๆ อธิษฐานใจขอให้ดวงบุญส่งผลให้เรามีความเจริญไพศาล รับราชการก็ขอให้เจริญในราชการ ทำการค้าก็ขอให้ร่ำรวย ***กรณีที่ใจจรดกลางดวงบุญ แล้วอธิษฐานขอให้เราประสบความสำเร็จ เรียกว่า "ใช้บุญเป็น" ต้องฝึกทำทุกวันให้ชำนาญ***

อย่างไรจึงเรียกว่า *"ทำบุญได้แต่ใช้บุญไม่เป็น"*? ทำบุญได้ ท่านเข้าใจแล้ว คราวนี้มาถึงเรื่องใช้บุญไม่เป็น เมื่อทำบุญได้แล้ว ***ไม่เอาใจจรดนิ่งกลางดวงบุญและไม่อธิษฐานให้ดวงบุญช่วย แต่เอาใจไปจรดเรื่องอื่น*** เช่น เอาใจไปอยู่กับต้นไม้ การงาน เรื่องราวประจำวัน ขี้วัวขี้ควาย ฯลฯ ***ลักษณะใจเช่นนี้ ท่านบอกว่าเป็นการใช้บุญไม่เป็น*** ดวงบุญมีอยู่แล้ว เหตุใดไม่เอาใจไปสัมผัส? เหตุใดไม่อธิษฐานขอความสำเร็จจากดวงบุญของเรา? แล้วจะทำบุญกันทำไม?

ค. <u>เกิดอารมณ์ไม่ดีทางใจทั้งปวง เช่น โลภ โกรธ หลง กิเลสต่าง ๆ จะแก้อย่างไร?</u> เป็นความรู้สำคัญมากที่หลวงพ่อท่านสอน อารมณ์มดีเกิดแก่ใจลักษณะต่าง ๆ เช่น โลภ โกรธ หลง หมดหวัง ซึมเศร้า อยากทำร้ายตัวเอง หมดอาลัยตายอยาก อยากแก้แค้น อยากฆ่า สารพัดอารมณ์ที่จะเกิดแก่ใจเรา นั่นคือเรื่องของมารที่เขาเข้ามาแทรกซ้อนในใจของเรา มารเขาทำวิชาปกครองมาบังคับมนุษย์ ให้มนุษย์เวียนว่ายตายเกิดด้วยเรื่องทั้งปวงนี้ ***หลวงพ่อสอนว่า ให้ทำใจหยุดทำใจนิ่งกลางดวงปฐมมรรคอย่างทันใด บริกรรมใจหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง ใสในใส ๆ ๆ ๆ พอใจสงบ ใจจะนิ่งไม่ส่าย ส่งผลให้ดวงธรรมเราใสยิ่งขึ้นสว่างยิ่งขึ้น ส่งผลให้อารมณ์ไม่ดีทั้งปวงนั้นจะหายไปจากใจ จงหมั่นฝึกหมั่นทำ ทำให้ชำนาญ***

ความรู้เรื่องนี้ เราสามารถช่วยสังคมได้ ไม่ให้ฆ่าตัวตาย ไม่ให้ปล้นฆ่ากัน ไม่ให้ติดยาเสพติด ก็คือการฝึกใจตามคำสอนข้อ ๓ ที่ว่า ***สจิตฺตปริโยทปนํ*** แปลว่า การทำใจให้สว่างใส ตามแนววิชาธรรมกายที่หลวงพ่อท่านสอนนั้น ถูกต้องแล้ว กองทัพวิทยากรของข้าพเจ้ากำลังรณรงค์สอนกันอยู่ตามโรงเรียนต่าง ๆ นี่คือการพิสูจน์ว่าเราช่วยสังคมได้จริง เมื่อใจมนุษย์ใสขึ้นแล้ว ส่งผลให้ดีทั้งนั้น เป็นสุขทั้งนั้น และหากสภาพใจไม่ใสเพียงอย่างเดียว ส่งผลให้ไม่ดีทั้งนั้น ***ปัญหาของสังคมที่วุ่นวายกันนี้ เกิดจากมนุษย์ที่ใจไม่ใสทั้งนั้น*** เมื่อสภาพใจไม่ใสเสียแล้ว ปัญหาร้อยแปดเกิดขึ้นทันที ดังที่เราได้พบเห็นกันอยู่ในสังคมบ้านเรานี้ ความไม่ใสคือกิเลสละเอียดที่มากำกับใจสัตว์โลก ทำหน้าที่บังคับให้อยู่ในปกครองของเขา ความไม่ใสคือความขุ่น ความไม่ใสคือความมัว ไม่ใสมากขึ้นก็เป็นดวงดำ ความไม่ใสทั้งปวงนี้ เป็นธาตุธรรมละเอียดของมารเขา เขาทำหน้าที่ปกครองใจสัตว์โลก ให้สัตว์โลกอยู่ในปกครองของเขา ส่งผลให้สัตว์โลกเดือดร้อนกันทั่ว ดังนั้น มนุษย์จึงเดือดร้อน ด้วยอานุภาพของดวงขุ่น ดวงมัว ดวงดำ ที่บังคับใจนั้น แต่มนุษย์ที่รู้คำสอนของพระพุทธเจ้าที่พระองค์สอนว่า ***สจิตฺตปริโยทปนํ*** แปลว่า การทำใจให้ใส มนุษย์ใดทำใจให้ใสได้ ตามคำสอนของพระพุทธองค์? ส่งผลให้ดวงขุ่น ดวงมัว ดวงดำหมดไปจากใจได้ เขาผู้นั้นก็รอดพ้นจากการปกครองของมารได้ เพราะเขามีสภาพใจที่ใสเสียแล้ว สภาพแห่งใจที่ใสสว่างนั้น ยาเสพติดเข้ามาไม่ได้ ***เพราะสภาพใจที่สว่างใสมีหิริโอตตัปปะเสียแล้ว มีความสะดุ้งหวาดกลัวต่อบาปเสียแล้ว*** เขารู้ว่าสถานเริงรมย์เป็นอบายมุข เขาไม่เข้าไปแตะต้อง เขาไม่เข้าไปสัมผัส ในทางกลับกัน หากสภาพใจไม่ใสเนื่องจากไม่ฝึกใจตามคำสอนของพระพุทธองค์เสียแล้ว สภาพใจก็ขุ่น สภาพใจก็มัว เป็นสภาพใจที่กิเลสบังคับ กิเลสก็บังคับใจคนของเราเสียหายได้ทั้งนั้น เขาเห็นผิดเป็นชอบ เขาเห็นว่ายาเสพติดกล่อมอารมณ์เขาให้เป็นสุข เขาเห็นว่าสถานเริงรมย์เป็นที่เสพสุขของวัยรุ่น ดังที่เราได้เห็นกันแล้ว ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงตั้งกองทัพวิทยากรของข้าพเจ้าไปสอนทั่วประเทศ เพื่อให้คนของ

เรามีสภาพใจให้ใสสว่างให้จงได้ เป็นการฉุดสังคมไทยให้กลับคืนสภาพเดิม อย่าให้คนของเราต้องเสียหายไปกว่านี้เลย นี่คืองานของข้าพเจ้า จึงขอเชิญชวนท่านทั้งหลายไปร่วมมือกับข้าพเจ้าเถิด ร่วมมือกันตั้งแต่วันนี้ทีเดียว อย่าเลื่อนเป็นวันพรุ่งนี้เลย เพราะสังคมบ้านเราพลาดไปมากแล้ว เกิดปัญหามากแล้ว เราจะแก้กันอย่างไร? เริ่มตั้งแต่เด็กของเราติดยาเสพติด เด็กของเรามีค่านิยมหัดร่วมประเวณีตั้งแต่อายุยังเด็ก เห็นว่าเป็นของดีเป็นความโก้เก๋ วัยรุ่นของเราไม่เพลินอยู่กับการเรียนแต่ไปเพลินอยู่ในสถานเริงรมย์ ปล่อยตัวมั่วโลกีย์โดยไม่มีความละอายแก่ใจภาพข่าวเหล่านี้เราพบได้ตามโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ เกือบทุกวัน พวกเราดูข่าวแล้วสลดใจ เด็กของเราเป็นอย่างนี้ไปเสียแล้ว เด็กผู้ชายส่วนหนึ่งอยู่ในวัยเรียน แต่กลับไม่ได้เรียน เพราะต้องเข้าไปอยู่ในสถานพินิจของทางราชการ อะไรจะเกิดขึ้นแก่ชาติบ้านเมือง? นี่คือคำถาม

ข้าพเจ้าไม่คิดอย่างอื่นเลย คิดแต่ว่าถ้าเราสามารถฝึกสภาพใจเด็กของเรา ให้ใจของเขาเกิดความสว่างใสตามคำสอนของพระบรมศาสดาข้อ ๓ ที่ว่า สจิตฺตปริโยทปนํ ได้ เด็กของเราจะไม่มีปัญหาเช่นที่กล่าวนั้นเป็นอันขาด ข้าพเจ้าจึงฝึกกองทัพวิทยากรขึ้นมา เพื่อให้ไปสอนตามโรงเรียนและตามวิทยาลัย โดยมีนายแพทย์นิพนธ์ หลงประดิษฐ์ (ร.พ. สมเด็จพระพุทธเลิศหล้า ต.แม่กลอง อ.แม่กลอง จ.สมุทรสงคราม ๗๕๐๐๐) เป็นหัวหน้าวิทยากร ทำหน้าที่ฝึกวิทยากรและพาวิทยากรเข้าสอนตามโรงเรียนและตามวิทยาลัยต่าง ๆ หากโรงเรียนและวิทยาลัยเชิญ ท่านก็พาคณะวิทยากรของท่านจำนวนมากไปสอนให้ สอนเสร็จคณะวิทยากรก็กลับ ***เราทำเป็นวิทยาทาน ไม่มีการเรี่ยไรเงิน ไม่มีเรื่องการเงินมาเกี่ยวข้อง เป็นการสร้างทางบุญของพวกเรา พวกเราต่างมีอุดมการณ์ตรงกันเรื่องนี้ ทุกอย่างเป็นธรรมทานทั้งนั้น***

กล่าวถึงผลการสอนของคณะคุณหมอนิพนธ์ ปรากฏว่า นักเรียนเห็นธรรมเป็นอัศจรรย์ ที่ว่าเป็นอัศจรรย์ก็คือเห็นธรรมเต็มร้อยนั่นเอง นักเรียนเห็นธรรมกันมากมาย เป็นที่พอใจของนักเรียนและเป็นที่พอใจของครูอาจารย์ เพราะครูอาจารย์มาสังเกตดูการสอนโดยใกล้ชิด ทำหน้าที่ประเมินผลการสอนการเรียน เวลานี้วิทยากรของพวกเราไม่พอบริการแก่สังคมที่ขอไป ไม่ว่าที่ใดก็เชิญพวกเราไปสอน เพราะการสอนของเราเป็นที่ประทับใจของสถานศึกษา

ดังนั้น จึงบอกข่าวมายังท่านที่มีบารมีธรรม หากจะสร้างบารมีแล้ว จงมาร่วมกับกองทัพธรรมของข้าพเจ้าเถิด จงมาร่วมกันตั้งแต่วันนี้ รีบติดต่อกับคุณหมอนิพนธ์ เพื่อให้ท่านฝึกวิชาหน้าที่วิทยากร ท่องวิชาตามที่คุณหมอแนะนำ เมื่อท่านใดจำวิชาได้แล้ว คุณหมอจะนัดไปสอบกับข้าพเจ้าเป็นรุ่น ๆ ไป ท่านที่ผ่านการทดสอบแล้ว ก็เข้าทีมงานสอนกับคุณหมอนิพนธ์ต่อไป นี่คือเส้นทางการสร้างบารมีของท่าน อยู่บ้านเอาแต่คิดจะรวย เอาแต่จะไป

เมืองนอก ข้าพเจ้าเห็นว่ารวยอย่างนั้นไม่สนุก ถึงจะไปเมืองนอก ก็สนุกเพียงชั่วคราวเท่านั้น แต่ถ้ามาสอนให้นักเรียนเห็นธรรมตามวิธีของข้าพเจ้า ท่านจะดีใจและชุ่มใจทุกคืนวัน ดีใจกว่าการมีเงิน ดีใจกว่าไปเที่ยวเมืองฝรั่ง เพราะอารมณ์แห่งความปลื้มใจมันจับใจ นั่นเอง

ท่านทราบข่าวแล้ว โปรดบอกเพื่อนของท่านด้วย ขอให้ไปร่วมกองทัพธรรมกับข้าพเจ้าเถิด ท่านที่เข้าเป็นกองทัพวิทยากรของข้าพเจ้าได้แล้ว ท่านก็ทำหน้าที่สอนไปกับหมอนิพนธ์ หลงประดิษฐ์ เมื่อทำงานบริการโรงเรียนไปได้ระยะหนึ่ง ท่านไปขอบคุณต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถามว่ามีธุระอะไรที่ข้าพเจ้าหรือ? ท่านต่างกล่าวตรงกันว่า ตั้งแต่มาพบคุณลุง คุณลุงให้หนูฝึกเป็นวิทยากร แล้วหนูก็ไปสอนตามโรงเรียน นักเรียนเขาทำได้ หนูปลื้มใจในความสามารถของหนู ที่หนูทำให้นักเรียนเห็นธรรมได้ ตามวิธีการที่คุณลุงได้สอนนั้น หนูเห็นว่าตัวของหนูมีประโยชน์ หนูเห็นว่าตัวของหนูมีคุณค่า หากหนูไม่มาพบคุณลุง หนูจะไม่มีคุณค่าอะไรเลย หนูมาวันนี้ก็เพื่อมาขอบคุณต่อคุณลุงที่ชุบตัวของหนูให้มีค่ามีราคาขึ้นมา คำพูดขอบคุณที่ท่านทั้งหลายกล่าวต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินทุกวัน เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะต้องฝึกให้ทุกคนเก่งวิชาธรรมกายยิ่งกว่าข้าพเจ้า ทุกคนต้องเก่งกว่าข้าพเจ้า ตอนนี้ท่านยังไม่เก่ง ข้าพเจ้าก็ต้องเก่งไปก่อน ความรู้ทุกอย่างต้องสอนกันได้ ต้องเรียนกันได้ ข้าพเจ้ามีตำราให้ทุกหลักสูตร ***ท่านไม่ไปหาข้าพเจ้า ท่านก็โชคไม่ดี เพราะท่านไม่พบผู้รู้ ท่านไม่พบบัณฑิต แล้วท่านจะเก่งได้อย่างไร?*** ท่านแปลกใจว่า เหตุใดข้าพเจ้าทำตำราได้หมดทุกหลักสูตร? ไม่ว่าจะเป็นวิชาธรรมกายหลักสูตรใด? ข้าพเจ้าเขียนตำราให้ได้ทั้งนั้น ตำราเป็นพยานของความรู้ เป็นตัวหนังสือที่เราค้นคว้าได้ ทุกท่านมีสิทธิ์ค้นคว้า ทุกท่านมีสิทธิ์อ่าน เหตุใดข้าพเจ้าเขียนตำราทุกหลักสูตร? แม้ถึงวันนี้ข้าพเจ้าก็ยังตอบไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ทำได้ในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นวิชาธรรมกายหลักสูตรใด? เมื่อท่านทั้งหลายถามไป ข้าพเจ้าก็ต้องตอบ ตอบได้ทุกคำถาม ข้าพเจ้าก็แปลกใจว่า เหตุใดข้าพเจ้าตอบคำถามไปได้? นอกจากจะอธิบายวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรแล้ว ยังตอบคำถามปุจฉาวิสัชนาธรรมกายประจำเดือน ให้คณะวิทยากรที่ถามประจำเดือนได้อีกด้วย บัดนี้คำถามและคำตอบไม่รู้ว่ากี่ร้อยข้อแล้ว? เป็นตำราเล่มงามแจกเพื่อนวิทยากรได้ทุกเดือน ***หากนำความรู้ทั้งปวงที่ข้าพเจ้าตอบมารวมเป็นเล่มเดียว จะได้ตำราสำคัญเล่มใหญ่ เป็นความรู้ที่ใครตอบไม่ได้? หากท่านได้อ่านให้ทั่ว ท่านจะทราบว่า วิชาธรรมกายนั้นยากมาก ยากที่จะเข้าใจ ยากที่จะเรียนรู้*** แต่ข้าพเจ้าก็ตอบให้ท่านได้ทราบทั่วกันแล้ว นี่คือความอัศจรรย์

ท่านใดอยากทราบว่าความอัศจรรย์คืออย่างไร? เรื่องนี้ไม่ยาก ขอให้ท่านได้พบกับคณะวิทยากรของข้าพเจ้า แล้วท่านจะได้พบข้าพเจ้า และต่อจากนั้นไม่นานเกินรอ ทุกท่านจะได้พบความอัศจรรย์เอง ต้องได้พบแน่ ๆ

ทุกท่านที่เข้ากองทัพวิทยากร ได้พบความอัศจรรย์ทุกคน ทุกคนปลื้มใจ ทุกคนดีใจ และเขาก็กล่าวว่าเขาเสียใจที่มาพบข้าพเจ้าช้าไป ไปหลงอะไรอยู่ก็ไม่รู้? กว่าจะพบข้าพเจ้าได้ก็เกือบสาย แต่ยังมีบุญอยู่บ้าง จึงได้พบข้าพเจ้า คำกล่าวเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้ยินทุกวัน บางท่านปรารภให้ทราบว่า การเดินทางไปหาข้าพเจ้านั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ท่านเล่าว่าเตรียมการเป็นปี ตั้งใจจะไปพบข้าพเจ้าให้จงได้ ครั้นจะเดินทางเข้าจริง ทำไมมีปัญหาร้อยแปดเข้ามา? ในที่สุดก็ไปพบข้าพเจ้าไม่ได้ เหตุใดจึงมีปัญหามาขัดขวางอยู่เรื่อย? ครั้นไปทำงานอื่นหรือจะไปธุระอะไรที่ใด? ไม่เห็นมีปัญหาอะไร? เหตุใดจึงไปพบข้าพเจ้ายากนัก? นี่คือปัญหาที่เขาถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตอบเขาไปอย่างไร?

ข้าพเจ้าตอบเขาไปว่า ***การไปพบข้าพเจ้าเป็นเรื่องยากจริงตามที่ใคร ๆ กล่าวนั้น เพราะมารเขาขัดขวาง การไปหาข้าพเจ้านั้น หมายถึงว่า เป็นการได้บารมีใหญ่ เป็นอานิสงส์ใหญ่ มารเขาต้องขัดขวาง เพราะมารไม่ต้องการให้ใครได้บารมี*** แต่หลายท่านก็ไปพบข้าพเจ้าได้ นั่นเป็นเพราะบารมีแต่ปางหลังของเขาผู้นั้น มารพยายามขัดขวางเท่าไรก็ไม่สำเร็จ ในที่สุดเขาไปพบข้าพเจ้าได้ และเขาก็ได้เป็นวิทยากร พอเขาเป็นวิทยากรแล้ว งานสร้างบารมีของเขาเกิดขึ้นทันที เขาสอนนักเรียนได้มาก นี่คือบารมีสำคัญของเขา แล้วเขาก็ขอบคุณต่อข้าพเจ้า ดังที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังแล้วนั้น

จงตั้งใจให้มั่นคง แล้วทุกท่านจะต้องได้พบข้าพเจ้า ได้พบแน่นอน ได้สร้างบารมีแน่นอน อธิษฐานบารมีให้ดี แล้วต้องได้พบข้าพเจ้าแน่นอน

เวลานี้ความอัศจรรย์เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าแล้ว ๓ งาน งานนั้นคืองานอะไร? จงอธิบาย

บารมีใหญ่ คือบารมีไพศาล ได้เกิดขึ้นแล้วอย่างทันตาเห็น ไม่ต้องคอยกันนาน เราได้เห็นความอัศจรรย์เกิดขึ้นแล้ว ๓ เรื่อง ดังนี้

๑. งานปราบมาร

ทำไปได้เป็นปี ๑๘ (นับถึงปีนี้คือ ๒๕๔๕) นำผลงานมาเสนอชาวโลก เป็นตำราวิชาปราบมาร ***หนังสืออย่างนี้ ตำราอย่างนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก*** คือ *"ปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕"* รวม ๕ ภาค เป็นเรื่องเร้นลับ เป็นเรื่องลี้ลับ เป็นเรื่องพิสดาร เป็นเรื่องลึกซึ้ง ไม่มีใครรู้เห็นมาก่อน? ไม่มีใครมีความรู้ทั้งนั้น? ว่าปราบมารนั้นเขาทำกันอย่างไร? พระกับมารรบกันในธาตุธรมละเอียดเขาทำกันอย่างไร? บัดนี้เรื่องลึกซึ้งทั้งปวง ข้าพเจ้านำมาเปิดเผยแล้ว แต่ว่ายังเปิดเผยได้ไม่หมด เพราะบางเรื่องลึกซึ้งเกินไป เห็นว่ายังไม่สมควรเปิดเผย จึงยังไม่นำมากล่าว ดังนั้น ท่านใดมีความประสงค์อยากรู้เรื่องจริง ๆ ในเรื่องใด? ก็ต้องไปถามกับข้าพเจ้าเป็นการส่วนตัว แล้วข้าพเจ้าจะอธิบายให้ทราบเป็นเรื่อง ๆ ไป ***หากบัณฑิตใดรวมเป็นคณะ? มีความประสงค์จะทราบในเรื่องใด? หากท่านมีความใฝ่รู้โดยบริสุทธิ์ใจ ข้าพเจ้ามีความยินดีเสมอ*** จะอธิบายให้เข้าใจในทุกเรื่อง การอธิบายนั้นไม่ยาก เพราะสมุดบันทึกการทำวิชามีอยู่ เปิดไปเล่มใดอยู่หน้าที่เท่าไร? ข้าพเจ้าก็อธิบายได้ทันที

การที่นำความรู้ปราบมารออกสู่สายตาชาวโลกได้ จึงเป็นความอัศจรรย์ เพราะมารเขาห้ามเปิดเผย ใครเอาเรื่องเหล่านี้มาเปิดเผย? เขาไม่ยอมทั้งนั้น แต่ข้าพเจ้านำมาเปิดเผยได้แล้ว จึงว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์

๒. งานนำความรู้วิชาธรรมกายทุกหลักสูตรมาขยายความให้เกิดความง่ายขึ้น

ข้าพเจ้าทำได้แล้ว ทำได้สำเร็จแล้ว เรามีความจำเป็นต้องถอดความวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรให้เกิดความง่ายให้จงได้ เพราะวิชาธรรมกายยากเหลือเกิน ไม่ว่าหลักสูตรใดยากทั้งนั้น ***รู้ว่าดีมีค่า แต่อ่านไม่รู้เรื่อง นำความรู้นั้นมาเดินวิชาไม่ได้ นี่คือการดับสูญของวิชา*** ทุก

คนรู้คุณค่าของวิชาธรรมกายด้วยกันทั้งนั้น แต่ไม่รู้ว่าจะเรียนรู้ได้อย่างไร? ไม่รู้ว่าจะเข้าถึงได้อย่างไร? นี่คือปัญหาใหญ่ที่เราได้พบ

ชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารับราชการมีตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอ หน้าที่ของศึกษาธิการอำเภอในสมัยของข้าพเจ้านั้น ก็คือควบคุมการศึกษา นั่นคือควบคุมโรงเรียน ควบคุมครูอาจารย์ ให้งานการศึกษาของชาติทุกระดับดำเนินไป งานในส่วนที่เกี่ยวกับศาสนาก็คือ ควบคุมดูแลวัด จัดสรรเงินงบประมาณให้ สร้างวัด ยุบเลิกวัด รวมทั้งกิจการของพระสงฆ์องค์เณรด้วย บังเอิญว่าข้าพเจ้าได้รับเชิญจากวัดให้ไปสอนวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าต้องไปสอนเกือบทุกจังหวัด ตามแต่จังหวัดใดจะเชิญ? เป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี ข้าพเจ้าไปสอนจังหวัดใด? ก็นำหนังสือของหลวงพ่อไปแจกเป็นธรรมทาน ก็คือเล่มวิชาธรรมกายเบื้องต้น หรือเรียกว่าเล่มทางมรรคผล หรือเล่ม ๑๘ กาย คือเล่มหน้าปกเป็นภาพ ๑๘ กาย เล่มนี้พระสงฆ์ท่านปรารภกับข้าพเจ้าว่า แม้จะเห็นดวงปฐมมรรคแล้วก็ไม่สามารถจะเดินวิชา ๑๘ กายได้ เป็นปัญหาที่ข้าพเจ้าได้ยินมานานแล้ว

ข้าพเจ้าเกิดความคิดว่า เราเป็นศึกษาธิการอำเภอ พระเณรท่านให้ความนับถือ ท่านขัดข้องอะไร? ท่านก็ถาม แต่เราตอบไม่ได้ เราไม่รู้จะวางตัวอย่างไร? ให้สมกับค่านิยมที่ท่านให้แก่ตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอสมัยนั้น ท่านถามความรู้วิชาธรรมกาย เราตอบท่านไม่ได้ เราเกิดความละอายมาก แล้วเราจะมาเป็นศึกษาธิการอำเภอทำไม? ประเด็นสำคัญก็คือ พระท่านเชิญไปสอนเกือบทั่วประเทศ ความละอายแก่ใจมีมากขึ้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจเรียนวิชาธรรมกายเป็นพิเศษ ไม่ว่าใครจะถามความรู้เรื่องใด? เราต้องตอบได้ทุกเรื่อง ต้องตอบได้ทุกหลักสูตร แล้วข้าพเจ้าก็ตั้งใจเรียนใหม่ ตั้งต้นใหม่เริ่มตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้นก่อน คือเล่ม ๑๘ กายก ต่อมาเริ่มหลักสูตรระดับกลางคือเล่มคู่มือสมภาร ต่อมาก็ขึ้นหลักสูตรระดับยากคือเล่มมรรคผลพิสดารภาค ๑ ต่อมาก็มาเรียนเล่มหลักสูตรระดับยากมากคือเล่มวิชามรรคผลพิสดารภาค ๒ สุดท้ายก็คือ หลักสูตรยากยิ่งกว่ายากคือหลักสูตรปราบมาร ครูที่ทำความกระจ่างแห่งความรู้ที่ถูกต้องคือแม่ชีถนอม อาสไวย์ ท่านมีสำนักอยู่ข้างวัดท้องคุ้ง อำเภอเมือง จังหวัดอ่างทอง ข้าพเจ้าไปพบท่านในสมัยที่ข้าพเจ้าไปดำรงตำแหน่งศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง ข้าพเจ้าไปเรียนกับท่านเป็นเวลา ๘ ปี ***งานขยายความรู้วิชาธรรมกายทุกหลักสูตรจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าไม่มีแม่ชีถนอม อาสไวย์ เพราะแม่ชีผู้นี้เป็นผู้แก้ความรู้ของข้าพเจ้าให้ถูกต้อง*** เพราะแต่เดิมก่อนที่ข้าพเจ้าจะมาพบแม่ชีผู้นี้ ข้าพเจ้าเรียนวิชาธรรมกายมาแล้วอย่างโชกโชน แต่ความรู้วิชาธรรมกายของข้าพเจ้า แม่ชีถนอมท่านบอกว่าเป็นความรู้ที่เพี้ยนไปหมด กว่าจะตรวจสอบความรู้แต่ละอย่างให้ถูกต้อง ต้องใช้เวลาแก้ไขนานปีทีเดียว ในที่สุด

ข้าพเจ้าก็เขียนตำราขยายความวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรได้สำเร็จ ทุกหลักสูตรและทุกบทเรียน ไม่เว้นเลยแม้แต่บทเดียว

ท่านต้องเข้าใจว่า วิชาธรรมกายยากทุกหลักสูตร ยากทุกบท ตลอดเวลาที่เราไปสอน พระสงฆ์ท่านก็ปรารภให้เราได้ยิน การที่พระเดชพระคุณทำวิชา ๑๘ กาย เป็นเพราะเราเป็นผู้บอกวิชาให้ หากไม่ทำอย่างนี้แล้ว การสอนของเราล้มเหลวทุกประการ หลักสูตรเบื้องต้นยังยากปานนี้ แล้วหลักสูตรอื่นที่ยากกว่านี้ จะมีคนเรียนได้หรือ? นี่คือปัญหาที่เราพบ

ท่านต้องเข้าใจให้ตรงกันว่า วิชาธรรมกายแต่ละหลักสูตร หลวงพ่อท่านเขียนบทความรู้ไว้เป็นเรื่อง ๆ เราอ่านแล้ว เราไม่รู้อะไรทั้งนั้น? เหมือนทฤษฎีวิชาเรขาคณิตที่เราเรียนในโรงเรียนมัธยม มีแต่ตัวบท แต่ละบทเขากล่าวไว้อย่างไร? ไม่แสดงการพิสูจน์ให้เห็นด้วย เราผู้เป็นนักเรียนอ่านตัวบททฤษฎีแล้ว ก็มืดแปดด้าน ไม่รู้จะพิสูจน์อย่างไร? เพียงแต่อ่านภาษาหนังสือก็ไม่รู้แล้ว แล้วมาที่เนื้อหาของความรู้ก็ยิ่งไม่รู้กันใหญ่ ***สรุปแล้วเราไม่รู้เรื่องทั้งนั้น เราเรียนไม่ได้ เราเดินวิชาไม่ได้ นี่คือสถานการณ์ที่วิชาธรรมกายจะสูญ เนื่องจากไม่มีใครเรียนรู้ได้***

การที่ข้าพเจ้าเขียนขยายความรู้วิชาธรรมกายได้ทุกหลักสูตรจึงเป็นเรื่องอัศจรรย์ เพราะกี่สมัยมาแล้ว ยังไม่มีใครอธิบายได้ทุกบท ต่อไปนี้วิชาธรรมกายไม่ยากแล้ว โปรดเข้าใจให้ถูกต้องว่า ***อันตรายของการเรียนวิชาธรรมกายก็คือ การไม่เปิดตำราทดสอบความรู้*** แม้พระสงฆ์ยังต้องลงฟังพระปาฏิโมกข์ เพื่อตรวจสอบศีล ๒๒๗ ของท่าน แต่วิชาธรรมกายลึกซึ้งกว่านั้น ละเอียดกว่าซับซ้อนกว่า หากไม่เปิดตำราตรวจสอบความรู้ รับรองได้เลยว่าความรู้เพี้ยน สุดท้ายเราก็ยึดถือความเพี้ยนเป็นการถูกต้อง นี่คืออันตรายของการเรียนวิชาธรรมกาย โปรดจำไว้เป็นตำราทีเดียว ข้าพเจ้าได้พบมาแล้ว ทุกวันนี้พวกเราความรู้เพี้ยนโดยไม่รู้ตัว ความรู้ของเราถูกมาร เอิบ-อาบ-ซึม-ซาบ-ปน-เป็น-สวม-ซ้อน-ร้อยไส้ โดยเราไม่รู้ตัว นี่คืออันตรายใหญ่หลวง จงจำไว้เป็นตำราตั้งแต่วันนี้ทีเดียว

๓. <u>งานสอนวิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้นได้ผลเป็นอัศจรรย์</u>

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของพวกเราทีเดียว ไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนในโลกของเรา สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ เราเคยเห็นคนเห็น *"ธรรม"* คือ เห็นดวงปฐมมรรคในท้อง แล้วก็เห็นกายธรรม (ธรรมกาย) ไม่กี่คน แทบจะนับจำนวนได้ ใครได้เห็นดังกล่าวนี้? เกิดค่านิยมขึ้นอย่างทันใด ใคร ๆ ก็ว่าเขามีบุญ เขามีบารมี เราพากเพียรฝึกแบบเอาชีวิตแลก ก็

ยังไม่เห็นอะไร? ข้าพเจ้าได้ศึกษาเล่าเรียนการเห็นธรรมมาด้วยตนเอง เพราะตัวเองก็ฝึกศึกษาเล่าเรียนอยู่แล้ว นี่คือการเรียนรู้ของข้าพเจ้า

ครั้นข้าพเจ้ารับราชการมีตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอในต่างจังหวัด ปรากฏว่าพระสงฆ์เชิญข้าพเจ้าไปสอนตามจังหวัดต่าง ๆ เป็นเวลาติดต่อกันมาไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปี ได้นำประสบการณ์และเทคนิคการสอนประมวลกันเข้า มาเขียนตำราการสอนวิชาธรรมกายเบื้องต้น ***ให้ชื่อตำราว่า "วิธีสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย" (คู่มือวิปัสสนาจารย์) ใครนำวิธีการที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ไปสอน? ปรากฏว่าได้ผลมากที่สุด*** ข้าพเจ้านำความรู้นี้มาถ่ายทอดแก่ผู้สมัครเป็นวิทยากร ปรากฏว่าวิทยากรนำวิธีการและความรู้ไปใช้ นักเรียนสามารถเห็นธรรมได้ทั้งชั้น หากเป็นสามเณรภาคฤดูร้อน ก็สามารถเห็นธรรมยกรุ่นในเวลาไม่นาน ดังนั้น นักเรียน นักศึกษา และสามเณรฤดูร้อน สามารถเห็นธรรมได้เต็มร้อยในเวลาไม่นานเลย แต่ว่าครูอาจารย์ของโรงเรียนจะต้องมาช่วยวิทยากรในเรื่องการปกครองเด็ก มาช่วยจัดแถว มาช่วยกำกับ มาช่วยดูแลให้เป็นระเบียบ มอบให้วิทยากรสอนเพียงอย่างเดียว การฝึกจะประสบผลอย่างน่าปลื้มใจ ครูอาจารย์มาคอยสังเกตการณ์ มาคอยชมการสอน เหตุที่ให้ครูอาจารย์มาคอยช่วยปกครอง เพราะวิทยากรเป็นเพียงวิทยากรพิเศษ ไม่ใช่ครูอาจารย์ที่แท้ของเขา เด็กจะไม่เกรงใจ การจัดแถวและการสอนกว่าจะเริ่มได้ ดูว่าจะเสียเวลามาก หากครูอาจารย์มาจัดปกครองเสียเอง มาจัดการเอง วิทยากรเพียงแต่ทำหน้าที่สอน จะช่วยให้การฝึกเกิดประสิทธิภาพสูง

การที่นักเรียนเห็นธรรมยกชั้นเรียนก็ดี การที่สามเณรฤดูร้อนเห็นธรรมแบบยกรุ่นก็ดี เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก จึงว่าเป็นความอัศจรรย์ เพราะยังไม่เคยมีใครทำความอัศจรรย์เช่นนี้เกิดขึ้นได้ หากโรงเรียนให้โอกาสวิทยากรสอนได้ทั้งโรงเรียน โดยที่ครูอาจารย์ช่วยเป็นอุปการะในเรื่องการปกครองเด็กด้วย ช่วยทำหน้าที่ปกครอง และให้ โอกาสแก่วิทยากรสอนได้เรียงลำดับชั้นเรียนไป รับรองว่า นักเรียนต้องเห็นธรรมทั้งโรงเรียน

โรงเรียนและสถานศึกษาควรทดลอง เพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไรเลย เราทำให้เป็นธรรมทานทั้งหมด สอนเสร็จแล้วพวกเราก็จากไป โรงเรียนใดเชิญ? วิทยากรของข้าพเจ้าก็ไปสอนให้ วิทยากรของข้าพเจ้าไม่มีประวัติเสียหาย ชื่อเสียงของข้าพเจ้าเป็นประกันในเรื่องความดี เวลานี้สังคมให้ความนิยมวิทยากรของข้าพเจ้ามาก เรียกร้องให้ไปสอนตามโรงเรียน แต่วิทยากรของข้าพเจ้ามีจำกัด ข้าพเจ้ากำลังฝึกวิทยากรอยู่ ขณะนี้ข้าพเจ้าก็ช่วยสังคมเท่าที่ข้าพเจ้ามีกำลัง เพราะวิทยากรนั้น เกิดจากอาสาสมัคร ใครมีบารมีธรรม? ก็เดินทางไปพบ

ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ฝึกวิชาให้เขา เขาผ่านการสอบจากข้าพเจ้าแล้ว เขาก็มาทำหน้าที่เป็นวิทยากร

เรื่องที่ข้าพเจ้าอยากกำชับแก่โรงเรียนและสถานศึกษา ก็คือ ***พยายามกำชับนักเรียนให้เห็นกายธรรมอยู่เนือง ๆ*** ผลที่เกิดแก่นักเรียนก็คือ เกิดสภาพใจใสขึ้นแล้ว ใจนั้นก็เกรงกลัวบาป มีความละอาย เกิดความรู้สึกชั่วดี ไม่แตะต้องอบายมุข ไม่นิยมยาเสพติด ไม่อาฆาตจองเวรกัน การที่ใจนักเรียนเป็นเช่นนั้น ก็เพราะกายธรรมที่เห็นนั้นให้การรักษา ในทำนองเดียวกัน ถ้าครูอาจารย์ไม่หมั่นสอนให้เด็กเห็นธรรมดังกล่าวเนือง ๆ แล้ว ส่งผลให้สภาพใจของเด็กขุ่นมัวทันที ความขุ่นมัวเป็นกิเลส มีอำนาจบังคับใจสัตว์โลกให้ทำกรรมชั่วต่าง ๆ

โปรดจำไว้ว่า สภาพใจที่สว่างใส จะเห็นดวงธรรมขาวใสในท้องของเรา ใจนึกเห็นเมื่อไร? ดวงธรรมในท้องของเราก็สว่างโชติ การเห็นดวงใสโดยใจสว่างโชติเช่นนี้ เป็นไปตามคำสอนของพระพุทธเจ้าข้อที่ ๓ ที่ว่า ***สจิตฺตปริโยทปนํ*** (แปลว่าการทำใจให้สว่างใส) ***ส่งผลให้ใจของเราเกิดคุณธรรมคือหิริโอตตัปปะ เกรงกลัวต่อบาปทันที*** ท่านที่เห็นกายธรรมแล้ว เมื่อนึกอยากเห็น ท่านก็เห็นกายธรรมในท้องของเราสว่างใส อารมณ์ทางใจก็แช่มชื่น รู้จักบาปบุญคุณโทษทันที อบายมุขหรือยาเสพติดใด ๆ ไม่สามารถเข้าใกล้บุคคลประเภทนี้ได้ เพราะกายธรรมของเราให้การรักษาเสียแล้ว แต่ถ้าครูอาจารย์ไม่หมั่นบอกวิชาให้เด็กฝึกดังที่คณะวิทยากรของข้าพเจ้ามาสอนให้ ดวงใสที่เด็กเคยเห็นก็จะมัวจะขุ่นและกายธรรมก็จะมัวจะขุ่น ส่งผลให้สภาพใจของเด็กไม่กลัวต่อบาปเสียแล้ว เพราะความขุ่นมัวเป็นกิเลส กิเลสบังคับใจไม่ให้เกรงกลัวอะไรทั้งนั้น ไม่กลัวบาปกรรม ฆ่าแกงก็ได้ ฟันแทงก็ได้ อบายมุขก็ไม่เว้น เกิดความนิยมตามอากาศทันที ยาเสพติดก็ได้ช่องมาหาเด็กของเราในจังหวะนี้ ดังนั้น ***ครูอาจารย์ต้องคอยเตือนเด็กวัยเรียนของเรา ให้ทำใจให้สว่างใสตามวิธีการของวิทยากรของข้าพเจ้าให้ได้ทุกวัน เป็นยุทธศาสตร์เดียวเท่านั้นที่จะช่วยเด็กของเราให้ห่างจากอบายมุขได้***

เป็นข้อเสียที่ครูอาจารย์ในบ้านเราไม่ศึกษาเล่าเรียนเรื่องการทำใจให้สว่างใสให้ชัดแจ้งว่าพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อย่างไร? มีวิธีฝึกอย่างไร? ข้าพเจ้าเรียนมาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพื่อให้ครูอาจารย์จะได้มียุทธศาสตร์ไว้แก้ปัญหาของเด็ก ทุกวันนี้ประเทศของเรามีปัญหาเรื่องเด็กวัยเรียนมากมาย ครูอาจารย์ไม่ทราบวิธีแก้ จะแก้โดยการสอนบรรยายแบบเข้าหูซ้ายออกหูขวาไม่ได้แล้ว ***จะต้องแก้โดยการพัฒนาใจเท่านั้น ต้องฝึกใจเท่านั้น ตามวิธีที่วิทยากรของข้าพเจ้าไปสอนนั้น ไม่มีศาสตร์อย่างอื่นช่วยได้เลย*** หากปล่อยให้เด็กของเราติดยาเสพติด เด็กเข้าอยู่ในสถานพินิจ ดังที่เราทราบนั้น อนาคตของชาติจะเป็นเช่นไร? เราต้องมาช่วยกันแก้

ตั้งแต่วันนี้ วิธีแก้ก็คือวิธีที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว และข้าพเจ้าก็กำลังทำอยู่ ขอให้ทุกท่านมาร่วมมือกับข้าพเจ้าเถิด วิทยากรของข้าพเจ้าให้บริการแก่โรงเรียนทั่วไปแล้ว หากมีวิทยากรมากกว่านี้ ก็จะรณรงค์ทั่วประเทศโดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนเลย นี่คืองานของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้ารับใช้สังคม

ประเด็นที่ข้าพเจ้าอยากปรารภให้ทราบ เพื่อให้เราเกิดข้อคิดก็คือ เวลานี้ครูอาจารย์และนักการศึกษาของเรา เรียนจบปริญญาโทปริญญาเอกมามากมายแล้ว แต่งานพัฒนานักเรียนเราทำไม่ได้ แปลว่าเราต้องขาดความรู้อะไร? ผลที่ตามมาก็คือเด็กของเราด้อยคุณธรรม เด็กติดยาเสพติด ดังที่กล่าวแล้วนั้น เกิดความเสียหายแก่บ้านเมือง ***ดังนั้น จึงควรเรียนความรู้การพัฒนาใจเพื่อนำไปแก้ปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองได้แล้ว*** ตำราทั้งปวง ข้าพเจ้าจัดทำให้ครบถ้วนแล้ว ผู้เป็นบัณฑิตทั้งปวงศึกษาเล่าเรียนได้แล้ว อย่าให้เด็กของเราเสียหายมากไปกว่านี้เลย เอาความรู้เหล่านี้ไปฝึกเพื่อพัฒนาใจของเด็กเราได้แล้ว

บัดนี้ ครูอาจารย์ของเราและนักการศึกษาของเรามีการศึกษาสูงมาก จบปริญญาโทและปริญญาเอกกันมาก แต่ความรู้ที่เราเรียนมานั้น ในที่สุดก็แก้ปัญหาอะไรให้แก่หน้าที่การงานของเราไม่ได้? เพราะอะไรหรือ? เพราะหน้าที่การงานของครูอาจารย์คือ การสร้างคุณธรรมให้เกิดแก่ใจ ปรากฏว่าเด็กของชาติไม่มีสภาพใจเป็นหิริโอตตัปปะ เด็กของเราติดยาเสพติด เด็กของเราประพฤติตนเสียหาย เด็กส่วนหนึ่งไปอยู่ในสถานกักกัน ที่เราเรียกว่า *"สถานพินิต"* ปัญหาจึงมีว่า เหตุใดเด็กของชาติเป็นเช่นนั้น? เราตอบว่าครูอาจารย์ไม่สอนให้เขาพัฒนาใจให้สว่างใสตามคำสอนของพระพุทธเจ้าข้อ ๓ ที่กล่าวว่า ***สจิตฺตปริโยทปนํ*** (แปลว่า การทำใจให้สว่างใส) ถามต่อไปว่า ครูอาจารย์เรียนจบปริญญาโทและปริญญาเอกกันทั้งนั้น เหตุใดความรู้แค่นี้จึงสอนนักเรียนไม่ได้? ครูอาจารย์ก็ตอบว่า ผมไม่ได้เรียนมาในทางนี้ จึงไม่มีความรู้ที่จะสอนเด็ก

นี่คือ คำตอบของครูอาจารย์ เรื่องก็จบแค่นี้ เพราะครูอาจารย์ไม่มีความรู้สอน เด็กของเราจึงมีปัญหาเช่นนี้

ก็เมื่อเด็กของบ้านเมืองมีปัญหาดังที่กล่าวนั้น บ้านเมืองของเราจะเป็นเช่นไรต่อไปในอนาคต? ใครจะตอบคำถามนี้ได้? ประชาชนคนไทยทั้งปวงต่างก็หนักใจในอนาคตของชาติด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครแสดงความคิดแก้ไข มองไปทางฝ่ายสงฆ์ ท่านก็เฉย เว้นแต่โรงเรียนใด? พานักเรียนเข้าวัด พระก็เทศน์สอนให้ฟัง เสร็จแล้วก็พาเด็กกลับโรงเรียน เด็กมีความประพฤติดี

ขึ้นหรือไม่? ยังไม่มีการวัดผล โรงเรียนใดพาเด็กเข้าวัดบ้าง? ไม่มีใครเอาใจใส่? ถามใครก็ไม่มีใครรู้เรื่องกันทั้งนั้น? ก็เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ บ้านเมืองของเราจึงเป็นเช่นนี้

หลับมาดูผลงานของข้าพเจ้าบ้าง ข้าพเจ้าตั้งวิทยากรขึ้นคณะหนึ่ง ไปสอนธรรมปฏิบัติตามแนววิชาธรรมกายที่กล่าวแล้ว ช่วยสังคมไทยเท่าที่ทำได้ เพราะทุกท่านที่มาสมัครเป็นวิทยากรล้วนแต่เป็นอาสาสมัครทั้งนั้น ไม่ได้หวังอะไรตอบแทน สอนเสร็จแล้วก็ลากลับ หน้าที่อันหนักอยู่ที่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าต้องสอนและฝึกวิชาให้เขา ต่อเมื่อเขาสอบได้ เขาจึงมาทำหน้าที่วิทยากรให้แก่สังคมได้ หากข้าพเจ้ามีวิทยากรจำนวนมากพอ ข้าพเจ้าจะส่งไปสอนให้ทั่วประเทศไทยกันทีเดียว แต่ขณะนี้จำนวนวิทยากรยังไม่มาก จึงได้งานเพียงบางจุดเท่านั้น

ดังนั้น ครูอาจารย์และนักการศึกษาต้องเปลี่ยนวิธีสอนใหม่ เปลี่ยนความคิดใหม่ หันมาสนใจความรู้ของพระบรมศาสดาในข้อ ๓ ที่กล่าวว่า ***สจิตฺปริโยทปนํ*** ซึ่งแปลว่า ทำใจให้สว่างใสนั้น มีเนื้อหาสาระอย่างไร? มีการฝึกอย่างไร? คุณประโยชน์แห่งการเรียนรู้มีอย่างไร?ท่านควรศึกษาและเรียนรู้เพื่อนำมาฝึกเด็กในโรงเรียนของท่าน จะมาตั้งข้อสังเกตการสอนของวิทยากรที่มาสอนโนโรงเรียนแค่นั้นไม่เพียงพอ จะต้องลงมือศึกษาเล่าเรียนเอง ตำราทุกหลักสูตรข้าพเจ้ามีให้ครบถ้วนทุกหลักสูตรแล้ว ครูอาจารย์ไม่เรียนกันเอง เราจึงไม่มีความรู้มาสอนเด็กของเรา เด็กของเราก็เสียหายไปมากแล้ว ท่านคอยพึ่งแต่คณะของข้าพเจ้าอย่างเดียวไม่พอ เพราะข้าพเจ้าไม่มีกำลังอะไร ทำให้เป็นวิทยาทานเพื่อให้ดูเป็นตัวอย่างเท่านั้น ครูอาจารย์ต้องศึกษาเล่าเรียนเอง ตำราที่ใช้ศึกษาค้นคว้าข้าพเจ้ามีให้ครบถ้วนแล้ว และเวลานี้ตำราดังกล่าวแปลเป็นภาษาได้ ๒ ภาษาแล้ว คือภาษาอังกฤษและภาษาพม่า ส่วนการแปลเป็นภาษาอื่นต้องรอโอกาสต่อไป

ข้อควรคิดเกี่ยวกับหอไตร มีอย่างไร? จงอธิบาย

หากเราไปวัดปากน้ำ เราจะเห็น *"หอไตร"* ตั้งอยู่กลางน้ำ เราก็แปลกใจว่าเหตุใด *"หอไตร"* จะต้องเอาน้ำมารองรับหอไตร? เหมือนกับที่เราเอาภาชนะใส่กับข้าวแล้วก็เอาไป *"หล่อน้ำ"* การหล่อน้ำของเรามีวัตถุประสงค์ป้องกันไม่ให้มดมาขึ้นกับข้าว เหตุใดการสร้างอาคารเก็บพระไตรปิฎกจึงทำเหมือนกับเราเอากับข้าวมาหล่อน้ำ?

นี่คือการสังเกตของเรา

คำว่า *"หอไตร"* เป็นคำย่อ คำเต็มคือ หอพระไตรปิฎก คำว่า *"หอ"* เป็นคำที่ใช้ในทางสงฆ์ เช่นคำว่า *"หอฉัน"* แปลว่า สถานที่ฉันอาหารของพระสงฆ์ หอระฆังคือสถานที่แขวนระฆังของวัด เก็บระฆังไว้ตรงนั้น หากเราให้สัญญาณแก่พระสงฆ์ในเรื่องใดที่เรานัดหมาย? เราก็ขึ้นไปหอระฆังเพื่อตีระฆังเป็นการให้สัญญาณ ดังนั้น คำว่า *"หอ"* จึงมีความหมายว่า เป็นเรือนหรือตัวอาคารที่เราสร้างขึ้น เช่น หอกลอง ก็คือหอที่แขวนกลองของวัด นั่นเอง

ครั้นเรามีโอกาสไปเที่ยววัดสำคัญ เราจะพบหอไตรในรูปแบบเดียวกัน คืออยู่กลางน้ำเสมอ ไม่ทราบว่าเขาขุดคลองเล็กให้เกิดเป็นรูปสระได้อย่างไร? สระนี้น้ำไม่แห้ง มีน้ำตลอดปี นี่คือความเพียรพยายามของคนโบราณที่สามารถทำได้ จนเราได้เห็นหอไตรตามวัดในทุกวันนี้

ประเด็นสำคัญ ก็คือ เหตุใดจึงเอาน้ำไปหล่อหอไตร? ***คำตอบก็คือป้องกันปลวกไม่ให้ไปกัดกินพระไตรปิฎก*** เพราะแต่เดิมพระไตปิฎกเป็นใบลาน ในปัจจุบันเป็นหนังสือปกแข็ง

นี่คือ การให้ความสำคัญต่อพระไตรปิฎก อันเป็นตำราที่เราชาวพุทธเล่าเรียนกันมานานแสนนาน คราวนี้เรามาสรุปย่อพระไตรปิฎกกันก่อน พระไตรปิฎกคือ สุตตันตปิฎก วินัยปิฎก และอภิธรรมปิฎก เราเรียนไปก็เพื่อนำคำสอนที่ปรากฏในพระไตรปิฎกมาประพฤติปฏิบัติ ถามว่าปฏิบัติเพื่ออะไร? ตอบว่าปฏิบัติเพื่อให้เกิดความเจริญแก่ตน ความเจริญอันเป็นเป้าหมายสุดท้ายคืออะไร? ตอบว่า เป้าหมายสุดท้ายคือมรรคผลนิพพาน

การจะได้มรรคผลนิพพานนั้น เราจะต้องปฏิบัติทางใจเพื่อให้หมดกิเลส แต่กิเลสมีกองทัพมากมาย ***การสู้กับกองทัพกิเลสนั้น ภาษาวิชาธรรมกายท่านใช้ว่า ละสังโยชน์หรือสัญโญชน์ โดยกายธรรมเป็นผู้กำจัด*** โปรดค้นคว้ารายละเอียดได้ในตำราปราบมารภาค ๑

ดังนั้น การไม่เป็นธรรมกาย เราจึงหมดหวังเรื่องมรรคผลนิพพาน เพราะวิชาธรรมกายเป็นหัวใจของพระไตรปิฎก เป็นความรู้สรุปรวบยอดของพระไตรปิฎก

เพราะวิชาธรรมกายมีความสำคัญสุดยอด จึงควรมีตำราวิชาธรรมกายรวมไว้ที่ "หอไตร" ด้วย วัดใดที่ยังไม่มี? ก็ต้องจัดหาให้มี หอสมุดโรงเรียนและวิทยาลัยใด? ต้องจัดให้มีครอบทุกหลักสูตร ให้เราสร้างค่านิยมให้คนของเราได้อ่านได้ตั้งแต่เธออายุยังน้อย เป็นนิสัยเป็นปัจจัยติดตัวเธอไปในภพเบื้องหน้า

ข้อเสียของการเก็บพระไตรปิฎกคืออะไร? ทางวัดเก็บไว้ให้เก่าเก็บ ใส่ตู้กุญแจ ยากต่อการหยิบอ่าน ต้องรณรงค์โฆษณาให้มีการอ่าน มีการให้รางวัล มีการให้ประกาศนียบัตร จัดให้มีการสอบ สุดแต่ทางวัดและทางโรงเรียนจะคิดอ่าน การเอาพระไตรปิฎกไปเก็บไว้ในตู้เฉย ๆ หาประโยชน์อะไรไม่ได้ ญาติโยมเสียเงินเสียทองซื้อถวาย ลงทุนสร้างหอไตรให้ นับว่าลงทุนสูง แต่การใช้ประโยชน์ไม่ได้ผลคุ้มค่า นี่คือ ความเข้าใจของวัด ไม่จัดให้มีการเรียนการอ่าน แล้วจะเกิดประโยชน์ตรงไหน?

วิธีบนต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู
มีสมาชิกถามไปมากว่าจะมีวิธีบนอย่างไร?

มีสมาชิกหลายท่านส่งเงินแก้บนไปให้ข้าพเจ้า บอกว่าเกิดความทุกข์ร้อนขึ้นแก่ชีวิต จึงอธิฐานใจจุดธูป อธิษฐานใจถึง *"องค์ต้นปราบ"* ขอให้ช่วย หากเหตุร้ายยุติแล้ว จะถวายเงินต่อพระองค์เป็นเงินเท่าไรก็บรรยายไป ปรากฏว่า มีหลายท่านส่งเงินไปให้ข้าพเจ้า เรื่องที่บนมีหลายเรื่อง เช่น เจ็บป่วย ขายที่ดิน เลื่อนตำแหน่ง และอื่น ๆ

การเอ่ยนามจะเอ่ยแต่ *"องค์ต้นปราบ"* เพียงอย่างเดียวหรืออย่างไร? จะเอ่ยอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น จะเอ่ยให้ครบ *"ทั้งคณะ"* ก็ได้ หรือจะเอ่ยนาม *"องค์ต้นปราบ"* ผู้เป็นจอมทัพองค์เดียวก็ได้ เพราะเวลาท่านมาช่วย ท่านมาเป็นคณะทีเดียว ยกพลมาเป็นกองทัพ

งานสร้างบารมีที่ข้าพเจ้าทำทุกวันนี้ ทำในนามของ *"ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู"* รวม ๓ งาน คืองานอะไรบ้าง?

งานสำคัญ ๓ งาน ทำในนามของ *"ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู"* มีดังนี้

๑. งานปราบมาร เขียนตำราปราบมารไปแล้วคือ ปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕

๒. งานเขียนตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร เขียนแล้วทุกหลักสูตร ครบถ้วนกระบวนความ มีทุกเล่มทุกรส โปรดหาความบันเทิงใจได้ในทุกเล่ม

๓. งานสร้างวิทยากรสอนวิชาธรรมกายทั่วประเทศกำลังทำอยู่ ขณะนี้มีวิทยากรมากพอ สร้างความอัศจรรย์ให้เกิดขึ้นแก่โรงเรียนและวิทยาลัยมากแล้ว ได้รับความนิยมทั่วประเทศ ***ไม่มีใครที่ไหนรังเกียจวิทยากรของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าควบคุม ไม่ยุ่งเรื่องการเงิน*** สอนเสร็จก็กลับ ไปสอนโรงเรียนอื่นต่อไป วิทยากรของข้าพเจ้าเป็นวิทยากรสมัครเล่น ท่านทั้งปวงที่เดินทางไปพบข้าพเจ้า มีความประสงค์จะสร้างบารมี ข้าพเจ้าก็สอนให้ทันที ทำได้ตามหลักสูตรที่ข้าพเจ้าสอบแล้ว ท่านก็เดินทางไปสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ ครั้นถึงวันอาทิตย์ปลายเดือน อันเป็นวันนัดหมาย ทุกวิทยากรทั่วประเทศ ต่างเดินทางไปประชุมที่จังหวัดจันทบุรี ข้าพเจ้านัดพบที่ร้านอาหาร เนื่องจากบ้านส่วนตัวแคบไปไม่พอรับคณะนักบุญ พบข้าพเจ้าที่ร้านอาหาร ทุกจังหวัดทุกวิทยากรต้องรายงานผลการสอนต่อที่ประชุมให้พวกเรารับทราบ มีปัญหาใดก็ถามข้าพเจ้าได้ สาธิตการสอนให้ดู คำถามต่าง ๆ ที่ถามข้าพเจ้า บันทึกเป็นหนังสือชื่อว่า *"ปุจฉาวิสัชนา-วิชาธรรมกาย"* ตำราเล่มนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะการตอบคำถามทุกแง่ทุกมุมของวิชาธรรมกาย ยากที่ใครจะตอบได้! บัดนี้รวมคำถามและคำตอบได้หลายร้อยข้อ ต่อไปในภาคหน้าจะกี่พันข้อ? ยังไม่ทราบ ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นความรู้สำคัญ ที่ทุกคนต้องรู้ต้องทราบทั้งนั้น งานที่ทำในวันประชุมนี้มีอะไรบ้าง?

(๑.) วิทยากรรายงานผลงานต่อที่ประชุม

(๒.) สาธิตการสอนรูปแบบต่าง ๆ ให้ดู

(๓.) ก่อนรับประทานอาหารกลางวัน เข้าวิชาบูชาข้าวพระกันก่อน ทำวิชาบูชาข้าวพระเสร็จแล้วจึงรับประทานอาหารกลางวันพร้อมกัน (ข้าพเจ้าขอห้ามไม่ให้ท่านผู้อื่นทำวิชาบูชาข้าวพระ เหตุผลนั้น ข้าพเจ้าเคยชี้แจงแล้วในปราบมารเล่มก่อน ๆ)

(๔.) เวลาบ่าย ต้องทำวิชาชั้นสูง เข้านิพพาน คำนวณดวงบารมีตามผลงานที่วิทยากรไปสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ นั้น เวลา ๑๕.๐๐ น. จึงแยกย้ายกันกลับ อย่าลืมว่าเวลา ๑๐.๐๐ น. ต้องพร้อมกันที่ร้านอาหาร เมื่อพร้อมกันแล้ว จึงเริ่มงานทันที

สมาชิก คือวิทยากรทุกท่าน ต้องผ่านการสอบทั้งหมด สอบได้ตามหลักสูตรจึงจะเป็นวิทยากรได้ พวกเราต่างให้ความตื่นเต้นตกใจ เหตุใดนักเรียนเห็นธรรมกันแบบอัศจรรย์? ข้าพเจ้าก็บอกว่า การสอนต้องมีวิธีและมีเทคนิคที่ถูกต้อง การฝึกจึงจะประสบความสำเร็จ ดังนั้น

การสอนของข้าพเจ้าจึงต้องสอนทุกเดือน ใครไม่ทำตามแบบอย่างที่ข้าพเจ้าสอน? การสอนของเขาจะไม่ได้ผล เมื่อท่านทั้งหลายได้มาสัมผัสจริง ได้มาทดลองด้วยตนเอง ต่างให้ความนับถือในข้าพเจ้าทุกคน เพราะเราเป็นฆราวาสด้วยกัน มีกิเลสเหมือน ๆ กัน ได้เห็นของจริง ว่าของจริงคืออะไร? ข้าพเจ้าเกิดความสบายใจ หากข้าพเจ้าเป็นพระสงฆ์จะทำให้ไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดง เพราะต้องระวังวินัยสงฆ์ จะทำให้เราไม่กล้าทำอะไร? เมื่อไม่กล้าทำอะไร? ส่งผลให้การสอนเกิดความไม่กระจ่างชัด ความรู้ที่เราได้รับก็ไม่กระจ่างชัดไปด้วย

สมาชิกที่เดินทางไปพบข้าพเจ้านั้น ถามแล้ว ได้ความว่าอ่านตำราของข้าพเจ้าแล้วเกิดความประทับใจ จึงเดินทางไปพบผู้เขียน ครั้นพบข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ให้เป็นวิทยากรทุกคน ส่วนใหญ่พวกเราเรียนวิชาธรรมกายมาจากที่อื่นแล้วทั้งนั้น เรียนกันมานาน ๆ เสียด้วย ***ครั้นมาพบวิธีสอนที่ทำให้นักเรียนเป็นธรรมกายได้ง่าย ๆ ท่านก็บากบั่นสอนเพื่อกอบโกยเอาบารมี ทุกท่านปลื้มใจไม่คิดว่าตัวเองจะมีความสามารถปานนี้*** ข้าพเจ้าปลุกปั้นให้เก่งได้ทุก ๆ คน เพราะการพบข้าพเจ้านั้นถือเป็นด่านสุดท้ายของชีวิตแล้ว ดังนั้น จึงขอให้พวกเราไปพบข้าพเจ้ามาก ๆ เถิด เพื่อเราจะได้สอนโรงเรียนและวิทยาลัยได้ทั่วประเทศกันเสียที เวลานี้วิทยากรของข้าพเจ้ามีไม่พอแก่ความต้องการของโรงเรียนและวิทยาลัย

นี่คือ งาน ๓ งานที่ *"ต้นปราบ ตรีภพ และหยกชมพู"* รับผิดชอบอยู่ งานนี้ยังทำต่อไปไม่หยุดยั้ง ท่านใดจะร่วมสร้างบารมีกับพระองค์ ก็ควรรีบตั้งแต่วันนี้

วิชาธรรมกายแปลเป็นภาษาต่างประเทศ แล้ว ๒ ภาษา คือภาษาอังกฤษกับภาษาพม่า

๑. วิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้น วิชา ๑๘ กาย ถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษโดยนายแพทย์นิพนธ์ หลงประดิษฐ์ (โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า ต.แม่กลอง อ.เมือง จ.สมุทรสงคราม ๗๕๐๐๐)

๒. วิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้น เล่ม *"ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย"* ถ่ายทอดเป็นภาษาพม่า โดยนายจักรชัย ธีรสุขพิมล (คนไทยมีภรรยาเป็นชาวพม่า มีอาชีพอยู่ในเมืองพม่า)

มีความตั้งใจจะถ่ายทอดเป็นภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น รอคอยผู้เป็นเจ้าของบุญผู้นั้น หากถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศได้มาก การเผยแพร่ในต่างแดนจะทำได้ผลยิ่งขึ้น

การระลึกถึง "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" จะทำอย่างไร

เราทราบเรื่องราวที่นำมากล่าวแล้วคือ ***"ต้นปราบ ตรีภพ ยกชมพู" เป็นผู้ปกครองใหญ่*** ตามที่ธาตุธรรมผู้ใหญ่ในอายตนะนิพพาน เป็นผู้มอบหมายแต่งตั้งหน้าที่ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ นั้น หมายความว่า ทั้งนิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) และนิพพานกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน) ได้สถาปนาพระองค์ให้ทำหน้าที่ปกครองอายตนะนิพพานทั้งหมด คือเป็นผู้ปกครองใหญ่ และให้ปกครองอรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษยโลกด้วย คือให้เป็นผู้ปกครองย่อยด้วย

ดังนั้น ทั้ง *"ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู"* มีหน้าที่ปกครองทั้งหมด พวกเราคือมนุษย์ทั้งโลกอยู่ในปกครองของพระองค์ด้วย แต่พวกเราไม่รู้ ท่านที่รู้คือท่านที่อ่านตำราของข้าพเจ้าเท่านั้น นอกนั้นไม่มีใครรู้?

หน้าที่ของเราคืออย่างไร? ตอบว่า ***ต้องเคารพท่าน บูชาท่าน ระลึกถึงท่าน กราบไหว้ท่าน*** หากเราไม่ทำตามที่ข้าพเจ้ากล่าว ถามว่าอะไรจะเกิดขึ้นแก่เรา? มารเขาได้ช่องทันที ***มารเขาจะรังแกเรา เพราะมารเขาถือว่า เราไม่มีผู้ปกครอง*** อะไรที่มารจะทำให้เราทุกข์ร้อนได้ มารเขาทำทั้งนั้น จงดูตัวอย่างในโลกเราได้ คนที่ไม่มีผู้ใหญ่คุ้มกัน ทำอะไรก็ไม่ดีทั้งนั้น มีแต่คนกลั่นแกล้งเรา แม้ทำราชการก็ไม่ได้ดี มีแต่จะถูกเขาสั่งย้ายเป็นว่าเล่น หากใครที่เขามีผู้ใหญ่นายโตคุ้มกัน? เราจะเห็นเขาอยู่อย่างสบาย ไม่มีนักเลงมารังควาญ หากทำราชการก็ได้เลื่อนตำแหน่ง นี่คือการเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดความเข้าใจ มนุษย์เรานี้หากไม่มีลูกพี่คุ้มกัน มักไม่มีความสุข

แต่ *"ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู"* ไม่ใช่รับผิดชอบมนุษย์ในโลกเท่านั้น แม้ทิพย์ พรหม อรูปพรหม ก็ยังต้องกราบไหว้บูชาพระองค์เช่นเดียวกับเรา ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังต้องไปรับผิดชอบในอายตนะนิพพานทั้งหมดด้วย ทั้งนิพพานเป็น (สอุปาทิเสสนิพพาน) และนิพพานกายธรรม (อนุปาทิเสสนิพพาน)

สรุปแล้ว ความรับผิดชอบของ "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" มีอำนาจปกครองแบบครองจักรวาลทีเดียว พวกเราคงอ่านเรื่องราวแล้ว ข้าพเจ้าได้ถามพระองค์ว่า พระองค์ได้รับอำนาจปกครองแบบรวบยอดอย่างนี้ พระองค์ดีพระทัยหรือไม่? พระองค์ยิ้มไม่ออก ทรงกล่าวว่า ***"เป็นภาระหนักมาก เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้"*** ธาตุธรรมผู้ใหญ่ท่านมอบอำนาจให้แล้ว พระองค์ปฏิเสธไม่ได้ เพราะปราบมารมากับมือ จะไม่ทำต่อได้อย่างไร?

นี่คือ ความรับผิดชอบของ *"ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู"* เราเห็นใจพระองค์ ที่ต้องรับหน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้

หลายท่านมีวาสนาในการสร้างบารมี ส่งเงินไปถวาย "ต้นปราบ" ในโอกาสต่าง ๆ เป็นการสร้างบารมีร่วมกับพระองค์

เป็นการสร้างความผูกพันระหว่างเรากับพระองค์ เป็นการบังคับที่ให้พระองค์นึกถึงเราเสมอไป เท่าที่สังเกตดู จะพบว่า มีการส่งเงินไปถวาย *"ต้นปราบ"* ๔ รูปแบบ ดังนี้

(1.) ส่งเงินไปบูชาเป็นรายเดือน

(๒.) ส่งเงินไปในโอกาสวันนักขัตฤกษ์ เช่น วันเกิด ทำบุญที่มีอายุครบโอกาสต่าง ๆ ในโอกาสที่โชดดีมีลาภ ในโอกาสที่ชะตาชีวิตไม่ค่อยดี ถือว่าเป็นการสะเดาะเคราะห์ ในโอกาสที่หายโรค หายภัย ในโอกาสที่ได้เลื่อนตำแหน่ง เป็นต้น

(๓.) ส่งเงินไปตามงวด ไม่ใช่เป็นการส่งรายเดือน ไม่ทราบว่าท่านผู้นั้นมีกติกาอะไรของท่าน

(๔.) ส่งเงินไปเป็นการแก้บน

ทุกท่านที่ส่งเงินไป ข้าพเจ้าจะตอบรับให้ทราบเสมอ การที่ท่านร่วมสร้างบารมีกับ *"ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู"* นั้น เป็นเหตุผลที่ถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอ ***หากไม่มี "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" เสียอย่างเดียว งานปราบมารที่ธาตุธรรมกำกับให้ข้าพเจ้าทำนั้น ข้าพเจ้าจะทำได้อย่างไร?*** ข้าพเจ้าจะมีน้ำยาอะไร? เป็นเพราะในอดีตชาติได้ร่วมสร้าง

บารมีไว้กับพระองค์ ในชาตินี้ธาตุธรรมท่านให้ข้าพเจ้าปราบมาร พระองค์จำเป็นต้องกระโดดลงมาช่วยข้าพเจ้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ท่านทั้งหลายส่งเงินไปร่วมสร้างบารมีกับพระองค์ จึงเป็นความคิดที่ฉลาดมาก แต่ว่าจะมีผู้โชคดีสักกี่คนที่จะมีโอกาส? เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับโชควาสนาของแต่ละบุคคล

นับเป็นโอกาสดี ที่เราเกิดมาได้พบ *"จักรพรรดิภาคปราบ"* ที่ท่านเสด็จจากนิพพานลงมาอยู่ในมนุษยโลกเพื่อมาทำวิชาปราบมาร เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคยมีมาในอดีตกาล เราก็ได้มาพบเห็นในชาตินี้ เราได้มาพบ *"ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู"* ควรอย่างยิ่งที่เราจะได้ร่วมสร้างบารมีกับพระองค์ ใครบ้างที่จะได้มีวาสนาบารมีร่วมสร้างบารมีกับพระองค์? โอกาสดีและโชคดีมาถึงเราแล้ว ขอให้ทุกท่านจงโชคดีเถิด

ชาตินี้เราโชคดีที่ได้เกิดมาพบ "ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู" เราควรทำอะไรกับพระองค์ให้จงได้

พระองค์ได้มรรคผลนิพพานแล้ว แต่เรายังต้องเวียนเกิดเวียนตาย อีกกี่ชาติกี่ภพ? เราก็ไม่ทราบ เพราะเราจะต้องลงมาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม จนกว่าดวงบารมีของเราจะเข้าเกณฑ์ได้มรรคผลทั้งตัวเรา ลูกเมีย ญาติพี่น้องทุกคน เพื่อนฝูง พวกพ้อง รวมทั้งเพื่อนมนุษย์ทั้งโลก หากเราได้สร้างบารมีร่วมกับพระองค์ไว้ เป็นการร่วมบุญกับผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ก็ต้องระลึกถึงเรา แม้เราจะเวียนเกิดเวียนตายอยู่ในโลก พระองค์ก็ต้องติดตามดูแลเรา เราไม่รู้เรื่อง เพราะเรายังไม่มีความรู้ที่จะทำวิชาระลึกชาติได้ แต่เราจะผ่านเหตุร้ายทั้งปวงไปได้ โดยที่เราไม่ทราบว่าเรารอดมาได้อย่างไร? เรื่องนี้เกิดแก่ข้าพเจ้าแล้ว เพราะอย่างนี้เอง ***ข้าพเจ้าจึงบอกแก่พวกเราไว้ว่า อย่าลืมบูชาองค์ต้นปราบ ตรีภพ หยกชมพู เป็นอันขาด บอกลูกบอกหลานไว้ทีเดียว***

ขอให้กลับไปอ่านหนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕ ท่านจะทราบเรื่องราวทั้งหมด ว่างานปราบมารที่ผ่านมาได้ ก็เพราะ *"ต้นปราบ"* เป็นแม่ทัพ ส่วน *"ตรีภพและหยกชมพู"* เป็นกระบี่ซ้ายขวา ผลงานปราบมารมีอย่างไร? ขอให้ท่านอ่านหนังสือปราบมารให้จบทั้ง ๕ ภาค แล้วจะเข้าใจอะไรทั้งหมด

ในส่วนที่เกี่ยวกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีประวัติ *"จะตายรายวัน"* ตั้งแต่เกิดเป็นทารกน้อย เกิดพลัดตกน้ำแต่ไม่จมน้ำ พอโตขึ้นเป็นเด็กเล็ก ยังวิ่งแก้ผ้าอยู่ ต้องไปช่วยพ่อแม่ทำนา หน้าที่ของข้าพเจ้าตอนนั้นคือ *"เลี้ยงควาย"* เพราะยังเล็กอยู่ ยังไถนาไม่ได้ เกี่ยวข้าวไม่ได้ ก็ต้องอยู่หน้าที่เลี้ยงควาย ต้องเอาควายไปเลี้ยง แต่ด้วยตัวเล็กมาก บังคับควายไม่อยู่ มันเข้าไปกินข้าวในนาของเขา เจ้าของนา เขาก็ตีข้าพเจ้า มีอยู่คราวหนึ่งเอาควายไปลงน้ำในคลอง มันเจอคู่ต่อสู้ของมัน มันขวิดกัน ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าหลุดออกจากรัศมีการต่อสู้ของมันได้อย่างไร? น้ำก็ลึก ข้าพเจ้ากำลังทำความสะอาดให้มัน คู่ต่อสู้ของมันมาจากไหน? เราไม่ทันเห็น มันก็จะต่อสู้กัน น้ำราวหน้าอก ข้าพเจ้าพยายามเอาตัวออกมาจากรัศมีการต่อสู้ของมัน เพราะเวลามันขวิดมันจะหมุนตัว หากเราออกจากรัศมีนั้นไม่ได้ มันก็เหยียบเราตายทันที น้ำลึกราวหน้าอก ไม่รู้ว่าข้าพเจ้าหลุดออกมาได้อย่างไร? เป็นเรื่องอัศจรรย์ใจหายใจคว่ำ ก็ไอ้ตัวนี้อีกคราวหนึ่ง มันจะเอาข้าพเจ้าตายให้ได้ มันกำลังกินหญ้า เราก็จูงมันไป พอมันเจอหญ้าเขียว ข้าพเจ้าก็ให้มันกินตรงนั้น แต่เพราะว่ามันอ้วนกำลังเปลี่ยว ข้าพเจ้าก็ลูบตัวมันด้วยความเอ็นดู เพียงเท่านั้นเอง มันแว้งมาตรงที่ข้าพเจ้าลูบตัวมัน ตัวข้าพเจ้าอยู่ที่หัวของมัน ปลายเขาของมันไม่ถูกตัวข้าพเจ้า ถ้าปลายเขาของมันถูกตัวเรา เราเป็นเด็กเล็กก็ทะลุ ตัวเราจะไปติดอยู่ที่เขาของมัน มันคงสลัด ตัวเราก็ตายสถานเดียว ข้าพเจ้ามีอาการจุกอยู่ครู่หนึ่ง โกรธมันมาก เลี้ยงมันมาด้วยความเอ็นดู แต่มันขวิดเรา ตัวนี้ชื่อไอ้หมอน คราวที่ขวิดกับคู่ต่อสู้ของมันในแม่น้ำ ก็ไอ้หมอนตัวนี้

รวมความว่า ไอ้หมอนตัวนี้ จะทำให้ข้าพเจ้าตายถึง ๒ ครั้ง ตามที่เล่ามานั้น เป็นตอนที่ข้าพเจ้าอยู่วัยเด็กเล็ก ยังวิ่งแก้ผ้าอยู่ จนวันนี้ข้าพเจ้าไม่คิดจะตรวจติดตามไอ้หมอนว่ามันไปเกิดเป็นอะไรแล้ว? แต่ตัวอื่นข้าพเจ้าตรวจให้หมดแล้ว แถมยังให้บุญด้วย ถือว่าเขาเกิดมาช่วยเรา

ตัวที่ข้าพเจ้ารักมันมาก ชื่อไอ้หนุ่มกับไอ้ท่อก ไอ้หนุ่มเขาสั้น ไอ้ท่อกเขากาง เป็นรุ่นก่อนไอ้หมอน เมื่อจบรุ่นไอ้หนุ่มไอ้ท่อกแล้ว จึงจะมาถึงรุ่นไอ้หมอน เรื่องมีอยู่ว่า เราเอาไอ้หนุ่มกับไอ้ท่อกไปลงน้ำในลำคลอง ต้องให้มันนอนน้ำแล้วเราก็ทำความสะอาดให้มัน อันเป็นเรื่องสำคัญของการเลี้ยงควาย พอมันขึ้นจากแม่น้ำแล้ว มันเกิดร่าเริงขึ้นมา มันออกวิ่งตามแบบฉบับของมัน ข้าพเจ้าดึงเชือกบังคับไม่อยู่ จึงตกจากหลังควาย แล้วมันก็วิ่งเรื่อยไป ส่วนข้าพเจ้าก็นอนบิดตัวอยู่ตรงนั้น แผ่นดินหมุน หายใจไม่ค่อยทัน เพราะมันจุก ไม่รู้ว่าเอาส่วนไหนกระทบพื้น นั่งเจ็บปวดอยู่คนเดียวพักใหญ่ พออาการแผ่นดินหมุนหมดไป จำได้ว่าข้าพเจ้าร้องไห้ เพราะกลัวควายหาย ออกเดินตามควาย เดินร้องไห้ไปตามทาง พบผู้ใหญ่คนหนึ่ง เขาถามว่าหนูร้องไห้ทำไม? ข้าพเจ้าตอบว่า ตามควายไม่พบ เขาก็บอกเห็นควาย ๒ ตัว มันวิ่งไปทางโน้น

ให้หนูไปตามทางโน้น ข้าพเจ้าเปลี่ยนเส้นทางใหม่ จึงมองเห็นไอ้หนุ่มกับไอ้ท่อกแต่ไกล ว่ามันอยู่ตรงไหน? อาการมึนงงทางร่างกายทุเลาลงแล้ว ข้าพเจ้าก็วิ่งบ้างเดินบ้าง เพื่อรีบไปให้ถึงควาย เมื่อถึงควายแล้ว เราก็ขี่มันกลับบ้าน

ตกควายคราวนี้ ถึงอย่างไรก็ไม่ตาย! เพียงแต่จุกเท่านั้น เพียงแต่แผ่นดินหมุนเท่านั้น เพราะร่างกายพลัดตกหกล้มอย่างนี้ ร่างกายของข้าพเจ้าจึงไม่โต

สรุปตรงนี้ก่อน ตอนเป็นทารกน้อย ตกน้ำ ๑ ครั้ง พี่สาวเล่าว่า ตกน้ำในตอนน้ำท่วม แม่ลงไปช่วยไม่ได้ เพราะท้องแก่ ก้มไม่ได้ ได้แต่ตะโกนเรียกเพื่อนบ้านให้มาช่วย พี่สาวเล่าว่า ตกน้ำ แต่ตัวลอยน้ำ ไม่จมน้ำ พี่สาวยังเล่าอีกว่า พี่สาวเป็นคนพาข้าพเจ้าไปตามบ้านใกล้เรือนเคียง ใครก้างติดคอ? ก็เอาขาของข้าพเจ้าไปเขี่ยที่คอ แล้วก้างปลาก็หลุดไป ดังนั้น วันหนึ่งก็ต้องไปกับพี่สาว ไปเขี่ยก้างปลาติดคอ วิธีทำก็ไม่ยาก พี่สาวเล่าว่าเอาขาของข้าพเจ้าไปสัมผัสที่คอของเขา แล้วก็ดึงขาลง แล้วก้างปลาจะหลุดไปจากลำคอ ดังนั้น ตอนเป็นทารกน้อย ก็ตกน้ำหนเดียวเท่านั้น

สรุปตอนเป็นเด็กน้อย ตอนเลี้ยงควายคือเลี้ยงไอ้หมอน น่าอันตราย ๒ ครั้ง ตอนที่เลี้ยงไอ้หนุ่มไอ้ท่อก ไม่อันตราย ตกจากหลังควายถึงอย่างไรก็ไม่ตาย เพียงแต่ว่าจะเลี้ยงไม่โตเท่านั้น

สรุปประวัติตอนเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนหนึ่ง ซึ่งน่าอันตรายมาก ขอเล่าโดยย่อว่า เรียนหลักสูตรมัธยมศึกษาชั้น ม.๕ โรงเรียนอุภัยภาดาวิทยาลัย เป็นโรงเรียนราษฎร์ของวัดสองพี่น้อง ข้าพเจ้าเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง ผู้ใหญ่ยันต์เป็นผู้ไปขอม้าของศึกษาธิการอำเภอสองพี่น้องมาให้ข้าพเจ้าหัดขี่ ข้าพเจ้าก็เอาม้าตัวนี้เลี้ยงไว้ที่วัดสองพี่น้อง ได้เวลาข้าพเจ้าก็ฝึกหัดขี่ ฝึกขี่คราวใด? มันจะวิ่งเข้าใต้ถุนบ้านทุกคราวไป คือมันพาเราวิ่งไปตามบ้านของชาวบ้านเขา แล้วมันก็เข้าใต้ถุน จะเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายอีก เพราะถ้าเราหมอบตัวไม่ทัน หรือหมอบตัวไม่พ้นระดับใต้ถุนบ้าน ตัวเราก็จะถูกใต้ถุนบ้านเสียบตัวของเรา อันตรายคือตรงนี้

แต่พอมันพอเข้าใต้ถุนบ้าน เราต้องหมอบตัวให้ติดหลังม้าเข้าไว้ ผู้คนเขาก็มุงดูข้าพเจ้านึกอายเขาเหมือนกัน เพราะเราบังคับมันไม่เป็น ม้ามันจะแสดงอาการพยศหลายอย่างต่อเมื่อเราบังคับมันได้เมื่อไร? เมื่อนั้นมันจึงจะวิ่งเป็นปกติให้เราขี่ได้ เจตนาที่หัดขี่ม้า ก็เพื่อจะได้ไม่ต้องเดินเท้าไปบ้าน เพราะการเดินไปบ้านเกิดของข้าพเจ้า ไม่รู้ว่ากี่สิบกิโลเมตร? หากเราขี่ม้าได้ ทำให้การเดินทางสะดวกขึ้น นั่นเอง

การฝึกต่อมา ข้าพเจ้าพอจะเป็นบ้างแล้ว พอจะบังคับม้าได้แล้ว แต่ยังไม่ถึงขั้นสันทัดนัก

กล่าวถึงเหตุการณ์วันหนึ่ง ข้าพเจ้าต้องไปบ้านเกิด เพื่อเอาเงินมาเสียค่าเทอม จึงขี่ม้าออกจากวัดสองพี่น้องมุ่งหน้าไปวัดท่าจัด เพราะวัดท่าจัดเป็นวัดใกล้บ้านของข้าพเจ้า แต่เส้นทางก่อนที่จะถึงวัดท่าจัดนั้น ต้องผ่านวัดยวน (วัดแม่พระประจักษ์) ก่อน วัดยอนหรือวัดแม่พระประจักษ์เป็นวัดคริสต์ มีป่าช้าเป็นสุสานฝังศพ ที่หลุมฝังศพมีไม้กางเขนปักประจำหลุมเรียงรายไป

พอม้าวิ่งมาถึงป่าช้าฝังศพ เป็นเพราะอะไรก็ไม่ทราบ? ม้าวิ่งเตลิดเปิดเปิง ข้าพเจ้าบังคับเชือกเท่าไรก็ไม่อยู่ มันวิ่งเร็วมาก ตรงนี้ไม่เป็นไร? ข้าพเจ้าไปกับมันได้ พอสุดป่าช้ามาถึงร่องอ้อยชาวบ้าน เป็นเส้นทางยาวมาก ม้ากระโจนข้ามร่องอ้อยเรื่อยไป ข้าพเจ้าบังคับมันไม่อยู่แล้ว อันตรายคือตรงนี้ ถ้าเราตกจากหลังม้า ศีรษะของเราก็เหม่งกับร่องอ้อย แล้วก็ไม่ต้องพูดอะไรกันมากแล้ว ตายสถานเดียว เป็นเพราะอะไรไม่ทราบ? ตัวของข้าพเจ้าเลื่อนไปอยู่ที่คอม้าไม่ได้อยู่บนหลังม้าแล้ว ม้ามันวิ่งต่อไป จนไปถึงหลังโบสถ์วัดท่าจัด แล้วม้าก็หยุดวิ่งไปเฉย ๆ ยืนนิ่งเฉย ข้าพเจ้าคุมสติได้ก็ประคองตัวเองลงจากคอม้า ม้าก็ไม่ก้มกินหญ้า มันยืนนิ่งด้วยความเหนื่อย ส่วนข้าพเจ้าก็ใจหายใจคว่ำ นั่งพักเหนื่อย แล้วลำดับเหตุการณ์ว่าไปอย่างไรมาอย่างไร? มันเกิดอะไรขึ้น? เราจะตายเพราะเหตุนี้หรือ? เรายังเรียนไม่จบชั้นมัธยม เราจะตายแล้วหรือ? นึกถึงพระอาจารย์ที่เราเป็นลูกศิษย์ เราไปส่งปิ่นโตทุกวัน หากเราตายไปในวันนี้ ใครจะไปส่งปิ่นโตให้ท่าน? คิดเรื่อยไปตามอารมณ์ เดี๋ยวเราก็ไปถึงบ้าน พ่อกับแม่ก็ต้องถามว่า มึงไปเอาม้าใครมาขี่? มึงขี่เป็นหรือ? ญาติพี่น้องของเราไม่มีใครขี่ม้าเป็น ให้มึงไปอยู่วัดเพื่อเรียนหนังสือ แล้วมึงเอาม้ามาเลี้ยงได้อย่างไร? มันเป็นม้าของใคร? ม้าตัวหนึ่งราคาไม่ถูก ไม่รู้จะตอบคำถามได้อย่างไร? นึกคิดเรื่อยไป พอได้สติก็ขี่ม้าไปบ้าน บ้านเกิดของข้าพเจ้าอยู่ไม่ไกลจากวัดท่าจัดเท่าไร? เมื่อไปถึงบ้านแล้วไม่ขอเล่าต่อ ขอจบเรื่องราวเพียงแค่นี้

เรื่องอันตรายทั้งปวงที่เกิดแก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่เป็นทารกเป็นเด็กน้อย และประวัติวัยโตตอนเรียนอยู่ชั้น ม.๕ นั้น สรุปว่าเป็นเรื่อง *"จะตายรายวัน"* แต่แล้วเรากลับไม่ตาย มีเหตุต้องหวุดหวิดตลอดมา ดังที่เล่ามานั้น

ครั้นมาถึงเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร งานปราบมารทำมาได้ระยะหนึ่งปรากฏว่า *"ต้นปราบ"* ท่านเสด็จมา ขอให้ท่านไปอ่านหนังสือปราบมารภาคต่าง ๆก็พอทราบเรื่องราว ข้าพเจ้าเล่าเรื่องราวอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดแก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่เป็นทารกน้อยมาทีเดียว

ดังเรื่องราวที่เล่ามานั้น หากตายไปก่อน ก็ไม่ได้ทำวิชาปราบมาร เหตุใดไม่ตาย? ใครช่วยผมไว้หรือ? พอป้อนคำถามนี้ไปต่อองค์ต้นปราบ เห็นพระองค์ทรงยิ้ม ๆ เพียงเท่านั้น เราก็ทราบความในว่า *"ต้นปราบ"* ช่วยเราไว้ทั้งนั้น

นี่คือ บารมีแต่ปางหลังที่เราได้ร่วมกับพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมาช่วยเราไว้ โดยที่เราไม่รู้ หากไม่มี *"ต้นปราบ จรีภพ หยกชมพู"* งานปราบมารก็เกิดขึ้นไม่ได้ ***ดังนั้น จึงขอให้ท่านทั้งหลายสร้างบารมีกับพระองค์ไว้ ดังที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไร? ต้องนึกถึงพระองค์เสมอ***

หากข้าพเจ้าถึงแก่ความตายตั้งแต่ครั้งที่เป็นทารกตกน้ำ หรือตอนที่เป็นเด็กวิ่งแก้ผ้าไปเลี้ยงควาย ถูกควายขวิดบ้าง ตกจากหลังควายบ้าง หรือตอนที่โตแล้ว ขี่ม้าเข้าป่าช้าวัดยวน ม้าวิ่งข้ามร่องอ้อย ตามที่กล่าวมาแล้วนั้น หากต้องตายลงไปไม่ว่าในตอนใด? งาปราบมารก็เกิดขึ้นวันนี้ไม่ได้ ***งานยากอีกงานหนึ่ง คืองาไม่ให้วิชาธรรมกายดับสูญ หากทำให้วิชาธรรมกายง่ายขึ้นไม่ได้ วิชาธรรมกายก็จะสูญในเร็ววัน*** เพราะไม่มีใครเรียนได้เนื่องจากความยากเป็นเหตุสำคัญ ข้าพเจ้าได้นำวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรมาเขียนขยายความใหม่ ให้อ่านแล้ว ต้องรู้เรื่อง อ่านแล้วต้องเกิดความเข้าใจถูกต้อง อ่านจบบทเรียนแล้วต้องเดินวิชาได้ทันที นี่คือความยากที่ข้าพเจ้าได้พบ

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้เขียนขยายความหลักสูตรวิชาธรรมกายทุกคัมภีร์เสร็จสิ้นแล้ว วิชาธรรมกายง่ายแล้ว ไม่ยากอีกต่อไป

งานเผยแพร่วิชาธรรมกายอีกงานหนึ่ง ทำอย่างไรนักเรียนจึงจะเห็นธรรมกายให้จงได้? ในประวัติการเรียนวิชาธรรมกาย เหตุใดคนเรียนหนึ่งร้อยคน เห็นดวงปฐมมรรคได้เพียงหนึ่งคนเท่านั้น? อีก ๙๙ คนทำไมไม่เห็น? นี่คือข้อมูลที่ติดตามมาตั้งแต่การเรียนยุคก่อน ๆ แล้ว แม้การเผยแพร่ของสำนักต่าง ๆ ในปัจจุบัน สอนเท่าไรก็ไม่มีใครเห็นดวงธรรม นี่คือ ข้อมูลที่เราได้เรียนรู้ หากขืนให้เหตุการณ์เช่นนี้มีอยู่ต่อไป วิชาธรรมกายก็สูญแน่นอน ข้าพเจ้าจึงปรับปรุงเทคนิควิธีสอนใหม่ เอาประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าสอนพระสงฆ์มา ๒๐ ปี ตั้งแต่ครั้งข้าพเจ้าเป็นศึกษาธิการอำเภอมาพิจารณาดูใหม่ แล้วจัดฝึกวิทยากรขึ้นใหม่ เป็นวิทยากรสมัครเล่น ไปสอนตามโรงเรียนและวิทยาลัย โดยไม่คิดค่าบริการใด ๆ ปรากฏว่ามีนักเรียนเห็นธรรมแบบยกชั้นเรียนทีเดียว มีกี่คนก็ตามจะต้องเห็นกายธรรมทุกคน หากเป็นสามเณรภาคฤดูร้อน ไม่ว่าจะมีกี่ร้อยกี่พัน? รับรองว่าเพียง ๒ วัน สามเณรฤดูร้อนทั้งหมดเห็นกายธรรมยกรุ่น รุ่นนี้บวชเท่าไรไม่ว่าจะกี่ร้อยกี่พัน? ต้องเห็นธรรมทั้งหมด นี่คือ ประสิทธิผลที่วิทยากรของข้าพเจ้าทดลองมาแล้ว

อย่างเจนใจ หากนักเรียนอยู่ในความตั้งใจเรียน ตั้งใจฝึกตามที่วิทยากรกำกับแล้ว ได้ผลเต็มร้อย เว้นแต่บางรายวิทยากรกำกับไม่ได้ อย่างนี้รับรองผลไม่ได้ เพราะผู้ฝึกไม่ตั้งใจ จะโทษวิทยากรสอนไม่เป็นไม่ได้ นับว่างานเผยแพร่เป็นผลอย่างอัศจรรย์ ต่อหน้าครูอาจารย์ที่สังเกตการณ์ชมการสอนของเรา ***หากโรงเรียนและวิทยาลัยให้โอกาสและให้ความร่วมมือในการสอนอย่างตั้งใจ รับรองว่านักเรียนจะต้องเห็นกายธรรมหมดประเทศ***

มีหลายท่านถามข้าพเจ้าเสมอ เหตุใดที่ไหน ๆ ก็สอนไม่ได้ผลอย่างข้าพเจ้า? ทั้งที่เรียนมาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำด้วยกัน ข้าพเจ้าไม่รู้จะตอบอย่างไร? กล่าวอะไรออกไปก็กระทบกระเทือนกัน ***ข้าพเจ้าพูดได้แต่ว่า ความรู้ต้องไม่เพี้ยน ต้องถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของเขา จึงจะเป็นให้ ผิดวิธีแล้วเป็นยาก ข้าพเจ้าให้บริการเป็นธรรมทาน ไม่ไปคิดเงินทองอะไรเลย? พวกเราสอนเสร็จก็เดินทางกลับ*** ข้าพเจ้าก็พูดได้แค่นี้ ไม่เอาวิธีของข้าพเจ้าไปใช้ ก็ยากที่จะทำได้ เรื่องนี้พิสูจน์ได้เลย

เหตุใดคณะวิทยากรของข้าพเจ้าเรียบร้อยดีเหลือเกิน? ไม่มีเสียงวิจารณ์จากที่ไหนเลย? ไปที่ไหนมีแต่คำชม ข้าพเจ้าก็ตอบว่า ข้าพเจ้าควบคุม ใครไม่อยู่ในกฎกติกา? ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาตให้ร่วมคณะ ทุกคนมีอาชีพทำอยู่แล้ว ทุกคนประสงค์จะสร้างบารมี ข้าพเจ้าก็ควบคุมให้ ที่น่าสนุกก็คือ การประชุมประจำเดือน ทุกคนไม่ว่าจะอยู่จังหวัดใด? เมื่อถึงกำหนดนัดประชุมวันอาทิตย์ปลายเดือน ทุกท่านพร้อมกันในร้านอาหารที่ใช้เป็นห้องประชุม วิทยากรทุกสายต้องรายงานผลงานสอนประจำเดือนให้ที่ประชุมทราบ ว่าสอนโรงเรียนใดบ้าง? ได้ผลงานคือเห็นกายธรรมกี่คน? ทำวิชา ๑๘ กายได้กี่คน? เสร็จแล้วมีการสาธิตการสอน ถามปัญหาต่าง ๆ ข้าพเจ้าเป็นผู้ตอบ คำถามคำตอบจัดทำเป็นเล่ม ชื่อว่า *"ปุจฉาวิสัชนา-วิชาธรรมกาย"* มีแจกแก่วิทยากรทุกเดือน ก่อนรับประทานอาหาร ข้าพเจ้าคุมวิชาบูชาข้าวพระ เสร็จแล้วเดินวิชาเข้านิพพานคำนวณดวงบารมี อันเป็นผลงานที่วิทยากรแต่ละท่านได้สอนไป น่าสนุกมาก หากท่านได้พบเห็น ท่านจะพอใจ

ท่านทั้งหลายเกิดความพอใจ บอกว่า โชคดีที่เกิดมาได้ พบข้าพเจ้าหากไม่ไปพบข้าพเจ้า ก็ไม่รู้คุณค่าของข้าพเจ้า เมื่อพบข้าพเจ้าก็แนะนำให้เป็นวิทยากร ต้องสอบ สอบผ่านแล้ว ก็ให้ร่วมคณะไปสอนตามโรงเรียน เธอไม่คิดว่าจะสามารถทำให้นักเรียนเห็นธรรมได้เป็นร้อยเป็นพัน มันเป็นเหตุการณ์ซึ่งหน้า ไม่คิดว่าตัวเองจะทำได้ถึงปานนั้น เธอดีใจ เธอปลื้มใจ ไม่คิดว่าตนเองจะมีประโยชน์ หากไม่เจอคุณลุง หนูก็หมดคุณค่า ก็คงปล่อยชีวิตให้ล่วงไปวันหนึ่ง ๆ เหมือนคนอื่น รอวันตาย แต่ตอนนี้เธอได้บารมีธรรมจากการสอนนักเรียน เป็นความหวังของเธอ ***แต่การได้พบข้าพเจ้าไม่ง่าย! มารเขาจะยอมให้ใคร ๆ มาพบข้าพเจ้า***

อย่างง่ายดายหรือ? แต่ท่านทั้งหลายก็ได้พบด้วยการชี้นำของตำราข้าพเจ้า ท่านประทับใจในตำรา จึงเดินทางไปพบข้าพเจ้า

แต่ขณะนี้วิทยากรยังไม่พอ เพราะไม่ว่าที่ใดต่างก็เชิญให้วิทยากรของข้าพเจ้าไปสอน ยังสอนไม่ทั่วประเทศ เพราะวิทยากรไม่พอแก่ความต้องการของโรงเรียน แต่ข้าพเจ้าตั้งใจฝึกวิทยากร ท่านใดมีความประสงค์แล้ว? ฝึกให้ทั้งนั้น หากเรามีวิทยากรจำนวนมาก การสอนทั่วประเทศจึงมีความเป็นไปได้ ในขณะนี้เราให้บริการแบบตามมีตามได้ เท่าที่เรามีวิทยากรให้เท่านั้น ดังนั้น โรงเรียนใดต้องการ? ต้องติดต่อแต่เนิ่น ๆ เพราะวิทยากรมีจำกัด

***** ติดต่อคณะวิทยากรสังกัด ชมรมจริยธรรม โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า จังหวัดสมุทรสงครามซึ่งได้รับการฝึกอบรมโดย อาจารย์การุณย์ บุญมานุช อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (ผู้เขียน) ตามรายนามดังนี้ (ข้อมูล ณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่านสามารถ Up to date รายนามของสมาชิกได้ที่ http://th.wisdominside.org/index.php?option=com_mambatstaff&Itemid=๑๔๐)

1. **คุณชูชัย ศรีสุชินวงศ์** : ๔๒ ถ. จักรพงษ์ แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐ โทร (๐๒) ๒๘๒ - ๘๖๖๑
2. **นพ. นิพนธ์ หลงประดิษฐ์** (พ.บ. วว.โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา) : ๕๗/๑๖ ซ.ทรงสะอาด ถ.วิภาวดีรังสิต ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๘-๑๘๑๒-๙๑๔๒ E-mail : niphonl@gmail.com
3. **นพ. ชำนาญ หล่อเมืองทอง** : กลุ่มงานวิสัญญีวิทยา ร.พ.อุตรดิตถ์ จ.อุตรดิตถ์ โทร. (๐๕๕) ๔๑๑๐๖๔-๑๓๐๙ E-mail : chamnlhon@gmail.com
4. **ดร.มนัส โกมลฑา** : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๖๐๕๒-๑๗๐๙ E-mail : komoltha๔๒๙๙@gmail.com
5. **ดร.บริญญา จันทร์ดา** : ๖/๔ ซ.วิศวเสนานิคม ถ.เพชรเกษม ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี ๗๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๗๑๖๒-๐๖๔๘
6. **อ.กรณ์ไพบูรณ์ / อ.พิมพ์วรัชญ์ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๑๒๕๖-๐๗๙๘ E-mail : wisdominside@gmail.com

7. **คุณธรรศ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒

   มือถือ ๐๘-๙๔๘๘-๑๗๘๘ E-mail : toucht@gmail.com

8. **คุณเจษฎา สุนันท์ชัย** : มือถือ ๐๘-๓๙๑๑-๓๙๙๙ E-mail : jeshda@gmail.com

9. **คุณประวัติ สุธีจารุวัฒน** : ๓๓๘/๒๒ หมู่บ้านกลางเมือง ซ. ลาดพร้าว ๘๐ ถ. ลาดพร้าว กทม. ๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๐-๒๗๔๓ โทร (ที่ทำงาน) ๐๒-๕๘๖-๕๑๕๙ (มือถือ) ๐๘-๑๙๔๕-๑๓๒๔ E-mail : prawats@cementhai.co.th

10. **คุณ สุชาติ สิริรักษาศักดิ์** : โทร. ๐๘-๑๖๓๔-๐๖๙๙ E-mail : suchartsi@gmail.com

11. **คุณอำนาจ สว่างศรี** : ๙๗๘/๑๓๑ ซ. ๑๘ ม. มัณฑนา ๒ รังสิต ต. ประชาธิปัตย์ อ. ธัญบุรี ๑๒๑๓๐ ปทุมธานี โทร. ๐-๒๙๗๔-๓๐๒๐ มือถือ ๐๘-๖๓๘๘-๘๕๑๑ E-mail : amnaj.s@bfkt.co.th

ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย

ของ

นายการุณย์ บุญมานุช

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายชั้นสูง

๑. ชื่อหนังสือ "ปราบมารภาค ๑" พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ กล่าวถึงวิชาปราบมาร ที่รับช่วงงานปราบมารต่อจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะธาตุธรรมขอร้องให้ทำ ไม่ทราบว่าจะบ่ายเบี่ยงอย่างไร มีผลงานประการต่างๆ การปราบมารในช่วงนี้ หลวงพ่อคุมวิชาเต็มที่ กล่าวถึงไปปราบมารในประเทศอินเดียด้วย (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๖.htm)

๒. ชื่อหนังสือ **"ปราบมารภาค ๒"** พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ งานปราบมารในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม จักรพรรดิภาคปราบทรงพระนามว่า "ต้นปราบ" เสด็จมาช่วยหลวงพ่อถวายงาน ปราบมารให้ "ต้นปราบ" รับช่วงต่อจากท่าน มีผลงานแปลกๆ ธาตุธรรมประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตธรรม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm)

๓. ชื่อหนังสือ "ปราบมารภาค ๓" พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ โรงพิมพ์เลี่ยงเชียง เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นผลงานในยุคของต้นปราบ พบว่ามารเอาพระพุทธเจ้าและจักรพรรดิของเราไป กว่าจะรบชิงเอากลับคืนมาได้ ทำได้ยากมาก (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm); (เพิ่มเติม: ปราบมารภาค ๔ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm), ปราบมารภาค ๕ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๒๐.htm))

๔. ชื่อหนังสือ **"แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ"** เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วย เป็น ๓๐ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๑๒.htm)

๕. ชื่อหนังสือ "แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ" เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๔๖ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.crystalmind.org/library/makphol๑/index.htm); (เพิ่มเติม: แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผลพิสดาร ภาค ๒ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ http://www.kayadham.org/index-๑๔.htm)

๖. ชื่อหนังสือ "วิชาสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย" (คู่มือของวิปัสสนาจารย์) การเป็นธรรมกายคือเป้าหมายสูงสุด ต้องสอนเป็นและฝึกเป็นจึงจะเกิดผล เหมาะแก่วิปัสสนาจารย์และผู้เป็นวิทยากรอย่างยิ่ง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๒๒.htm)

วิชาธรรมกายหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง

๑. ชื่อหนังสือ **"ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย"** เขียนขึ้นเพื่อช่วยขยายความเล่ม ๑๘ กายของหลวงพ่อ ให้ง่ายขึ้น เล่มนี้ได้รับความนิยมมาก บัดนี้โรงพิมพ์เลี่ยงเชียง จัดพิมพ์ ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระใหม่แล้ว น่าอ่านกว่าเล่มเดิม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๘.htm)

๒. ชื่อหนังสือ **"พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลก ด้วยวิธีการอย่างไร"** ทำขึ้นเพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ทันแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เกิดความนิยมในบ้านเราอีก

๓. ชื่อหนังสือ **"สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม"** เป็นหลักสูตรข้าราชการชั้นผู้ใหญ่และผู้บริหารที่จะนำไปสร้างคุณธรรมแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา พิมพ์นานแล้ว และหมดนานแล้ว

๔. ชื่อหนังสือ **"ไม่หยุดไม่ถึงพระ"** เป็นหนังสือปฏิบัติวิชาธรรมกายเล่มเล็ก ทำขึ้นเพื่อสอนกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ตามโครงการแผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ของทางราชการ พิมพ์นานแล้วหมดนานแล้ว

เหมาะสำหรับแจกนักเรียน นักศึกษา พิมพมากราคาไม่แพง จะใช้แจกงานศพก็ได้ งานมงคลก็ดี เหมาะแก่ทุกงาน

๕. ชื่อหนังสือ "อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ" เจตนาพิมพ์แต่แรก ก็เพื่อช่วยกิจการของพระสมศักดิ์ มหพุพโล ต่อมากลายเป็นที่นิยม พิมพ์คราวนั้นหมดแล้ว ให้ติดต่อโรงพิมพ์เลี่ยงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

(http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm)

๖. ชื่อหนังสือ **"คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ"** เล่มนี้รับรองว่าอ่านสนุก โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลี่ยงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.kayadham.org/index-๖.htm)

๗. ชื่อหนังสือ **"ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น"** (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm)

๘. ชื่อหนังสือ **"ปุจฉา – วิสัชนา วิชาธรรมกาย"** (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ http://www.crystalmind.org/questions/question๓.asp)

ประวัติย่อ

นายการุณย์ บุญมานุช (พ.ม., กศ.บ.)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๙๖ – ๒๕๙๙ เรียนวิชาครูที่ ร.ร. ฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นที่วัดปากน้ำโดยตลอด

พ.ศ. ๒๕๙๙ – ๒๕๐๐ เรียนจบประกาศนียบัตรประโยคครูประถม (ป.ป.) แล้วบรรจุเข้ารับราชการเป็นครูที่ ร.ร. โยธินบูรณะ ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

พ.ศ. ๒๕๐๐ – ๒๕๐๙ ย้ายราชการมาเป็นครูที่ ร.ร. วัดบวรนิเวศ และสอบได้วุฒิประกาศนียบัตรประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) และวุฒิการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ตามลำดับ ระหว่างนี้ไปเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุขที่วัดปากน้ำ อย่างสม่ำเสมอ

พ.ศ. ๒๕๐๙ – ๒๕๑๔ ย้ายสังกัดราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการ เริ่มรับราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอ ที่อำเภอท่าใหม่ จ.จันทบุรี ระหว่างนี้เรียนวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง เพราะห่างครู-อาจารย์

พ.ศ. ๒๕๑๔ – ๒๕๒๓ ย้ายราชการมาเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จ.อ่างทอง ได้พบกับ**แม่ชีถนอม อาสไวย์** ศิษย์เอกของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้เรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีถนอม และเป็นวิชาธรรมกายอย่างแท้จริงที่นี่ รวมทั้งได้เริ่มต้นเผยแพร่วิชาธรรมกาย โดยเป็นวิทยากรสอนในงานต่างๆ ของพระสงฆ์ในต่างจังหวัด ตามแต่จะเชิญมา

พ.ศ. ๒๕๒๓-๒๕๒๔ เลื่อนตำแหน่งราชการเป็น “ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด” โดยมารับตำแหน่งที่ จ.ปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๒๕ ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร และได้เผยแพร่วิชาธรรมกายไว้ที่วัดเจษฎาราม โดยการสนับสนุนอย่างแข็งขันของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี เจ้าคณะจังหวัดฯ ในขณะนั้น

พ.ศ. ๒๕๒๕ – ๒๕๓๘ ย้ายราชการมาเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ได้เป็นวิทยากรเผยแพร่วิชาธรรมกายให้แก่สถานศึกษาและวิทยาลัย และเป็นวิทยากรสอนผู้บริหารระดับต่างๆ รวมทั้งยังได้พิมพ์ตำราเกี่ยวกับวิชาธรรมกายเผยแพร่เป็นธรรมทาน ตราบจน

เกษียณราชการ นอกจากนี้ ยังได้ทำวิชาปราบมารตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๒๗ มาจนถึงทุกวันนี้

ขณะนี้มหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน มีหนังสือดังกล่าว ไว้ในห้องสมุดแล้วเกือบทั่วประเทศ (ข้อมูลเมื่อ ๕ พ.ย. ๒๕๔๐) คาดว่าอีกไม่นานคงจะครบทุกมหาวิทยาลัยในประเทศ

จึงขอเชิญชวนท่านสร้างบารมีธรรม เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตด้วยการสั่งซื้อหนังสือทั้ง ๘ เล่มนี้ ในราคาพิเศษสุด เพียงชุดละ ๑,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นธรรมทานให้แก่ วัดทุกวัด และห้องสมุด ร.ร. มัธยม – ร.ร. ประถมต่างๆ ทั่วประเทศ เพราะหนังสือชุดดังกล่าวเป็นที่ปรารถนาของวัดทุกวัด และเป็นที่ปรารถนาของโรงเรียนทุกโรงเรียน

ฉะนั้น ในวันเกิดของท่านก็ดี ในวันที่ท่านทำบุญขึ้นบ้านใหม่ก็ดี หรือในวันที่ท่านโชคดีมีชัย ควรที่ท่านจะซื้อหนังสือชุดดังกล่าวถวายแกวัดทุกวัด หรือมอบให้แก่โรงเรียนต่างๆ ตามโอกาสอันควร

เป็นโอกาสดีของท่านทานบดีทั้งหลายแล้ว ที่จะได้สร้างบารมีธรรมชั้นสูง เพื่อเป็นการอนุรักษ์และสืบสานวิชาความรู้ของพระศาสนา (วิชาธรรมกาย) มิให้ดับสูญสืบไป

ทางสำนักพิมพ์เลี่ยงเชียง ขอร่วมอนุโมทนาในกุศลเจตนา ของท่านทานบดีทั้งหลายมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพิ่มเติม: อ่านประวัติของ อ.การุณย์ บุญมานุช อย่างละเอียดเพิ่มเติมได้โดย **คลิ๊กที่นี่**
http://www.kayadham.org/index-๒๕.htm

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ (ทาน) ทั้งปวง

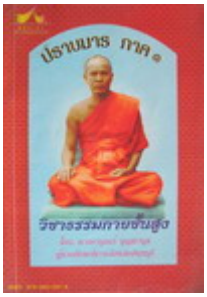

ปราบมาร ภาค ๑

ราคา ๑๔๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๒

ราคา ๑๔๐ บาท

ปราบมาร ภาค ๓

ราคา ๑๔๐ บาท

คำว่า **"ปราบมาร"** เป็นคำที่หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อได้ทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ **"ปราบมาร"** หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ชั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชชา (มาร) ที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคมาร

งานปรายมารคือเนื้อหาสำคัญที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อ การที่อวิชชา (มาร) มายึดอำนาจปกครองเช่นนี้ มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกลียุค ฝนฟ้าไม่ต้องตกต้องตามฤดูกาลและทุกข์ร้อนด้วยประการต่างๆ

ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้ จึงจะเห็น จึงจะทราบ ว่า "มาร" เขาทำวิชาปกครองไว้อย่างละเอียดลึกซึ้ง หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อน ก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน

การที่หลวงพ่อทำวิชาเพื่อกำจัดอวิชชาที่ว่านี้ เรียกว่า **"ปราบมาร"** ขอเชิญท่าน โปรดติดตามได้ในหนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕ (http://www.kayadham.org/index-๑๕.htm)

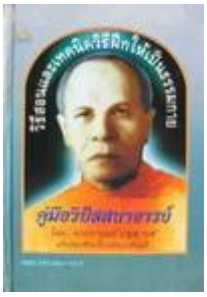

วิธีสอนและเทคนิคฝึกให้เป็นธรรมกาย

คู่มือวิปัสสนาจารย์

ราคา ๒๕๐ บาท

ตำราเล่มนี้ เป็นหลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตรวิชา ๑๘ กาย เมื่อผู้เรียนสามารถกำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว การที่จะให้เขาเดินวิชา ๑๘ กายได้ตามหลักสูตรหนังสือ “ทางมรรคผล ๑๘ กาย” ของหลวงพ่อวัดปากน้ำนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายดายเลย วิทยากรหรือที่เราเรียกว่า วิปัสสนาจารย์นั้น จะต้องใช้ความรู้และเทคนิคหลายๆ อย่าง เพื่อให้ผู้เรียนทำวิชา ๑๘ กายได้

ตำราเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อช่วยวิปัสสนาจารย์ ทำให้การสอนได้ผลมากกว่าเดิม ความเชื่อที่ว่า วิชาธรรมกายยากที่จะเรียนรู้นั้น ไม่เป็นความจริง เราต้องเรียนรู้ได้ทุกระดับความรู้ ตามที่หลวงพ่อได้ทำตำราไว้นั้น เราต้องเรียนรู้ได้ทั้งหมด แต่ว่าเราต้องเรียนกับผู้รู้ หากเรียนกับผู้รู้ครึ่งๆ กลางๆ ก็ยากที่จะเข้าถึงความรู้อันนั้น

ขอให้ท่านและวิปัสสนาจารย์ อ่านอย่างใครครวญและจำให้ได้ และทำตามให้ได้ ในที่สุด ท่านก็จะปลื้มใจว่า ท่านประสบความสำเร็จนี่คือคุณค่าของหนังสือเล่มนี้

แนวเดินวิชาหลักสูตร

คู่มือสมภาร

ราคา ๒๕๐ บาท

แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารเล่มนี้ จัดเป็น**วิชาธรรมกายชั้นสูง** ท่านที่จะเรียนรู้หนังสือเล่มนี้ จะต้องฝึกวิชา ๑๘ กายได้แล้ว และเข้านิพพานได้อย่างคล่องตัว

เมื่อท่านสามารถเลื่อนชั้นมาเรียนหลักสูตรคู่มือสมภาร ขอให้ท่านตั้งใจฝึกไปทีละบท ว่าบทเรียนนี้มีความรู้อะไร มีขั้นตอนเดินวิชาอย่างไร มีวิธีฝึกอย่างไร แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดอย่างไร ขอให้ทบทวนความแม่นยำในทุกๆ ด้าน แล้วจึงเริ่มหลับตาเดินวิชา

ระหว่างเดินวิชา อย่าได้ลืมตามาเปิดตำราเป็นอันขาด ต้องอดทนเดินวิชาให้จบบทฝึก แต่ละบทเรียนให้ฝึกหลายครั้ง จนกว่าจะแจ้งใจ แม้จะใช้เวลานานแค่ไหน ก็อดทนฝึกบทเรียนนั้น ๆ จนกว่าจะแจ้ง ใครมีวิธีเรียนอย่างนี้ หลวงพ่ออนุโมทนาแน่นอน

ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต

ตถาคตคือธรรมกาย

ราคา ๘๐บาท

หนังสือเล่มนี้ แสดงวิธีปฏิบัติทางใจ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา ข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า *การทำใจให้สว่างใส*

ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจไว้อย่างชัดเจน ว่าทำใจอย่างไรจึงจะสว่างใส และเมื่อสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึงโมกขธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมชั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่าวิชาธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปรารถนาของพระศาสนา

หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน ทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รอแต่ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้า ว่าจะเรียนจริงหรือเรียนเล่น เท่านั้น (หนังสือเล่มนี้พิมพ์แล้วหลายครั้ง พิมพ์เท่าไรก็ไม่พอแก่ความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ทั่วประเทศ ให้ความสนใจแก่หนังสือเล่มนี้มาก

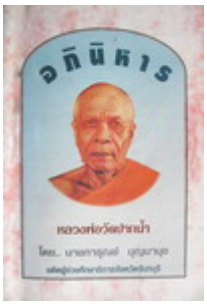

อภินิหารหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ราคา ๑๐๐ บาท

หลวงพ่อผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจจนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เป็นผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพาน จะมีอะไรๆ พิเศษกว่าคนทั้งหลาย หนังสือเล่มนี้กล่าวถึง ประวัติชีวิตของหลวงพ่อ ตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งมรณภาพ ว่ากลวงพ่อมีคุณสมบัติพิเศษหลาย ๆ ประการ มีบุญญาธิการ จนสามารถสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก้พระศาสนาได้สมควร ที่เราท่านจะศึกษาจดจำ และเคารพเทิดทูนบูชาในคุณธรรมของหลวงพ่อสืบไป

คติธรรม คตินิยม

การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ราคา ๙๐ บาท

คติธรรม คตินิยม ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย การตีความคติธรรมของหลวงพ่อ ทำให้ยาก เพราะการบำเพ็ญธรรมของหลวงพ่อนั้น ท่านไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไร ก็จะกล่าวเป็นคติออกมา

บางคติเป็นโวหารคารมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตทั้งหลายจะพิจารณาตามที่เห็นสมควรเถิด

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว คติธรรมของหลวงพ่อไปใช้ จะสามารถเปลี่ยนจิตใจของเราให้มีคุณธรรม ชีวิตของเราจะมีสาระขึ้นกว่าเดิม มีเหตุผลขึ้นกว่าเดิม สภาพจิตใจจะโปร่งใสขึ้นกว่าเดิม เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตามความผันแปรของสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป (หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ พิมพ์เท่าไร ก็ไม่พอแก่ความต้องการ)

บันทึกจากผู้เขียน

ท่านทั้งหลายรู้จักลุงทั่วกันแล้ว ลุงมีกิเลสไม่แพ้ใคร! แต่ชีวิตของลุงมาเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกายได้อย่างไร? ลุงก็ไม่ทราบ ที่ผ่านมาลุงทำราชการเพียงแต่อาศัยเงินเดือนหล่อเลี้ยงชีวิตให้รอดตายเท่านั้น แต่งานที่ทำมาคู่กับราชการคือ งานเผยแพร่วิชาธรรมกาย งานแต่งตำราวิชาธรรมกาย และงานปราบมาร รวม ๓ งาน เหมือนมีอะไรมาบังคับ ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้ ชีวิตต้องพบแต่อย่างนี้

ได้พบเห็นมามาก บางท่านศรัทธาถึงออกบวช บางท่านประกาศตนเจริญตามแบบหลวงพ่อ ลุงเห็นแล้วก็ปลื้มใจ ปลื้มใจในบารมีของเขา ครั้นลุงอายุมากขึ้น ความคิดของลุงเปลี่ยนไปหมด คนที่เราเคยปลื้มใจในเขา กลับถูกมารพลิกธาตุธรรมไปแล้ว กลายเป็นฐานให้มารมาดับวิชาธรรมกาย เป็นแผนอันแยบยลของมาร กว่าเราจะรู้ว่าอะไรจริงอะไรปลอม ก็แทบจะหมดตัวกันทั้งนั้น นี่แหละคือ แผนของมาร สุดท้าย เขาก็จะดับวิชา

วิชาธรรมกายเรียนยาก จงหมั่นทบทวนตำราเข้าไว้ อย่าให้วิชาเพี้ยน อย่าเรียนโดยไม่เปิดตำรา การเรียนโดยไม่เปิดตำรา เป็นช่องให้มารเข้าแทรก เหมือนเราเป็นฐานทัพให้มาร มารเขาได้จังหวะกำกับการแสดงของเรา เหมือนผู้กำกับการแสดงละครอย่างไรก็อย่างนั้น นี่คือเจตนาดีของลุง จึงฝากข้อคิดนี้ไว้เตือนใจท่านทั้งหลายสืบไป

คำถามท้ายเล่ม

ถาม : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย โดยทำเป็นตำราไว้มีกี่เล่ม? ชื่อหนังสืออะไรบ้าง? พิมพ์แต่เมื่อไร? จงตอบคำถามนี้ ถ้าท่านตอบได้ แปลว่าท่านใฝ่รู้ ถ้าท่านตอบไม่ได้ จงรีบหาความรู้อย่างด่วน

ตอบ : *หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย ทำเป็นตำราไว้ ๔ เล่ม คือ*

๑. *ชื่อหนังสือ **"ทางมรรคผล"** (วิธีไหว้พระบูชาพระก่อนเวลาภาวนา) ปกเป็นภาพ ๑๘ กายคือ หนังสือฝึกภาวนาเบื้องต้น เป็นวิชาธรรมกายเบื้องต้น*

๒. *ชื่อหนังสือ **"คู่มือสมภาร"** เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง เขียนในนามของ น.ส. ฉลวย สมบัติสุข (ผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อ เรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ ในสมัยนั้น) เขียนถวายสมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ปกหนังสือเป็นภาพพระพุทธรูป บรรยายใต้ภาพพระพุทธรูปว่า นี่คือธรรมกาย หลักสูตรนี้มีความรู้ ๑๕ บท (รวมภาคผู้เลี้ยงด้วย จะเป็น ๓๐ บท)*

๓. *ชื่อหนังสือ **"วิชชามรรคผลพิสดาร"** เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงระดับยาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนาวัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกาย ๔๖ บท เป็นหนังสือปกแข็ง ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗*

๔. *ชื่อหนังสือ **"วิชชามรรคผลพิสดาร ๒"** เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูงระดับยากมาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยท่านเจ้าคุณภาวนาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนาวัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกายหลายบท เป็นหนังสือปกอ่อน ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗*

๕. *คุณฉลวย สมบัติสุข เล่าว่าวิชาธรรมกายมีอีกเล่มหนึ่ง ไม่ทราบวาใครมาขอยืมหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อก็ให้เขาผู้นั้นยืมไป แล้วไม่ส่งคืนหลวงพ่อ จนบัดนี้ ไม่ทราบว่าตำราเล่มนี้อยู่กับใคร หากใครทราบเรื่องราวว่าใครยืมไป โปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด่วน ข้าพเจ้ามีรางวัลให้แก่ท่าน ต้องคิดว่าวิชาธรรมกายคือสมบัติล้ำค่าของชาวโลก ที่ทุกคนต้องช่วยกันอนุรักษ์และสืบสาน*

การปราบมารในยุคของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าสู้ปัญหามาทุกรูปแบบ
พิมพ์ตำราปราบมารออกสู่ตลาดได้
บัดนี้! พิมพ์ได้ ๕ ภาคแล้ว
คือปราบมารภาค ๑-๒-๓-๔-๕
ขอเชิญผู้คงแก่เรียนศึกษาค้นคว้าได้เต็มที่
จะให้ดีเพื่อความรู้ติดต่อสืบเนื่องกัน
ต้องอ่านให้ครบทุกภาค
อ่านแล้วจงจับเนื้อหาสาระให้ได้
เพื่อเราจะได้ทราบว่า
เหตุใดมารเขาจึงไม่ยอมให้เปิดเผยเรื่องลึกลับเหล่านี้?
เหตุใดมารจึงไม่ยอมให้เรื่องราวของมารเป็นที่รู้กันในหมู่มนุษย์?
จงอ่านหลาย ๆ เที่ยวเถิด
ท่านที่ไม่ได้อ่าน มีเคราะห์กรรมอะไรมาสกัดการเรียนรู้ของเราหรือ?
ขอให้ทุกท่านมีโชคได้อ่านทุกท่านเถิด

“ปราบมาร” เป็นชื่อของหนังสือเล่มนี้
แสดงถึงผลงานปราบมารที่ทำมาแล้วระยะหนึ่ง
ได้ผลงานอะไรบ้าง? ก็นำผลงานทั้งปวงมาเล่าไว้
เป็นเรื่องลึกซึ้งสลับซับซ้อน เป็นงานที่ทำยากยิ่ง
นี่คือผลงานที่นำเสนอต่อชาวโลก
เรื่องอย่างนี้! ความรู้อย่างนี้!

เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก
การปราบมารใช้ความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง
มีการปราบมารมาแล้วตั้งแต่อดีตกาล
แต่นำเรื่องราวมาเปิดเผยไม่ได้
เพิ่งเปิดเผยได้สำเร็จในยุคนี้
บัณฑิตผู้มีบารมีธรรมทั้งปวงจะได้อ่านหรือไม่ ?
ขึ้นอยู่กับโชควาสนาของแต่ละบุคคล